

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KELLEY ARMSTRONG

LIVING WITH THE DEAD

FROM THE AUTHOR OF *NO HUMANS INVOLVED*

[Ön Kapak]
[Başlık]

Ölülerle Yaşamak

Öteki Dünyanın Kadınları

09 Yazan
Kelley Armstrong

 görüntü

ÖLÜLERLE YAŞAMAK

Bir Bantam Spectra Kitabı / Kasım 2008

Bantam Dell tarafından yayınlandı
Random House, Inc. şirketinin bir
bölümüdür. New York, New York

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2008 by KLA Fricke, Inc.

eISBN: 978-0-553-90580-9

www.bantamdell.com

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Teşekkür](#)

[Adele](#)

[Robyn](#)

[Hope](#)

[Robyn](#)

[Robyn](#)

[Finn](#)

[Robyn](#)

[Robyn](#)

[Finn](#)

[Hope](#)

[Robyn](#)

[Adele](#)

[Hope](#)

[Robyn](#)

[Finn](#)

[Hope](#)

[Finn](#)

[Colm](#)

[Hope](#)

[Colm](#)

[Hope](#)

[Robyn](#)

[Finn](#)

[Robyn](#)

[Hope](#)

[Adele](#)

[Robyn](#)

[Finn](#)

[Robyn](#)

Robyn
Hope
Adele
Hope
Robyn
Adele
Finn
Hope
Finn
Robyn
Finn
Adele
Robyn
Robyn
Finn
Robyn
Finn
Robyn
Hope
Robyn
Adele
Finn
Colm
Hope
Hope
Finn
Colm
Finn
Colm
Hope
Finn
Robyn
Adele
Hope
Finn
Robyn

Hope
Finn
Hope
Finn
Hope
Robyn
Hope
Finn
Hope
Adele
Roby
n
Hope
Finn
Hope
Robyn
Finn
Hope
Finn
Robyn
Hope

TEŞEKKÜRLER

Her kitapta menajerim Helen Heller'a ve her zaman minnettar olduğum editörlerime teşekkür ediyorum. Ama bu kitapta editörlerime alışılmadık derecede büyük bir teşekkür gerekiyor. Birden fazla bakış açısı yazmanın zorlukları vardı, öncelikle daha fazla ses daha fazla saçmalık anlamına geliyordu... ve şişirilmiş bir ilk taslak. Bantam US'den Anne Groell, Little Brown UK'den Antonia Hodgson ve özellikle Random House Canada'dan Anne Collins'e (tanıdığım en keskin mavi kalem kullanan kişi) çok teşekkür ederim. Süreci çok daha kolay hale getiren desteğiniz ve rehberliğiniz için teşekkürler.

Finn'in dedektiflik bölümlerindeki yardımları için John G.'ye de teşekkürler. Polis prosedüründeki tüm hatalar bana aittir. John her ne kadar Finn'in soruşturmasını gerçekçi kılmak için bana yardım etmeye çalışsa da, bazen hikayenin ihtiyaçları gerçeğe uygunluktan önce gelir... bu yüzden hatalar için suçu üstlenmeliyim.

Her taslakta ortaya çıkan küçük hataları yakalamama yardımcı olan beta okuyucularıma her zamanki gibi çok teşekkürler. Tekrar ediyorum, kalan tüm hatalar bana aittir. Onlar okuyucu, mucize işçiler değil! Xaviere Daumarie, Laura Stutts, Raina Toomey, Lesley W, Ang Yan Ming, Terri Giesbrecht ve Danielle Wegner'a teşekkürler.

ADELE

Portia Kane'e yer israfı demek hayırseverlik olurdu. O negatif bir boşluktu - etrafındaki her şeyi içine çeken bir vakum. Bütün bir endüstri bu şımarık "ünlüye" hizmet etmek için büyümüştü. Hayatlar onun kaprislerini tatmin etmek, egosunu beslemek ve haberlerde onun boş yüzünü göstermek için harcandı.

Peki ne için? Zeki değildi, yetenekli değildi, güzel değildi, ilginç bile değildi. Adele bilmeliydi. Son iki yılını

Portia'nın zihni olan yulaf ezmesi lapasının içinde debelenerek geçirmişti. Ama yakında özgür olacaktı. Tabii cesaret edebilirse. Adele olgun bir bebek domatesi bıçakladı. İç organları gömleğinin önünden aşağı fışkırdı.

Sırf bu toplantı için aldığı delicesine pahalı beyaz gömleğinin. Bir tane kaptı keten peçete, ama sadece posayı kanlı bir leke haline getirdi.

Öğle yemeğindeki kalabalığın mırıltısı arasından cınlayan bir kahkaha yükseldi. Adele döndüğünde Portia'nın masanın üzerine eğilmiş, Jasmine Wills'e fısıldadığını gördü. Gülüyordu. Adele'e mi? Hayır. Onlar için Adele görünmezdi. Amaç buydu - avının takip edildiğini anlamasına asla izin verme.

Paparazzi. Çirkin bir kelime, daha da çirkin bir üne sahip. Kumpanya bunu asla kullanmazdı. Onlar avlarını durmaksızın kovalayan, köşeye sıkıştırmaya çalışan, kışkırtan, buldukları her yerde etten bir lokma kapmaya çalışan o lanetliler gibi değillerdi. Kumpanya fotoğrafçıları zeki tilkilerdi, mücadelenin dışında kalır ve kurnazlık, ustalık ve basiretle en kârlı kareleri elde ederlerdi.

Bir adam restoran girişindeki kalabalığı yarıp geçti. Bu o muydu? Sadece telefonda konuşmuşlardı ama o olduğundan emindi. *Onlara* benziyordu - seyrelmiş sarı saçlar, doğal olmayan mavi gözler, kibirli çene eğimi, takım elbisenin jilet gibi keskin kesimi.

Ve ona doğru bakıyordu. Ona gülümsüyordu. Ona doğru geliyordu. O anda Adele, bir tilkinin ilk boz ayısını gördüğünde neler hissettiğini anladı.

Tüm mantıklı doğaüstü varlıklar Kaballardan korkardı; büyücüler tarafından yönetilen ve tazminat paketlerinden anladıkları genellikle vücut parçalarının kesilmesi olan bu şirketler. Ancak durugörürler için bu korku düpedüz dehşete dönüşürdü. Kâhinler bir Kabal için çalışmayı bitirdiklerinde, vücutlarının en hayati parçasını, yani zihinlerini kaybetmiş oluyorlardı.

Durugörü gücünün bedeli delilikti; kumpanyanın onları kurtarmaya söz verdiği bir kader... ömür boyu hizmet karşılığında. Ayrıca kâhinlerini, onları zenginlik vaatleriyle kandıran, sonra güçlerini emen ve onları sadece korkunç deneyler için dışarı çıkarılan, ağzı sulanarak ve çıldırmış bir şekilde yastıklı bir hücreye kapatan Kaballardan korumaya söz verdiler.

Ve şimdi Adele kendi isteğiyle bir Kabal büyücüsüyle buluşuyordu. Kendini isteyerek onun şirketine sunuyordu. Delirmiş miydi? Kaçmalıydı, hala yapabiliyorken kaçmalıydı.

Kalçalarını sıktı, acı korkusunu kararlılığa dönüştürene kadar sıktı. Boz ayı ormandaki en büyük yırtıcı olabilirdi ama zeki bir tilki bunu kullanabilirdi. Zeki bir kâhin Kaballar'ı kullanabilir, servetini kazanabilir ve hâlâ tadını çıkarabilecek kadar akli başındayken buradan çıkabilirdi.

Adele karnına dokundu. İçinde en büyük pazarlık kozunu taşıyordu. Onunla boz ayıdan kaçmasına gerek yoktu. Ona doğru koşabilir, arkasına saklanabilir, kumpanyadan kaçmak ve hak ettiği hayatı elde etmek için onu *kullanabilirdi*.

Adam onun masasının yanında durdu. "Adele Morrissey?" Elini uzattı. "Irving Nast. Sizinle tanışmak bir zevk. Konuşacak çok şeyimiz var."

ROBYN

Dünya boktan bir yerdi; bunu Robyn Peltier'den daha iyi kimse bilemezdi. Son altı aydır her gün, bunu kanıtlayacak bir haber bulmak için haberleri tarıyordu. Bazen iki gazeteyi kontrol etmek zorunda kalıyordu ama asla bundan fazlasını yapmıyordu.

Sıradan bir cinayet ya da saldırı yeterli olmazdı. Robyn'in aradığı, insanların omuzlarının üzerinden "Hey, tatlım, buna inanabiliyor musun?" diye seslenmelerine neden olan hikayelerdi. Gerçekten inanmak istemedikleriniz, çünkü bu dünyanın kimsenin kimseyi umursamadığı çirkin, berbat bir yer olduğuna dair sinsi bir şüpheyi destekliyorlardı.

Uzmanlar video oyunlarındaki şiddetten sütteki hormonlara ve Tanrı'nın gazabına kadar her şeyi suçladılar. İnsanlar ellerini ovuşturdu ve sanki insan hayatını hiçe saymak yeni bir olguymuş gibi dünyanın geldiği noktadan yakındı. Saçmalık. Her şey ilk mağara adamının yeni mızrağı için bir arkadaşını dövmesiyle başladı.

Ama kendinize dünyanın iyi, medeni insanlarla dolu, iyi ve medeni bir yer olduğunu söylemek daha kolaydır, çünkü devam etmek için buna inanmanız gerekir. Ve bu, çirkinliğin yüzeye sızıp hayatınızı lağım çukuruna çekeceği güne kadar gayet iyi işliyor.

Robyn bugün hikayesini *L.A. Times*'ın ikinci sayfasında buldu. Bir adam bahçesinde yürüyen bir çocuğu vurmuş ve tamamen haklı olduğunu düşünmüştü - çünkü ne de olsa orası *onun* bahçesiydi. Makaleyi kırdı, şişkin hatıra defterinin yeni bir sayfasına yerleştirdi, sonra da üzerindeki plastiği düzeltti. 170 numara.

Karalama defterini rafa geri koymadan önce, birinci sayfayı çevirdi ve daha önce yaptığı gibi başlığı okudu. Daha önce 170 kez: "İyi Samaritan Gunned Down on

Otoban." Fotoğraftaki yüze dokundu, plastik kaplamanın neredeyse aşındığı yanağını izledi ve 170. kez bunun ne kadar berbat bir fotoğraf olduğunu düşündü.

Kötü bir fotoğraf seçmenin hiçbir mazereti olamazdı. Bir halkla ilişkiler danışmanı olarak Robyn, mesajınızı iletmek için doğru fotoğrafı sağlamanın önemini herkesten daha iyi biliyordu. Basına verebileceği tüm fotoğrafları düşündü. Damon yeğenleriyle basket oynarken. Damon onuncu sınıf öğrencilerine sınav sonrası pizza ısmarlıyor. Damon garaj grubuyla eğlenirken. Damon düğünlerinde sırıtıyor.

Kahretsin, *gülümseyen* herhangi bir fotoğrafı yeterdi. *Bu* ne kadar zordu? Adam doğuştan bir oyuncuydu - yüzüne bir kamera tuttuğunuzda parlıyordu. Birlikte geçirdikleri beş yılın ardından, onun yüzlerce fotoğrafı vardı ve bunlardan herhangi biri dünyaya o gece neler kaybettiğini gösterebilirdi.

Ama kendisinden bir fotoğraf istendiğinde, basınla, polisle, cenaze işleriyle uğraşıyor, tek yapmak istediği kapıyı çarpıp yere yığılmak ve yorgunluktan uyuyana kadar hıçkıra hıçkıra ağlamakken herkes onun dikkatini çekmek için çırpınıyordu. Bulabildiği ilk fotoğrafı - onun kasvetli üniversite mezuniyet fotoğrafını - kapmış ve ellerine tutuşturmuştu.

Robyn'in cep telefonu çaldı. "Elmaslar Bir Kızın En İyi Arkadaşıdır." Portia zil sesini ayarlamıştı. Portia'nın kendine özel bir zil sesine ihtiyacı olduğundan değil. Bugünlerde Robyn'in telefonu çaldığında arayan neredeyse her zaman Portia'ydı ve onu Philadelphia'daki bir düzine müşterisinden daha fazla meşgul ediyordu. Bu işte, Paris Hilton için halkla ilişkiler yapmaktan daha çılgınca olan tek iş, bir sonraki Paris Hilton olmak isteyen kız için halkla ilişkiler yapmaktır.

Karalama defterini rafa geri koydu, sonra cevap verdi.

"Sonunda," diye nefes aldı Portia. "On kere falan çaldı

Rob." Üç, ama Robyn onu düzeltmekten daha iyisini

biliyordu. "Özür dilerim,

Ben diğer odadaydım."

Portia bir an için bile olsa cep telefonundan arınmış olma fikrini düşünürken sessizlik oldu.

"Jasmine ile öğle yemeği nasıldı?" Robyn sordu.

Cevaba hazırlandı ve eğer temizlik gerekiyorsa bu kez kefaletle serbest bırakılmaması için dua etti. Gazeteler Jasmine Wills için Portia'nın "düşmanı" diyordu ama denklemde bir "dost" varsa bile Robyn bunu henüz görmemişti.

İki genç kadın, Jasmine'in, Portia'nın kalbinin çarpmasına neden olan eski erkek grubu yakışıklısı Brock DeBeers'ı çalmasından beri konuşmamışlardı. Robyn Portia'yı makyaj yemeği davetini kabul etmemesi konusunda uyarmıştı ama Portia sadece gülmekle yetinmiş, Robyn'in henüz oyunu anlamadığını, ayrıca Brock'tan o kadar da hoşlanmadığını söylemişti. Brock'un fotoğrafını sadece odasında saklıyordu çünkü yeniden dekore etmeye vakit bulamamıştı.

Görünüşe göre Jasmine bütün yemeği Portia'ya Brock'la yaşadığı çılgın seks hayatını anlatarak geçirmişti. İnsanın insana karşı acımasızlığı. Bu bazen yardımsever bir yabancıyı vurmak, bazen de en iyi arkadaşının itibarını levyeyle yerle bir etmektir.

"Ama onu geri alacağım. Bir planım var."

Portia'nın şarkı söyleyişi kenarlarından çatladı ve Robyn onun için biraz kanadı. Portia'nın kendisini muhtaçlığıyla sömüren boş bir budala olduğunu yazabilmeyi diledi ama son sempati kırıntısını da tüketmek için hatıra defterine 170 makale daha yazması gerekecekti.

Ya da belki Robyn sadece kanamayı seviyordu. Belki de işi bu yüzden kabul etmişti. Portia Kane'i temsil etmek, hayal edebileceği en düşük, en anlamsız halkla ilişkiler işiydi. Ama Damon'ın ölümünden sonra, kâr amacı gütmeyen kuruluşları az bir ücret karşılığında temsil etmekten bıkmıştı. Başka kimsenin umurunda değildi. O neden umursasın ki?

"Oh, ve sonra, fatura gelmeden hemen önce, Penny aradı ve tahmin edin ne oldu? Bu gece Bane'e gelemeyeceklermiş çünkü -

Jasmine ile Silhouette'in açılışına gidecekler. Jasmine'in Penny'ye benim tepkimi görebilmek için öğle yemeğinde aramasını söylediğine ne kadar bahse girmek istersin?"

Sahip olduğum her dolar, diye düşündü Robyn. Portia aptal değildi. Sorun da buydu. Robyn onu boş bir budala olarak yazabilseydi her şey çok daha kolay olurdu. Ama o zaman bir zekâ kıvılcımı gösterecek, hayatında kulüp açılışlarını süslemekten daha fazlasını yapabileceğinin bir kanıtı olacaktı.

"Peki bu akşamki yardım konseri ne olacak?" diye sordu Robyn. "Eğer Bane'i atlıyorsan, seni arayıp listeye geri alabilirim - "

"Yardım konseri mi? Tanrım, Rob, öldür beni şimdi. Hayır, yine de Bane'e gidiyorum ve sen de benimle geliyorsun."

Halkla ilişkiler temsilcinizi kulübe davet etmek için ne kadar yalnız olmanız gerekiyordu? "Çok isterdim ama planlarım var. Dün uğradığında birlikte olduğum arkadaşımı hatırlıyor musun?"

"Hintli kız mı?"

"Umut Hint-Amerikan'dır."

Portia'nın kendini beğenmiş iç çekişi Robyn'in parmak uçlarını şakaklarına bastırmasına neden oldu. Portia, Robyn'in gaflarını düzeltmesinden şikâyet etmekten hiç vazgeçmemiş, Portia'nın şehrin Hispanik nüfusu hakkında ırkçı bir yorum yaptıktan sonra bu "duyarlılık eğitimini" kendisinin istemiş olduğu gerçeğini görmezden gelmişti. Robyn'i işe almak onun hasar kontrolü fikriydi. Yeni bir halkla ilişkiler temsilcisine ihtiyacı vardı ve birisi Robyn'den bahsetmiş, kocasının ölümünden sonra başka bir yere taşınmak istediğini söylemişti. *Gerçek bir trajedi. Yolda kalmış bir sürücüye yardım etmeye çalışıyordu ama kadın boş bir otoyolda üzerine gelen siyah bir adam gördü ve onu vurdu.*

Portia, bu sözlerle, kendini kanıtlamak için mükemmel bir yol bulmuştu.

ırkçı değildi. Sonra Robyn ortaya çıktı - sarı saçlı ve yeşil gözlü - ve Portia'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa, *ırklararası evlilik* terimini hiç duymadığını düşünebilirdiniz.

Portia hâlâ Hope hakkında gevezelik ediyordu. "O zaman onu getirin ve seksi görüldüğünden emin olun - ama benden daha seksi olmasın."

"Zaten planlarımız vardı, Portia."

"Bu *Bane. True News* için çalıştığını biliyorum ama hiçbir koşulda bizim akşamımızla ilgili haber yapmasına izin verilmeyecek. Anladınız mı?"

Başka bir deyişle, Portia ön sayfada tam bir haber bekliyordu.

"Hope ünlü bir muhabir değil. O onların tuhaf masalcı kızı, yani kuyruğunuz çıkmayacaksa ya da ateş püskürtmeyecekseniz, o - "

"Tamam, ona haber yapabileceğini söyle. Özel bir haber. Oh, ve o ateşli erkek arkadaşını getirdiğinden emin ol, ve ona birkaç arkadaş getirmesini söyle. Ateşli arkadaşlar."

"Onun burada arkadaşı yok Portia. Buralı değiller. L.A. - "

Portia kulak zarını yırtan bir çığlık attı. "Nihayet. Jasmine restorandan çıkıyor. Tim, arabayı çalıştır. Yavaşça ilerle. Rob, bekle."

"Ne - ?"

Hat kesildi. Tekrar çaldığında Robyn telefonu bırakıyordu.

Portia'ydı. "Geçen hafta o mikro eteği giydiğim için bana nasıl bok attığını hatırlıyor musun? Bunu görene kadar bekle." Bir anlık duraklama. "Eee? Ne düşünüyorsun?"

"Neyin?"

"Sana az önce gönderdiğim fotoğraf."

Robyn postasını kontrol etti. Orada, "Sekmeler bunu görene kadar bekleyin!!!" başlığıyla Jasmine Wills'in bebek bebek geceliğine benzeyen bir şey giydiği bir resim vardı. *Transparan* bir gecelik. Tül gibi pembe, altında kırmızı bir sütyen ve külot seti.

"Eee?"

"Ben... nutkum tutuldu."

"Bunu göndereceksin, değil mi? Sekmelere mi? Oh! *True News*'daki kız arkadaşına gönder."

"O örtünmüyor -"

"O zaman ona bir istisna yapmasını söyle. Aman Tanrım!
Brock orada! Tim, öne çek."
Klik. Portia gitmişti.

UMUT

Anahtar kartı ışığının yanması için yarım düzine deneme yapması gerekti - Hope'un elektronik kilit açma becerilerini geliştirmesine yetecek kadar uzun bir süre. Işık nihayet yeşile döndüğünde Hope kapıya yaslanmıştı, kolu aşağıdaydı ve kapı onun ağırlığıyla açılarak onu içeriye tökezletti. Karl'ın kahkahasını dinledi ve gelmeyince bir hayal kırıklığı hissetti.

Şaşırmaması gerekirdi. Ona muhtemelen geç saate kadar çalışmak zorunda kalacağını söylemişti, bu yüzden geri dönmesini beklemiyordu. Yine de yaşadığı hayal kırıklığı bağımlılık kokuyordu. Karl güvenebileceği türden bir adam değildi.

Hope çantasını yatağın üzerine atmaya gitti ama onun yerine dizüstü bilgisayar çantasını fırlattı. Aklında çok fazla şey vardı; Robyn'e nasıl yardım edeceğini düşünüyor, Karl'la olan ilişkisi hakkında endişeleniyor, bu ikisinin birbiriyle alakasız olmadığı hissiyle savaşıyordu. Arkadaşının yokuş aşağı yuvarlanışını izledikçe, Karl'la nereye gittiği konusunda daha da endişeleniyordu.

Topuklu ayakkabılarını tekmeledi ve halıyı ayak parmaklarının arasına sıkıştırdı, halının verdiği hissin tadını çıkardı, çiçek kokusunu içine çekti... çiçek mi?

Masanın üzerinde sarı ve mor süsenlerden oluşan bir buket duruyordu. Hope etiketi okudu. Annesinden gelmişti ve işteki ilk haftasının iyi geçmesini umuyordu. Bu tam olarak yeni bir iş sayılmazdı - dört yıldır *True News*'da çalışıyordu ve bu onun Los Angeles'taki ikinci iş değişimiydi.

Geri dönmeyi planlamamıştı. Los Angeles ona göre bir şehir değildi. Ama Hope tam da Robyn'i ziyaret etmek için tatil zamanı ayarlamaya çalışırken altı haftalık bir görev fırsatı çıkmıştı ve bu mükemmel bir çözüm gibi görünüyordu.

Liseden beri arkadaşlardı, Hope'un özel akademisi Robyn'in devlet okuluyla ortak bir bağış kampanyası yürütüyordu ve aynı komitede görev almışlardı. Daha sonra da görüşmeye devam etmişler, yavaş yavaş arkadaş olmuşlardı. Sonra, Hope'un son yılında, imgelemler ve sesler başladığında, bir sinir krizi geçirmiş ve balo gecesini bir akıl hastanesinde geçirmişti. Robyn, Hope'un sorunları bulaşıcı olabilirmiş gibi, ondan uzaklaşmayan tek arkadaş olmuştu.

Şimdi Hope'un Robyn'e sorununda yardım etme şansı vardı. Los Angeles'a geldiğinde, Karl'ın bu fırsatı değerlendirip Avrupa'da kendi başına bir "iş değişimi" yapacağını düşünmüştü. Bunun yerine ona katılmıştı. Bu her ne kadar iyi bir his olsa da, Karl'ın iş seyahatlerinde kendisine katılmasına fazla alıştığı ve Karl'ın gelmek istemediği gün yıkılacağı korkusundan kurtulamıyordu.

"Eve erken gelmişsin. Araman gerekirdi."

Karl içeri girdiğinde döndü. Onunla öğle yemeği için buluştuğundan beri değişmişti, tasarımcı chino pantolonunu ve parlak mavi polosunu, Karl'ın her zamanki standartlarının çok altında, bir mağazadan gelmiş gibi görünen koyu renk bir takım elbise ile takas etmişti. Bunun bir önemi yoktu. Karl Goodwill'in döküntülerini bile güzel gösterebiliyordu. Karl'ın kalabalığa karışmak için kullandığı bir kamuflaj yöntemiymiş ve odaya adımını attığı anda kravatı ve ceketini çıkarmış, saç gömleği gibi sandalyenin üzerine atılmıştı.

"İyi avlandın mı?" Umut sordu.

"Sürgüyü ve zinciri kitlemeyi unutmuşsun."

Başının üstünü öperek azarlamasını hafifletti. Endişenin kaos dalgalarının onun üzerinden yuvarlandığını hissedebiliyordu. Karl yeni bir şehre yerleştiğinde, diğer kurtadamları temizlemeden rahat edemezdi. Karl Marsten'i öldüren bir kurt adam, onun ününü anında mühürleyecek ve yıllarca diğerlerinin onun yolundan çekilmesini garanti edecekti.

Hope onun orada olmasının durumu daha da kötüleştirdiğini biliyordu. Ona ulaşmanın kolay bir yoluydu. Yani eğer Hope onun üç kez kapıları kilitlemesini ve keşif işini bitirene kadar taksiyle işe gitmesini istiyorsa, Hope bunu anlayışla karşılıyordu. Tıpkı Hope'un kaos içindeki yarı iblis kız arkadaşının tuhaflıklarını ve sorunlarını anladığı gibi.

Ayakkabılarını çıkarırken ona Robyn'in telefonundan ve Portia Kane'in "davetinden" bahsetti.

"Ve görünüşe göre, Portia 'seksi erkek arkadaşımı' getirmemde ısrar ediyor."

Karl snorted olarak o koy onun Ayakkabılar Bir kenara. Hayır. o o Portia'nın onu çekici bulduğundan şüpheliydi. Hope onun egosunun bunun için fazla sağlıklı olduğunu biliyordu. Onun itiraz ettiği şey, kendisine "seksi" denmesi kadar sıradan bir şeydi.

"Ben duş alırken biraz düşün," dedi. "Bunun yerine daha fazla keşif yapmak istiyorsan, sorun değil."

"Eğer dışarıdaysan, yakınımda kalmayı tercih ederim. Robyn ile yalnız zaman geçirmek istediğini biliyorum..."

"Portia oradaysa pek işe yaramaz." Hope bluzunun düğmelerini açmaya başladı. "Aslında gelsen daha iyi olur, Portia'yı meşgul edersin, böylece geceyi Rob'a emir vererek geçirmez."

"Beni dikkat dağıtmak için kullanıyorsun.

Hakarete uğramalıyım." "Etmiyorsun."

"Doğru." Yatağa uzandı, kollarını başının arkasında kavuşturarak onun soyunmasını izledi. "Geçen gün çok güzel bir elmas bilezik takıyordu. En az on karat. Platin ayarlı..."

"Sakın buna cüret etme."

"Eğer akşamımı küçük aptal bir kızın ilgisini çekerek geçirmem bekleniyorsa, sanırım tazminat almaya hakkım var."

"Oh, tazminat alacaksınız."

Kadın banyoya geçerken eteğinin ucunu çekiştirdi.

"Bu büyük bir iş. Sanırım avansa

ihtiyacım var." "Ve bir duşu ihtiyacım
var."

"Bu ikisinin birbirini dışlaması gerekmiyor."

Durakladı, sanki düşünmüş gibi, sonra hamle yaptı, banyoya doğru koşarken eteği adamın elinden kurtuldu. Adam kapıyı çarpmadan hemen önce kapıyı kapattı, sonra da kilidi hızla sıktı. Bu onu yavaşlatırdı... on saniye kadar.

Gülümsedi ve eteğini çekti.

ROBYN

Robyn kulübün karşısında Portia'yı görünce Hope'u kapıp kaçmak istedi. Portia kesinlikle arkadaş istiyor gibi görünmüyordu. Kulüpteki en iyi görülebilecek yere sahipti: dans pistine bakan üçlü bir kanepeler. En az yirmi kişi o kanepelere sıkışmış, Portia'nın şöhretinin yansıyan ışıltısının tadını çıkarıyordu.

Ama Robyn dans pistinin öbür ucundan bile kimsenin doğrudan Portia'yla konuşmadığını anlayabiliyordu. Robyn'i görünce ayağa fırladı ve çılgınca ona el salladı.

"Aman Tanrım. Nihayet! Rob, *harika* görünüyorsun."

O bilmiyordu ve bunu biliyordu. Sıradan siyah bir elbise giymiş, basit bir makyaj yapmış ve omuz hizasındaki saçlarını düz bir şekilde taramıştı. Portia için bu mükemmeldi - onu utandırmayacak kadar gösterişliydi ama onu gölgede bırakma tehlikesi de yoktu. Yine de Portia'nın bakışları Hope'a yöneldiğinde gözleri kısıldı.

Robyn "seksi ama benden daha seksi değil" mesajını iletmeyi ihmal etmişti. Neden zahmet etsin ki? Kusursuz yüz hatları ve uzun siyah bukleleriyle Hope çabalamadan da harika görünüyordu - ki bu iyi bir şeydi, çünkü nadiren çabalardı. Yine de bu gece fazladan çaba göstermiş, soluk yeşil bir kılıf elbise ve topuklu ayakkabı giymiş, saçlarını toplamış, dallarını sarkıtmıştı.

"Bu elbiseye bayıldım!" Portia ciyak ciyak bağırarak Hope'u havadan öptü. "Nereden buldun onu?"

Hope omzunun üzerinden Karl'a baktı.

"Serseri," dedi Karl. "Philly'de."

Portia Hope'un yanından geçip Karl'ı kucakladı ve ona kesinlikle temas eden bir öpücük verdi. "Gelebildiğine çok sevindim." Onu kanepelere çekti, o kadar yaklaştı ki neredeyse kucağına oturacaktı.

"Robyn bana mücevher işinde olduğunuzu söyledi, ki bu mükemmel, çünkü bir sorum var."

"Bırakalım da bu ikisi konuşsun," dedi Hope Robyn'e. "Sanırım şurada bir yer var..."

Karl'ın eli fırladı, elbisesinin eteğini yakaladı ve onu yanına çekti. Güldü ve Robyn için yer açtı.

Karl Portia'yla sohbet ediyor, arada bir eğilip Hope'un kulağına bir şeyler fısıldıyor, bir şakayı ya da alaycı bir gözlemi paylaşırken gülümsüyordu. Tıpkı Robyn'in Damon'la yaptığı gibi.

Hope'un bitmek tükenmek bilmeyen sıradan erkek arkadaşları varken onun için bunu nasıl istediğini hatırladı. Fısıldayacak ve gülecek birini. Gözlerindeki gölgeleri kaldıracak birini.

Karl Robyn'in aklındaki kişi değildi. Çok düzgün, çok yakışıklı ve çok yaşlıydı - neredeyse Hope'tan on yaş büyüktü. Karl'ın bir servet avcısı olmasından, Hope'un ailesinin parasında ve sosyal bağlantılarında gözü olmasından korkmuştu. Ama Karl'ın kendi parası vardı ve sonunda kabul etmişti ki, Hope'a olan tek ilgisi Hope'un kendisiydi.

Portia Karl'ı tekeline alırken Hope iş hakkında konuşuyor, lağım canavarları ve uzaylı kaçırma hikâyeleriyle Robyn'i her zamanki gibi güldürüyordu. Robyn, Hope'un liseden sonra yaşadığı çöküşün kendine olan güvenini sarstığından ve magazin muhabirliğinden daha iyisini yapamayacağını düşünmesine neden olduğundan endişelenirdi. Ama Damon bununla alay etmiş, Hope'un tanıdığı herkes arasında en ilginç işe sahip olduğunu söylemişti. Portia Kane'le aynı pozisyonda çalışmak gibiydi. Bazen ilginin canı cehenneme deyip kendinizi önemsiz şeylere kaptırmanız gerekiyordu. Bu Robyn için pek de iyi olmuyordu...

Kulübe doğru baktı ve ona Damon'ı hatırlatan bir yüz gördü. Bir yabancının çenesinin eğiminde, bir yüzün kıvrımında, bir gözün kırışmasında hep onu bulurdu. Damon'ın yanında oturduğunu ve etraflarındaki tüm bu gösteriştten keyif aldığını hayal etti. Tavus kuşları derdi onlara.

Gösteriş ve caka satmakla meşgul olduklarından, diğerlerinin bunu fark edemeyecek kadar *kendileriyle* meşgul olduklarını asla fark etmediler.

Müziği de keserdi, çarpıttıklarını söylerdi. Nebraska'dan gelen beyaz çocuklar için mükemmel şarkıları dans versiyonlarına dönüştürürdü. Sonra eğilir ve kulağına şarkı söylerdi. Boynundaki nefesinin ürpertisini, kolundan aşağı kayan parmağının sıcaklığını, sesinin derin basının içinde titreştiğini hissedebiliyordu. Onların şarkısı olan "500 Miles "ı söylerdi - o gece Pittsburgh'daki bir konferanstan eve geç dönerken telefonda söylediği şarkıyı.

Robyn gözlerini kapadığında onu duyabiliyordu. Sonra durdu ve şöyle dedi: "Görünüşe göre biri lastiğini kaybetmiş. Kahretsin. Sanırım bir centilmen gibi davranıp yardım teklif etmeliyim."

Yapma, bebeğim. Lütfen, lütfen, yapma.

Şampanya kadehini boşaltıp yeniden doldurdu. Hope fark etmemişti. Konuşmayı bırakmış, gözleri kamaşmış bir halde kulübün diğer ucuna bakıyordu.

Sanırım benden vazgeçti, diye düşündü Robyn.

Bardağındaki baloncuklara baktı ve kendine iki saniyelik bir acıma molası verdi.

Damon'ın ne diyeceğini tahmin edebiliyordu. *Ne bekliyordun Bobby? Bunca yolu sana yardım etmek için geldi ama bunu tek başına yapamaz. Biraz da sen vermelisin.*

Ona ne için yardım edeceksin? Atlatmasına mı? *Onu* unutmasına mı?

Robyn içkisini yudumladı. Hope hâlâ kulübe bakıyordu, gözleri odaklanmamıştı. Karl omzuna dokunduğunda yerinden sıçradı. Karl bir şeyler fısıldadı. Robyn başını salladı, "bir şey yok" dedi. Karl kaşlarını çattı, ikna olmamıştı.

Sonra Portia gitmeye hazır olduğunu söyledi. Robyn başka bir kulübe gideceğini tahmin ediyordu ama Portia, Robyn'in içkiyle ıslanmış beyninin yetişemeyeceği kadar hızlı konuşuyordu.

Yine de evden başka bir yere gitmeye niyeti olmadığını

biliyordu. Hope ve Karl da geceyi sonlandırmaya karar verdiler ve Hope onu arabayla bırakmayı teklif etti ama Robyn, Portia'nın şoförünün onu bırakması konusunda ısrar etti. Aksi takdirde

Hope onun ne kadar sarhoş olduğunu görecekti ve Robyn'i dairesine götürmek isteyecekti. Henüz ziyaretçiler için hazır değildi. Robyn üç aydır oradaydı ama hâlâ birkaç şeye ihtiyacı vardı. Boş duvarlar için resimler gibi. Boş dolaplar için bulaşıklar. Bomboş buzdolabı için yiyecek.

Portia, Robyn'in kolunu tutup, "Aman Tanrım, o çok iyi," diye ciyaklamadan önce Hope ve Karl'ın uzaklaşmasını zar zor bekledi. Benim için biraz yaşlı olduğunu biliyorum ama daha yaşlı bir erkek işime yarayabilir, sence de öyle değil mi? Daha olgun biri? Klas, akıllı ve komik biri." Portia içini çekti ve Robyn onun bayılacağını düşündü. "Gelecek hafta galaya kolumda onunla gidersem herkesin ne diyeceğini hayal edebiliyor musun? Jasmine ne derdi? Ya Brock? Bana onun numarasını vermelisin."

"Bende değil. Ama Hope'un ki var. *Kız arkadaşının ki.*"

Portia saçını savurarak bu hatırlatmayı geçiştirdi. Çalıntı bir sevgili tarafından kalbinin kırılmasından iki hafta sonra, aynısını başka bir kadına yapmaya hazırdı. Kimsenin umurunda değildi. İstediklerinizi aldığınız sürece kimin incindiği önemli değildi.

"Portia, yapamazsın -"

"Maaşını ben mi ödüyorum, Rob?" Portia'nın sesindeki sertlik birkaç kişinin onlara doğru bakmasına neden oldu. "O numarayı sabah bekliyorum. Şimdi Tim'i ara. Arabayı getirmesini söyle. Makyajımı tazeleyeceğim."

Robyn tartışmadı. Onun işi Portia'yı kamusal çatışmalardan uzak tutmaktı, onları başlatmak değil. Sabah olduğunda Portia nasıl olsa her şeyi unutacaktı.

Portia'nın vedalaşması ve bir sonraki kulübe davet etmek üzere birkaç kişiyi seçmesi on beş dakika sürdü. O gider gitmez, davet edilmeyenler sanki Portia Kane'in şık olmayan halkla ilişkiler temsilcisiyle takılıyormuş gibi görünmekten korkuyormuş gibi dağıldılar.

Robyn kulübün etrafına, gülüşen ve kucaklaşan yirmili yaşlardaki gençlere baktı ve inanamadı

Bırakın onun neslini, onlar onun türüydü.

Yirmi sekiz yaşında dul kalmış.

Cenaze günü yanına gelip hâlâ genç olduğunu söyleyen insanları düşündü; sanki yeni bir koca bulamayacak kadar yaşlanmadan ve çirkinleşmeden önce kocasını aldığı için Tanrı'ya şükretmesi gerekiyormuş gibi.

O yılları onunla geçirmek için neler verebileceğini biliyorlar mıydı? Eğer Tanrı, "Onu sana altı ay daha vereceğim, ama bir daha asla evlenemeyeceksin, bir daha asla aşık olamayacaksın, bir daha asla bir erkeğe *dokunamayacaksın*" deseydi, "Evet, lütfen, evet!" diye haykırırdı.

Kendi annesi ona sarılmış ve fısıltıyla henüz hamile olup olmadığını sormuştu. Robyn hamile olmadığını söylediğinde, annesi bunun en iyisi olduğunu söylemişti. Zalimce değil düşüncesizce söylenmiş bir sözdü ama Robyn bunu asla unutmuyacaktı. Tıpkı üç hafta sonra takvime bakıp adetinin geciktiğini fark ettiği ve dua ederken dizlerinin bağı çözüldüğü o günü asla unutmayacağı gibi. Ama o merhamet kırıntısını bile istemek çok fazlaydı.

"Çişini yapması ne kadar sürüyor?" diye ağlamaklı bir ses Robyn'in kulağında inledi.

Başını çevirdiğinde kızıl saçlı bir kimsesiz gördü. Robyn'in adını hatırlamak için enerji harcamayacağı bir yıldız adayı.

"Eee?" dedi genç kadın. "Gidip onu kontrol etmeniz gerekmez mi? Bu senin işin değil mi?"

Sadece Portia koridorda işiyorsa ve paparazziler fotoğraf çekiyorsa.

Robyn müvekkilinin ne yaptığına dair iyi bir fikre sahipti ve bu bir bedensel işlev değildi, tabii buna "nefes almak" da dahil değilse. Portia geçen yıl bir ayını rehabilitasyonda geçirmişti. Reklam dışında hiçbir şeye bağımlı olmamıştı ve rehabilitasyonun bunu elde etmek için kesin bir yol olduğunu fark etmişti. Orada, kaçırdıkları kokaini burnuna çekmesini bekleyen yeni arkadaşlar edinmişti.

içinde. Böylece Portia Kane muhtemelen rehabilitasyondayken bağımlı olan ilk kişi oldu.

Yine de, Portia'yı kontrol etmek ya da bu yıldız adayının sızlanmasını dinlemek... Robyn dengesizce ayağı kalktı ve arka odalara yöneldi.

ROBYN

Portia tuvalette değildi. Robyn aynalarda rujunu tazeleyen koro üyelerinin öfkeli cıvıltılarını duymazdan gelerek Jimmy Choos'unu almak için kabinlerin altına bile baktı. Omuz omuza dizilmiş genç kadınlar Robyn'e Portia'nın nerede olduğuna dair iyi bir fikir verdi.

Müşterisi uyuşturucu sorunlarının magazin basınında yer almasına aldırış etmese de, insanların onu kullanırken görmesine izin verme konusunda o kadar açık değildi. Tuvalet meşgulse, daha özel bir yer aramaya giderdi.

Robyn kulübe dönüp bekleyebilirdi ama yürümek -ve düşünmek- kafasını boşaltıyordu.

Ulaştığı ilk iki kapı Özel olarak etiketlenmişti, Portia'ya göre bu kapılar mahremiyet çağrıştırıyordu. Ama ikisi de kilitliydi. Robyn devam etti. Sona yaklaştığında köşede bir şey takırdadı.

Dondu kaldı, dinliyordu.

Alçak bir inilti. Köşeyi döndüğünde bir çift göreceğini hayal etti. Boğazını temizledi - yüksek sesle - ve mırıldanılan yeminleri veya ünlemleri dinledi. Bir an sessizlik, sonra koşan ayak sesleri. Köşeyi döndüğünde çıkış kapısının açıldığını ve içinden bir kadın figürünün kaybolduğunu gördü.

Peşinden gitmeye başladı, sonra ayak seslerini tekrar duydu ve Portia'nın dört inçlik topuklu ayakkabılarından gelmediklerini anladı. Koridordan aşağı baktı. Sadece bir kapı vardı - yarı açık, içerisi karanlık. Kadının -ya da çiftin- kaçtığı yerin orası olduğunu tahmin etti ama yine de Portia için kontrol etmeliydi.

Karanlık kapıdan içeri adımını atarken ayağı bir şeye çarptı. Eğildi, parmakları metalin etrafına dolandı.

Bir silah.

İrkilen beyni onu bırakma emri verdi ama kendini durdurdu. Şansı yaver giderse biri onu bulacak ve bir suçta kullanacaktı... her yerinde parmak izleri vardı. En iyisi bir personel bulup teslim etmektir.

Gitmek için döndüğünde, arkasından bir inilti duyuldu. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Gözlerini kısarak karanlık odaya baktı. Solgun bir figür yere yığılmıştı.

"R-Rob?" Portia'nın sesi kâğıttan bir fısıltı gibiydi.

Robyn ileri atıldı ve silahın yere düşmesine izin vererek yanına çöktü. Bakışları Portia'nın bluzuna yayılan koyu lekeye takıldı.

"Hücre..." Portia fısıldadı. "Cep telefonu..."

"Tamam." Robyn çantasını karıştırdı, bir avuç dolusu ıvır zıvır çıkarıp attı ve cep telefonunu buldu. "911'i arıyorum."

"Hayır, benim..."

Portia'nın sesi takırdayarak kesildi. Sonra hareketsiz kaldı. Robyn Portia'nın omzunu salladı. Gözünü kırpmadı, sadece baktı. Gözleri görmüyordu. Cansız.

Robyn telefonunu kaldırdı, 911'i çevirirken parmakları titriyordu. Sonra arka kapıdan koşarak çıkan figürü hatırladı. Portia'nın katili az önce çıkmıştı. Robyn onu hâlâ yakalayabilir ya da en azından daha iyi görebilirdi.

911 görevlisi cevap verdi. Robyn odadan koşarak çıkarken olanları hızlıca anlattı - Portia Kane'in vurulduğunu, nefes almadığını ve bir ambulansa ihtiyacı olduğunu. Çıkış kapısından hızla çıkarken yerini de söyledi. Bir çılgılık duyduğunda kapı arkasından kapanmak üzereydi.

Portia'nın yattığı odanın dışında bir sunucu doğrudan Robyn'e bakıyordu. Gözleri buluştu. Kız tekrar çılgılık attı, geri çekildi, elleri havaya kalktı.

"Hayır!" Robyn seslendi. "I - "

Kapıyı yakalamak için hamle yaptı. Bir çınlamayla kapandı. Kolu tutmaya çalıştı. Öyle bir şey yoktu - som metaldi. Birkaç kez vurdu, ama biliyordu ki

O kız katil olduğu düşünölen birine kapıyı açmayacaktı.

Robyn yaptığı aramayı hatırladı. Sevk görevlisi gitmişti. Tekrar aramaya başladı, sonra durdu. İhtiyaç duydukları her şeyi vermişti. Şu anda yapabileceğı en iyi şey devam etmek ve Portia'nın katiline bir göz atmaya çalışmaktı. Yanlış anlaşılmayı daha sonra açıklayabilirdi.

Ara sokağı girdi.

Bu pek de hayal ettiğı gibi olmamıştı.

Robyn bir ara sokağın sonunda durmuş, ünlü yolcularını indirmek için kaldırımda yer kapma yarışına giren taksiler ve limuzinlerle tampon tampona dolu bir yola bakıyordu. Kaldırımlar da bu yolcuları görmek için yarışan insanlarla doluydu. Yüz metre ötede yanıp sönen bir tabela, Los Angeles'taki en yeni "gör ve görölecek yer" olan Silhouette'in açıldığını duyuruyordu.

Kalabalığı taradı. Görünürde tek bir kanlı psikopat katil yoktu.

Bir kahkahayı bastırarak başını salladı. Portia'nın katilini gerçekten yakalayabileceğini düşünmek saçmaydı. Kadın beş dakika önden gitmişti. Robyn onun bir kadın olduğundan bile emin değildi. Belki ince yapılı genç bir adamdı?

Yine de sokağı bakmaya devam etti. Katil buraya gelmiş olmalıydı. Robyn ilk sokağı takip ederek ikinci bir sokağı girmiş, bu sokak da bir kamyon tarafından kapatılmış bir servis yoluna çıkmıştı. Diğer tek yol üçüncü bir sokaktı... burada, bu yolda biten sokak.

Dışarı adım atmaya başladı, sonra kendini durdurdu. Kan lekeli potansiyel katillerden bahsetmişken... Robyn'in dizleri Portia'nın cesedinin yanında diz çöktüğü için kızarmıştı.

Portia'nın vücudu.

Robyn derin bir nefes aldı. Portia'dan her zaman hoşlanmamıştı ama içinde bir şeyler, bir potansiyel kıvılcımı vardı.

Keşke bunu besleseydi, Portia'yı bu akşamki hayır etkinliğine gitmesi için zorlasaydı.

Keşke Damon'a bu kadar geç dönmek yerine geceyi Pittsburgh'da geçirmesini söyleseydi...

Robyn derin bir nefes daha aldı. Bu Damon'la ilgili değildi. Portia'yla ilgiliydi ve ona yardım edebilmesinin en iyi yolu Bane'e geri dönüp polise gördüklerini anlatmaktı.

Robyn geri dönmek için acele etmedi. Olay yerini neden terk ettiğini açıklamak için sabırsızlanıyordu. Memurların, bir katili yakalamaya çalışan aptal sarışına gözlerini devirerek baktıklarını hayal etti. Onu yakalamak gibi bir niyeti yoktu - sadece daha iyi bir bakış yakalamak istiyordu. Ama yine de kulağa biraz aptalca geliyordu. Tamam, *çok* aptalca. "O an için iyi bir fikir gibi görünmüştü."

Köşeyi dönerken bir hareketlilik yakaladı. Siyah giysili bir figür bir çöp konteynerinin arkasından fırlamıştı. Robyn dondu kaldı ve kaçan katille ilgili anısını yeniden canlandırdı. Siyah pantolon ve koyu renk gömlek giymiş, ince, açık renk saçlı bir figür.

Robyn geriye doğru yavaş bir adım attı. Sonra durdu.

Sadece bir bakış, tek ihtiyacı olan buydu. Daha da iyisi, bir fotoğraf. Cep telefonunu çıkardı ve ileri doğru adım attı. Ayakkabılarının altındaki çakıllar çıtırdadı. Aşağı uzandı ve onları çıkardı. Sonra paniği kontrol etmeye çalışan birinin hızlı ve sığ nefeslerini duyana kadar çöplük boyunca süründü.

Robyn cep telefonunu çevirdi, kamera merceği dışarı bakıyordu. Sonra parmağı düğmenin üzerinde, çöp kutusunun köşesine uzandı...

Şak!

Boğuk bir nefes. Robyn kaçmak için dönerken bir gölgenin ona doğru hamle yaptığını gördü.

Thwack.

Robyn'in başının arkasına bir şey çarptı. Karanlık bir figür bir beton parçasını kaldırırken Robyn döndü. Robyn'i yanağından yakaladı. Geriye doğru tökezledi, ayağı takıldı ve yere düştü. Düşerken cep telefonu da kaymaya başladı. Onu daha sıkı kavradı, kolunu altına çekti ve yüzüstü yere düştü.

"Bunu duydun mu?" dedi uzak bir ses. "Destek çağırın."

Bir radyo ciyakladı. Yan sokakta ayak sesleri duyuldu. Robyn'in saldırganı onu bıraktı ve kaçtı.

Robyn ayağa fırladı. Ayağı kaydı ve toparlandı ama başını kaldırdığında saldırganın gitmiş olduğunu gördü. Bir polis memurunun telsizden destek istediğini ve şüpheliyi bulmuş olabileceklerini söylediğini duydu. Robyn neredeyse seslenerek şüphelinin kaçtığını söyleyecekti. Sonra o memurların kimi aradığını hatırladı: kendisini.

Kendine baktı, kanlar içindeydi ve hırpalanmıştı. Kafasında bir şişlik, yanağında bir sıyrık - bir kavgaya karıştığının kanıtıydı, belki de Portia'yla. Eğer polisler onu bulursa, kaçan katili aramaya devam etmezlerdi; onu zaten yakaladıklarını düşünürlerdi.

Robyn kaçtı.

FINN

John Findlay - sınıfında üç John'un olduğu birinci sınıftan beri Finn - Portia Kane'in sırt üstü yatmış, gömleği yırtılmış, kan bulaşmış göğüs ucu halkaları sert ışığın altında parlayan cesedine baktı.

"Bu, magazin gazetelerinde görmek istemeyeceğiniz bir fotoğraf," diye mırıldandı.

Bakışlarını cesetten kaldırdı ve odanın içinde Portia Kane'in hayaletini aradı, şaşkınlıkla cesedin üzerinde geziniyor ya da bir köşeye büzülmüş, yırtık bluzunu kapatmaya çalışıyordu. Hiçbir şey bulamadı. Belki de öbür dünyaya götürülmeden önce birkaç dakika daha eğlenmek için Bane'e geri dönmüştü.

Bu düşünceyle homurdandı ve etrafta geniş bir daire çizen yeni polis fotoğrafçısından dikkatli bir bakış aldı, bakışları Finn hakkında söylenenlerin doğru olduğundan şüphelendiğini gösteriyordu.

Bir el Finn'in kürek kemikleri arasına vurdu ve olay yeri teknisyenlerinden biri olan Mark Downey'nin iri cüssesini görmek için döndü.

"Bu gece büyüün bizim için çalışıyor mu Finn?" Downey sordu.

Finn etrafına baktı, Portia Kane'in ışıltısını göremedi. "Korkarım yok."

Downey fotoğrafçıya alaycı bir şekilde, "Onu dinlemeyin," diye fısıldadı. "Bu adam tam bir Sherlock Holmes. Yemin ederim, suç mahalleri onunla konuşuyor."

Downey uzaklaşırken Finn *suç mahalli değil diye* düşündü. Fotoğrafçı ona dikkatle bakmaya devam etti. Çocuğun ne duyduğunu merak ediyordu. En hafif söylentiye göre Finn iyi bir dedektifti ama biraz eksantrikti ve pek takım oyuncusu sayılmazdı - beş ay önce izne ayrılan ve bir daha yeri doldurulamayan "ortağı" da buradan geliyordu. En kötüsü ise

Ortağının yokluğundan Finn'i sorumlu tutan hikayeler - departmanın sadece temizlenme oranları nedeniyle tuttuğu bir kaçıkla çalışmanın stresi.

Finn'in ne kadar dikkatli olduğu önemli değildi. Arada sırada birileri onu havayla sohbet ederken ve kimsenin göremediği şeylere bakarken görüyordu. Psişik değildi, sadece ölü insanları görüyordu. Ama filmdeki çocuk gibi değil. Finn genellikle cinayet mahallerinde, perişan ve kafası karışmış halde görünürdü.

Eğer şanslıysa, hayalet ortadan kaybolmadan önce birkaç sorusuna cevap alabilirdi. Ya alamazsa? O zaman şansı yaver gitmezdi, çünkü asla geri gelmezlerdi. Görünüşe göre bu, ölülerden yardım alamayacağı zamanlardan biriydi. Etrafına son bir kez baktı ve işe koyuldu.

Bir ölü ünlü. Görünürde silahla vurulmuş. Yanında yatan muhtemel cinayet silahı. Bir saatlik çalışmadan sonra, kapı aralığından baktığından daha fazlasını bilmiyordu. Bir görgü tanığı vardı ama onun tek söyleyebildiği bir şey duyup buraya geldiği ve çıkış kapısından bir kadının kaçtığını gördüğüydü. Kadının neye benzediğine gelince? On sekiz ila elli yaşlarında, 1.80 ila 1.80 boylarında, şişman değil, açık renk saçlı.

Bir ressamla çalışmayı kabul etmişti ama Finn sorduğunda gözlerindeki paniğe bakılırsa, Finn sonuca pek güvenmeyecekti. Görgü tanıklarının ifadelerine güvenilmezdi ve Finn bu gerçeği herkesten daha iyi biliyordu. İki kez hayaletler ona katillerinin tam bir tarifini vermiş, ancak kanıtlar onun çizime hiç benzemeyen biri olduğunu kanıtlamıştı.

Finn hayaletleri suçlamadı. Her ikisi de yabancılar tarafından öldürülmüştü - biri ara sokakta atlamış, diğeri de başıboş bir çete kurşunu yemişti. Ölümünden önceki o saniyede, kesinlikle not almıyorlardı. Ve ölümünden sonraki o şok dolu dakikalarda, hafızaları onlara bir canavarın yüzünü göstermişti - gerçekte olduğundan daha büyük ve daha çirkin.

"Duydun mu?" Downey başını eğdi, etli gıdısı titriyordu. "Kurtlar kapıya yığılmış. Sence onlara birkaç kırıntı atmalı mıyız?"

Finn, basın mensuplarının çevreyi koruyan polislere yönelttiği soruların sıkıcı uğultusunu dinledi. Kulüp çok yardımcı olmuş, hatta kalabalığı kontrol etmelerine yardımcı olmaları için mesai dışı fedailer bile çağırmıştı. Kayıtlarda birkaç ihlalleri olmalı, işbirliklerinin bunları ortadan kaldıracabileceğini umuyorlardı.

Cesedin yanına saçılmış olan eşyaların yanına diz çöktü. Kadın eşyaları - makyaj malzemeleri, pudralar, kağıt mendiller.

Downey, "Bunun kurbanı ait olduğunu düşünüyorum," dedi. "Çantası boştu, atılmıştı."

Finn küçük eşya yığınına inceledi, sonra Portia Kane'in ancak bir paket sigara alabilecek kadar büyük olan çantasına baktı. "Bütün bunlar oraya sığmadı."

"Hey, karımın kendininkine sıkıştırdığı ıvır zıvırı görmelisin. Yemin ederim, o şeyler sihirli."

Finn anlamış gibi başını salladı. Evli değildi. Kız arkadaşı da yoktu... yani, bir süredir yoktu. İşini yapmak tüm zamanını ve enerjisini alıyordu - ölümlere hizmetle geçen bir hayat.

Buna kızabilirdi, ama bunun bir anlamı olduğunu hiç düşünmemişti.

Ona bu yetenek verilmişti ve bunu kullanmak onun göreviydi.

Finn eldivenli eliyle çantanın enkazını karıştırdı ve çantayı bırakan kadın hakkında bir fikir edinmeye çalıştı. Genç bir memur omzuna dokundu ve Marla Jansen'in kendisiyle konuşmak istediğini söyledi. Söyleyiş tarzından Finn bu ismi tanıması gerektiğini biliyordu ama Portia Kane'in kim olduğunu bildiği için kendini şanslı sayıyordu.

Memur Tripp'i koridora kadar takip etti ve durgun kırmızı saçlı genç bir kadının parmak uçlarında zıplayarak suç mahallini görmeye çalıştığını gördü.

Finn, "Ceset kaldırıldı," dedi.

"Oh!" Jansen'in koyu renk gözleri yapmacık bir dehşetle

irileşti. "Görmek istemedim - " Ürperdi. "Eww."

Bir aktör. Bu kasabada insan onları yüz adımda tanımayı öğrenirdi. Abartılı ifadelerinden onun bir özentisi olduğu anlaşıyordu - ve muhtemelen öyle de kalacaktı - ama Tripp onu tanıyorsa, yarı ünlü olmalıydı. Finn sadece ondan imza istemesini beklemediğini umuyordu.

"Memur Tripp bir şey gördüğünüzü söylüyor."

Jansen, Portia'yla birlikte kulüpte olduğunu ve uzun süre ortalıkta görünmeyince onu bulması için Kane'in halkla ilişkiler temsilcisini -Robyn Peltier adında bir kadın- gönderdiğini uzun uzun anlattı.

"Portia Kane reklamcısıyla kulübe mi gidiyor? Ona ihtiyacı olmasını mı bekliyor?"

"Tabii ki hayır. Portia piliç için üzülüyor. Bazen bizimle takılmasına izin veriyor. Ona her zaman kiralık yardımcılarla sosyalleşmemen gerektiğini söyledim ve bak şimdi ne oldu. Hatun çılgına döndü ve kıskançlık krizine girerek Port'u öldürdü."

"Bir sorun mu vardı?"

Jansen ellerini çırpı. "Böyle insanlarla ilgili her zaman bir sorun vardır. Bizden nefret ederler. Sonunda bir fokurdama olur ve... bum."

"Boom?"

"Ya da 'bang,' sanırım. Her neyse, kavga ediyorlardı." "Ne hakkında?"

"Ben nereden bileyim?"

"Bu ne zaman oldu?"

"Portia bizi terk etmeden hemen önce," dedi Jansen kendini beğenmiş bir şekilde. "Halkla ilişkilerdeki hatun bir şey söyledi ve Portia bundan hoşlanmadı. Ona şoförü çağırmasını söyledi ve tuvalete gitti."

Finn'e pek kavga edecekmiş gibi gelmedi.

Jansen mor boyalı bir tırnağını kemirdi. "Sence bir koruma falan tutmalı mıyım?"

"Bunun bir salgın olduğundan şüpheliyim."

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken kaşları çatıldı. Sonra vazgeçti ve cep telefonunu çıkardı. "Bir tane alacağım. Belki iki tane. Çok dikkatli olamazsın."

ROBYN

Robyn, Bane'in karşısında duruyordu. Cep telefonuna bilmem kaçınıcı kez baktı, sanki istediği görüntü eski Polaroid kameralardan biri gibi yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. Harika bir fotoğraftı... açık renk saçlı bir kafanın bulanık tepesi.

Kulübe baktı - büyüyen kalabalığa, gazetecilere, TV minibüslerine, polis arabalarına, ambulansa... ve Portia'nın cesedini bulduğundan beri attığı her adımın, o anda ne kadar doğru görünse de, durumunu daha da kötüleştirdiğini fark etti.

Cinayet silahında parmak izlerini bırakmış. Olay yerinden kaçarken görülmüş. Hatta belki de ara sokakta koşarken görülmüştü. Ve şimdi teslim olmak için muhabirlerin ve haber kameralarının arasından geçmek zorundaydı.

Kafasının içindeki ilkel bir ses kaçması için çığlık atıyordu ama onu susturdu. Bu yapabileceği en kötü şey olurdu. O hayal edilmiş a müşteri arıyorum onu ileBu durum. Birkaç telefon görüşmesi yaptıktan ve nasıl ilerleyeceğine dair profesyonel tavsiye aldıktan hemen sonra ona karakola gitmek için hazırlanmasını söyleyecekti.

Şu anda ihtiyacı olan şey buydu: profesyonel tavsiye.

Önceden haber vermemiş, Judd'ın kapısına gelmiş ve evde olması için dua etmişti. Judd Archer, Portia'nın ekstra güvenliğe ihtiyacı olduğunda ya da ihtiyacı varmış gibi görünmek istediğinde tuttuğu sözleşmeli bir korumaydı. Portia'nın çevresinde çok rağbet görüyordu, güvenlik yetenekleri için değil -ki bunlar birinci sınıftı- sağladığı ekstra hizmetler için.

Judd eski bir polisti. Robyn onun hikayesinin ne olduğundan tam olarak emin değildi.

departmanında çalışıyordu. Ve bu konuda çok kızgındı, bu da müşterilerine kanunla başa çıkma yolları konusunda tavsiyelerde bulunarak intikam almaktan mutlu olduğu anlamına geliyordu.

Judd ikinci çalışta kapıyı açtı. Eşofmanlarını giymiş, yumruğunu kan çanağına dönmüş gözlerine sürüyordu.

"Rob?" O göz kırptı Sert. "Ne var Yanlış mı? Portia Başın belada mı?"

"O değil. Ben."

Sanki yanlış duymuş gibi kaşlarını çatı.

"Portia öldü," dedi Robyn. "Ve onu benim öldürdüğümü düşünüyorlar." Geri çekildi ve ona içeri girmesi için el salladı.

Mutfaktaydılar, Robyn adadaki taburede oturuyordu, Judd da arkada kahve yapıyordu.

Judd Robyn'e bir eşofman ödünç vermişti. Robyn onu giydi ve elbisesini dikkatlice katlayarak bir torbaya koydu, böylece polis atış artığı olup olmadığını test edebilecekti. Sonra Judd'a her şeyi anlattı.

"Dedektiflere baktın mı?" diye sordu. "O bölümdeki cinayet masası elemanlarının çoğunu tanıyorum."

"Takım elbiseli bir adam olay yerini koruyan memurlarla konuşmak için dışarı çıktı. İri yarı, asık suratlı bir adam. Koyu sarı saçlarını kestirmiş. Otuzlu yaşların başında olabilir mi?"

"Aksanı var mıydı? Teksaslı, sanırım. Ya da Oklahoma. Hayır, sanırım duyacak kadar yakınında değildiniz. Ama John Findlay'e benziyor. Umarım öyledir. O iyi bir polis. Kovboy gibi görünebilir ama iş polisliğe gelince öyle değildir. Yavaş, istikrarlı ve titiz. Hemen sonuca varmaz ya da sizi itirafa zorlamaz."

Robyn derin bir nefes alırken kahvesini karıştırdı. "Tamam."

"Çok fazla seçeneğin yok gibi Rob."

"Biliyorum. Sadece kendimi aptal gibi hissediyorum. Bir suç mahallinden kaçtım." "Kaçan bir katile bakmaya çalışıyordum. 911'i aradıktan sonra. Ve o kız seni gördüğünde, geri dönmeye çalıştın."

Açıkla. Kapıya bile vurdum. Hikâyeni destekleyecek sıyrık ve darbelerin var, Portia'yla karşılaşmadan kaynaklanmayacak türden. Ve bir fotoğrafın var."

"Ah, evet. Muhteşem fotoğraf." Cep telefonunu masadan aldı, bulanık resme tekrar baktı ve başını sallarken telefonu cebine koydu. "Bunun katil *olduğundan* bile emin değilim. Tek bildiğim, yanlışlıkla bir sokak çocuğunu pusuya düşürdüğüm."

"Ama yine de hikayenizi destekliyor."

Robyn o kadar emin değildi. Judd'ın onu daha iyi hissettirmeye çalıştığını biliyordu. Söylediği gibi, fazla seçeneği yoktu. Teslim olmak zorundaydı.

"Dedektifi şimdi arayabilir misin?" diye sordu. "Şu işi bitirelim."

Judd karakoldaki bir kişiyi aramış ve Dedektif Findlay'in gerçekten de bu davaya atandığını öğrenmişti. Görevliye bir mesaj bıraktı. Findlay onu geri arayacaktı.

"Peki," dedi tekrar otururken. "Bu kadının kim olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Eğer bir kadın *olsaydı*. İyi bakamadım. Ama yine de bilemezdim. Portia düşman edinmezdi. İnsanlar ondan nefret etmeyi severdi ama kimse ondan gerçekten nefret etmezdi."

"Belki biri bir şey istemiştir?"

Robyn başını salladı. "Eğer yaptılarsa, bunu onlara o verdi - sevmek için o kadar çaresizdi ki."

"Peki ya bu gece? Sıra dışı bir şey oldu mu?"

"Gecenin çoğunu kız arkadaşım ile konuşarak geçirdim. Portia ise arkadaşımın erkek arkadaşıyla flört etmekle meşguldü."

Judd'ın kaşları havaya kalktı. "Arkadaşın bundan hoşlanmış olamaz."

"Gerçekten, o değildi. ve en az Endişeli. O yanımızda durdu ve flört etmedi. Portia benden onun

Sonrasında numara. Bende olmadığını söyledim. Benden almamı istedi. Tam olarak bir kavga değildi - sadece beni tersledi ve - " Robyn sertçe başını kaldırdı. "Bunu bana karşı kullanabilirler mi? Bir kavganın kanıtı mı?"

"Konuyu açmadan önce Findlay'e açıklayın."

Judd yakın zamandaki olayları sordu ama Robyn hiçbir şey hatırlayamadı. Portia bundan bahsedebilirdi - Robyn'e özel hayatı hakkında bilmek istediğinden çok daha fazlasını anlatmıştı.

Sonunda Judd, "Spekülasyon işini Findlay'e bırakalım. Birkaç dakika içinde burada olur. Ben bir fincan kahve daha hazırlayayım."

ROBYN

Robyn banyoda yüzüne soğuk bir bez tutmuş Judd'ın daha fazla kahve çekirdeği öğütmesini dinliyordu ki bir patlama sesi duydu. Ve öğütücü durdu.

Dondu kaldı, düşünmüyordu, hareket etmiyordu, kalbi göğsüne çarpıyordu. Düşündüğü şey olamazdı. Beyninde silahlar vardı ve sinirleri bozulmuştu. Judd'ı çağırmak için ağzını açtı ama adını söyleyemedi.

Sürünerek kapıya gitti ve ayak seslerini duyacak kadar açtı. Ağır ayak sesleri. Judd çıplak ayaklıydı.

Gürültülü bir çatırtı, sanki bir kapı çarparak açılmış gibi.

"Kahretsin," diye mırıldandı biri. Bir erkek sesi, genç ve kesinlikle Judd değil.

Işığ ı kapatarak kapıdan uzaklaştı. Ayak sesleri ve mırıltılar devam ediyordu. Evi arıyordu.

Duşa doğru çekilirken, bir silah bulmak için tezgâh ı karıştırdı. Aralarından seçim yapabileceğ i pek bir şey yoktu. Bir aerosol deodorant kutusu ve ağır bir gümüş diş fırças ı tutacağ ı aldı.

Bir ayağ ını küvete soktu ve durdu. Duş perdesinin arkasına mı saklanıyordu? Delirmiş miydi?

Robyn kapıya doğru süründü. Koridorun karş ısında bir yatak odası görebiliyordu. Orada daha iyi saklanma yerleri olmalıydı. Bir adım attı... ve ayak sesleri salona doğru ilerledi. Kapının arkasına geçti ve geri çekildi, aerosol kutusunu göz hizasına kaldırdı, parmağ ı tetikteydi.

Ayak sesleri kapının önünden geçmeye devam etti, sonra elbisesini bıraktığ ı boş odaya dönerken gıcırdadı. Robyn dışarı çıktı. Boş odada kaldıklarından emin olmak için ayak seslerini takip ederken, aceleyle

Mutfak. Ön kapı diğer taraftaydı. Koridorun sonuna gel, sola dön -

Ayak sesleri tekrar gıcırdayarak koridora doğru geliyordu. Robyn en yakın kapıdan içeri daldı. Oturma odasına. Saklanacak bir yer aramak için döndü. Döndüğünde koridordan mutfığa geçtiğini gördü. Judd'ın çıplak ayakları adanın arkasından dışarı çıkmış, yerde yatıyordu.

Ayak sesleri gelmeye devam etti.

Robyn bakışlarını Judd'dan ayırdı. Döndüğünde odanın karşısındaki veranda kapısını gördü. Kolu çektiğinde, kapı bir çarpma sesi kadar yüksek bir sesle stopere *çarptı*.

Ayak sesleri kesildi.

Robyn çömeldi. Elleri titreyerek tıpayı çekip çıkardı. Doğrulurken kapının yanında bir çift eski spor ayakkabı fark etti. Bir eliyle onları alırken diğer eliyle de kapıyı olabildiğince yavaşça açtı. Ayak sesleri yeniden başlamıştı, yavaş ve ölçülü bir şekilde, arayıcı başka bir sesi dinlerken.

Robyn neredeyse kapıyı sıkışarak geçebileceği kadar açacaktı ki kapı delici bir gıcırtı çıkardı. Kapıyı çekerek açtı ve tökezleyerek dışarı çıktı. Arkasında koşan ayak sesleri duyuldu. Güvertede sıçradı ve neredeyse düşüyordu, karanlıkta kenarı ıskaladı. Aşağı atladığında kapı tekrar gıcırdadı. Döndüğünde karanlık kapı aralığında elini kaldırmış ince bir silüet gördü.

Robyn silah ateşlenince atladı. Nemli çimlere çarptı ve kayarak neredeyse ayakkabılarını düşürüyordu. Figür silahını tekrar kaldırdı. İkinci silah sesi duyulurken Robyn yuvarlandı. Judd'ın evinin arkasındaki evin ışıkları yandı. Figür eve doğru geri geri gitti.

Robyn ayağa fırladı ve koşmaya başladı.

Plan, o gece yaptığı tüm planlar gibi, çok basit görünüyordu. Silahlı katilden uzaklaşmak. S i p e r al.

Judd'a yardım çağırmak için 911'i ara. Sonra geri dönüp Dedektif Findlay'i buldu ve teslim oldu. Ama yine evren ona karşı komplo kurdu.

Judd'a saldıran kişi sadece bir anlığına evin içine çekilmişti. Sonra da peşinden gelmişti. Onu tekrar açık alanda vurmaya çalışmamıştı ama kovalamış ve kovalamıştı, ta ki Robyn saklanıp kaçmasına izin vererek onu atlatana kadar.

Sonra Judd'ın ayakkabılarını *giydi*, bağcıklarını sıkıca bağladı ve nefes almak ve telefon etmek için güvenli bir yer buldu. Ama cebi boştu. Cep telefonu düşmüş olmalıydı. İşte o anda, Dedektif Findlay'in şimdiye kadar Judd'ın evinde olacağını söylerken, aklına geldi.

Robyn az önce başka bir suç mahallinden kaçmıştı.

FINN

Finn zili tekrar çaldı. Judd Archer'ı içeride, aniden paniğe kapılan Robyn'i -notlarını tekrar kontrol etti- Peltier'i sakinleştirmeye çalışırken hayal etti.

Eve daha iyi bakmak için geri çekildi. Küçük, belki iki yatak odalı. Düzgün bir mahalle. İyi değil ama iyi.

Bir ev almalı.

Bunu üç yıldır söylüyordu ama bir emlak sayfasına bile göz atmamıştı. Mükemmel ev sihirli bir şekilde ortaya çıkmadıkça -çimenlikte satılık levhası, kapıda emlakçı-hayal kurmaktan öteye gidemeyeceğini düşünüyordu.

Apartman hayatı ona göre değildi. Bitmek bilmeyen merdiven ya da asansör yolculukları. Gürültücü, meraklı komşular. Parasının buharlaşmasını izlemek ve bunun için gösterecek hiçbir şey olmaması. Finn kendine ev aramaya vakti olmadığını söylüyordu ama gerçek şu ki, hayatının birikimini tek kiracının kendisi olmadığını keşfedebileceği bir yere yatırmaya cesaret edemiyordu.

Finn suç mahalli dışında hayaletleri nadiren görse de, özellikle çok zaman geçirdiği yerlerde böyle şeyler oluyordu. İki kez hayalet oda arkadaşı olmuştu.

İlkini sadece göz ucuyla görmüştü. Bir odaya girdiğinde orta yaşlı bir kadının silik dış hatlarını görüyordu, ama daha iyi bakamadan o da kayboluyordu. Kadın onu korkutmamıştı ama omzunun üzerinde gezinen biriyle okumak gibiydi. Onu her zaman orada hissediyor, her zaman sözünü kesmesini bekliyordu.

Gördüğü ikinci *kadındı*. Başka bir kadın, bu seferki gençti, ayaklı küvette çıplak yatıyordu. O kadar da kötü bir görüntü değildi... eğer bileklerini kesmemiş ve sanki haftalardır o küvetin içindeymiş gibi görünmeseydi. Finn birkaç yüzücü ile çalışmıştı.

ve her sabah ilk iş olarak görmek istediği bir görüntü değildi. İki hafta içinde taşınmış ve büyük miktarda para kaybetmişti.

Bu ikincisi onu hâlâ rahatsız ediyordu. Suç mahallerinde bile gördüğü hayaletler, ölmeden önce göründükleri gibi bütün ve zarar görmemiş görünüyordlardı. Boğulan kadın ise hiç hareket etmemiş, hiç konuşmamış, gözlerini hiç açmamıştı. Yapmış olması gereken bir şey olup olmadığını merak etmişti. Olayı araştırmış ama hiçbir şey bulamamıştı. Sadece isimsiz bir şehirde isimsiz bir ölüm.

Finn zili üçüncü kez çaldı, sonra öne doğru eğilerek bir boğuşma ya da tartışma sesi duymaya çalıştı. Archer, Peltier'in kendisiyle konuşmak istediğini ama fikrini değiştirmiş olabileceğini söyledi.

Destek getirmeliydi. Başka şartlar altında olsa getirirdi ama burada Judd Archer'ın zaten yanında olduğunu düşünmüştü. Adamı tanımıyordu ama hikâyesini duymuştu - eski polis, ünlülerin korumasına dönüşmüştü. Doğru değildi. Archer polisliği hiç bırakmamıştı. Gizli görevdeydi ve bazı parıltılı tiplerle sözde ilişkileri aracılığıyla organize bir suç şebekesine girmeye çalışıyordu. Orada işler kötü giderse, Archer Finn'in yedeği olacaktı.

Finn, Portia Kane'in genç gangsterlerle takılmayı seven ünlülerden biri olup olmadığını merak ediyordu. Eğer öyleyse, bu onun ölümüyle ilgili bazı sorulara cevap olabilir. Ve şu Peltier. Jansen, Peltier'in Kane'le uzun süredir birlikte olmadığını söyledi. Bir bitki olabilir, belki de bir gangsterin -

Finn başını salladı. Yine hayal kuruyordu. Annesi, bir ayağım bu dünyada, bir ayağım öbür dünyada, derdi.

Kapı kolunu deneme amaçlı çevirdi. Kapı açıldı. Peltier Archer'ı uyandırdığında, yeniden kilitlemek muhtemelen aklındaki son şeydi.

Finn bir merhaba dedi. Kimse cevap vermedi. Silahını çıkardı ve ilerlemeye başladı.

Ön salonun ve ötesindeki mutfağa benzeyen yerin ışıkları yanıyordu. Finn mutfağa girdi ve Archer'ın bir cesedin başında durduğunu gördü.

Finn'in bakışları cesetten üstündeki figüre kaydı. Hayalet yukarı baktı. Gözleri buluştu.

"Kahretsin," diye fısıldadı Finn ve gözlerini kaçırdı.

Silahını hazırlayan Finn, Archer'ın katilini bulmak için evi aramaya başladı. Ön odalardan geçip yatak odalarına doğru ilerliyordu ki arkasından bir ses "Yardım ister misin?" dedi.

Finn tereddüt etti, sonra arkasına bakmadan yoluna devam etti.

"Beni görebildiğini biliyorum," dedi Archer öne çıkarak. "Mutfakta bana doğru baktın. Beni duyabiliyorsun da, yoksa ben konuşurken duraklamazdın."

Finn parmağını kaldırarak Archer'a taramasını bitirene kadar beklemesini söyledi. Duyarsızca ama gerekliydi. Bir keresinde bir kurbanın hayaletini sorgulamaya -ve ekibin geri kalanının kulak misafiri olmasını engellemeye- o kadar dalmıştı ki kanepenin arkasında saklanan katili gözden kaçırmıştı. Onu bir kurşundan kurtaran tek şey, dedektifin havayla konuştuğunu fark edip dışarı fırladığında adamın yaşadığı şok olmuştu.

Böylece Finn araştırmasına devam etti, Archer da sanki olay yerindeki başka bir memurmuş gibi sakin ve odaklanmış bir şekilde peşine takıldı. Finn iki tür hayaletle karşılaştı: tutarlı bir açıklama yapamayacak kadar perişan olanlar ve açıklamaları ürkütücü derecede tutarlı olanlar. Öldüklerini biliyorlardı; sadece henüz kafalarına dank etmemişti.

Boş odayı aramayı bitirmişlerdi ki Archer kapıdan çıkıp Finn için kapıyı daha da açmak istedi ve parmakları tam içinden geçti. Onlara baktı, sonra tekrar yaptı.

"Ah, kahretsin." Archer'ın omuzları çöktü. "Özür dilerim," dedi Finn.

Archer başını salladı. Eline bakmaya devam etti ve Finn, saatin ilerlediğini ve Archer'ın her an ortadan kaybolabileceğini bildiği için onu soru yağmuruna tutma dürtüsüne direndi.

"Peki şimdi ne olacak?" Archer söyledi. "Burada sıkışıp kalacak mıyım? Bir hayalet mi?"

"Öbür dünyaya götürüleceksin." Finn hayaletlerin ortadan kaybolduklarında nereye gittikleri hakkında hiçbir fikre sahip değildi ama yaşamdan *sonra* bir şeydi, yani yalan söylemiyordu.

"Sanırım tüm o davaları böyle çözüyorsunuz, ha?" Archer küçük bir gülümsemeyi başardı. "İçeriden bilgi mi?"

"Yardımcı oluyor. Söyleyebilir misin - ?"

Archer'ın mutfakta yerde yatan cesedini hatırlayarak durdu. Bir memurun ölümünü bildirmek için ne kadar beklerse, gecikmeyi açıklamak için o kadar hızlı konuşması gerekecekti... ve hızlı konuşmak pek ona göre değildi.

Yardım çağırırken Archer'dan neler olduğunu açıklamasını istedi. Ne yazık ki bu, en önemli tanığa ulaşmanın işe yaramayacağı zamanlardan biriydi. Archer onu kimin öldürdüğünü görmemişti. Kahve yapıyordu ve bir de baktı ki cesedinin başında dikiliyor.

"Bir şey duydun mu?" Finn telefonu kapattıktan sonra sordu. "Hayır. Fasulye öğütüyordum." Eliyle küçük bir tezgahın üzerinde. "Evet, kendim öğütüyorum. Beni bu işe alıştıran bir kız arkadaşım vardı. Her neyse, bu şeyler çok gürültü yapıyor." Durakladı. "Silah sesini duymuş olabilirim ama artık çok geçti."

"Silahını nerede saklıyorsun?"

Archer ona söyledi ve Finn kontrol etmeye gitti, Archer'a takip etmesini ve konuşmaya devam etmesini işaret etti.

"Sanırım ön kapıyı açık bırakmışım, ha?" Archer dedi ki. "Adam içeri böyle girmiş olmalı."

"Eğer katil *zaten* içeride olmasaydı."

"Ha? Bekle, Robyn'i mi kastediyorsun? Olamaz."

"Seni kimin öldürdüğünü görmedin."

Archer yalan söylemeyi düşünüyor gibiydi, o olmadığını anlayacak kadar göz ucuyla baktığını söyledi. Ama içindeki polis galip geldi ve sadece, "Rob'un bu işle bir ilgisi yok, tabii dolaylı yoldan olmadıysa. Portia'nın katili Rob'un bir tanık olduğunu düşündüyse, onu buraya kadar takip etmiş olabilir. Ama benim param bunun ilgisiz olduğunu söylüyor. Biri beni polis yaptı, beni öldürmeye karar verdi."

Finn "trajik tesadüf "e inanmıyordu ama tartışacak zaman yoktu.

"Portia Kane soruşturmanızla bağlantılı mıydı?" diye sordu.

"Hayır. O sadece itibarımı pekiştirmek için kolay bir müşteriydi. İhtiyacım olan insanlara ve yerlere ulaşmamı sağladı."

"Ya Robyn Peltier?"

"Halkla ilişkiler temsilcisi. Uyuşturucu tedarikçisi değil. Dolandırıcı değil. Bir gangsterin kızı değil. Rob'u tanısaydınız, bu düşünceye gülerdiniz. O tam bir düz ok. Sigara içmez, içki içmez - bu yüzden o birkaç kadeh şampanya bu geceki muhakemesini mahvetti. Portia'ya bir müşteriden çok küçük bir kız kardeş gibi davrandı. *Onu* düzgün tutmaya çalıştı ve birine ihtiyacı olduğunda hep yanında oldu."

Finn, "Bu gece onlarla birlikte kulüpte olan bir aktörle konuştum," dedi. "Ona göre Peltier bir askı elemanıymış. Kane onunla parti yapmasına izin vermiş, onun için üzölmüş."

Archer homurdandı. "İnan bana, acıma görevinde olan Rob'du. Portia kötü bir çocuk değildi ama muhtaçtı ve en çok ihtiyaç duyduğu şey bir arkadaştı. Rob'a yeni en iyi arkadaşını bulmuş gibi sarıldı."

"Peltier buna kızdı mı?"

"Öyle olsaydı, çekip gidebilirdi. Los Angeles'la hiçbir bağı yoktu. Tüm ailesi Philadelphia'daydı. Bu işe ihtiyacı yoktu."

Portia'yı o öldürmedi, beni de o öldürmedi. Benim param -
"

Archer ortadan
kayboldu. Mükemmel.

Finn bekledi, ama gittiklerinde, gitmiş olarak kaldılar.
Judd Archer da bir istisna değildi.

UMUT

Hope uyandı ve otel yatağının ortasına yuvarlandı. Karl'ın yeri boştu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Yatağa ne kadar geç girdiklerinin -ya da girdikten sonra uyumalarının ne kadar uzun sürdüğünün- bir önemi yoktu, Karl her zaman önce kalkardı. Uyuduğunda bile, bu hiçbir zaman deliksiz olmazdı. On beş yaşından beri tek başınaydı ve hayatının büyük bir kısmını kemerlerine kolay bir çentik atmak isteyen diğer kurtadamlara karşı tetikte geçirmişti.

Geçen yıl Hope'u kürek sporuna geri dönmesi için teşvik ettiğinde, şafak antrenmanları için kalkacağı şakasını yapmıştı... sonrasında kahvaltıda buluşmak için. Ama şehirdeyse, ister Philly'deki evinde, ister Gideon'daki evinde olsunlar, onu her zaman arabayla götürürdü. Onu bırakır, bir kahve ve gazete alıp bekleyeceğini söylerdi, ama suya çıktığında, onu uykulu eşler ve ortaklar topluluğundan ayrı, karanlık bir köşeye sıkışmış, kahvesini yudumlarken ve izlerken görürdü.

Bir adam Kasım'ın çiseleyen soğuşunda saat 6'da ayakta durmaz.

Eğer ilişkiye bağlı değilse, kız arkadaşına destek olmak için. Ama ailesiz, arkadaşsız, sevgilisiz bir hayattan sonra, kız onun için neydi? Hayatında yeni bir aşamanın başlangıcı mı? Bastırılmış bir çiftleşme dürtüsünün tatmini mi? Yoksa geçici bir oyalanma mı?

Hope kendine, sürdüğü sürece tadını çıkarmasını söyledi. Hiçbir şeyin garantisi yoktu. Ama Robyn'in yokuş aşağı yuvarlandığını gördükçe kendisi için daha da endişeleniyordu.

Güçleri ilk kez devreye girip ölüm ve yıkım vizyonları getirmeye başladığında, yıllarını akıl sağlığı için mücadele ederek geçirmişti. Yarı iblis olduğunu öğrendikten sonra bile, bu sorunu çözmemişti - sadece ona bir isim vermişti. Ayağa kalkmak için yalpaladı ama ona yardım eden

Karl'dı.

sağlam durmak. O olmadan Robyn gibi olur muydu, dünyası yeniden ekseninden çıkar mıydı?

Otel odasının kapısı gümüş çatal bıçak sesleriyle açıldı. Karl'a kahvaltı tepsisini taşımasında yardım etmek için ayağa fırladı ama Karl ona el sallayarak geri çevirdi. Yine açık büfe kahvaltıya gitmişti. Açık büfe tarzı yemek onun mutfak standartlarına uymasa da, iki büyük tabağı doldurabilir ve onunkinin yarısını yiyebilirdi, bu da metabolik gereksinimlerini karşılıyordu. Açık büfedeki yiyecekleri odanıza götürmek muhtemelen otel politikasına aykırıydı ama gülümseyerek ve bol miktarda cazibeyle Karl genellikle istediğini alırdı.

Hope saate baktı. Saat dokuzdu. Başka bir gün olsa işe geç kalırdı. Ama cuma günlerini genellikle evde yazarak geçirirdi. Ya da *True News* ofisinin bir kazan dairesi büyüklüğünde, iki kat daha sıcak ve gürültülü olduğu Los Angeles'ta yazardı.

Karl ona bir kahve uzatırken, "Dün gece ne gördüğünü bana anlatacak mısın?" diye sordu.

"Hmm?"

Gömleğini çıkardı ve tekrar yatağa girdi. "Kulüpte. Bir imge gördün ya da seni rahatsız eden bir düşünce duydun. Sorduğumda da dikkatimi dağıttın."

"Ah. Doğru. Şey, bakın, bir ünlünün elmas bileziğini çalan bir mücevher hırsız vardı..."

"Geri koydum." Portakal suyunu yudumladı.

Karl için Portia Kane'in bileziği, burnunun önünde zıplayan şişman, tembel bir tavşandı ve görmezden gelinemeyecek kadar cazipti. Hope daha az medeni dürtülerini tatmin etmek için magazin haberlerinin peşine düşüyordu; o da kendi dürtülerini tatmin etmek için mücevher çalıyordu. Yapmaları gerekeni yapıyorlardı ve eğer o şehir d i ş i n d a y k e n gece geç saatlerde telefon çaldığında Hope kalbi boğazında uyanırsa, onun hapiste olduğundan emin olsa bile bunu ona asla söylemeyecekti.

"Dün gece seni rahatsız eden bir şey vardı," dedi. "Dün gece seni rahatsız eden bir şey vardı," dedi. ne olduğunu bilmek isterdim."

"Sadece tipik bir güç sarsıntısı. Böyle bir yerde herkes harika vakit geçiriyor gibi görünüyor ama ben tüm kötülükleri algılıyorum - kıskançlık, incinme, öfke. Alkol ve uyuşturucuyu da ekleyince tam bir kaos barut fıçısı. Patlamayı beklerken sinirlerimin gerildiğini hissedebiliyordum."

"Robyn'i alıp gidebilirdik. Eminim şikayet etmezdi."

"Ama buna alışmak zorundayım, değil mi? Güçlerim güçleniyorsa, benim de güçlenmem gerekir."

Boğazında alçak bir ses, homurdanan bir hırıltı. Onların büyük anlaşmazlık noktası.

"Ancak Rob konuşmadan çekilmeye başladığında başka şeyler bulmaya başladım," dedi.

"Ve... ?"

"Orada doğaüstü bir şey daha vardı. Bu büyük bir kalabalıkta alışılmadık bir şey değil - özellikle de Los Angeles'ta, Nast Cabal burada konuşlanmışken. Ama bu garip hissettirdi. Yanlış."

"Hangi ırk?"

"Bu da sorunun bir parçasıydı. Bir imgelem gördüm ama sadece rastgele yüzler görüyordum."

"Tahminimce büyücü, ama sen bunu tanırsın."

Hope tabağını zar zor dokunarak bir kenara koydu. "Doğaüstü tipin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama Portia Kane'i düşündüğünü biliyorum. Fotoğraflarla ilgili bir şey. Belki de onun bir fotoğrafını çekmek istiyorlardır diye düşündüm ama orada kesinlikle olumsuz bir hava vardı."

Karl onun tabağına baktı. Tabağı ona uzatırken, "Sanırım böyle biri çok fazla kötü niyet yaratıyor. Belki de başka bir kadın gazetelerde resminin çıkmasını istemiş ve Portia tarafından engellenmiştir."

"Olabilir. Her neyse, önümüzdeki on iki saat boyunca görevde değiliz. Bu sabah benim için çalışacaksın. Sonra Robyn'le öğle yemeği yiyeceğim ve daha sonra sen ve ben daire aramaya çıkacağız. Aramamıza yardım etmesi için onu davet edebilirim. Aksi takdirde, o

sadece eve git ve çalış." Durakladı, kahve fincanı dudaklarındaydı. "Bu küçümseyici mi? Onu dışarı çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Bu yüzden buradayız."

"Ama onun ailesi var. Başka arkadaşları. Kibirli mi davranıyorum?"

"İş teklifini aldın ve geldin. Robyn bir yan proje."

Proje mi? Kulağa küstahça geliyordu. Ama en azından kendi kararı olmasa bile onun kararını destekliyordu. Dünya Karl'a hiçbir zaman iyilik yapmamıştı ve ona farklı davranmaya gerek görmüyordu.

"O zaman ondan daire avına gelmesini isteyeceğim." *L.A. Times'ı* aldı ve *Wall Street Journal'ı* ona uzattı. "Sonra, sen ve ben arkamıza yaslanırsınız, belki de - "

Umut durdu. Orada, katlamanın altında, manşet vardı: "Portia Kane Vurularak Öldürüldü." Ön sayfadaki kısa paragrafa göz gezdirdi, sonra iç sayfaya geçti.

"Portia öldü." "Hmmm?"

"Portia Kane. Dün gece biz ayrıldıktan sonra öldürüldü."

Hope telefona uzanırken bakışları Robyn'in adı son paragrafta.

Kelimelelere baktı. Oku. Tekrar okudu. Sonra kâğıdı bıraktı ve yataktan fırladı. Kıyafetlerini çıkardı. Karl kâğıdı alırken kâğıt arkasında hışırdadı.

Robyn kayıptı. En son kulüpte görülmüş. Şimdi polis tarafından aranıyordu. Hope o görüntüyü yakalamıştı, o kulüpte birinin aklında Portia'nın olduğunu biliyordu ve bunu görmezden gelerek Portia'yı ölüme, Robyn'i de kaçırılmaya terk etmişti. Ya da daha kötüsü.

Pantolonu yarı açık olan Hope durdu ve cep telefonunun bulunduğu komodine döndü. Karl önce davrandı.

"Onu arayacağım," dedi. "Sen hazırlan."

Hope onun konuştuğunu duyduğunda banyodaydı ve saçlarını atkuyruğu şeklinde tarıyordu.

"Kimsiniz?" dedi, keskin bir sesle.

Kapıyı açtı.

"Bu telefonu nereden aldın?" diye sordu. Bir duraklama.
"Orası neresi? En yakın kavşak nerede?"

Karl bir dizi küfür savurduktan sonra tekrar aramaya bastı ama yüz ifadesinden kimsenin cevap vermesini beklemediği anlaşılıyordu. Cevap vermediler.

"Birisi onun telefonunu buldu, değil mi? Neredeydi?"

"Söylemedi. Bir sokak sorduğumda telefonu kapattı."

"Yani *nerede*? Tuvalette mi? Bir kahve dükkanında mı? Yol kenarında mı?"

Hiçbir şey söylemedi. Sadece tekrar aramaya bastım. "Karl?"

"Çöp kutusunun arkasında," dedi bir süre sonra.

Hope onu durduramadan kapıdan çıkmıştı.

Magazin muhabiri olmanın bir avantajı da Hope'un, teşkilat "yorum yok" derken bir polisi konuşturmanın tüm püf noktalarını bilmesiydi. Ambulans kovalayan biri gibi görünmemesinin de yardımı olmuştu... ya da sert bir gazeteci. Ayrıca otuz yaşın altında, kadın ve nispeten göze hoş gelen biri olması da işe yaramıştı.

Hope kendine doğuştan çekici demezdi ama sosyete de büyümek -sosyete ye takdim sezonu ve her şey- ona temel bilgileri vermişti ve Karl da ona gerisini öğretmişti. Böylece polis karakolunun yakınındaki bir dükkânda yirmi dakika kahve içtikten sonra genç bir memuru masasına çekmeyi başardı.

Onu tarttı ve seçeneklerini tartıştı. Gözleri fal taşı gibi açılmış suç örgütü üyesi tiplemesini düşündü ama bu adam zekâsı egosundan daha ağır basan bir polise benziyordu, o yüzden ikinci seçeneği tercih etti. Magazin muhabiri olduğunu itiraf etti. Hatta kimliğini bile gösterdi.

"Ama ben yeniyim ve Portia Kane cinayetine atandım ve bu evdeki gibi değil, anlıyor musunuz? Bunlar

adamlar tamamen sert oynuyorlar ve beni çoktan gömdüler. Gerçekten ihtiyacım olan şey yeni bir bakış açısı."

Başını salladı, anlayışsız değildi ama temkinliydi. "Size en iyi tavsiyem basın toplantısına katılmanız olacaktır. Sorunuza nasıl cevap alabileceğiniz konusunda size birkaç ipucu verebilirim, ancak Bayan Kane hakkında içeriden herhangi bir bilgiye sahip değilim."

"Oh, bunu beklemiyordum." Hope koltuğunda öne doğru kaydı. "Tamamen yeni bir bakış açısına ihtiyacım var, hepsinin görmezden geldiği bir bakış açısına. Diğer kadın. Kayıp halkla ilişkiler temsilcisi. Polis ona ne olduğu konusunda spekülasyon mu yapıyor? Kaçırıldı mı?"

"Kaçırıldı mı?"

"O kayıp, değil mi? Ve siz de onu arıyorsunuz."

"Elbette, ama kurban olarak değil. O bizim baş şüphelimiz."

ROBYN

İki suç mahallinden kaçmanın Robyn'in şimdiye kadar yaptığı en aptalca şey olduğunu söylemek çok kısa bir listenin başında yer alıyordu. Robyn aptalca hatalar yapmazdı. Babası her zaman ona karşıdan karşıya geçerken dikkatli olmasını öğretmek zorunda kalmadığını söylerdi, çünkü doğal olarak her iki yöne de bakardı - iki kez... sonra yolun karşısına geçmesi gerekip gerekmediğini tekrar düşünürdü.

Şimdiye kadar aldığı en büyük şans Damon'dı. Robyn'in sıradan bir arkadaşı olan kız kardeşinin düğününde tanışmışlardı. Aynı masada oturmuşlar ve yemek boyunca konuşmuşlardı. Gecenin sonunda ona çıkma teklif etmişti ama o biriyle görüşüyordu - Brett, birinci sınıftan beri çıktığı bir reklam yöneticisiydi. Ona iyi davranan iyi bir adamdı ve her ikisinin de evliliğe, bir minivana ve banliyöde bir eve götüreceğini umduğu rahat bir ilişkileri vardı.

Kız Damon'ı reddettiğinde, Damon ayrıntıları öğrenmek için kız kardeşine gitmişti. Robyn nişanlı mıydı? Erkek arkadaşıyla mı yaşıyordu? İkisinde de hayır. Bu yüzden ona grubunun çaldığı bir kulübe davetiye gönderdi. Robyn gitmemiş. Bir kart göndermiş, kahve içmek istemiş - karşılıksız, sadece kahve. Kadın hayır demiş. Sonra ona "500 Miles" şarkısını söylediği bir CD göndermiş. Kız kardeşinin düğününde grup bu şarkıyı çalmıştı ve bir buçuk kadeh şaraptan sonra Robyn bu şarkıyı gelmiş geçmiş en romantik şarkı ilan etmişti.

CD'yi dinlemişti. Bir kereden fazla. Sonra aradı. Onu tekrar kahveye davet etti ama arkadaşlıktan fazlasını istediğini bildiği bir adamla buluşmayı haklı gösteremezdi. Hele ki biriyle ilişkisi varken. Tek alternatif, üç yıllık iyi bir ilişkiyi bitirmektir.

yakın bir yabancıyla "kahve randevusu" için. Delilik tabii ki.

O gece Brett'e her şeyin bittiğini söyledi ve Damon'ı geri aradı. Bir yıl sonra, kendi düğünlerini kutluyorlardı.

Bu kazanç ne kadar inanılmaz olsa da, bunu hiçbir zaman daha fazla risk alması gerektiğinin bir kanıtı olarak görmemişti. Sadece muhtemelen hayatının iyi talihini tükettiğinin bir işareti olarak gördü.

Yine de o aptalca hareket bu seferkiyle aynı seviyede bile değildi. Nasıl olur da biri *yanlışlıkla* bir değil iki suç mahallinden kaçar? Hem de bir gecede?

Judd'ın hâlâ hayatta olduğunu umuyordu ama bundan şüpheliydi. Saldırgan öldürmek için ateş etmişti. Peki saldırgan kimdi? Eski polislik günlerinden biri mi? Şu anki hoşnutsuz bir müşterisi mi?

Hayır, Robyn Judd Archer'ın evine bir katil getirdiğinden emindi. Portia'nın katili ya da ortağı olması fark etmezdi. Robyn yardım için Judd'a koşmuştu ve takip edilmişti. Onu öldürtmüştü. Ve sonra... Ve sonra hiçbir şey yapmamıştı.

Neredeyse sabah olmuştu. Üç saattir bir park bankında oturuyordu. İnsanlar geçiyordu. Bazıları ona doğru baktı. Hiçbiri çığlık atarak en yakın polise koşmadı.

Neredeyse öyle olmalarını diliyordu.

Saatlerce dolaştıktan sonra, bitkin ve şoktan uyuşmuş bir halde, bu park bankında durmuş, uzanıp uyumaktan başka bir şey istemiyordu. *Bunu yaparsa*, kimse fark eder miydi? Hâlâ Robyn Peltier'e benziyor olsaydı belki. Ama büyük boy eşofmanlar ve eski spor ayakkabılar giymiş bu pejmürde kadın? Sadece başka bir evsiz. Kimsenin umurunda olmazdı. Bir gecede saygıdeğerden unutulmaya.

Bacaklarını yukarı çekti ve gözlerini kapattı.

ADELE

Colm, Adele'in yatak odasının penceresinden dışarı baktı. Camdaki yansımasından onun boş gözlerini görebiliyordu, zihinsel bakışları kadını arıyordu. Robyn Peltier'i.

Bunu yapamazdı elbette. Çok gençti. Ama denemesine, işe yaradığını hissetmesine izin verirdi.

Bir durugörü uzmanı zihinleri okumaz ya da geleceği görmez. Bunun yerine uzaktan görme gücüne sahiptirler. Bir nesneye odaklanıp onun gözünden görebiliyorlardı.

Özne yakınlarda olmadığı sürece, ona odaklanmak onu hayal etmek ve kafasının içine atlamak kadar basit değildi. Durugörü sahibi ya kişisel bir nesneye ya da maruz kalma ve çabayla kurulan kişisel bir bağlantıya ihtiyaç duyardı. Adele'in Portia'yla bir bağ kurabilmesi için aylarca sürekli gözetim altında tutulması gerekmişti. Colm'un önceki gece bir saat boyunca peşinden koştuktan sonra Robyn Peltier'i bulmasına imkân yoktu.

Adele'in tserhasında, Lily, Hugh, Niko ve karısıyla paylaştığı evdeydiler. Kumpanya arazisinde dört ev, dört tserha, yani hane vardı. Colm ve annesi Neala komşu evi paylaşıyorlardı. Adele ve Colm genellikle burada, Neala'nın dikkatli gözlerinden uzakta buluşurlardı.

Alt katta bir kapı açılıp kapandığında Adele hareketsiz kaldı. Eğer gelen Lily ise güvendeydi - kardeş gibi yetiştirilmişlerdi ve Lily, Colm'la birlikte olduğu için onu asla ispiyonlamazdı. Ama bakmadan kimin geldiğini bilmenin hiçbir yolu yoktu. Sadece en güçlü durugörürler - kâhinler- diğer durugörürleri uzaktan izleyebilirdi. Ama ayak sesleri azaldı, kapı tekrar açılıp kapandı ve Adele rahatladı.

Colm'un arkasına geçti ve sırtını ovdu. Colm onun parmaklarına doğru eğildi, gözleri kapandı, okşanan bir kedi gibiydi.

"Bu senin hatan değil," dedi. "Onu bulacağız."

"Bir dakika," dedi. "Çantasını almak için sadece bu yeterliydi. Mutfakta gördüm. Ya da elbisesini, yatağın üzerinde. Elimizde olsaydı, onu şimdi bulabilirdik."

Adele hiçbir şey söylemedi. Robyn'e daha da yakın olduğundan bahsetmemişti - onu ara sokakta yakalamıştı. Tek yapması gereken onu kaldırıp cep telefonunu almaktı. Ama polisleri duyunca paniklemiş ve kaçmıştı. Tekrarlamayacağı bir hataydı bu.

Başarısızlığını Colm'a itiraf etmek gibi bir hata da yapmayacaktı. Colm'un kararlılığı yeterince sarsılmıştı. Ona anlattığı hikâyeye göre, Portia Jasmine'le öğle yemeği yerken Kabal'ın başkan yardımcısı Irving Nast tarafından takip edilmişti. Beladan kaçınmak için Adele Nast'la birlikte dışarı çıkmış, onunla konuşacağına söz vermiş ve ilk fırsatta kaçmayı planlamıştı. Sonra Portia'yı uzaktan izlerken, onun Adele ve Nast'ın fotoğrafını çektiğini gördü. Portia'nın Adele'in en çirkin fotoğraflarını gazetelere satan fotoğrafçı olduğunu anladığını tahmin edebiliyordu. Adele o fotoğrafın kumpanyaya geri dönmesi riskini göze alamazdı - bir Nast'la konuşmanın cezası ölümdü. Bu yüzden onu geri almaya çalışmıştı. Planı pek de istediği gibi gitmemişti...

Şimdi Portia ölmüştü. Adele'in cep telefonu vardı... ve Portia'nın fotoğrafı magazin basınına iletmesi için Robyn Peltier'e gönderdiğini keşfetmişti. Onu cinayet mahallinde gören aynı Robyn Peltier. Ara sokakta fotoğrafını çeken aynı kişi.

"Dairesinden bir şeyler alacağız," dedi. "Sonra onu bulacağız, cep telefonunu alacağız, fotoğrafını çekeceğiz ve ben de güvende olacağım."

Colm döndü, yüzü endişeyle buruşurken çilleri kabarmıştı. "Ya çoktan gazetelere gönderdiyse?

Eğer bunu basarlarsa, eğer phuri bunu görürse - "

Adele parmak uçlarına kalktı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Onu kendine doğru çekti ve vücutları birbirine değdiği andan itibaren sert bir şekilde öptü.

Çok genç. Çok hevesli. Çok aç.

İşi bu kadar kolaylaştıran da buydu. On beş yaşında bir çocuk, insan dünyasına karışması ama kendini ayrı tutması bekleniyordu. Bak ama dokunma. Arkadaş yok, kız arkadaş yok. Colm hiç randevuya bile çıkmamıştı. Çıkmayacaktı da. Onun dışında kimseyle.

Yaşlılar - phuri - on sekiz yaşına geldiğinde evlenmelerine çoktan karar vermişlerdi. Adele'in beş yaş büyük olması önemli değildi. Kardeş olarak yetiştirilmiş olmaları da önemli değildi. Önemli olan tek şey kanı saf tutmaktı.

Kâhinler ırklar arasında en nadir bulunanlardı. Soy içinde bile bu gücü miras alma şansı genellikle yalnızca yüzde 10'du. Kumpanya, dikkatli seçici yetiştirme sayesinde yüzde 75'lik bir orana sahipti. Çoğu durugörü sahibi aile için, nihai cezanın delilik olacağı düşünüldüğünde, yüzde 10 zaten çok yüksek bir orandı. Ancak Kumpanya'nın eğitim yöntemleri bu tehdidi neredeyse tamamen ortadan kaldırıyordu. Durugörünün tüm avantajlarını vaat ediyorlardı ve hiçbir dezavantajı yoktu... özgür iradenizden vazgeçmek, bir komünde yaşamak, "ünlü fotoğrafçı" olarak çalışarak gruba destek olmak, istedikleri kişiyle evlenmek ve daha fazla durugörür yetiştirmek gibi küçük meseleler dışında.

Adele karnına dokundu. Üreme kısmını tamamlamıştı. Sadece doğru eşle değil. Çocuğu Colm'la yapabileceğinden çok daha güçlü bir durugörü yeteneğine sahip olacaktı - Kabal buna kesinlikle ikna olmuştu - ama Kumpanya'ya göre yaptığı şey bir vahşet, çocuğu da bir iğrençlikti.

Adele'in onlar öğrenmeden gruptan ayrılması için bir neden daha. Ama Irving Nast'in teklifini kabul ettiyse,

onun hevesini görür ve bundan faydalanırdı.

Adele'in o sabah Irving'le tekrar buluşması gerekiyordu. Cesaret edememişti - korkusunun kokusunu alması riskini göze alamazdı. Bu yüzden telesekreterini aramış, gelemeyeceğini ve yeniden planlamak için arayacağını söyleyen bir mesaj bırakmıştı. Bu onun hoşuna gitmeyecekti. Kadın ne kadar ertelerse, adam o kadar çabuk bir sorun sezecek ve onu bulmaya çalışacaktı.

O fotoğrafları ele geçirmeli ve onlardan kalan her izi yok etmeliydi. Eğer bu yeniden öldürmek -ya da Colm'un bunu onun için yapmasını sağlamak- anlamına geliyorsa, sorun değildi. Ne de olsa onlar sadece insandı. Yabancılar. Önemsiz.

UMUT

Hope kafedeki memurdan alabileceği her şeyi aldıktan sonra *True News* ofisine uğradı. Kontrol etmek, postalarını almak... Bu şartlar altında pek de kritik sayılmazdı ama Robyn bir kaçaksa ve Hope da onun Los Angeles'taki en iyi arkadaşıysa, polisler eninde sonunda onun kapısına dayanacaktı. Ve bunu yaptıklarında, her zamanki gibi işine devam ettiğini kanıtlaması gerekebilirdi.

Bu göstermelik görünüşten sonra Hope ve Karl kulübe döndüler. Hope olay yerine en yakın yeri bulmak için dışarıyı dolaşırken Karl onu izliyordu. Eğer orayı bulabilirse, dün gece olanlarla ilgili bir görüntü yakalayabilirdi. Noktayı saptamak için biraz ince ayar yapmak gerekti ama sonunda görüntü geldi.

Hope karanlık bir oda gördü, Portia masaya benzeyen bir şeyin üzerine eğilmişti. Görünüşe göre repliğini yapıyordu. Endişeliydi, yakalanmaktan korkuyor, kendini suçlu hissediyor ve bunun son kez olacağını söylüyordu. Bir gürültüyle Portia sıçradı, küçük bir kaos patlaması oldu. Kapı aralığında birini görmek için döndü.

"Alo?" dedi sesine zoraki bir tavır katarak. "Bu oda dolu."

O ne gördüyse Hope görmedi. İmgelem, hareket edip her şeyi görebildiği bir olayın yeniden canlandırılması gibi değildi. Tek kameralı bir sahneydi. Açısı, netliği ve uzunluğu ne olursa olsun, ne gördüyse o oluyordu.

Her zamanki gibi kurbana odaklanmıştı.

"Cep telefonunuzu kullanmam gerekiyor," dedi davetsiz misafir. Bir kadına benziyordu, sesi stresten tizleşmişti, dalgalar Portia'ninkinden iki kat daha güçlü akıyordu.

"Cehennem gibi. "Cep telefonuna ihtiyacım var."

"Kendin al, kaltak. Şimdi korumamı çağırmadan önce defol git."

"Bir tane bile getirmedi. Sadece gösteriş yapmak istediğinde bir tane alırsın."

Portia keskin bir şekilde nefes aldı, kaos onu patlattı. "Ne - ne - "

"Ona silah deniyor. Şimdi ver şu lanet cep telefonunu bana."

Portia ağzını açtı. Sadece bir anlık bir çığlık duyuldu. Sonra kaos yükseldi, o kadar güçlüydü ki görüntünün geri kalanını engelledi. Hope sonunu görebilmek için iki kez tekrarlamak zorunda kaldı. Portia çığlık atmaya başladı, geriye savruldu, sonra ilk kurşun isabet etti ve çığlığı boğazında kaldı. Portia yere yığılırken ikinci bir kurşun daha isabet etti, susturulan kurşunlar ancak gürültülü hava kabarcıklarından ibaretti.

Çabucak bitti, kaos dalgası kısa ama güçlüydü, o son patlama... enfesti.

Hope yakın zamanda ölmüş birinin imgelemine ilk kez gördüğünde bundan hiç zevk almamıştı. Çok yoğun. Çok rahatsız edici. Bununla teselli bulmuştu. Yabancıların tartışmasını duymaktan heyecan duymak başka bir şeydi. Ama bir başkasının ölümünden zevk almak? Bununla nasıl başa çıkacağını bilemezdi.

Yakında yapmak zorunda kaldı. Güçleri arttıkça, ölümden zevk almaya başladı. Hayal edilebilecek en saf, en mükemmel kaostu. Nihai yüksek.

True News için tuhaf hikâyeleri kovalamayı ve konsey için haydut doğaüstü varlıkları araştırmayı bıraksa bile, ölüm deneyiminden kaçamazdı. Yakın zamanda bir araba kazasının olduğu yerden geçmek bile yeterliydi. Kendini ömür boyu bir odaya kilitlemek dışında bir seçeneği yoktu - bununla başa çıkmayı öğrenmek zorundaydı.

Karl'ın yardımıyla içindeki şeytanı kabullenmeyi öğreniyordu. Onu bu şekilde düşünmeye başlamıştı: iblis. Bu onun ayrı bir varlık olduğu anlamına gelmiyordu.

bu hata. Karl'ın kurdu nasıl onun bir parçasıysa, o da onun bir parçasıydı. Ama onun kim olduğuna hükmetmesine gerek yoktu. Onu yatıştırmayı ve kontrol etmeyi öğrenmeliydi. İblisi kabul etmeli, ona hükmetmeli ve onu kendi yararına, kendini korumak ve başkalarına yardım etmek için kullanmalıydı.

Her şeyi çözmüş gibi görünse de aslında çözmemişti. Entelektüel olarak, Karl'ın ona kabullenme ve kontrol hakkında öğrettiği dersleri anlıyordu. Ama bu onu bir hortlak gibi hissetmekten alıkoymuyordu.

Karl kulübün arkasında onu aramaya geldiğinde, ara sokağın duvarına yaslanmış, dizlerine sarılmış, kendini o sonsuz mutluluk ve kendinden nefret döngüsü içinde, son ipucunu da elde edene kadar görüntüyü tekrar tekrar izlemeye zorlamış, Karl onu omzuna alıp götürdüğünde mücadele etmiş ve küfretmişti.

Yani, hayır, bu işi çözmemişti. Ve asla çözemeyeceğini düşünmeye başlamıştı.

ROBYN

Parktaki bankta uyandıktan sonra Robyn'in gecenin olaylarını düşündüğü ve cevabın basit olduğuna karar verdiği bir an olmuştu. Kafayı yemişti.

Çok fazla şampanya içtikten sonra Bane'deki o karanlık salona girmiş ve Alice'in tavşan deliğinden düşmesi gibi, önce Portia'nın, sonra Judd'ın öldüğü ve kendisinin baş şüpheli olduğu, zihninin yarattığı cehennem gibi alternatif bir gerçeklikte ortaya çıkmıştı.

Bir psikiyatrist tüm bu senaryonun Damon'ın ölümünden duyduğu mantıksız suçluluk duygusunun bilinçaltındaki tezahürü olduğunu iddia edebilirdi. Bu gerçekten de tam bir zihinsel çöküş ya da sadece sarhoş bir kâbus olsa da, rahatlamıştı. Bir akıl hastanesiyle başa çıkabilirdi. Sonunda bir akıl hastanesine düşmeyi zaten beklemiyordu.

Rahatlaması parkın dışında bir gazete bayisinin önünden geçip gazete manşetlerini görene kadar sürdü. Sanki biri elektrik kablolarını tekrar kesmiş gibiydi ve bir saat boyunca şok olmuş, kafası karışmış, kaybolmuş... ve bunun için kendinden iyice iğrenmiş bir halde dolandı durdu.

Birkaç yıl önce Damon'la birlikte *The Purpose Driven Life* adlı bir kitabın afişinin önünden geçerken Damon bu kitabın Robyn'in uzun süredir kayıp olan ikizi tarafından yazılmış olabileceği şakasını yapmıştı. Her zaman bir amacı, bir hedefi, bir planı vardı. Tatile çıkarken bile, gideceği yeri araştırmadan ve bir seyahat programı hazırlamadan asla yola çıkmazdı. Bu her anını planladığı anlamına gelmiyordu ama daha sonra birinin kaçırdığı gizli bir mücevherden bahsettiğini duymaktan nefret ederdi.

Lisedeyken, güçlü yönlerini belirlemek için bir teste girmişti ve cevap kimseyi şaşırtmamıştı. Mantıksal muhakeme, organizasyon ve planlama. Halkla ilişkiler onun için ideal bir iş gibi görünmeyebilirdi ama

öyleydi. Bir müşterinin başı hangi belaya girerse girsin, Robyn "Bana bir dakika verin" der ve genellikle iki ya da üç çözüm üretirdi.

Şimdi onun için şehir çapında bir alarm verilmişti ve işte buradaydı, amaçsızca dolaşıyordu, sanki birinin onu yakalamasını ve kendisini harekete geçme zahmetinden kurtarmasını umuyordu. Bir adamın "Robyn" diye seslendiğini duyduğunda, kaderini kucaklamak için döndü.

Siyah saçlı adam kendisinden bir metre ötede durana kadar onu tanımamış olması zihinsel durumunun bir göstergesiydi.

"Karl?"

"Sorun yok." Yavaşça ilerledi, sanki ürkek bir geyiğe yaklaşıyormuş gibi ellerini uzattı. "Beni Hope gönderdi."

Başını salladı.

Cebinden bir cep telefonu çıkarıp uzattı. "Seni ona götüreceğim. Onu aramak ister misin? Önce kontrol edeyim mi?"

Robyn başını salladı ve onun kendisini götürmesine izin verdi.

Sessizlik içinde bir motele gittiler. Karl ön tarafa park etti, kimsenin izlemediğinden emin olmak için kontrol etti, sonra onu kapıya doğru itti.

Hope içerideydi. Karl yanından geçerken kapıyı kapatıp yeniden kilitledi, perdeleri çekilmiş karanlık ve serin odayı taradı.

Neredeyse bir cinayet zanlısına yataklık ettiklerini düşüneceksiniz.

Robyn gülmeye çalıştı ama başaramadı. Hope onu buz gibi su şişelerinin, sandviçlerin ve kek lokmalarının beklediği yatağa götürdü. Robyn yiyeceklere baktı, sanki zihinsel olarak onları eline alabilecekmiş gibi. Hope ona bir şişe uzattı ve yavaşça içmesini söyledi. Robyn öyle yaptı ve bu onun beynini açmış gibiydi.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu.

"O gizli görevlinin nerede yaşadığını öğrendik," dedi Hope. "Arkadaşınız mıydı?"

Gizli görevli mi? Judd mı? Şimdi de bir polis cinayetinde baş şüpheli mi oldu?

Robyn cevap vermeyince Hope devam etti. Robyn'in cinayetten aranırken taksiye binmeyeceğini bildiği için Judd'ın evinden birkaç milden fazla uzakta olamazdı.

Akla yatkın olduğunu düşündü. Ama yine de taranması gereken çok fazla alan vardı. Ve iki çift göz ve bacak iki kat daha hızlı arama yapabilecekken neden Hope'u geride bırakmıştı?

"Olanlar hakkında konuşmamız gerek," dedi Hope. "Onları ben öldürmedim."

"Biliyorum. Ama bize tam olarak ne olduğunu anlatmalısın ki ne yapacağımıza karar verebilelim."

En azından birileri sorumluluk alıyor ve planlar yapıyordu.

Robyn onlara her şeyi anlattı. Konuştukça, içtikçe ve sandviçini kemirdikçe, şokun öldürücü tabakası etrafına bakıp durumun gerçek olduğunu ve delilik fantezilerine sığınamayacağını anlamasına yetecek kadar kalktı.

"Teslim olmalıyım," dedi sonunda.

"Yapacaksın... sadece şimdi değil. Karl bir arkadaşıyla konuştu. Kendisi bu tür sorunlarda uzmanlaşmış bir avukat."

Bunun bir uzmanlık alanı var mıydı?

"Bize tavsiyelerde bulundu," diye devam etti Hope, "ve eğer ona ihtiyacımız olursa, buraya gelecektir. Kendisi Oregon'da ama Kaliforniya'da çalışma izni var. Her neyse, şu anda önemli olan seni Los Angeles'ta, evinden ya da tanınabileceğin herhangi bir yerden uzakta tutmak. Bu şekilde, kaçmadığını, sadece şokta olduğunu söyleyebiliriz. Ama bu bahane sadece bir ya da iki gün işe yarar, o yüzden hızlı çalışmalıyız. Polise başka bir şüpheli vermeliyiz - tercihen gerçek katil."

"Sen..." Hope'tan Karl'a baktı. "Bunu kendiniz mi çözeceksiniz?"

Hope gülümsedi. "Hey, ben *True News*'un tuhaf masallar kızıyım, unuttun mu? Gizemleri çözmek benim işim. Karl bana daha önce de yardım etmişti. Eskiden güvenlik görevlisiydi."

"Emin değilim..."

Karl odanın öbür ucundan konuştu, geldiklerinden beri ilk kez konuşuyordu. "Şu anda pek fazla seçeneğin yok Robyn."

Hope onu ters ters bakarak susturdu ama haklıydı ve onun soğuk gerçekçiliği Hope'un parlak iyimserliğinden daha güven vericiydi.

Umut bir su şişesi açtı. "Bunu çözeceğimize söz veremem. Ama deneyeceğiz ve eğer yarın şu anda olduğumuzdan daha fazla yaklaşamazsak, arkadaşımızın yardımını alacağız, senin teslim olmana izin vereceğiz ve çalışmaya devam edeceğiz. Şimdiden bazı ipuçlarımız var."

"Öyle mi? Nasıl?"

"Dediğim gibi, peşinizde bir magazin muhabiri olmasının bir avantajı var. Burnumu sokmak için mükemmel bir bahanem var ve insanlar sekmelerle konuşmak konusunda göründükleri kadar isteksiz değiller." Suyundan uzun bir yudum aldı. "Birinin Portia'yı arka koridorda tartışırken duyduğuna dair bir söylenti var. Bir cep telefonu hakkında konuşuyormuş. Ve belki de bir resim hakkında."

"Hücre... ? Bekle. Ölmeden önce Portia cep telefonundan bahsetmişti. Onu 911'i aramak için kullanmamı istediğini sanmıştım ama öyle görünmüyordu."

"Cep telefonu cesedinin yanında değildi. Daha önce yanındaydı, değil mi?"

"Öyle olmalı. Ameliyatla takıldığına hep yemin etmişimdir."

"Peki ya resimler ya da fotoğraflar? Bu bir şey çağırıştırıyor mu?" "İnsanlar her zaman Portia'nın fotoğrafını çekerdi. Sadece Fotoğraf çektiği zamanlar bir şey göstermek istediği zamanlardı - bir çanta ya da beğendiği bir kıyafet. Bana gönderdi

Dün bir tane - aslında cep telefonundan - ama sadece Jasmine Wills'e aitti."

"Jasmine?"

"Çirkin bir elbiseyle. Portia'nın onunla pasif agresif bir kavgası var ve bu fotoğrafı magazin basınına göndermemi istedi."

"Bu ne kadar büyük bir olay olabilir *ki*? Yani, kimsenin Portia'yı fotoğrafının yayınlanmasını engellemek için vurduğunu düşünemiyorum ama belki Jasmine fotoğrafı geri almaya çalıştı, silahını salladı ve silah patladı. Kulağa zorlama geliyor ama katilin bir kadın olabileceğini düşünmüştünüz."

"İlk başta. Ama Judd'ın katili genç bir adamdı, belki de yanılmışımdır."

"Bu bir arkadaş ya da Jasmine'in onu gördüğünü fark ettikten sonra tuttuğu biri olabilir." Hope başını salladı. "Tamam, bu kulağa gerçekten *çok zorlama geliyor*."

Belki, ama insanlar her gün daha azı için öldürülüyor. Robyn'in bunu kanıtlayacak bir hatıra defteri vardı.

"Daha olası açıklamalara bakmalıyız," dedi Karl. "Fotoğrafla ilgili başka bir şey var mıydı? Bu kızın elinde bir şey var mıydı - uyuşturucu mu? Birinin kocasını mı öpüyordu? Karede başka bir şey var mıydı? Portia'nın yanlışlıkla fotoğrafını çekmiş olabileceği bir şey ya da biri?"

"Bilmiyorum. İyice bakmadım. Sadece... Portia aptalca davranıyordu. Göndermem için ısrar edip etmeyeceğini görmek için dosyaya kaldırdım."

"O resmi görmemiz gerekecek," dedi Hope. "Sen - ? Kahretsin. Cep telefonunu attın, değil mi?"

"Kaybettim," dedi Robyn. "Ama fotoğrafı dizüstü bilgisayarıma indirdim. Tüm mesajlarımı tek bir yerde tutmak için iş gününün sonunda bunu yapıyorum."

Hope gülümsedi. "Her zamanki gibi düzenli. Şimdi tek yapmamız gereken dizüstü bilgisayarını almak."

FINN

Finn daha önce hiç kaplıcaya gitmemiştir.

Hayır, bu doğru değildi. Bir keresinde kaplıcada bir suç mahalli vardı. Hayalet, her ikisinin de peşinde olduğu D listesindeki aktör için kendilerini karşı konulmaz kılacak yeni bir tedaviyi beklerken romantik rakibi tarafından dövülerek öldürüldüğünü iddia etmişti. Meğer genç kadın indirimli saç ürünlerinin bulunduğu bir rafı karıştırırken büyük bir saç kremi şişesi düşmüş ve kafasına isabet etmiş.

Finn hayaletin kasıtlı olarak yalan söylediğinden şüpheliydi. Eğilmiş, bir darbe hissetmiş ve kendi açıklamasını uydurmuştu. Eğer kendi versiyonu ölümünü daha az anlamsız hissettirecekse, başımızın üstünde yeri vardı.

Bugün tanıkların izini sürüyordu. Portia Kane'in ölümü yüksek profilli bir davaydı. Judd Archer'ın ölümü de en az onun kadar büyüktü - en azından olaya karışan polisler için. İkisinin bağlantılı olup olmadığı kanıtlanmayı bekliyordu. Her yerden kaynak toplayarak aceleyle bir ekip oluşturuldu. Diğer dedektifler, Archer'ın ölümünün gizli göreviyle ilgili olması ihtimaline karşı bu konu üzerinde çalışacaktı. Finn, Robyn Peltier'i bulmak da dahil olmak üzere Portia Kane üzerinde çalışan ekibe liderlik edecekti. Başka bir ekip üyesi de basınla ilgileniyordu - bu Finn'in işi değildi.

Ayrıca Robyn Peltier'in hayatını araştırmak için bir çift dedektif görevlendirmişti - görüşmeler yapmak, dairesini kontrol etmek, geçmişini toplamak. Kocasını altı ay önce Philadelphia'da öldürülmüştü. Vurularak öldürülmüştü. Finn bir bağlantı olduğundan şüpheliydi ama bu konuda çalışan adamları vardı.

Ona gelince, günün büyük bölümünü Portia Kane'le birlikte kulüpte olan insanları izleyerek geçirmişti. O

Marla Jansen ile başladılar, ondan üç isim aldılar, onları buldular, hiçbir şey öğrenemediler ama başka bir isim aldılar ve bu böyle devam etti. Çoğu zaman tek söyleyebildikleri, olağandışı bir şey görmedikleri ama iyi arkadaşları Tina ile konuşmanız gerektiği idi. Tina'nın soyadını sorduklarında ise görünüşe göre arkadaşlıkları soyadı alışverişi aşamasına gelmemiştir.

Sonunda Finn'in ısrarı işe yaramıştı. Portia'nın Bane'deki kalabalığıyla birlikte olan bu iki genç kadının izini sürmüştü. Madelyn ve Kendra. Ve onun için bir ipucu bulmuşlardı. Robyn Peltier Bane'e yalnız gitmemiştir. Bir arkadaşını getirmişti.

O arkadaşla ilgili ayrıntılara gelince, işte bu noktada işler bulanıklaşıyor. Doğulu olduğu konusunda hemfikirdiler.

Aksanına bakılırsa ABD'li, görünüşüne bakılırsa Doğulu bir soydan geliyor. Orta Doğulu mu yoksa Doğu Hintli mi? Finn son kararın gerekli olmadığını söyleyene kadar bu konuda tartıştılar.

İsim konusuna gelince, ikisi de bulamamıştı. Arkadaşları "Chas", kızı birkaç yıl önce doğudaki bir sosyete balosundan tanıdığını iddia ettiği için bir kez daha kavga etmişlerdi. Bir isimden bahsetmişti ama unutmuşlardı, sadece "tamamen Anglo, Jill Smith gibi" bir isim olduğunu söylemişti, Madelyn de Chas'in gözleri iyi göremeyecek kadar sarhoş olduğunu ve kızı başka biriyle karıştırdığını iddia etmişti. Kendra "sarhoş" kısmına katılmadı ama Chas'in sadece çekici bir genç kadınla tanışmak istemiş olabileceğini kabul etti.

Anlaşıldığı kadarıyla erkek arkadaşıyla birlikte gelen çekici bir genç kadındı. Şimdi *onu* hatırladılar.

"Beyazdı," dedi Madelyn. "Daha yaşlı. Belki otuz beş. Bir bankacı ya da borsacıya benziyordu. Para babası. Portia ona bayılmıştı. Normalde onun tipi değildi ama yaşına göre çok iyiydi."

"Bu bir sorun muydu?" "Yaşı?"

"Portia'nın diğer genç kadının erkek arkadaşına 'abayı yakması'."

"Umursamadı. Muhtemelen buna alıştı. Kültür, bilirsiniz? Görücü usulü evlilikler, birden fazla eş..."

Kendra iç çekti. "Kız belli ki en az senin kadar Amerikalıydı."

Madelyn homurdanarak bu fikri reddetti. Finn konuyu toparladı ve "Chas" denen adamın cep telefonu numarasını aldıktan sonra kendi işten çıkarma işlemine geçti.

Dış odadayken arkasından gelen derin bir ses, "Vay canına. O piliçler çok acımasızdı. *Miyav*."

Odanın karşısında bir adam duruyordu. Finn'in polis gözleri

hayati istatistikleri tükürüyor. Kabaca otuz. İki buçuk metre. Yüz doksan kilo. Afro-Amerikan. Koyu renk saçlı ve gözlü. Kısa sakallı.

"Dikkatli bak," dedi adam. "Saat bir yönünde bedensel varlık."

Finn, Kendra hâlâ cübbesi ve sarığıyla spa odasından hızla çıkarken arkasını döndü. Kapıyı arkasından kapattı.

"Chas'in o kızı tanıdığını söylemek istedim. Madelyn onu kışkanıyor çünkü ona bakıyordu. Ama ona ulaşmakta zorlanabilirsiniz. Bu sabah Ibiza'ya gitti ve cep telefonunu her zaman 'unutur', bu yüzden babası onu rahatsız edemez. Eğer bu numara çalışmazsa beni ara - bir yerlerde e-posta adresi var."

Kendra gittiğinde Finn tekrar duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, içinden mırıldanan adama döndü.

"Burada işimiz bitti mi?" Kollarını kavuşturarak ileri atıldı. "Güzel. Çözmemiz gereken cinayetler var."

Kapıya doğru yöneldi, sonra Finn'in yerinden kımıldamadığını fark etti. "Sanırım önce bir tanışma istersiniz. Adım Trent. Elini sıkardım ama ikimiz de bunun işe yaramayacağını biliyoruz."

Yani o bir hayaletti. Cismani varlıklar hakkındaki espri ipucu olmalıydı.

Finn arabaya binene kadar hiçbir şey söylemedi. Hayalet - Trent - kapıdan geçti ve yolcu koltuğuna oturdu. Finn bunu nasıl yapabildiklerini hiç anlamamıştı. Eğer bir sandalyenin içinden geçebiliyorsan, üzerine nasıl oturabilirsin? Fizikte her ne öğrendiyse, görünüşe göre hayaletler için geçerli değildi. "U l a ş ı l m a s ı zor bir adamsın," dedi Trent koltuğuna yerleşirken. "Bütün gün seni takip ettim. Birkaç kez bana doğru baktın, sanki bir titreşim görmüş gibiydin ama hepsi o kadardı. Hani şu senin büyücü olduğunu gösteren parıltı var ya? Gerçekten sönük. Sanırım bunun anlamı

güçleriniz çok güçlü değil. Alınmayın."

"Necromancer?"

"Sizin türünüze böyle diyorlar, değil mi?"

Finn'in kendi türüne ne dendiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayaletleri görme gücü ailesinden geliyordu, çoğunu atlasa da her nesilde bir ya da iki tanesini farklı derecelerde etkiliyordu. Annesi bazen parıltılar yakalarmış ama hiç hayalet görmemiş. Büyük teyzesi belli belirsiz karaltılar görmüş ama onlarla iletişim kuramamıştı. Güya ağabeyi - büyük amcası - bunu yapabiliyormuş ama Finn anaokulundayken ölmüş.

Ailesi hayaletleri görebilen başka insanlar da olduğunu tahmin ediyordu ama bu konu üzerinde hiç düşünmemişlerdi. Bu tür şeyleri her zaman duyardınız - spiritüalistler, medyumlar, her neyse - ve ailesi buna bir isim koymanın bir faydasını görmedi. Olan olmuştu ve bununla yaşamayı öğrenmişsiniz. Ya da öğrenmezsiniz. Seçim sizin.

"Sizin için ne yapabilirim?" Finn hayalete sordu.

"Soru şu efendim, *sizin* için ne yapabilirim? Cevabınız? Bu davayı çözmeye yardım edin."

Finn otoparktan çıktı. "Biliyor musun?" Esrarengiz bir gülümseme. "Pek çok şey biliyorum." "Bu davaya özel mi?"

Hayalet emniyet kemerine uzandı ve parmakları arasından geçerken küfretti. Sonra kısa bir kahkaha attı. "Zaten buna ihtiyacım yok, değil mi? Eski alışkanlıklar..."

"Bu davayla ilgili özel bir şey biliyor musunuz?"

"Şu kızların söyledikleri hakkında, Dedektif - Size Finn diyebilir miyim?"

"Bu dava hakkında ne biliyorsun?"

"Şu ve bu."

"Başka bir deyişle, fazla değil. Bak, eğer benden bir şey istersen, iste. Elimden geleni yaparım. Ama oyunlardan hoşlanmam. Yardım edebilirmişsin gibi davranmana gerek yok-"

"Hiçbir şey bilmediğim konusunda haklısın ama bu yardım edemeyeceğim anlamına gelmiyor." Bir ışıktaki rölantide giderken Finn'le yüzleşti. "Açık sözlü mü seviyorsun? Tamam, açık konuşalım. Sıkıldım. Sanırım yıllardır diğer tarafta dolaşıp duruyorum. Eninde sonunda, sanırım gitmem gereken yere gideceğim ama bu arada çok sıkıldım. Seni görüyorum, bir büyücü, bu davayı çözmeye çalışıyorsun ve ben biraz eğlenmek ve aynı zamanda biraz iyilik yapmak için bir şans görüyorum. Belki de bu yüzden sıkışıp kaldım. Çocukken biraz hapis yattım, bazı insanlarla takıldım, pişman olduğum şeyler yaptım. Eğer iyi bir şey yaparsam, belki gitmem gereken yere gidebilirim."

Boktan bahsetmişken, Finn kokusunu bir mil öteden alabiliyordu ve Trent leş gibi kokuyordu. Finn rehabilite edilmiş çete üyeleriyle tanışmıştı. Eğer bu adam onlardan biriye, Finn rozetini teslim eder ve dedektiflik için uygun olmadığını ilan ederdi. Ne bir yara izi ne de bir dövme vardı. İyi konuşuyordu, belli ki eğitimliydi. Finn bunun hapisane derslerinden geldiğini düşünecek kadar iyimser değildi. Ve tavırları polisle defalarca karşılaşmış biri için fazla rahattı. Ama bu, geçmesini engelleyebilecek şeyler yapmadığı anlamına gelmiyordu.

Finn bir şey söylemeyince Trent devam etti. "Neler yapabileceğimi bir düşün. Arama izni alamaz mısın? İçeri girip bir göz atarım. Tedirgin görünen birini mi sorguluyorsun? Sen gittikten sonra etrafta dolaşıp adamın

bir şey yapıp yapmadığına bakabilirim,

herhangi birini arar. Birinin gizlice takip edilmesini mi istiyorsun? Benden daha gizlisi olamaz. En iyisi mi? Bu işi çözdüğünde, tüm zafer senin olacak. Ben mükemmel bir sessiz ortağım."

Finn'e küçük kardeşini hatırlatan bir gülümseme takındı. Rick ne zaman Finn'i muhtemelen yapmaması gereken bir şeyi yapması için ikna etmeye çalışsa böyle gülümserdi - Finn'in reddettiği için kendini oyunbozan gibi hissetmesine neden olan, silahsız bir sırtış.

Belki de sırtışığı içindi ama Finn konuyu düşünürken reddetmek için bir neden göremedi. Gücünü iyilik için kullanılacak bir armağan olarak görmek üzere yetiştirilmişti. Eğer onunla bir cinayeti çözebilseydi, çözerdi. Onunla bir hayaleti rahatlatabilecekse, rahatlatırdı. Ve eğer bunu bir ruhun diğer tarafa geçmesine yardım etmek için kullanabilirse - ya da sadece daha iyi hissetmesini sağlayabilirse - kullanmalıydı. Öyle de yapardı, en azından adam onu pişman edene kadar.

UMUT

Robyn'in dizüstü bilgisayarını dairesindeydi ve bu kesinlikle gidemeyeceği bir yerdi. Ama Hope için sorun yoktu... çünkü Robyn'in bir polis takibini ne kadar kolay atlatabileceklerini görmesine hiç gerek yoktu.

Karl'ın onu nasıl bulduğu konusunda zaten şüpheli görünüyordu. Neyse ki koku izleri Karl'ın takip edebileceği kadar yakındı yoksa Karl'ın gece dönüp kurda dönüşmesi gerekecekti. Ve eğer kazara bunu görseydi, gerçek bir açıklama yapması gerekecekti.

En azından Portia'yı bir fotoğraf ve bir resim hakkında tartışırken duyan bir tanığın yalanlarını sorgulamamıştı.

Hope şimdi suçluluk duymadan tadını çıkarabileceği, kaos vaat eden başka bir göreve çıkıyordu. Karl dizüstü bilgisayarını alırken o da motelde kalmayı planlamıştı ama Robyn Karl'ın desteğe ihtiyacı olduğunu söylemişti. Hope onun yalnız kalmak istediğinden şüpheleniyordu, bu yüzden Karl'la birlikte gitti, zaten kendi seçimi de buydu.

Bir hırsızlık her zaman bir kaos atıştırması için iyidir. Karl gerçek bir hırsızlıkta ona eşlik etmesine izin vermezdi. Ama meşru bir amaç için yapılan bir hırsızlık adil bir oyundu, gerçi bu sefer gerçek bir hırsızlık söz konusu değildi. Robyn onlara anahtarları vermişti.

Gece çökmüştü, bu da plakasız arabadaki iki polisten kaçmayı kolaylaştırıyordu. Komşu binanın yanına hızlı bir yolculuk, bölme duvarına tırmanma, arka kapıya koşma ve içeri girme. İçeride başka polis yoktu. Profesyonel bir hırsız için bundan daha kolay bir iş olamazdı.

Yine de tehlike Hope'un nabzını hızlandırıyor ve düşük seviyeli kaosu istikrarlı tıngırtısı devam etmesini sağlıyordu. Karl'la her macera değerliydi, sadece verdiği kaos titreşimleri için değil

ama birlikte belaya bulaşmanın, birbirlerinin heyecanından beslenmenin heyecanı için.

Olay çıkmadan daireye girmeyi başardılar. Polisin henüz evi aradığına dair bir işaret yoktu.

Karl, Robyn'i ya da o fotoğrafı arayan birinin resmi olmayan bir arama yaptığına dair herhangi bir işaret bulmak için daireyi kolaçan etti. Hope bilgisayarı mutfak kapısının aralığından, yemek masasının üzerinde görebiliyordu ama onu almak yerine orada durup etrafına bakındı.

"Hope?" Karl kafasını içeri uzattı. "Nedir bu? Bir hayal mi?" "Buranın benim dairem olduğunu düşün. Eğer bir süredir burada olsaydım

" Dolapları açtı ve odanın etrafında dönerken arkasından kapanmalarına izin verdi. "Sen ne düşünürdün? Eşyalarımı yerleştirmeden önce bir otel odasında ne kadar kalacağımı, içecek ve yiyeceklerin buzdolabında olduğunu, eşyalarımın hazır olduğunu..."

"Mobilyalar yeniden düzenlenmiş..."

"Robyn de aynı şekilde. Daha da kötü. Son taşındığında yerleşmek ve dekorasyon yapmak için bir hafta izin almıştı ve neredeyse hiç tatil yapmazdı. Ama buraya geleli üç ay oldu ve -" Hope bir dolap açtı. " - iki tabak, iki kase ve üç bardak. Mobilyalar daireyle birlikte gelmiş gibi görünüyor."

"Belki de bu sadece L.A.'de kalmayı planlamadığı anlamına geliyordur. Bu iyi bir şey, değil mi?"

Daireyi tamamen dekore edilmiş ve kalıcı bir taşınmayı düşündüren bir halde bulmak onu hayal kırıklığına uğratacak olsa da, Robyn'in yeni bir başlangıç yaparak yoluna devam ettiğini görmek onu mutlu edecekti. Ama bunu görünce Robyn'in Los Angeles'a yeniden başlamak için gelmediğini anladı. Saklanmak için buradaydı.

Karl için bunun önemini anlamak zordu. Hope eski dairesini bir kez ziyaret etmişti. Dolapları ve buzdolabını doldurmuş, başka bir şey yapmamıştı. En azından kendi dairesini döşemeye hevesli görünüyordu.

Philly ve New York'a hafta sonu gezileri yapmak. Bu iyiye işaretti, değil mi? Burada kalmayı planladığının kanıtı mı?

"Hope?"

Karl dizüstü bilgisayarını kaldırdı. Onu sırt çantasına yerleştirdi. "Şimdi yedek anahtarlarını ve acil durum anahtarlarını almamız gerekiyor.

nakit, sonra biraz kıyafet - "

Bakışları ön salona doğru uçarken elini kaldırarak onun sözünü kesti. Bir eliyle yarı fermuarlı sırt çantasını, diğer eliyle de kızın kolunu kavradı ve ön kapının kilidi tıkırdarken onu oturma odasına sürükledi.

"Bunu yapmamam gerektiğini düşünüyorum," dedi ağır aksanlı bir ses. "Bayan Peltier iyi bir kiracı. Çok hoş bir kadın."

"Arama iznim var." İkinci bir adamın sesi, daha alçak perdeden ve tiz bir tonda.

Karl aceleyle avlu kapısına doğru giderken Hope'u önünde salladı. Sürgülü kapı aralıktı, perde çekilmişti, sanki daha önce keşif yaparken bir kaçış için hazırlık yapmış gibiydi.

"Sadece onu bulmama yardımcı olabilecek her şeyi arıyorum. Arkadaşlarının, ailesinin telefon numaraları. Bir adres defteri, PDA, laptop..."

Karl avlu kapısını arkalarından kapattı. Hope uzak tarafa doğru yürüdü ve parmaklıkların üzerinden baktı.

"Dört kat," diye fısıldadı. "Bu çok da kötü değil eğer - "

"Hayır." Yanağına dokundu, o kadar hafifti ki bir ürperti gönderdi

onun içinden. "Bu kadar hayal kırıklığına uğramış görünme. On beş dakika içinde gitmezse, daha kaotik bir çözüm düşünürüz. Bu arada sessiz ol." Adamın elleri kadının kalçalarına gitti, ağzı kulağına yaklaştı. "Hâlâ içinde bulunmak oldukça tehlikeli bir durum, polis kapının hemen içinde, daha aşağıda."

Hope'un ürpertisi bir titremeye dönüştü... ama korkudan değil. Ona doğru bastırdı, dudakları yakasının V'sine doğru hareket etti, teri keskin, etraflarını saran kaos titreşimleri kadar lezzetliydi.

"Yok . Bu," o homurdandı.

"Tehlikeli durumu, hatırladın mı?"

"Mmmm."

Görünüşte onu pencereden daha uzağa iterek yer değiştirdi, elleri kalçalarının etrafında sıkılaştı, parmakları poposunun üzerinde yayıldı. Gömleğinin üst düğmesini açtı ve dilinin ucuyla daireler çizerek gıdıkladı.

"Umut..."

"Uzaklaşabilirsin." "Ve seni
açıkta mı bırakayım?"

"Hmm, işte bir düşünce." Boğazını kemirmek için yukarı doğru kalktı.

Sanki düşünüyormuş gibi gömleğinin eteklerini yumruğunun etrafına sardı. Sonra doğruldu, kurt adam kulakları içerideki sesleri algıladı. Düşünceleri hiçbir şeyi ele vermiyordu. Onları ondan saklamayı öğrenmişti. Ama duyduğu her neyse, hoşuna gitmiyordu, içinden akan kaos kısa endişe patlamaları halinde geliyordu.

Hope kıpırdamamak için kendini zor tuttu ama titreşimler o kadar enfesti ki kıpırdanmasına ve titremesine engel olamadı. Sessiz bir kahkaha içini titretti ve dikkatini avlu kapısından çekti. Kaosu dalgalandırdı, dalgalar onu sarstı.

Çenesi tekrar kalktı, dinlemeye çalışırken bakışları avlu kapısına döndü.

"Düşünüyordum da," dedi parmak uçlarını adamın boğazında gezdirerek. "Birinin doğum günü yaklaşıyor, sanırım bu da bizim birinci yıl dönümümüze denk geliyor. Özel bir kutlama yapmalıyız. Belki de bir fantezi gerçekleşir. Ormanda bir kulübe..."

Gözleri parladı. Silkindi ve kapıya baktı. "Gerçekten yapmalıyız -"

"Haklısın. Gitmeliyiz. Aslında eve gider gitmez rezervasyon yaptıracağım. Ormanın derinliklerinde bir kulübe. En medeniyetsiz kurt dürtülerinizi tatmin etmek için tüm hafta sonu hizmetinizde olan çok istekli bir kız arkadaş
- "

İçeriden gelen bir ses onu bir kova buzlu su gibi durdurdu.

"Kahretsin," diye fısıldadı ve kenara çekilirken başını sertçe salladı. "Tamam, bu aptalcaydı. Bir şey söylediğimi unut."

"Hiç şansın yok." Geri çekilmeden önce onun kalçasını okşadı. "Bunu tekrar gözden geçireceğiz... sadece daha uygun bir zamanda."

Gülümsedi. "Anlaştık."

FINN

Görünüşe göre Finn hayalet bir ortağı bile yanında tutamıyordu. Ve tam da Trent'in işe yarayabileceğini düşünürken.

Arama emri için yeterli parası vardı, o yüzden emri aldı, birkaç memur topladı ve Robyn Peltier'in dairesine gitti. Trent polisliğin kendisine göre olmadığına orada karar vermiş gibiydi. Daireye giderken keyfi yerindeydi, Finn'e radyo istasyonunu kötü seçtiği için takılmış, onu caza çevirmesini sağlamış, sonra da mükemmel bir tenorla şarkı söylemişti. Oraya vardıklarında, Finn ev sahibiyle konuşmaya çalışırken Trent topuklarının üzerinde sallanarak işe koyulmak için can atarak onu çılgına çevirmişti. Trent'e önden gidip daireyi incelemesini söylemişti.

On dakika sonra Finn onu içeride endişeli bir şekilde volta atarken bulmuştu. Dışarıda bekleyeceğini söylemiş ve ortadan kaybolmuştu, görünüşe göre Finn'in arama izninin kapsamadığı yerleri araması gerektiğini unutmuştu.

Arama emri sadece gözle arama yapmalarına izin veriyordu. Genellikle Finn bir şeyler bulabilirdi - bir adres defteri, bir Rolodex, bir dizüstü bilgisayar, bir PDA, buzdolabında kartvizitler, duvarda yazılı numaralar. Ama burası bir model süit kadar sterilildi.

Ev sahibine Peltier'in Bane'den arkadaşını sormuş, ancak adam eşkali tanımamış ve Peltier'in kimseyi getirdiğini görmediğini söylemiş.

Finn Trent'i dışarıda bulmayı umuyordu. Belki de dairede hayaletleri rahatsız eden bir koku ya da aura vardı. Ama Trent hiçbir yerde görünmüyordu. Finn oyalanmak için bahaneler buldu, binayı gözetleyen memurlarla konuştu ama sonunda oradan ayrıldığında her zamanki gibi yalnızdı.

görüntü COLM görüntü

Colm polislerin çıkışını gördükten dakikalar sonra çiftin Robyn Peltier'in dairesinden çıkışını izledi. Annesi, buranın sıradan bir Grand Central Station olduğunu söylerdi.

Atık bertaraf kanalının yanındaki bölmeye doğru geri çekildi ama onlar diğer tarafa, merdivenlere doğru yöneldiler. Onları zihin gözüyle izlemeye devam etti. Figürleri, kirli, cam tabanlı bir tekneden gölün dibini görür gibi, parıldayan bir arka planda silikti.

Onları sabit tutmak için mücadele ediyordu. Bütün akşam başı dönmüştü - muhtemelen bütün gün bir şey yemediği için. Dün gecedен sonra midesi sürekli düğümleniyor, yemek düşüncesini bile kabul etmiyordu.

Bir adam öldürmüştü. Sırtından vurmuştu. Elbette Adele için bunu yapmak zorundaydı. Çok minnettar olmuştu. Ve ödülü... Şimdi düşündükçe ürperiyordu.

Ayrıca, adam bir yabancıydı. Kumpanya, hayatta kalmak için bir insanı öldürmenin, yemek için bir ineği kesmekten farksız olduğunu öğretmişti. Ama dün gece adamın ölümünü izlerken Colm o kadar da emin değildi.

Yine de bitmişti. Doğru olanı yapmıştı ve şimdi tekrar Adele'e yardım etmeye odaklanması gerekiyordu.

Çift koridorun yarısını geçmişti, hızla ilerliyorlardı, adamın bir elinde sırt çantası vardı, diğer eli kadının sırtındaydı.

Colm kadının yüzünü görebilmeyi diledi. Güzel görünüyordu. Dar pantolonunun altından hareket eden poposunu izledi ve sertleştiğini hissetti. Bakışları adamın eline kaydı, o kadar kendinden emin, o kadar samimiydi ki kadının saçları adamın parmaklarının üzerinde dalgalanıyordu. Güzel saçlar, sırtından aşağı dökülen siyah bukleler.

Adele'in kısa, düz, kirli sarı saçlarına hiç benzemiyordu. Karşılaştırma karşısında suçluluk duygusu kabardı, ama kadının saçlarına dokunmanın, parmaklarına dolamanın, yukarıdan aşağıya doğru sarktığını görmenin nasıl bir şey olduğunu hayal ettikçe suçluluk duygusu azaldı -

Taze suçluluk duygusu kafasındaki görüntüyü silip attı. O bir insandı. Uygun değildi. Kirli. Bu düşünceyi düşünmek bile bir ihanetti -

Kadın sanki onun düşüncelerini duymuş gibi omzunun üzerinden baktı. Kalbi çarpmaya başladı ve kadının görüntüsü kayboldu. Görüntüyü geri çekmeye konsantre oldu, o kadar çok çalıştı ki görüntü neredeyse kristal berraklığında odaklandı.

Kaşları çatık olsa da güzeldi. Kahverengi teni ve bir kedi gibi altın gözleri -

"Sorun nedir?" Adamın sesi yumuşaktı ama sessiz koridorda yankılanıyordu. Durdu, koridoru tararken onu korumasının daha da içine çekti. "Sen - ?" Sonraki kelimeler "bir şey hissettin mi?" gibiydi.

Kadın başını salladı ve bakışlarını kaçırdı. Colm'un duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı ve merdiven boşluğuna doğru ilerlediler. Colm görüntüyü tutmak için çabaladı ama son kata ulaştıklarında sahne göz kırparak kayboldu.

Colm onların soruşturmanın bir parçası olduğunu düşünmüştü.

Robyn Peltier'in arkadaşları onu bulmak için polise yardım ediyor.

Yine de onların temkinli bakışlarını gördükten sonra tekrar düşündü. İkisi de koyu renk giysiler giymişti. Polis gibi asansörü değil, merdivenleri kullanmışlardı. Yine adamın elinde sallanan sırt çantasını gördü.

Colm peşlerinden koştu.

UMUT

Takip ediliyoruz." Karl bunu hava durumu hakkında yorum yapar gibi gelişigüzel söyledi.

"Polis mi?" Hope fısıldadı. Adam başını salladı. "Meraklı komşu mu?"

"Bilmiyorum. Onu sadece duyabiliyor ve kokusunu alabiliyorum."

"O zaman nereden biliyorsun - ? Ah. Koku bir erkeğe ait ve sadece bir çift ayak sesi duyuyorsunuz. Takip etme şekli polis olmadığını gösteriyor. "Peşimizden gizlice geliyor."

"Çok iyi. Peki, ne yapmalıyız?"

Hope onun tavsiye istemediğini biliyordu. Karl'ın yanında her zaman öğrenci olacaktı. Bununla bir sorunu yoktu. Kendisinin neredeyse iki katı yaşında profesyonel bir hırsızla çıkıyordu - ilişkinin uygunluğu konusunda endişelenmeyi çoktan bırakmıştı.

Bu soru Hope'un iyi seçimler yapma yeteneğine güven duyması için bir fırsattı. İblis için cevap, bir balyoz darbesinin ağırlığı ve kesinliğiyle akla geldi. Arkasını dönmeli ve takipçisiyle yüzleşmeliydi. Bir silahı ve sürpriz yapma şansı vardı. Üstünlüğü ele geçirecek, silahı onun suratına dayayacak ve tepkisinin tatlı kaosunun yağmasına izin verecekti.

İblis iki sentini fırlattığı anda, vicdanı tam tersi bir tepkiyle ayağa kalktı. Şeytanı reddet. Etkileşime girme - kaç.

Her iki argümanı da değerlendirdikten sonra Karl'a ne yapmaları gerektiğini düşündüğünü söyledi.

* * * *

İki dakika sonra Hope peşindeki yoluna girerken şeytanını çok mutlu ediyordu.

Hope'un ona çok sert bir yüzleşme olmayacağını söyleyecek cesareti yoktu. İblis muhtemelen bunu biliyordu ama sessizliğini koruyor, Hope'un cebinde sakladığı silahtan cesaret alarak acil bir plan değişikliği yapmayı umuyordu.

Doğaüstü dünyada silah kullanmak korkaklığın bir işareti sayılırdı. Hope bu kurallara göre oynamadı. Bunu göze alamazdı. Tehlikeyi sezme yeteneğine sahip olmak onu sadece bir yere kadar korurdu. Dünyadaki tüm aikido dersleri onu saldıran bir kurt adama ya da silahlı bir insan katile karşı koruyamazdı, her ikisi de onun iş kolunda eşit derecede olasıydı. Bu yüzden silah taşıyordu. Her zaman.

Duvarın sonuna yaklaştıklarında, "Kahretsin, bir şey unuttum" numarasını yaptı, ellerini havaya kaldırdı ve daireyi işaret etti. Karl başını salladı ve yüksek sesle arabayı getireceğini söyledi.

Yolun karşısına geçti, sonra duvarın diğer tarafına geri döndü ve şimdi orada pusuya yatmış bekliyordu.

Onları takip eden her kimse duvar boyunca uzanan çalıların arasına gizlenmişti. Hope onu göremiyordu ama hisleri bir siren gibi yüksek sesle çalıyordu. Korku. Endişe. Kuşkular. Kelimelerin tamamını ayırt edemeyecek kadar bulanık olan duyguları ve karmakarışık düşünceleri yakaladı. Bu kaosun içine daldığında iblis canlandı.

Gördün mü? Korkuyor. Burada tehlike yok. Karl'ı beklemeye gerek yok. Lucifer'in kızının onu korumak için bir kurt adama ihtiyacı yok. Ona ne yapabileceğini göster -

Hope iblisin ağzını tıkadı ve yürümeye devam etti.

Takipçileri de onunla birlikte hareket ediyordu, çalılar Hope'un kaos sireni olmadan bile ilerleyişini takip edebileceği kadar gürültülü bir şekilde hışırđıyordu.

Gördün mü? O bir amatör. Kolay bir av. Sadece -

Onu daha fazla sinirlendirmemek için duvardan uzaklaştı. İblis somurtarak geri çekildi.

Hope, büyük bir ağacın duvardan sarktığı bir yere yaklaştığında, Karl'ın ağacın tepesinde çömelmiş olduğunu gördü.

Duvarı, ağacın gölgesinde saklanmış, saldırmak için bekliyordu. Görüntü, eski bir camın arkasından bakıyormuş gibi tuhaf bir şekilde çarpıtılmıştı ve kafası karışmış bir şekilde kısa bir süre durdu.

Çalılıklar patladı. Hope dönerken bir figür dışarı fırladı, silahını kaldırmıştı. Karl'ı uyarmak için ağzını açtı ama figürden kaos fışkırdı - mutlak dehşet, o kadar güçlüydü ki geri döndü, ıııııı boğuk bir ciyaklamaya dönüştü.

Karl'ın karanlık formu çoktan sıçramanın ortasındaıdı. Yoldan çekildi, ama şekil ateş etmedi, sadece silahı kaldırdı, sonra döndü ve kaçtı.

Hope tam zamanında toparlanıp kızıl saçlı, çilli, en fazla on altı yaşında bir çocuğun yüzünün parıltısını gördü. Bunun şoku onu çocuğun hızla geçip gitmesine yetecek kadar sersemletmişti.

Onun peşinden koştu. Karl'ın ayak sesleri arkalarından geliyordu. Hope önden gitmeye devam etti ama o ne kadar hızlı olsa da çocuk daha hızlııdı. Karl açık duran arka kapıdan geçmeyi başardı ve o daha oraya varmadan kapıyı kapattı.

Hope kapının kolunu çekti. Kilitliydi. Karl elini yakaladııında Robyn'in anahtarlarını karıştıırıyordu.

"Bırak gitsin" diye fısıldadı ama hisleri çok farklı bir mesaj veriyordu; avı kaçarken dişlerini gıcırdatan bir kurt gibi.

Karl'ın bakışları otoparka kaydı ve ona -ve kendisine-polis gözetimini hatırlattı. Çocuğun peşinden koşarken yakalanmak şöyle dursun, etrafta dolanırken görülmeyi bile göze alamazlardı.

"Ödünü kopardık," diye fısıldadı. "Bir daha geri gelmeyecek."

Karl başını salladı. Buna inansa da inanmasa da, bu onları o kapıdan uzaklaştırmıştı. Son bir kez daha baktılar ve arabaya yöneldiler.

görüntü COLM görüntü

Colm merdivenin altına büzülmüştü, o kadar çok titriyordu ki kusacağını sandı.

Kadını izlemekle o kadar meşguldü ki adamı tamamen unutmuştu. Sadece şans eseri -ya da hayatta kalma içgüdüsüyle- duvarın üzerine çömelmiş adamı gözünün önüne getirmişti. Adamın zıpladığını, yüzünün sertleştiğini, gözlerinin parladığını ve dudaklarını geriye çektiğini hâlâ görebiliyordu. Hafızasında bile bu bakış Colm'un mesanesinin seğirmesine neden oluyordu. Gerçek hayatta ise kuyruğunu kısıtırıp kaçmasına neden olmuştu.

Adamın uçuşun ortasında döndüğünü ama yine de koşarak yere çarptığını görmüştü. Sekiz metrelik bir duvardan zahmetsizce aşağı atlamıştı. Hiç tereddüt etmeden, düşmek için kendini zorlamadan.

O insan değildi. Yüzündeki o ifade insani değildi.

Koridordaki kadını hatırladı, dönüyordu. Adam ona bir şey *hissedip hissetmediğini* sormuştu.

Nasıl hissetmiş? Büyü mü? O bir cadı mıydı? Adam biraz Bir tür yarı iblis mi?

Ama doğaüstü varlıklar neden Robyn Peltier'in dairesinde olsun ki?

Belki de onunla aynı şeyi aradıkları içindir: Robyn Peltier. Ya da fotoğrafı.

Ya o fotoğraf bir kaza değilse? Irving Nast o toplantı için Adele'i kandırmıştı. Belki de Adele'e Kabal için çalışması için şantaj yapmak amacıyla fotoğrafı Portia Kane'e çekirtmişti. Nast fotoğrafı alamadan Adele cep telefonunu çalmıştı. Şimdi bu iki doğaüstü varlık Robyn Peltier'den bir kopyasını almak zorundaydı.

Yani Portia Kane doğaüstü bir gizli ajan mıydı? Kulağa çılgınca geliyor. Ama ya Kaballar Kumpanya'yı ve ne iş yaptıklarını biliyorlarsa? Bir

Ünlü doğaüstü onları cezbedecek mükemmel bir yem olabilir mi?

Kaballar sinsi ve sonsuz becerikliydi. Sözde doğaüstü varlıkları korumak için ırklar arası bir konsey kurmuşlardı, ama onlara koşarsanız Kaballara geri dönüyordunuz. Kendi Kabal oğullarından birini - Lucas Cortez'i - sözde bir haçlı olarak kurdular, ancak ona koşarsanız, yine Kabal'ın eline düşersiniz. Onları asla hafife almamalı, asla fazla paranoyak olmamalısınız. Phuri'nin Colm'un kafasına doğuştan soktuğu ders buydu.

Ama eğer Portia Kane fotoğrafı Kabal için çektiyse, neden hemen onlara göndermedi? Neden Robyn Peltier'e postaladı?

Sakinleştiğinde, paniklediği için kendinden utandı. O çift doğaüstü değildi. Sekiz metrelik bir duvardan atlayan bir adam görmüştü. Önemli değil. Dublörler bunu her zaman yapardı. Burası Los Angeles'tı.

Batırdığı basit gerçeği mazur göstermek için ayrıntılı hikâyeler uyduruyordu. Adele'e dönüp şüpheli bir çifti takip ettiğini ve Robyn Peltier'i bulduğunu söylemeyi ne kadar isterdi. Onun buna nasıl tepki vereceğini, gözlerindeki bakışı, öpücüğünün tadını, kulağına mırıldanan sesini hayal etti: "Sana borcumu nasıl ödeyebilirim?"

Gözlerini sımsıkı yumarak hayalini geri çekmeye zorladı. Yine de Adele için Robyn Peltier'i bulacaktı. Ona çiftten bahsetmeyecekti. Korkaklığını açığa vurmasına gerek yoktu. Adele onu daireden kişisel bir eşya alması için göndermişti ve o da bunu Peltier'i bulmak için kullanacaktı. Güçleri henüz olgunlaşmamış olabilirdi ama yeterince istediği bir ödül için onları güçlendirebileceği kesindi.

Ergenlik çağından beri yaşlılar onu nihai rolüne hazırlıyor, kumpanyanın katkıda bulunan bir üyesi olarak ihtiyaç duyacağı tüm becerileri öğretiyorlardı. Kilit açma erkenden gelmişti. Bir göreve ilk atandığınızda, bağlantı kurmak için kişisel eşyalarınızı çalmanız gerekirdi. Ondan sonra,

Değerli bir ünlünün fotoğrafını çekmek bazen olmamanız gereken bir yerde olmanız anlamına geliyordu. Kilitli kapıları açabilmek ve alarmları etkisiz hale getirebilmek çok işe yarıyordu.

Kapıya yaklaşırken kazmayı eline aldı ve işe koyuldu.

Kilitleme mekanizmasında doğru olmayan bir şeyler vardı. Hayal kırıklığı arttıkça, herhangi bir hırsızlık işinin ikinci kısmını unuttu: çevresini sürekli gözlemek. Asansör kapıları kapanana kadar vınlama sesini duymadı.

"Yardımcı olabilir miyim, evlat?"

Üniformalı bir memur omuzlarını dikleştirerek ona doğru yürümeye başladı. Colm parmaklarını kazmanın üzerine kapatıp kolunun içine soktu.

"Bayan Peltier'i arıyordum. Grup için benden çikolatalı badem almıştı."

Memur onun önünde durdu. "Bando mu?"

"Bir grup gezisi. LACHSA'ya gidiyorum." Memur şaşkın şaşkın bakınca, "Los Angeles County Sanat Lisesi" dedi. Şehrin neresinde olursa olsun sahip çıkabileceği bir okul. "Ona bademlerin geç geleceğini söyleyecektim."

"Binada mı yaşıyorsun?"

Colm başını salladı. "Annemle birlikte. 304 numara."

Yalanlar zahmetsizce geldi. Daha doğuştan öğretilen dersler. Soru ne kadar masum olursa olsun, yalan söyle.

Memur onu 304'e götürmeyi düşünüyor gibiydi ve Colm zihinsel olarak mazeretini ve kaçış planını hazırlıyordu, ancak bir süre sonra memur "Bayan Peltier'i en son ne zaman gördünüz?" diye sordu.

"Geçen Salı - hayır, Çarşamba. Dışarıda okula gitmek için taksi bekliyordum."

Memur elini cebine attı ve Colm'a bir kart uzattı. "Onu tekrar görürsen beni ara."

"Bir sorun mu var?"

"Sadece onunla konuşmamız gerekiyor."

Colm, memurun çekip gitmesini umarak kartı yavaşça okudu. Ama adam orada öylece durmuş, Colm'un gitmesini bekliyordu. Bir süre sonra gitti.

Colm bir kez daha birinci kattaki merdiven boşluğunda durdu. Gizlice yukarı çıkabilmek için memuru uzaktan izlemeye çalışmıştı ama o kadar gergindi ki konsantre olamıyordu. Memurun kartını tutması bile işe yaramamıştı.

Artık o daireye girmesinin hiçbir yolu yoktu. Orada ikinci kez yakalanmaktan konuşarak kurtulamazdı.

Adele'i arayabilmeyi çok isterdi ama o phuri ile bir konferansa çağırılmıştı. Portia Kane öldüğüne göre, ona yeni bir denek atamak için vakit kaybetmeyeceklerdi. Her zaman yedekte birkaç kişi bulundururlardı. Herkesin elini taşın altına koyması gerekiyordu.

Bu arada, olayların kendisini daha iyi gösterecek bir versiyonunu bulmuştu. Gizemli bir çift yoktu. Kesinlikle onların tuzağına düşmemişti. Ve daireyi arayan iki - hayır, belki de dört - polis vardı. Saatlerce beklemişti ama gitmemişlerdi. Adele bunun için onu suçlayamazdı... umuyordu.

UMUT

Hope arabadan Robyn'i aradı. Robyn'in sesi sanki uyuyormuş gibi geliyordu, sersemlemiş ve kafası karışmıştı. Hope dizüstü bilgisayarını ve birkaç giysisini aldıklarını ve geri dönmeden önce yiyecek almaya gideceklerini söyledi. Bir saat kadar sonra orada olacaklardı.

Tehlike geçtikten sonra Karl, Hope'un bir kulübe kaçamağı için yaptığı planların ayrıntılarını öğrenmek istedi. Hope bunu memnuniyetle yerine getirdi... her şekilde.

Daha sonra, durdukları yerde hâlâ park halindeyken dizüstü bilgisayarını çıkardı. Robyn'in dosyalarını karıştırmaktan hoşlanmıyordu ama Portia'nın katili Hope'un kulüpte hissettiği doğaüstü varlıksa, Robyn'den önce bu resme bir göz atsa iyi olacaktı.

Varlıklarının kanıtı doğaüstü varlıkların uğruna cinayet işleyeceği bir şeydi - sadece kendilerini ifşa olmaktan korumak için değil, aynı zamanda konseyden, Kaballardan ve peşlerine düşen tüm öfkeli doğaüstü varlıklardan kışkırtmak için. Ama Hope resmi bulduğunda tam da Robyn'in söylediği gibiydi: Jasmine Wills'in akla gelebilecek en berbat kıyafetle çekilmiş bir fotoğrafı.

Karl eğildi. "Kostümlü bir partiye mi gidiyor?"

"Ben bile bunun suçlu bir moda hatası olduğunu söyleyebilirim. Jasmine'i bir katile dönüştürecek kadar suç mu? Portia bunu alır ve Jasmine'i arayıp böbürlenir. Jasmine o gece nerede olacağını biliyor. Portia'yı tehdit etmek için Bane'e silahla gider. Ama bir kavgaya silahla giderseniz, öfkenizi kontrol edebileceğinizden emin olsanız iyi edersiniz çünkü tetiğe bir kez dokunmanız yeter."

"Doğru."

"Ama Jasmine olsaydı, Portia onu tanırdı. Belki de katilin cep telefonunu istemesinin nedeni bu değildir. Belki de Rob'un peşine tanık olduğu için düşmüştür."

Ya da belki de onun peşinden hiç gitmedi. Portia'yı kesinlikle bir kadın vurmuştu ve Rob da gizli polisi bir adamın öldürdüğünden emindi. Bir ortak mı? Tamamen alakasız mı?" Hope şakaklarını ovuşturdu. "Tamam, saçmalamayı kesmemi söyle."

"Asla. Saçmalamanı seviyorum."

Ona şöyle bir baktı. "Bu senin için sorun olur mu? Görünüşe göre seni her zaman bir karmaşanın içine sürüklüyorum." "Sürüklemiyorsun. Eğlence değeri için takip ediyorum." Dizüstü bilgisayarını biraz daha kendisine doğru çevirdi. "Elimizde çirkin bir elbise giymiş bir kızın fotoğrafı var. Kız kaldırımında. Arka planda bir mağaza vitrini var.

Kızın arkasında ise bir çift - "

"Kahretsin. Değil mi?"

Hope daha iyi görebilmek için dizüstü bilgisayarını geri çevirdi. Jasmine'in kıyafetinin iğrençliği gözlerini öylesine kör etmişti ki, çerçevenin kenarındaki iki kişiyi fark etmemişti bile. Pahalı bir takım elbise giymiş orta yaşlı bir adam ve henüz onlu yaşlarında bir kız derin bir sohbete dalmışlardı.

"Bu bir Nast."

Karl kaşlarını çatı, daha iyi görebilmek için kolçağın üzerine eğildi. Hope dizüstü bilgisayarını tekrar ona doğru çevirdi ve adamı işaret etti.

"Onu tanıdın mı?" diye sordu.

"Hayır, ama görünüşünü tanıdım."

Ast'lar dört Kuzey Amerika Kabal'ından en büyüğünü yönetiyordu. Merkez ofisleri Los Angeles'taydı. Hope'un Miami'deki Cortez'lerle daha çok bağlantısı vardı ama Nast'ların fotoğraflarından birini tanıyacak kadar çok görmüştü. Altmış beş yıl önce, Hitler'in Aryan ordusunun poster erkekleri olabilirlerdi - uzun boylu, geniş omuzlu, sarı saçlı, parlak mavi gözlü. Ciddi, kibirli bir şekilde yakışıklı, sanki sizinle konuşmaktansa sizi Gucci mokasenlerinin altında ezmek isterlermiş gibi - ve çoğu Ast ile bunu bir uyarı olarak almak akıllıcaydı.

Hope fotoğrafı işaret etti. "Eğer bu adam bir Nast ise,

Portia Kane'in bu fotoğraf için öldürüldüğüne bahse girebilirsiniz. Ama

neden..."

"Yanındaki kızın onun kızı olduğundan şüpheliyim."

"Büyücülerin kızları olmadığı gerçeğini göz önüne alırsak, bunun kesin bir bahis olduğunu söyleyebilirim. Ve onun kişisel asistanı olmak için çok genç. Portia Kane yanlışlıkla orta yaşlı bir adamın ergenlik sonrası metresiyle fotoğrafını çektiyse, bu onu öldürmeye değmez. Ama bir Kabal'dan bahsediyoruz. Eğer bu fotoğraf üst düzey bir yöneticinin itibarına zarar verdiyse, onu geri isteyecektir. Portia Kane ve Robyn harcanabilir olarak görülecektir." Posta programını açtı. "Ama bütün bunlar bu adamın bir Nast olmasına bağlı. Eğer ben kablosuz bağlantı bulana kadar arabayı kullanabilirsen, sabaha bir cevap bulmuş olurum."

Hope'un sabaha kadar beklemesine gerek yoktu. Bir e-posta gönderdi, sonra da Lucas'ın ofisini arayıp mesaj bıraktı, onu bu saatte evinde rahatsız etmek istemiyordu. Ama ofisin telefonunu biri açtı.

"Cortez-Winterbourne Araştırmaları. Dünyayı kötülükten kurtarıyoruz, her seferinde bir şeytani varlık."

"Umarım ofis telefonlarıyla normalde böyle ilgilenmiyorsundur Savannah."

"Kesinlikle. Krankları ve tele pazarlamacıları ayıklıyor, size söyleyeyim."

"Bu saatte orada ne yapıyorsun?"

Hat tısladı, sanki Savannah rahatlamaya başlamıştı. "Her zamanki gibi kıcımlı yırtarak çalışıyorum. Cortezleri bilirsin. Doğaüstü yaratıkları mezara kadar çalıştırır, sonra geri getirip biraz daha çalıştırır. İşte buradayım ve e-postanı yeni aldım. Şimdi, şunu açıklığa kavuşturalım. Elinizde bu fotoğraf var, ona dokunan herkes bir çeşit ölüm listesine giriyor ve şimdi de bana gönderiyorsunuz. Bunu bir filmde görmüştüm, biliyorsun."

"O bir videoydu."

"Yeterince yakın."

Karl kaşlarını kaldırarak baktı.

"Savannah," diye mırıldandı Hope.

Gözlerini devirdi. On dokuz yaşındaki cadıya karşı fazla sabrı yoktu. Hope ondan yeterince hoşlanıyordu ama görünüşe bakılırsa kendini beğenmiş, aşırı özgüvenli doğaüstü varlıklara karşı zaafı vardı.

"Tamam, bu fotoğrafı açıyorum ve eğer ölürsem kışına tekmeyi basacağım. Bir bakalım. Bu - " Savannah bir çılgılık attı. "Aman Tanrım. Bu şey de ne?"

"Beğendin mi?"

"Sanırım artık kör oldum. Lanet bu, değil mi? Resme bak ve - Bekle, bu Jasmine falan değil mi? Şu Paris-lite'lardan biri mi?"

"Magazin gazetelerini mi okuyorsun Savannah? Öyle olmadığını söyle."

"Şaka mı yapıyorsunuz? Ben iyi eğitilmiş, kültürlü iki kişinin vesayetindeyim. *New Yorker*, *Harper's* ve bazen de *National Geographic* okurum, ama sadece yarı çıplak adamlar için. Bununla birlikte, ara sıra *True News*'e de göz atıyorum, çünkü bu derginin ürkek paranormal muhabirinin gazetecilik üslubunun tadını çıkarıyorum. Bana deli diyebilirsiniz ama bence o kız ne konuştuğunu biliyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum. O zaman neden Paige ve Lucas'a adı her neyse onun fotoğrafını gönderiyorsun, retinalarımızı yaralamaktan başka - Vay anasını. Portia Kane. Paige arkadaşının bir ünlünün halkla ilişkiler işlerini yapmak için Los Angeles'a gittiğini söyledi. Portia Kane, değil mi? Ve şimdi o öldü ve... Hey, bu bir dava mı? Çünkü eğer öyleyse, hafta sonu izinliyim ve ben-"

"Bu bir belediye davası değil. Fotoğrafla ilgili olarak, aslında ilgilendiğim arka plandaki insanlar. Genç bir kadın var ve -"

"Josef Amca! Hayır, bekle, o kuzen Irving. Onları hep karıştırıyorum. Tanrım, yaşlı Irving'i o zamandan beri görmedim... yani beni davet etmedikleri son Nast aile toplantısından beri."

Büyücülerin kız babası olmadığı doğru olsa da, bir cadıdan çocuk sahibi olduklarında bu geçerli değildi.

kızları vardı. Yani Thomas Nast'ın torunu, azılı rakibi Cortez Cabal CEO'sunun oğlu tarafından büyütülüyordu; aynı oğul, yakın zamana kadar hayatını Cabal adaletsizliğiyle savaşmaya adanmış ve zamanını bu işle babasının çökmekte olan imparatorluğunu ayakta tutmaya gönülsüzce yardım etmek arasında bölüştürmeye başlamıştı. Ve evet, tüm bunlar kulağa geldiği kadar karmaşıktı.

Ama Thomas Nast ve klanının çoğu için bir şey karmaşık *değildi*. Savannah ölen oğlunun kızı *değildi*. Hiçbir Kabal büyücüsü bir cadıyla yatmazdı. Lucas hariç ve... evet, bu karmaşıktı. Yine de Savannah'yı gören herkes, kendine özgü iri mavi gözleriyle babasının kim olduğunu çok iyi biliyordu.

"Yani bu bir Nast mı?"

"Evet ve Irving olduğundan yüzde doksan eminim. Babamın kuzeni, yani ikinci kuzenim ya da birinci dereceden kuzenim ya da her neyse. Onun hakkında bir dosyamız olmalı. Daha fazlasına ihtiyacınız olursa, sorularınızı yanıtlaması için sizi Sean'la görüştürebilirim. Gizlice tabii ki. Başını belaya sokmak istemem."

"Kardeşini bu işin dışında tutmaya çalışacağız. Şimdi, şu dosyaya gelince..."

"Yolda..." Arka planda tuşlar tıkırdadı. ". . . şimdi."

Resimdeki adam kesinlikle Irving Nast'tı - gözünün kenarındaki küçük bir bene kadar dosyasındakiyle eşleşiyordu. Dosyanın geri kalanına gelince... ilginçti.

Kaballar merkezi bir büyücü ailesi tarafından yönetilir. Eğer o ailenin bir üyesiyseniz, yönetim kademesinde bir ofis garantidir. Irving'in durumunda, o ofise sahip olmasının *tek* nedeni aile bağlantısı gibi görünüyordu. Hope'un hiç duymadığı bir bölümün başkan yardımcısıydı ve çok küçük bir departmandan sorumluydu.

Dosyaya göre, Irving'in bir korumaya bile ihtiyacı yoktu. CEO'nun yeğeni olmak ve bir korumaya sahip olmamak doğaüstü dünyaya totem direğinin çok altında olduğunuzu ve kaçırılmaya değmeyeceğinizi söylüyordu - herhangi bir gizli istihbarata sahip değildiniz ve sizi geri fidye olarak vermekle uğraşmayacaklardı.

Bir aile üyesinin bu kadar alt sıralarda yer almasının bir nedeni basit bir hırs eksikliğiydi - Lucas'ın kardeşi Carlos gibi adınızla geçinmekle yetiniyordunuz. Ama görünüşe göre Irving daha fazlasını hayal ediyordu. Dosyada Irving'in yenilikçi olmaya ve değerini kanıtlamaya çalıştığı bir dizi "bağımsız girişim" yer alıyordu... ve bunun yerine Lucas ya da konseyle karşı karşıya gelmişti.

Hope, Karl'a yüksek sesle okumayı bitirdiğinde, "Adam tam bir baş belası," dedi. "Eğer bu fotoğraf Irving ve onun çok genç metresine aitse, bu olanları açıklayabilir. Kabal'la arası zaten iyi değil, o yüzden fotoğrafı geri almak için bir plan yaptı."

"Ve her şeyi berbat etti."

"Evet. İyi tarafından bakarsak, bir korumanın olmaması, iş o noktaya gelirse onu sorgulamanın kolay olacağı anlamına geliyor."

Karl saatini kontrol etti. "Uyuyor olmalıydı. Yapabiliriz - "

"İş o noktaya gelirse" dedim. Bir Nast Başkan Yardımcısını kaçırmak ve sorgulamak benim bile hoşlanmadığım türden bir belaya bulaşmama neden olur. O yüzden beni kışkırtma." Adam ağzını açtığında devam etti, "Ve sakın konsey kurallarına bağlı olmadığını söyleme. Her ne kadar aksini iddia etmek istesen de Sürü kurallarına bağlısın. Sürü ve Kaballar arasındaki ilişkiler zaten yeterince gergin. Jeremy'nin bu tür bir kedere ihtiyacı yok."

Hope MapQuest'e gitti. "Yarın akşama kadar bir ipucu bulamazsak, yeniden düşünürüz. Bu arada elimde bir ev adresi var. Bir uğrayıp etrafı tanımak akıllıca olabilir."

"Ve eğer geç saatlerde koşuya çıkmış ya da köpeğini gezdiriyorsa, sohbet etmeye meyilli olabilir."

Gülümsedi. "Aynen öyle."

Irving Nast dışarıda köpeğini gezdirmiyor ya da koşmuyordu. Söyleyebildikleri kadarıyla içeride ailesiyle birlikteydi - dosyasına göre bir karısı ve iki küçük oğlu vardı. İşin içinde çocuklar varken Karl bile haneye tecavüzü önermezdi.

Bloğun etrafını dolaştılar, sonra bir sokak öteye park edip geri yürüdüler, araziye daha yakından bakıp araçları ve plakaları not ettiler, daha sonra bir "sohbet" gerekirse Irving'i yakalamalarına yardımcı olabilecek her şeyi.

Dönüş yolunda nihayet Robyn için akşam yemeği aldılar. Hope arabaya dönerken, binanın arkasından dolaşan Karl'a neredeyse çarpıyordu.

"İçeride bir tuvalet var, biliyorsun," dedi adam paketleri alırken.

Ona sadece bir bakış attı, bir binanın arkasına işeyeceği düşüncesi açıkça yorum gerektirmiyordu.

"Ne gördün?" diye sordu.

Adam elinin tersiyle itti, ama kadın ondan hala akan kaos titreşimlerinin azaldığını hissedebiliyordu.

"Karl?"

"İzlendiğimi sandım. Binanın arkasına saklandı. Ben de takip ettim."

"Ve?" Hope sordu.

"Görünüşe göre, restoran tesislerini istediği gibi bulmamış."

"Ah. Bak, I oldu Kısmen Doğru. Benim
psişik Beceriler iyileşiyor. Birisi arkada
işiyordu."

Kapıyı açtı ve başını sallayarak ona el salladı.

ROBYN

Robyn yan yatmış, Hope'un yastığının üzerinde dalgalanan saçlarına bakıyordu. On iki yıl önce Hope Adams'ı sevmeyeceğine karar vermesine neden olan şey o saçlardı.

O noktaya gelindiğinde Robyn ve sınıf arkadaşları bağış toplama etkinliği için bir araya getirildikleri kızların hiçbirinden hoşlanmayacaklarına karar vermişlerdi. Ne de olsa onlar özel okul veletleri, zengin küçük züppelerdi. Popüler klik çarpı on.

Robyn ve arkadaşları o kızların manikürlü tırnaklarını ve platin kredi kartlarını kıskanmıyordu. Aklından bile geçirme. Hayır, onlara *acıyorlardı*. Robyn ve sınıf arkadaşları yönetim kurulu odalarında ve ameliyathanelerde çalışıp dünyayı değiştirirken, o zavallı ayrıcalıklı kızlar, ellili yılların zaman tüneline sıkışıp kalmış, şımartılmış ve sevilen ev kadınları olarak bir gün golf kulübünde Cosmos'larını yudumlayacak, kocalarının dadıyla kaçamağı hakkında sızlanacaklardı.

Ya Hope Adams? Robyn ona ortak olarak atandığı anda, tüm işi kimin yapacağını biliyordu - ve bu kusursuz tenli ve uzun siyah bukleli güzel kız değildi.

Bu Robyn'in klişeler konusundaki ilk dersi olmuştu. Hope en iyileriyle sosyeteye takdim edilme oyunu oynayabilse de, o en çok blue jean'iyle, arkadaşlarıyla takılırken ya da tuhaf hikâyelerinden birinin peşinde koşarken mutluydu ve kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu.

Şimdi Hope buradaydı, yanında mışıl mışıl uyuyordu, Robyn'i bulup şoktan çıkmasını sağladıktan sonra Robyn'in işlediğinden şüphelenilen iki cinayeti çözmek için koşturmaktan bitkin düşmüştü. Peki Robyn ne yapmıştı? Bir otel odasında kışının üstüne oturmuş, brownie ısırıklarını mideye indiriyor ve

Bir zamanlar Hope'un sandığı şımartılmış prenses gibi televizyon izliyordu.

Hope laptopu aldıklarını söylemek için aradığında Robyn ne yapmıştı? Dairesinin hâlâ koruma altında olup olmadığını mı sormuştu? Polisin arayıp aramadığını mı? Hope'un fotoğrafa bakıp bakmadığını mı? Hayır. Duruma tamamen ilgisizdi.

Bunun sona ermesi gerekiyordu. Şoku atlatmak, kendine acımak ve kafasını toparlamak için yirmi dört saati vardı. Kendine yardım etmeye başlamanın zamanı gelmişti.

Kapının kilidinde bir anahtar döndü. Robyn hareketsiz kaldı. Hope sırt üstü yuvarlandı ve dirseklerinin üzerine kalktı. İkinci yatak boştu. Kapı gıcırdayarak açılırken Robyn gözlerini kapadı.

"Her şey yolunda mı?" Hope fısıldadı.

"Açık bir eczane bulmak biraz zaman aldı," dedi Karl.

Bir çingirak, şişedeki haplar gibi.

"Ah, teşekkür ederim," dedi Hope. "Sen bir azizsin." "Krediler. Topla onları."

Hope'un yumuşak kahkahası. Haplar tekrar tıkırdadı, Karl onları Hope'un eline sıkıştırdı. Bir yudum su. Hope tekrar uzandığında yatak hareket etti. Yumuşak bir ses, seçilemeyecek kadar alçak. Robyn gözlerini açtığı anda Karl'ın Hope'un üzerine eğilmiş fısıldadığını gördü. Başını salladı ve "İyi," diye mırıldandı, sonra yorganı çekti.

Karl orada durmuş Hope'u izliyordu. Yüz ifadesi Robyn'in içini acıtıyordu. Onun yanında dikkatli davrandıklarını biliyordu. Sarılmak ya da öpmek yoktu. Sevgi sözcükleri yok. Ayrı yataklarda uyumak. Bunun bir önemi yoktu. En çok canını yakan şey, Damon'la her zaman kanıksadığı küçük şeylerdi; dokunuşlar, "seni seviyorum" diyen bakışlar, tüm kelimelerden daha iyiydi.

Damon'ın anma töreninde kız kardeşi Joy onun yanında oturmuş, elini tutarak, "Seni seviyordu Rob. Seni gerçekten seviyordu." Şimdi Karl'ın Hope'a bakışını izlerken kıskançlık ve özlem derinden hissediyordu.

Joy'un asla bulamadığı bir şeyin özlemiyle Damon ve kendisini izleyen kız kardeşinin yıllar boyunca neler hissettiğini anlamıştı.

Robyn kız kardeşini aramalıydı. Konuşmalarının üzerinden haftalar geçmişti. Ailesi onun mahremiyet ihtiyacına saygı duyuyor ve Robyn'in yeniden ayağa kalkacağına güveniyordu, çünkü o böyle bir insandı. Onları hayal kırıklığına uğratmış, deliğinin derinliklerine çekilmiş, artık bir çıkış yolu bile aramamıştı. Eğer bunu öğrenirlerse, ona bu alanı sağladıkları için kendilerini suçlayacaklardı.

Artık yeter. Savaşma zamanı gelmişti.

FINN

Finn'in telefonu sabah 3:45'te çaldı. İkinci çağışta açtı.

Luis Madoz'du, Kane cinayetinde yardımcı olan dedektiflerden biri. Başka bir memur, gizli görevdeki bir memura elmas bilezik satmaya çalışan bir adamı yakalamıştı. Memur araştırmış ve kayıtlı olduğunu görmüş. Sahibi mi? Portia Kane.

Adamı getirdiklerinde Madoz, Kane'in kanında bulunan kısmi bir ize benzeyen, belirgin bir izi olan ayakkabılar giydiğini fark etmişti.

"Kesin bir cevap için laboratuara gönderdim ama bana kesinlikle öyle göründü. Ve adamın elinde hâlâ Perşembe gecesi Bane'in vurduğu damga var. Aşağı gelmek isteyebileceğini düşündüm."

Finn geldiğinde kendini Trent'i ararken buldu. Aslında onu görmeyi ummuyordu ama görseydi de hayal kırıklığına uğramazdı.

Karakolda yürürlerken Madoz onu bilgilendirdi. Silahtan tek bir parmak izi almışlardı ama Robyn Peltier'i bulana kadar eşleşme testi yapamazlardı. Sicili tertemizdi, tek bir trafik cezası bile yoktu.

Judd Archer'ın evinde buldukları ve Peltier'in üzerinde görülen elbiseyle aynı olan elbisede barut izi olup olmadığı test ediliyordu. Eğer sonuç pozitif çıkarsa, harika. Aksi takdirde, hiçbir şeyi kanıtlamazdı. Kalıntının kısa kollu bir elbiseye bulaşması gerekmezdi.

Silahın kendisine gelince, seri numarası törpülenmişti ama zayıftı ve teknisyenler hâlâ bir şeyler bulmayı umuyorlardı. Kayıp seri numarası önceden planlanmış bir cinayeti ya da,

En azından, kullanması gerekebileceğini düşünerek silah taşıyan biri.

Neil Earley keş bir üniversite öğrencisiydi, Finn'e göre yeterince yaygın olmayan bir tipti.

Finn'in kendisi de üniversiteye gitmişti - Oklahoma State - ve çok zor olmuştu. İşin kendisi değil. Dahi değildi ama okula gidip çalışıyordu ve çoğu zaman hayatta herhangi bir şeyde başarılı olmak için gereken tek şey buydu. Zor olan kısmı ise parasını ödemektir. Ailesinin üniversiteye gidecek parası yoktu ve geldiği yerde kredi almak bir seçenek değildi. Parayı peşin ödüyordunuz. Okul ücretini kendisi ödemek, her derse girip son kuruşuna kadar alacağı anlamına geliyordu. İçki içip, kafayı çekip, kulüplere gidip üniversiteyi bitirmek mi? Ona hiç mantıklı gelmiyordu.

Belki on yıl sonra bu çocuklar geriye bakıp pişman olacaklardı. Ya da belki geriye bakıp o kaygısız günlere özlem duyacaklardı. Bu çocuğun pişman *olacağı* şeylerden biri o gece Bane'de olmak, tuvalete gitmek ve histerik bir sunucunun iş arkadaşına orada Portia Kane'e benzeyen ölü bir kız olduğunu söylediğini duymaktı.

Earley bir fırsat göremeyecek kadar kafayı bulmamıştı.

Elinde cep telefonu, ölü ünlünün fotoğrafını çekmeye hazır bir şekilde gizlice geri dönmüştü. Sonra ikinci pişmanlık geldi - parasını daha iyi bir cep telefonu yerine uyuşturucuya yatırdığı için. Resimler çok karanlıktı - Finn

bir insanın Kane olduğunu anlamak bir yana, şeklini bile zar zor seçebiliyordu. Earley ışık düğmesini ararken,

insanların geliyor ve gördüm, ışıltılı üzerinde

Kane'in Bilek, onun talihsizliğinden faydalanmak için ikinci bir fırsattı. Elmas bir bileziği nasıl satacağını bilmediğinden, bu işi yapabileceği tek yere gitmişti.

suçlu İletişim o biliyordu. Onun bayi oldu

Eskrim mücevherleri hakkında hiçbir şey bilmeyen başka bir üniversite öğrencisi, ama bir pay için etrafa

sormayı teklif etmişti. Böylece Neil Earley

Bir ara sokakta, bileziği sivil polise veriyor.

Finn birilerinin çocuğun hikâyesini takip etmesini ve onu hırsızlıkla suçlamasını sağlayacaktı - belki bu üniversiteyi daha çok sevmesini sağlardı - ama Earley'nin doğruyu söylediğinden pek şüphesi yoktu. Bu da bir şüpheliye ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu ve Robyn Peltier en çok sorgulaması gereken kişi olarak yerini yeniden kazanmıştı.

Kahve içerken Madoz, "Ailesi elimizde," dedi. "Philly'deler. Ebeveynleri hâlâ evli ve Peltier'in büyüdüğü evde oturuyorlar. Adam mühendis. Kadın hemşire. İkisinin de sabıka kaydı yok."

"Kahretsin," dedi Finn'in arkasından bir ses. "SWAT ekibini hemen oraya göndersen iyi olur. Eminim tehlikeli kaçak kızlarını saklıyorlardır, orayı Waco gibi donatmışlardır."

Finn başını çevirdiğinde Trent'in iki sıra ötedeki bir masada oturduğunu gördü.

"İyi ki geri gelmişim," diye devam etti Trent. "Çünkü dostum, biraz daha uzakta olsaydın otoparkta dikiliyor olurdun."

"Eğer masumsa, neden kaçtı?"

"Ben... bilmiyorum," dedi Madoz, sanki bu bir sınavmış gibi ona bakarak. "Sence öyle mi?"

"Özür dilerim. Yüksek sesle düşünüyordum."

Madoz bu durum onu rahatsız etmiyormuş gibi görünmeye çalışsa da bunu başaramadı.

"Korktuğu için kaçtı," dedi Trent. "Kanunla başı hiç belaya girmemişti ve birdenbire ölü müvekkilinin cesedinin üzerinde yakalandı. Paniğe kapıldı. Şimdi bunu nasıl düzelteceğini bulmaya çalışıyor ve fotoğrafını gazetelere dağıtmak ona yardımcı olmayacak."

"Finn?" Finn Trent'i dinlerken Madoz konuştu. "Pardon, aileler hakkında konuşuyordunuz... ?"

Madoz cevap vermeden önce Finn'in dikkatinin dağılmayacağından emin olmak için duraksadı. "Philly'den birkaç dedektifi buraya uğrayıp Finn'le konuşmaya ikna ettim."

ebeveynler, bizi yolculuktan kurtarın. İstedığınız özel bir şey var mı?"

"Robyn'in arkadaşlarını tanıyıp tanımadıklarını sor. Özellikle şu anda Los Angeles'ta olabilecek genç bir kadınla ilgileniyorum. Muhtemelen Hint asıllı Amerikalı. Gazeteci olabilir. Belki yüksek sosyeteden."

"Kulağa dedikodu yazarı gibi geliyor."

"Onlara Hint asıllı Amerikalı olduğunu söyleyebilecek herhangi bir arkadaşlarının bilgilerini almalarını söyleyin."

Trent iç çekti. "Sol tarafa o kadar uzaksın ki - " "Bir saniye bekleyebilir misin?" Finn Madoz'a sordu. "Sağ ol geri."

"Birinci kural," diye mırıldandı Finn, Trent'le birlikte boş salondayken. "Etrafta başkaları varken benimle konuşma."

"Hey, cevap vermek zorunda değilsin."

"Kural iki, eğer havalanacaksan, beni uyar."

"Ben kaçmadım. Daireden çıktığında dikkatini çekmeye çalıştım ama beni göremedin. Sonra seni kaybettim, bu yüzden istasyona gelip beklemeye başlamadan önce kaçırdığın bir şey bulabilir miyim diye dairenin etrafında dolandım."

Finn insanların ne zaman doğruyu söyleyip ne zaman söylemediklerini çok iyi anlıyordu ve Trent'e şöyle bir bakınca bu oranın yarı yarıya olduğunu anladı.

Trent, Finn onu çağırmadan önce aceleyle devam etti. "Dairedeyken bir şey gördüm. Sen gittikten sonra Robyn'in dairesine girmeye çalışan bir çocuk vardı."

Finn yürümeyi bıraktı. "İçeri girmek mi?"

"Hem de maymuncuklarla. Adamlarınızdan biri onu fark etti, ama kazmaları sakladı ve öyle hızlı bir hikâye uydurdu ki memurunuz onu serbest bıraktı."

"Bunu takip edeceğim."

"İyi, çünkü bu kadına çok düşkün görünüyorsun - "

"Trent?"

"Evet?"

"Birkaç dakika önce bir çocukla röportaj yaptığımı gördün mü?" "Aptal üniversiteli çocuk mu? Elbette, ama - "

"İşlem görüyor. Git ona göz kulak ol." "Ama - "
"Git."

Finn dedektif odasına geri döndü ve Madoz'u masasında buldu.

"Robyn Peltier'in kocasının evrakları sizde mi?"

"İşte burada." Madoz elindeki desteyi karıştırdı. "Bir bağlantı göremiyorum. Sadece rastgele bir aptallık eylemi. Joe'nun -ya da bu durumda Jane'in- silah taşımaya izin vermenin neden akıllıca olmadığının klasik bir örneği."

"Ne oldu?"

"Kadın çeteler tarafından soyuldu. Kendine bir silah aldı. Birkaç ay sonra, gece otobanda giderken lastiği patlar. Adam yardım etmek için kenara çeker. Elinde levyeyle arabasına doğru gelen siyah bir adam görür ve onu vurur."

"Siyah adam..."

"Bijon anahtarıyla. Lastiğini değiştirsin diye olabilir mi, seni aptal sürtük?" Finn'e dosyayı uzattı. "Adam konferanstan eve dönen bir ortaokul öğretmeniymiş. Gömlek ve pantolon giyiyordu. Honda kullanıyormuş. Belli ki belalı bir araba hırsızı."

Madoz konuşmaya devam etti ama Finn onu duymadı. Dosyayı açtı. En üstte Robyn Peltier'in ölen kocasının resmi vardı: yirmi dokuz yaşındaki Damon Trent Peltier.

* * * *

Otuz dakika sonra Madoz gitmişti ve hayalet ortağı döndüğünde Finn masasında çalışıyordu.

"Bunun üzerinde daha ne kadar oturmamı istiyorsun- "

"Trent" Finn'in masasındaki açık dosyayı ve içindeki fotoğrafı gördü. "Kahretsın."

Finn başını kaldırmadı. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var *Damon*?"

"Kahretsın." Damon kambur içine ve en yakın sandalye. "Ben Üzgünüm."

"Ne? Anladığımı mı?" Finn sandalyesini ona doğru çevirdi. "Gerçekten anlamayacağımı mı sandın?"

"Hayır, sadece biraz daha uzun sürmesini umuyordum."

"Sahte ipuçları yerleştirip beni karının izinden uzaklaştıracak kadar uzun süre mi?"

"Ne? Hayır. Kesinlikle hayır. Yakında anlayacağını biliyordum ama sen anlamadan önce işe yarayabileceğimi kanıtlamak, sana gerçek ipuçları vermek istedim. Çocukla ilgili olan gibi. Bu tamamen yasal. Sana çocuğun eşkalini, konuştuğu memurun eşkalini verebilirim, hatta istersen konuşmalarını ezbere bile anlatabilirim." Finn'in masasına doğru yürüdü ve oturdu. "Zaten bildiğim gerçeği bulmana yardım etmek için buradayım - karımın bu olayla hiçbir ilgisi yok. Sizi onun izinden uzaklaştırmama gerek yok."

"Sadece beni onu şüpheli olarak takip etmekten vazgeçirmeye çalış."

"Ben -" Durdu. "Tamam, bu aptalcaydı. Anlaşılabilir, ama aptalcaydı ve ne benim ne de Bobby'nin davasına yardımcı olacak."

"Bobby?"

"Robyn. Özür dilerim. Şu andan itibaren fikirlerimi kendime saklamaya çalışacağım ve eğer sürç-i lisan edersem bana çenemi kapatmamı söyleyebilirsin. Ve eğer sana yardım etmezsem, seni yanlış yönlendirirsem ya da bir baş belası olursam, bana defolup gitmemi söyleyebilirsin ve ben de giderim. Ben sadece..." Masanın üzerinde kaydı. "Ona yardım etmem gerek Finn. O - "

Finn bir elini kaldırdı. "Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca nasıl gittiğine bakacağız. Sonra bana hikayeni anlatabilirsin. Şimdilik - "

"Kapa çeneni, bana söyleneni yap ve bu çukurdan çıkmaya çalış."

Finn başını salladı.

ROBYN

Robyn kahvaltılık sosıs kokusuyla uyandı. Uyumakla uyanmak arasında sıkışmış bir halde başını kaldırdığında dudaklarında Damon'ın adı vardı; sıcak kahvaltılar onun uzmanlık alanıydı. Motel odasının etrafına gözleri kamaşarak baktığında nerede olduğunu hatırladı.

Tekrar uzanıp yorganı çekme dürtüsüyle savaşıarak kokunun izini yemek masasındaki paket servis kutularına kadar sürdü ve Hope'un dizüstü bilgisayarına yer açmak için kenara itti. Hope sırtı Robyn'e dönük oturmuş ekranı okuyordu. Karl'dan hiçbir iz yoktu. Başucundaki saat dokuzu geçtiğini gösteriyordu. Sabah ilk iş soruşturmaya başlama kararı buraya kadarmış.

Hope okumaya o kadar dalmıştı ki Robyn'in yaklaştığını duymadı. Dizüstü bilgisayarın ekranındaki dosya tarih ve metin blokları içeren kayıtlara benziyordu. Ama Robyn dosyayı okuyacak kadar yaklaşmadan Hope başını kaldırıp baktı.

Hope dosya penceresini kapattı ve ayağa kalktı. "Karl kahvaltı aldı. Hâlâ sıcak olmalı."

"Şimdiden çıktı mı?"

Hope Robyn'e bir kahve uzattı. "Sadece etrafta dolaşıyor, mahalleyi tanımaya çalışıyor ve bacaklarını esnetiyor."

Kapı çalındı. "Ve işte orada."

Hope kilitleri açmadan önce gözetleme deliğini kontrol etti. Karl Robyn'i selamladı, sonra hazır kahvesini komodinin üzerine koydu.

Hope'un bakışları onu takip etti. "Her şey yolunda mı?"

Başıyla onayladı. "Köşede bir market ve bir blok ötede de birkaç restoran var." Cebinden bir tomar broşür çıkardı. "Paket servis menüleri aldım"

açık olanlardan." Robyn'e döndü. "Hepsi teslimat yapıyor. Burada tıklıp kalmaktan yorulduğuna eminim ama öğle yemeğinde teslimat işine devam etmelisin. Kapıları kilitli tutun ve sadece bir sipariş bekliyorsanız açın."

O bakışlı at Umut, kim oldu Damping onu banyo lavabosunda kalan kahve. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Sadece birkaç saatliğine," dedi Hope. "Öğle yemeğinden sonra döneceğiz."

"Seninle gelmek istiyorum. Yardım ederim."

Karl anahtarlarını çıkararak, "Burada daha güvendesin," dedi. "I - "

"Hope ve benim mümkün olduğunca az dikkat çekmemiz gerekiyor."

Burada kalman daha iyi olur."

Bunu hiç düşünmemişti. "O zaman burada ne yapabilirim?" Hope ve Karl birbirlerine baktılar.

"*Bir şeyler yapmak istiyorum.*"

"İnternet erişimimiz var," dedi Hope. "Bakabileceğin birkaç şey var."

Kendini işe yarar hissetmesini sağlayacak kırıntılar. "Ne yardımcı olarsa. Sadece söyle bana -"

Hope'un cep telefonu çaldı ve o da bu kesintiye minnettarmış gibi telefonu masadan kaptı.

"Lucas, selam," diye cevap verdi. Bir duraklama. "Evet, dün gece aldım. Savannah'ya benim adıma teşekkür et. Bu bir eşleşme."

Bir dizi uh-huh. Hope not defterini kaptı ve bir şeyler karalamaya başladı. Robyn oturduğu yerden görmeye çalıştı ama Hope'un yazdıkları okunaksız bir steno gibiydi. Rakipleri notlarını çalmasın diye böyle yazdığıyla dalga geçirdi ama Robyn onun hep böyle yazdığını, beyninin hızla ilerlediğini, kaleminin de ona yetişmek için çabaladığını biliyordu. Hope'un hayatındaki diğer her şey gibi, işlev de biçimden önce geliyordu.

Yine de Karl okuyabiliyor gibiydi, Hope'un sorması için sorular mırıldanıyordu. Robyn de Damon'ın karalamalarını okuyabilmişti.

"Bu planlanmış bir teslimiyet gibi mi?" Hope söylüyordu. Hope avukat arkadaşıyla konuşuyor olmalıydı. Yoksa öyle değil miydi?

Karl'ın arkadaşı mı? Bunun bir önemi yoktu. Damon'ın arkadaşları Robyn'in de arkadaşlarıydı. Ya da öyle sanıyordu, ta ki Philly'den ayrılmadan iki hafta önce bir yeni yıl partisinden davet edilmeyene kadar.

Başını salladı, anıları dağıldı.

"Seni sonra ararım o zaman," diyordu Hope. "Bunun için gerçekten minnettarım."

Dur.

"Evet." Bakışları Karl'a kaydı. "O tam burada."

Parmak uçları masaüstünü okşadı, yüzünü çevirerek dinledi. Sonra telefonu Karl'a uzattı, dışarı çıkarırken bakışları onu takip etti.

"Planlanmış bir teslimiyet hakkında bir şey mi söylediniz?" Robyn sordu.

Hope'un cevap vermesi bir an aldı. "Bu bize daha fazla zaman kazandırır ama bir cinayet davasında işe yaramaz. Saat altıya kadar bir şey bulamazsak kısa süreli bir teslim olma planı yapıyor."

Bakışları pencereye takıldı, sanki çekilmiş perdelerin arasından Karl'ın silüetini görmeye çalışıyordu.

"Yani - " Robyn saatini kontrol etti. " - sekiz saatten biraz fazla. Bana neler yapabileceğimi göster."

UMUT

Karl, Hope konuşmadan önce sessizlik içinde üç blok gitmişti.

"Keşke bunu yapmasaydın."

Sanki bir yanıt vermeden önce hangi ihlalden bahsettiğini duymayı bekliyormuş gibi boğazından bir ses çıkardı.

"Lucas'tan Jaz hakkındaki gelişmeleri gizlice soruyorsun. Ona sadece numaranı versen daha kolay olurdu, biliyorsun."

"Gizlice yapmıyordum. Robyn'in önünde bunu tartışamazdım."

"Peki geçen seferki mazeretin neydi? Ya da ondan önceki sefer? Gerçekten Lucas'ın sadece sohbet etmek için aradığını düşünmemi mi bekliyordun?"

Başka bir sessizlik bloğu.

Karl boğazını temizledi. "Jasper hakkında

- " "O öldü mü?"

"Hayır."

"Kaçtı mı?"

"Hayır."

"Kaçma tehlikesi var mı?" "Hayır."

"O zaman umurumda değil."

Pencereye döndü, tırnakları avuçlarını ısıırıyordu. Karl gerçekten onun Jaz'ın nasıl olduğunu bilmek isteyeceğini mi düşünüyordu? Onun umursayacağını mı düşünüyordu?

Geçen yıl, arkadaşlıktan sevgililiğe geçme konusundaki ilk felaket girişimlerinden sonra, toparlanma çaresini denemişti. Jasper Haig'i tanımlayacak tek bir kelime varsa, o da eğlenceydi. Hayatın içinde coşkuyla zıplıyordu ve Hope'u ne kadar aptal yerine koyduğunu umursamadan onun peşinden koşuyordu.

Kendisi. Kısacası Jaz, Karl'ın olmadığı her şeydi - ve tam olarak ihtiyacı olan şeydi... ya da o zamanlar öyle görünüyordu.

Jaz şu anda maksimum güvenli bir Cortez Cabal hapisanesinde tutuluyordu ve infazı sadece nadir doğüstü güçleri üzerinde çalışılırken durdurulmuştu.

Hope, Karl'ın asıl endişesinin onun güvenliği olduğunu biliyordu. Her iyi kötü adam gibi Jaz da kaçtığı anda onun peşinden geleceğine yemin etmiş, hâlâ onun için doğru kız olduğuna inanmıştı.

Karl kurt yanını kontrol etmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Hope'un tanıdığı tüm kurt adamlarda olduğu gibi onda da güçlü olan iki içgüdü vardı. Biri koruma içgüdüsüydü. Karl'ın koruyacak kadar değer verdiği tek kişi olarak Hope bunun tüm yükünü taşıyordu.

İkincisi ise bölgesel içgüdüydü. Hope'un içindeki feminist bu düşünce karşısında dehşete düşebilirdi ama onun Karl'ın bölgesi olduğunu biliyordu. Kurda göre, Karl ne kadar onunsa o da o kadar onun bölgesiydi ve gelen herkese karşı korunmalı ve savunulmalıydı.

Karl bu konuda yumuşak davranmaya çalışıyor, kıskançlığıyla ilgili şakalar yapıyordu ama bir erkek Hope'a doğru baktığında, onun tüylerinin diken diken olduğunu görüyordu. Jaz'ı ilk gördüğünde sarhoştı, kucağına oturmuş ve onunla öpüşüyordu, giysilerinizle seks yapmaya ne kadar yaklaşabilirsiniz o kadar.

Karl bunu unutamazdı.

Karl'a geri dönmüş olması, Jaz'ın bir katil olduğunu öğrenmeden önce onu seçmiş olması önemli değildi. Döndüğünden beri başka bir erkeğe bakmamış olması da önemli değildi. Karl'ın içindeki insan, kıskançlık için bir nedeni olmadığını biliyordu ama kurt, dışarıda bir yerlerde, eşini almak için plan yapan bir rakibi olduğunu unutamazdı.

Karl sonunda, "Özür dilerim," dedi.

Kırmızı ışıktaki durmuşlardı. Ona doğru baktı, gözleriyle buluştu, bakışlarını ayırmadan önce kaos titreşimlerini aradı. Ne kadar cazip olsa da, güçlerini onu okumak ve samimiyetini ölçmek için kullanmamalıydı. Ona güven ya

da güvenme. Kestirme yollara izin yok.

"Lucas'ı belli aralıklarla kontrol ediyorum," dedi. "Babasının bana gelişmeleri bildirmesi gerekiyor ama Benicio'nun Kabal'ın çıkarına değilse hızlı ve dürüst davranacağına güvenmiyorum."

"Katılmayacağımı mı sandın?"

"Jasper'ın hâlâ dışarıda olduğunu sürekli hatırlatmaya ihtiyacın olduğunu düşünmemiştim."

Işık değişti ve yarım blok daha gittikten sonra ekledi: "Ve ona kafayı taktığımı düşünmeni istemiyorum."

"Öyle misin?"

"Onu mümkün olduğunca az düşünüyorum ama idam kararı uygulandığında daha rahat edeceğim."

"Anlaştık. Bir sonraki sokaktan sola dön." Adam döndüğünde, kadın devam etti. "Benden sakladığın diğer şey ne?"

Bakışları yine ona doğru kaydı, şimdi hangi ihlalin tartışma konusu olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Umut iç çekti. "Gerçekten bu kadar çok mu var? Dürüstlük, Karl.

Bu iyi bir şey."

Kıvrımlı bir gülümseme. "Belki de. Ama benim durumumda, geçmişte yaptığım her şeyin tam ve eksiksiz olarak açıklanması iyi bir şey *olmaz*. Açıklamadığım son olaylardan bahsediyorsanız, sadece bir tane var ve bu bir sır değil, sadece gündeme getirmeye hazır olmadığım bir konu."

"Onunla ilgilenene kadar mı?"

Ona sitemkâr bir bakış fırlattı. "Seni potansiyel bir tehdit konusunda uyarmayacağımı mı sanıyorsun?"

"Los Angeles'ta başka bir kurt adam benim için bir tehdit değil."

"Evet, öyle." Sesi sert, neredeyse keskindi. "Aksini düşündüğünü biliyorum, ama bu konuda bana anlayış gösterirsen memnun olurum." Bir dönüş daha yaptı ve üzerinde gereğinden fazla yoğunlaşarak daha hafif bir ton bulmaya çabaladı. "Beni ele veren neydi? Dün gece geri döndüğümde aklıma gelen bir şey mi?"

"Seni okumak için güçlerime ihtiyacım yok, Karl. İtiraf edeyim, dün gece yanlış bir şey fark etmedim. Ben çok

meşguldüm

Robyn'e eczane bahanesini uydurmak - ki bu arada zekiceydi. Hemen anlayamadığım için üzgünüm."

"Fark etmedi."

"Dün gece başka bir kurt adamın kokusunu aldın ve bu sabah keşfe çıktın. Geri döndüğünde yüzündeki ifadeden bunu anladım. Yakınlarda mı?"

Karl başını salladı. "Eğer öyle olsaydı, bizi hareket ettirirdim. Dün gece kokusunu aldım ama havadaydı ve izini sürmek için yerde bulamadım. Bu sabah da şansım yaver gitmedi. Rüzgârı yanlış hesapladığımdan ve düşündüğümden daha uzakta olduğundan şüpheleniyorum."

"Şimdi onun peşinden gitmek istiyor musun?"

"Hayır. Yapacak işlerimiz var. Onu bu gece arayacağım."

ADELE

Adele, Robyn Peltier'in daire kapısına doğru yürürken, *bir kadının işini yapması için bir erkeğe asla güvenme*, diye düşündü.

Colm tatlı ve yararlı biriydi ama bir tahta kadar kalın olabiliyordu. Aptal değildi, sadece deneyimsizdi. Kişisel bir eşyayı çalma planı başarısızlığa uğradığında, afallamıştı. Tek yedek planı bu gece tekrar denemektir. O kadar bekleyemezdi.

Ona ne yapmayı planladığını söylediğinde, çılgına dönmüştü. Çılgıncaydı, tehlikeliydi. Colm hayatta istediğini elde etmek için cesur hamleler yapmak gerektiğini anlamamıştı. Bu onun hatası değildi. Saklanmak için yetiştirilmişlerdi, dalga yaratmak için değil. En güçlü doğaüstü ırklardan biriydiler ve bu güçlerini ne için kullanıyorlardı? Pandering to Ünlüler kültü. Aşağılayıcıydı.

Dün gece phuri'yle yaptığı toplantının acısı hâlâ üzerindeydi. Portia Kane Adele'in ilk göreviydi ve çok iyi bir iş çıkarmış, hem geçimini sağlamış hem de kumpanya kasasına fazladan katkıda bulunmuştu. Bir eğitim çalışması olması gereken bir iş için dikkate değerdii. Neala bile isteksizce etkilenmişti.

Peki onu nasıl ödüllendirdiler? Bir sonraki hedefi olarak ona gerçek bir ünlü vererek mi?

"Portia ile o kadar iyi bir iş çıkardın ki Adele, bunu Jasmine Wills ile devam ettirmeni istiyoruz."

Jasmine Wills mi? Neala'nın suratına tükürebilirdi. Hayatını şımarık, boş kafalı budalaların peşinde mi geçirecekti?

Eğer o fotoğraf olmasaydı, şimdiye kadar gruptan ayrılmış olurdu. Ama fark etmezdi. Hâlâ özgür olmayı planlıyordu, umarım bu yeni görevde sonuç üretmek zorunda kalmadan önce. Diğerlerinin daha iyi işleri olabilirdi ama

özgürlük umudu yoktu. Kumpanya'nın korku kültürü onlara Kumpanya'yı terk edemeyecekleri kadar aşılarmıştı - bir Kabal'a gidip kendi şartlarına göre bir iş bulmayı düşünecek ne cesaretleri ne de beyinleri vardı.

Kumpanya'daki çoğu kişi için bu telkin neredeyse doğumdan itibaren başlamıştır. Kumpanya kâhinleri daha küçük bir çocukken "derslere" tabi tutulurlardı ve bu dersler Kaballara karşı öylesine derin bir korku aşılardı ki terlemeye başlamaları için sokakta bir yüz görmeleri yeterdi. İçgüdülerini devreye giriyor ve kaçmak ya da savaşmak için ne gerekiyorsa yapıyorlardı. Adele dersleri aldığı anda altı yaşındaydı - kumpanya çocuklarından dört yaş büyüktü. Bu dersler ona Kaballara karşı sağlıklı bir korku ve saygı kazandırmıştı ama diğerlerinin hissettiği içgüdüsel dehşeti vermemişti.

"Belki de bunu yapmamalıyız," dedi süper, ona yetişmek için acele ederken oflayarak.

Ona geniş gözlerle baktı ve tatlı bir aksan takındı. "Başınızı belaya sokmak istemem. Eğer o memurların bana eşlik etmesini isterseniz, bunu tamamen anlarım. Ama sorun olmadığını söylediler. Öğle yemeklerini yerken rahatsız edilmek istediklerini sanmıyorum..."

"Sanırım eğer sorun olmadığını söyledilerse..."

"Ya da Portia'nın annesini arayabilirsin. Şu anda çok üzgün, ama eminim çok fazla zorlama olmaz..."

Gözleri yuvarlaklaştı, elleri havaya kalktı. "Hayır, hayır. O zavallı kadın. O kadar çok şey yaşadı ki."

"Bize bu şekilde yardım ettiğiniz için size çok minnettar olacak."

İri yarı küçük adam daire kapısının kilidini açarken kızardı. Kapıyı açmadan önce durakladı. "Bayan Peltier'in eşyaları rahatsız edilmemeli. Kendisi çok hoş bir hanımefendidir."

Adele onun omzuna dokundu. "Tam olarak neye benzediğini biliyorum. Zavallı Portia onu son gördüğümde, kuzenimizin düğününden sonraki kahvaltıda giymişti." Adele iç çekti. "O

çok güzel görünüyordu. Onu hep böyle hatırlayacağım. Bayan Peltier elbiseyi onun için kuru temizlemeye vermekle çok iyi etti ama Portia'nın annesi tüm bu kötü olaylar yüzünden elbiseyi geri alamayacağından endişeleniyor."

Kapıcı Adele'i içeri buyur etti. Kapıda bekleyeceğini ummuştu ama o küçük yaramaz adam peşini bırakmadı, bir yandan ailesinin trajedisi hakkında konuşurken bir yandan da değerli kiracısının dairesini dağıtmadığından emin olmak istiyordu.

Dolabı açtı.

"Bildiğine emin misin?" diye başladı.

"Elbette eminim. Tam burada."

Portia Kane'in içinde ölüp bitmeyeceği ipek bir bluz aldı, ama kapıcıdan geçecek kadar pahalı görünüyordu. Adam onu dışarı çıkarırken Adele özlemle çamaşır sepetine baktı. Kirli giysiler her zaman daha çok işe yarardı. Ama ona bir şeyler aşırması için fırsat vermeyecekti. Robyn'in de kendisi gibi bluzlarını her giyişten sonra temizleyiciye göndermeyecek kadar tutumlu olduğunu umabilirdi.

Adele bir saattir yatak odasında Robyn'in ipek gömleğine sarılmış, fotoğrafına bakıyordu ve tek bildiği Robyn'in bir motel odasında olduğuydu.

Bu çok işe yaradı. Robyn'in orada olacağını söylemek için kehanet yeteneğine ihtiyacı yoktu.

Hangi motel olduğuna dair bir ipucu bulmaya çalışarak parıldayan görüntüyü izledi. Robyn bilgisayarın başında oturuyordu, duruşu mükemmeldi, sarı saçları şık, pırıl pırıl bir atkuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı. Kaçarken bile giysileri genç şehirli profesyonelleri andırıyordu. Adele'de ipek bluzu tırnaklarıyla parçalama isteği uyandırdı.

Yan yatak odasında Lily ve Hugh'un sevişmelerini dinlerken bir yandan da konsantre olmaya çalışıyordu. Adele, Hugh'la evlenmeyi planlayarak büyümüştü. Hugh beş yaşındaydı.

Kendisinden yaşça büyüktü ve kumpanya tarafından üremesi için evlat edinilmişti, bu yüzden doğal olarak onu yaşına yakın tek bekâr erkekle eşleştireceklerdi. Adamın iri ve geniş omuzlu olması ve doğru ışıktaki ona genç bir Hugh Jackman'ı hatırlatması fantezilerini daha da ateşliyordu. Lily'ye gelince, o bir rakip değildi. Henüz bir ödevi başarıyla tamamlayamamış aptal bir ahmaktı. Görünüşe göre, Kumpanya aynı fikirde değildi.

Lily ve Hugh evlendikten sonra bile Adele umudunu yitirmemişti. Kumpanya yasalarına göre çiftlerin üremek için bir yılları vardı. Daha sonra "ikinci aşamaya" geçiyorlardı ve bu aşama da hamilelikle sonuçlanmazsa, hatanın kadında olduğu varsayılıyordu. Lily bir asalak olacak ve Hugh da bir sonraki uygun kızla, yani Adele ile evlendirilecekti.

Adele son bir yıldır Lily'ye sabah kahvesinin içinde doğum kontrol hapları veriyordu. O halde Adele'in kendisinin hamile kalması ironikti. Ama hamile kaldığında, seçeneklerini gözden geçirmiş ve Hugh ne kadar iyi olursa olsun, dışarıda kendisi için daha iyi bir hayat olduğuna karar vermişti. Yine de Lily'ye hapları vermeye devam etmişti. Yedek bir plana sahip olmaktan asla zarar gelmezdi. İşin kötü tarafı, Lily'nin hamile kalması ne kadar uzun sürerse, o kadar çok denemek ve Adele'in onu o kadar çok dinlemek zorunda kalmasıydı.

Bu film müziği Robyn'i bilgisayar başında izlemeyi daha da sinir bozucu hale getiriyordu. Ne halt ediyordu bu kadın? Müşterisi ölmüştü. Polis tarafından aranıyor ve işte oradaydı, herhangi bir günmüş gibi sakince çalışıyordu.

Bir on beş dakika daha geçtikten sonra Adele ayağa kalktı, hayali buharlaşıyordu.

Bu kadar saçmalık yeter. Kestirmeden gitme zamanı gelmişti.

Cumartesi günleri, haftanın en yoğun iki gecesi arasında kalan günlerde, diğerlerinin çoğu uyurdu. Sadece dronların çalıştığı ana binada hareketlilik olurdu.

Dronlar Adele'in onlar için kullandığı kelimeydi. Neala bir keresinde onun bu kelimeyi kullandığını duyduğunda, Kumpanyalı gençlere verilen en kötü cezaya çarptırılmıştı: bir ay boyunca kahinlere bakmak.

Asalaklar, basiretleri tam teşekküllü üyeler olarak yerlerini alacak kadar gelişmemiş olanlardı. Bu yüzden onlara topluluğu ayakta tutan yemek pişirme, temizlik yapma ve çocuklara bakma gibi önemsiz işler verilmişti.

Çocuklarla yapılan işler, özellikle de kadınlar arasında, muhtemelen dronlar sterilize edildiği için en popüler olanlarıydı - ameliyat, kendisinden önceki babası gibi kumpanyaya hizmet etmesi ve soru sormaması için çok iyi para alan bir insan doktor tarafından gerçekleştiriliyordu.

Bir dronun yavrularının ebeveynlerinden bile daha zayıf güçlere sahip olduğu kesindi ve etrafta dolaşacak çok fazla önemsiz görev vardı. Daha geçen yıl, phuri on iki yaşındaki Suzanne'ın asla gerçek bir kahin olamayacağına nihayet karar verdiğinde, liderleri - bulibasha'ları Niko - yedi dron için yeterli iş olmadığını ilan etmişti. Böylece romatoid artrit belirtileri gösteren elli dört yaşındaki Lizette uykusunda sessizce vefat etmişti. Herkes ne olduğunu biliyordu. Kimse şikayet etmedi. Kumpanya'nın çıkarları için en iyisi buydu.

Adele gizlice alet kulübesine gitti. Köşedeki varili kenara çekti, yerdeki anahtar deliğini buldu ve çaldığı anahtarı soktu. Kapak hızla açıldı, aşağıdaki basamaklar karanlığın içinde kayboldu.

El fenerini yaktı ve kapağı arkasından kapatarak aşağı inmeye başladı. En altta ikinci bir anahtar soktu, sonra eski şifreli kilidin düğmelerine bastı. Kilit açıldı ve o da iç kapıyı açıp tünelden aşağı indi.

İçeride bomba sığınağı vardı. Ya da ellili yıllarda kumpanya nükleer histeriden yararlanıp, bir grup işçiyi işe aldığında böyle adlandırmıştı.

eski çiftliğin altında tam işlevsel bir barınak inşa etmekten başka bir şey değildir.

Adele'in duyduğu ilk şey jeneratörün uğultusuydu. Birkaç adım daha attı ve yan kapıdan bir çizgi filmin gürültülü bağırışları ve müzikal ses efektleri sızdı. Tom ve Jerry, diye tahmin etti Adele. Thom'un favorisiydi.

Son kapıyı açtığında hava hâlâ neredeyse karanlıktı. Jeneratör yakıtından tasarruf etmek için ışıkları düşük tutuyorlardı. Kahinler şikayet etmedi. Daha önce hiç daha parlak bir şey görmemişlerdi ve güneş ışığına çıksalar acı içinde çığlık atarlardı. Ya da Thom ve Melvin çığlık atardı. Üçüncüsü Martha için dünya sonsuza dek karanlıktı.

Martha'nın beşiğı kapının hemen içinde duruyordu. Adele'e bazen bahçe işlerinde bulduğu beyaz, kıvranan, kör ve topalsız kurtçukları hatırlatıyordu. Martha pek kıpırdanmazdı - sadece bezi kirlendiğinde ve yara olmaya başladığında kıvrılır ve miyavlardı, çıkarabileceğı en yüksek sesle, beyaz yüzü ileri geri sallanırdı, gözlerinin olması gereken yerde pürüzsüz çukurlar vardı. Eğer yeterince tedirgin olursa, beslenme tüpünü yerinden çıkarırdı. Adele bir ay boyunca kahinlere bakmaya mahkum edildiğinde Martha'yı düzenli olarak kontrol etmesi gerektiğini öğrenmişti, aksi takdirde birinin tüpü yeniden takması gerekirse fazladan bir hafta daha eklenirdi.

Akraba evliliğı daha güçlü kâhinler yaratıyordu ama arada sırada bir kâhin doğuyordu - çok güçlü, deforme olmuş bir kâhin. Kumpanyalılar için bu kişiler tanrıların armağanları olarak sayğı görürdü... sadece çok sık kutsanmak istedikleri bir armağan değildi. Bir kahin sürekli tıbbi bakım gerektirirdi ve kumpanyanın iki ya da üçten fazla iyi kahine ihtiyacı yoktu. Niko, kahinlerin bulaşık makinesi gibi olduğunu söylemişti. Bir çift olması kumpanyanın iş yükünü büyük ölçüde hafifletiyordu. Bundan fazlası gereksiz bir masraf olurdu.

Martha'nın albinizmi kahinlerde bilinen bir durumdu. Kayıp uzuvları ve gözlerine gelince, Martha'nın annesi

Sabah bulantıları için aldığı ilaçları suçladı, mutasyonlara genetik yatkınlığı nedeniyle etkileri daha da kötüleşti. Ya da Niko onu buraya getirdiğinde Adele'e öyle söylemişti. Martha'nın durumunun nedeni umurunda değildi. Adele'i ilgilendiren tek şey bu sümüklüböceğin Kumpanya'daki en güçlü durugörü yeteneğine sahip olmasıydı.

Diğer iki kahinin aksine, Martha'nın beyni durumundan etkilenmemişti. Adele bunu düşünmüştü - hayatını bir beşikte geçirmenin nasıl bir şey olacağını, görmeden, topallamadan, imgelemler dışında iletişim kuramadan.

Bundan kirvesi Lizette'e bahsetmişti - annesi Adele'i kumpanyaya sattıktan sonra onu büyüten drone. Lizette Adele'i kucaklamış, sallamış, teselli etmiş, merhametten, empatiden ve tanrıların bilinemez iradesinden bahsetmişti. Adele onu dinlemiş ve Lizette'in aptal olduğunu düşünmüştü. Martha için hiçbir şey hissetmiyordu. Lizette için hissettiğinden daha fazlasını hissetmemişti, Lizette faydasını yitirdiğinde uykusunda boğulmuştu.

Martha'ya duyduğu tek ilgi, hapsolmuş zihnın güçlerine nasıl erişebileceğiydi ama bu sır phuri'ye aitti. Hırslı genç üyelere karşı kendilerini bu şekilde koruyorlardı. Kahinleri sadece onlar kullanabilirdi.

Ya da öyle sanıyorlardı.

Bir koltukta oturan Melvin'e baktı, boş gözleri çizgi filmin titreyen renklerine sabitlenmişti. Kimsenin önünde olmasa da ona Veggie Boy diyordu. Niko, Melvin'in ileri derecede zihinsel engelli olduğunu söylemişti. Ve o bir çocuk değil, otuzlu yaşlarında bir adamdı. Yine de tüysüz tombul vücudu ve yuvarlak, pürüzsüz, geniş gözlü yüzüyle bir çocuk gibi görünüyordu.

Saçsız olması dışında, beynindeki hasar doğuştan gelen tek kusurdu ama aynı zamanda onu kahinlerin en zayıfı yapıyordu. Adele, phuri'nin Melvin'in sürekli bakımını, hayatta kalmasını gerektirecek kadar değerli olup olmadığını tartıştığını duymuştu. Ama babası Niko'ydu ve onlar

Niko yaşadığı sürece Melvin'in de kahinler ve dronlarla olan kan bağıını terk etmesi ve reddetmesi gerekiyordu.

" 'Dele..."

Adele onu yarım yamalak bir gülümsemeye izleyen Thom'a döndü, mavi gözleri köpeksi bir bağlılıkla parlıyordu. Tıpkı kardeşi gibi.

Thom, kardeşi hakkında hiçbir şey bilmeyen Colm'dan bir yaş büyüktü. Colm'un kahinlerle on üç yaşında tanışması gerekiyordu ama Neala Niko'yu bu şartlar altında birkaç yıl daha beklemesi gerektiğine ikna etmişti. Şoka hazırlanmak için daha fazla olgunluğa ihtiyacı vardı. Neala onun çok hassas olduğunu söylemiş ve babasının genlerini suçlamıştı. Rhys, kumpanyaya taze kan getiren bir durjardo -Adele gibi bir yabancı- olmuştu. Thom'da işe yaramamıştı ama en azından bir kahin çıkarmışlardı.

Colm ve Thom tanıştıklarında, Neala'nın Thom'un kim olduğunu saklamasına imkân yoktu. Yüz hatları kardeşininkine o kadar benziyordu ki, onun yansıması olabilirdi... bir lunapark aynasından bakıldığında.

Thom'un büyük bir kafası vardı, şişkin ve şekilsiz. Sandalyesi, onu desteklemek için özel olarak şekillendirilmiş bir kafalıkla donatılmıştı. Diğer iki kahinin aksine Thom koltuğundan kalkabiliyordu, ancak bacakları büzülmüş ve bükülmüş olduğu için bir yürüteç yardımına ihtiyacı vardı.

Lizette ona "yavaş" derdi. Ama Veggie Boy kadar kötü değildi ve genellikle iletişim kuramayı tercih etse de iletişim kurabiliyordu. Phuri'nin Thom için büyük umutları vardı. Daha on altı yaşındayken Niko'dan daha güçlü bir durugörü yeteneğine sahipti. Birkaç yıl içinde Martha'yı bile geçebilirdi.

Konuşma yoluyla iletişim kurabilmesi onu Martha'dan daha kullanışlı hale getirmişti. Güçlerini kullanmanın gerçek bir sırrı yoktu. Eğer bir durugörü uzmanına erişim izni verirse, onu kullanabilirlerdi. Ama bu izni almak görüldüğünden daha zordu.

Thom ve Colm'un ayrıldığı nokta burasıydı. Colm başkalarına yardım etmeye çalışırken ayağı takılırdı. Thom katır inatçısıydı ve gitmek istemediği bir yere itildiğinde öfke nöbeti geçiriyor, güçlerini kilitliyor, herkese erişimini reddediyordu.

Neyse ki Adele, Colm ve Thom'un başka bir ortak noktası daha olduğunu keşfetmişti ama bu muhtemelen genetikten çok ergenlik hormonlarıyla ilgiliydi. Görüş alanına girdiği anda Thom'un eşofman altı yırtıldı.

Yanına gitti ve eğilerek kumaşın üzerinden onu okşadı. Boğazından bir kedinin sert mırıltısına benzer bir ses çıkardı ve ona yine kardeşini hatırlattı.

"Bugün nasılsın, tatlım?" diye sordu. "Beni özledin mi?"

Cevap olarak kalçalarını kaldırdı ve gömleğinin ön tarafına uzandı, yumruğunun içine alıp kaldırdı.

Güldü ve adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Henüz değil." Mırıltı sertleşerek hırlamaya dönüştü, Thom'un gözleri kısıldı. "Pekâlâ," dedi kadın. "Sadece birazcık."

Elini adamın pantolonunun içine soktu ve onu okşadı. Adam gözlerini kapattı, o kaba mırıltı geri döndü. Bir dakika sonra parmaklarını taşaklarına indirdi ve onları okşadı.

"Lütfen, tatlım? Gerçekten yardımına ihtiyacım var."

Mavi gözlerinden biri açıldı, dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeye kıvrıldı. Thom yavaş olabiliyordu ama hayvani bir kurnazlığı ve küçük kardeşinde olmayan bir egosu vardı. Ona karşı adil davranmalı ve ne kadar özel olduğunu, yardımına ne kadar ihtiyacı olduğunu ve bunun için ne kadar minnettar olacağını bilmesini sağlamalıydı.

Başlangıçta, Colm'a yaptığı gibi onunla da oynamaya çalışmıştı. Ama işe yaramadı. Sonuna kadar gitmesi gerektiğini fark ettiğinde, bu düşünceden iğrenmişti, ilk birkaç seferde onu harekete geçiren tek şey hırsıydı. Ama ona alışmıştı, öyle ki, dürüst olmak gerekirse, hiç umursamıyordu.

İyi ödüllendirilmişti. Portia Kane'le olan eğitim görevinin bu kadar başarılı olmasını sağlayan Thom'du.

Ne zaman Portia'ya kilitlenemese Thom'a geliyordu ve o da ona Portia'nın yerini gösteriyordu. Lily ilk görevinde zorlanırken, Adele onu geçerek phuri'yi etkilemişti. Herkes Adele'in yıllardır sahip oldukları en güçlü durugörü uzmanı olduğu konusunda hemfikir. Hâlâ kendisinden beş yaş küçük bir çocukla evlenmeye mahkûmken, hâlâ en berbat -ama en kârlı- görevler ona verilirken...

Onu kurtaran yine Thom olmuştu. İstemeden de olsa ona kumpanyadan çıkış yolunu satın alacak hazineyi sağlamıştı. Şimdi de Robyn Peltier'i bularak hayalini korumasına yardım edecekti.

Thom'un kucağına yerleşti ve ona Robyn'in gömleğini ve fotoğrafını uzattı. Thom onları bir süre tuttu, sonra alaycı bir homurtu çıkardı.

"Oh, senin için çok kolay, değil mi? Çok özür dilerim. Bir dahaki sefere sana sert bir tane getireceğim." Onun sikini sıkmak için uzandı. "Sen çok iyisin, tatlım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Cevap vermedi. Nadiren cevap verirdi. Onu okşadı, mırıltısını dinledi. Durmaya çalıştığında, boğazının derinliklerinden bir uyarı sesi çıkararak elini yerinde tuttu. Kadın sadece güldü ve bir dakika daha itaat etti. Son bir kez sıktıktan sonra kollarını onun boynuna doladı ve kulağına doğru eğildi.

"Görebilir miyim, tatlım? Lütfen?"

Bir homurtu. Adele gözlerini kapadı ve konsantre oldu. Birkaç dakika sonra karanlık dağıldı. Bu, kahinlerin gerçek yeteneğiydi. Sadece daha iyi ve uzağı görmekle kalmıyor, aynı zamanda bu vizyonları diğer durugörülere de yansıtabiliyorlardı.

Adele yine Robyn Peltier'i gördü. Hâlâ o lanet bilgisayarın başındaydı.

"Bana daha fazlasını göster," diye fısıldadı. "Onu bulmama yardım et."

Thom, Adele'i kıskançlıktan çatlatacak bir rahatlıkla zihinsel gözünü geri çekti ve odayı taradı.

"Yavaş ol," dedi, her şeyi kavrayıp zihnine notlar alırken. Sonra, "Tamam, beni dışarı çıkar."

Kapıdan geçip otoparka girdiler. Adele ona ofisin önüne kadar rehberlik etti, isim ve adresi not etti.

"Bu tam da ihtiyacım olan şeydi," diye mırıldandı, dudakları onun kulağına değerken. "Sen çok iyisin, bunu biliyor musun?"

Boğuk bir kıkırdama. Bunu çok iyi biliyordu. Ve ne olacağını da biliyordu.

Ayağa kalktı ve gömleğini çıkardı.

ROBYN

Robyn çekilmiş motel perdelerinin ardından bir gölgenin geçtiğini gördüğünde, guruldayan midesinin de desteğiyle ilk düşüncesi "Güzel. Öğle yemeği. Sonunda." Sonra henüz sipariş vermediğini hatırladı.

Öyle yapmak istemişti. Menüden bir yemek seçti, sonra yeterince aç olmadığına karar verdi ve önce birkaç şeyi daha kontrol etmek istedi.

Hope onu Jasmine Wills hakkındaki söylentileri, Portia'ya kin beslediği ve fotoğrafın onu cinayete ittiği teorisini destekleyebilecek her şeyi araştırmakla görevlendirmişti.

Robyn işe magazin ve dedikodu köşesi arşivleriyle başlamıştı. Yeni bir şey bulamayınca mesaj panolarına ve bloglara yöneldi ve orada da hiç tanımadıkları bir kadına, Portia'ya yöneltilen nefret ve kin dolu mesajlara saplanıp kaldı. Yolundan sapmış, tekrar batağa saplanmış, öğle yemeği planları unutulmuştu, çünkü yararlı söylentiler bulma umutları çok sayıda bariz yalan ve iftira tarafından ezilmişti.

Sonunda bir "Portia Kane'i Vur" Web oyununda durdu. Trajedinin ışığında oyunun kaldırılmamış olmasına şaşırılmıştı. Sonra bunun Portia öldürüldükten *sonra* yaratıldığını fark etti.

Birisi nasıl böyle bir oyun yapabilir? İnsanlar bunu nasıl oynayabilir? Robyn kendisinin yerine geçecek bir şüpheli arıyorsa Craigslist'e ilan verebilirdi. İnsanlar sıraya girecek, tek suçu doğuştan sahip olduğu zenginlik ve sosyal konumdan utanmadan zevk almak olan genç bir kadını öldürme şerefine nail olmak için can atacaklardı.

Perdeli pencereye yaklaşan figürü fark ettiğinde hâlâ o oyuna bakıyordu. En az on dakika boyunca

Figür saniyeler boyunca orada durdu, sonra kapıya doğru ilerledi. Robyn onun kapının diğer tarafındaki pencerede görünmesini bekledi. Görünmedi.

Olduğu yerde kalmalı mıydı? Yoksa banyoya mı koşmalı?

Kapıyı çalan olmayınca ayağa kalktı ve sandalyenin arkasına tutunarak nefesini tuttu. Tamam, şimdi aptallık ediyordu. Kapısının önünde bir adam mı vardı? Odasını paylaştığı kişi olabilir miydi? Kendini Karl olduğuna ikna etmeye çalışsa da, öyle olmadığını anlamak için sadece ince gölgeyi hatırlaması yeterliydi.

Gözetleme deliğine doğru üç adım attı, sonra durdu, Damon'la birlikte izlediği bir suç programını hatırladı, orada biri gözetleme deliğinden bakıyordu ve yüzü bir tüfekle havaya uçurulmuştu.

Figür diğer tarafa geçti. Sonra uzaklaşırken gölgesi küçülmeye başladı.

Robyn aceleyle gözetleme deliğine gitti. Görüşü bozulmuştu ama adamın kızıl saçlı olduğunu ve genç görüldüğünü söyleyebiliyordu. Hope'un evinde kızıl saçlı genç bir adam gördüğünü söylediğini hatırladı. Şimdi başka bir figür gözünün önüne geldi. Judd'ın katili. Erkek, genç, hafif yapılı, ortalamanın altında bir boy...

Gözetleme deliğinden tekrar kontrol etti. Adam yola doğru yürüyordu.

Robyn komodine doğru koştu ve telefonu eline aldı. Hope'un cep telefonunu çevirmek için parmağı tuş takımına gitti. Ama ne diyecekti ki? Karl arabayı çok ama çok hızlı kullanırsa, kaçmadan önce adamı bir an için yakalayabilirler miydi?

Soruşturmada aktif bir rol oynamak istemişti, değil mi? Telefonu bıraktı ve hızla Judd'ın eşofmanlarını giydi.

FINN

Keş-üniversiteli çocuk liderliğini ezdikten sonra, Finn'in günü başarısızlık örüntüsünü sürdürdü.

Robyn Peltier'in kapısında gerçekten de bir çocuk vardı. Bunu doğrulamak kolay olmamıştı. Öncelikle Finn'in orada bir çocuk olduğunu nereden *bildiğini* açıklarken dikkatli olması gerekiyordu. Kartını alan bir komşusunun isimsiz bir ihbarı olduğunu iddia etmişti.

Polis memuru çocuğu sorguladığını kabul etti, ancak isim alma zahmetine girmemişti çünkü hikaye doğruydu ve çocuk binada yaşıyordu. Şey, hayır, bunu doğrulamamıştı... Yapacaktı, sonra yaşlı bir sakin onu köşeye sıkıştırdı ve suç oranlarından şikayet etmeye başladı ve bunun nasıl gittiğini bilirsiniz...

Finn o anda gözetim görevinde olan memurlardan takip etmelerini istedi. Yirmi dakika sonra, biri 304 numaralı dairede hiç çocuk olmadığını bildirmek için geri aradı. Kapıcı tarifi tanımadı ve apartmandaki her çocuğu tanıdığına yemin etti, çünkü o yaştaki çocuklara göz kulak olmak zorundaydınız...

Yani Finn'in elinde iyi giyimli, terbiyeli, iyi konuşan, yalan söyleme ve kilit açma konusunda yetenekli bir genç vardı. Garip bir kombinasyon. Davasıyla ne ilgisi vardı? Alakasız bir fırsat suçu mu? eBay'de satmak için Portia Kane hatıralarını çalmak mı?

Sonra biraz şans gibi görünen bir şey geldi. Laboratuvar silahın seri numarasını bulmayı başarmıştı. Silah, iki ay önce çalındığını bildiren seksen altı yaşındaki büyük bir büyükanneye, yani özel bir vatandaşa kayıtlıydı. Silah muhtemelen Kane'i öldürmeden önce birkaç el değiştirmiş, susturucu da onlardan biri tarafından eklenmişti. Biri takip edecekti ama Finn başka bir çıkmaz sokaktan şüpheleniyordu.

Philadelphia polisi Peltier'in ailesiyle de ters düşmüştü. Kızlarının bir cinayetle ilgili sorgulanmak üzere aranması onları öfkelenlendirmişti. Bu insanlar da yasaları biliyorlardı. Arama izni olmadan arama yapılmasını reddettiler ve avukatlarını aradılar. Sorgulama için hazır bulunmasında ısrar etme hakları olmamasına rağmen, o gelene kadar oyaladılar.

Kızlarına gelince, onunla dört gündür konuşmamışlardı. Polis ev ve cep telefonu kayıtlarını inceleyebilirdi. Ayrıca L.A.'deki adresini, ev ve cep telefonu numarasını da verdiler, ancak L.A. polislerinin tüm bunlara zaten sahip olduğunu biliyor olmalıydılar - yardımcı görünmeye çalışırken hiçbir şeyi açığa vurmuyorlardı.

Finn'in aradığı arkadaşa gelince, kızları yirmi sekiz yaşındaydı. Artık arkadaşlarını izlemiyorlardı ve çoğunu tanımıyorlardı. Dedektiflerden biri tuvalet molasından yararlanarak ana odaları keşfe çıkmıştı. Oturma odasında, iki genç kızın asılı bir fotoğrafını bulmuştu. Biri Finn'in verdiği eşkâle uyuyordu. Diğeri Robyn Peltier'di.

Peltier'in annesi yüzleştirildiğinde, Robyn'in gençlik yıllarından bir arkadaşı olduğunu ve kızın adını hatırlayamadığını iddia etti. Babası ise bu müdahaleye sinirlenerek sorgulamayı sonlandırdı ve dedektifleri yollarına gönderdi.

Arkadaşı hakkında yalan söylüyorlardı.

Finn cevabı almanın kolay bir yolu olduğunu biliyordu. Robyn Peltier'in arkadaşının kim olduğunu kesin olarak bilen bir kaynağı vardı. Ama bu kaynak, Finn Philly dedektifleriyle telefonda konuştuğu anda ortadan kaybolmuştu.

Finn hâlâ Damon konusunda ne yapacağına karar verememişti. İçindeki polis, adamı serbest bırakmasını söylüyordu. Damon'ın soruşturmaya katabileceği özel yetenekler ne olursa olsun, baş şüphelinin kocası ortak olabilecek biri değildi. Ancak Finn, ölümlerle konuşabilen tek dedektifin bu davayı almasının tesadüf olmadığını düşünmeden edemiyordu.

Finn Tanrı'ya inanırdı. Eğer inanmasaydı annesi onun postunu arka kulübeye çivileyecekti. Onun ailesinde inanç asla bir soru değildi. Tanrı inancı, ailesinin doğru olduğunu kesin olarak bildiği, ruhun bu yaşamın ötesinde var olduğu inancı değilse neydi?

Böyle güçlerin şeytandan geldiğini düşünenler vardı. Ailesi bu saçmalığı, filozofların güneş tutulmasını dünyanın ejderhalar tarafından yutulduğuna dair bir işaret olarak görenlerle alay ettikleri gibi reddetti. Tanrı bazı insanlara yaşayanlara yardım etmeleri için doktor olma becerisi bahşetmişti. Tanrı ailelerine de ölümlere yardım etme gücü vermişti. Bu her zaman huzurlu bir yaşam için elverişli değildi, ama gecenin üçünde acil bir durum için çağrılan bir aile doktorundan daha kötü değildi.

Los Angeles'a taşındığından beri Finn kiliseye gitmeyi bırakmıştı. Bunun bir anlamı olduğunu pek düşünmüyordu. Geldiği yerde kilise toplumun kalbiydi. Burada, eğer bir topluluk varsa bile, onu bulamamıştı. En azından kendisinin uyduğu bir topluluk yoktu.

Ve Finn itiraf etmeliydi ki, inancı eskisi gibi değildi - burada çok fazla şey görmüş, evinden bu kadar uzakta ne yaptığını, bunun bir fark yaratıp yaratmadığını, bir fark yarattığından emin değilse neden kendini bu boş hayata *adadığını* merak ederek çok fazla gece geçirmişti...

Ve tam da bu inancı sorgularken Damon çıkageldi. Buralarda kalmayı bırak, geri gelen ilk hayalet. Ve Finn'in yardımına ihtiyacı vardı. Belki de tesadüftü ama Finn, Damon'a kaybolmasını söylemeye bir türlü cesaret edemiyordu. Ve onu test etmenin bir yolu varken - karısının arkadaşının adını öğrenmek isterken - bunu yapmaya da cesaret edemedi. Güven bir erkeğin elini zorlamakla kazanılmazdı. Damon bunu hak etmeliydi ve eğer etmezse Finn onu bırakmalıydı.

İki saat sonra Finn, Peltier'in apartman kapısının önündeydi. Başkomiserin onu takip etmesi gerekiyordu ama bir kiracı tarafından engellenmişti.

"Ne bulmayı umuyorsun?" Damon sesini nötr tutmaya çalışıyordu ama Finn bunun zor olduğunu anlayabiliyordu. Finn'e vaktini boşa harcadığını, gerçek şüphelileri araması gerektiğini söylemek istiyordu.

"Onu bulmam gerek," dedi Finn. "Onu temize çıkarmanın en kolay yolu bu-"

Koridorun sonunda bir kapı tıklandı. Bir kadın dışarı çıktı. Finn'i fark eden kadın, kiminle konuştuğunu anlamaya çalışıyormuş gibi arkasına baktı. Finn cep telefonunu cebine geri koydu. Kadın başını salladı ve yanından geçerken gülümsedi.

"Akıllıca bir hareket," dedi Damon. "Bu işte gittikçe daha iyi oluyorsun."

Asansörün kapıları açıldı ve yanında öfkeli bir kiracıyla kapıcı dışarı çıktı.

Sakallı adam, "Bu gider kendi kendine düzelmeyecek," diye bağırdı.

"Tamir edeceğim. Ama önce bu polisin bir daireye girmesine izin vermem gerekiyor."

Kiracı Finn'e baktı, kükürtlü su kokusu almış gibi burnu kırıştı. Kapının kilidini açmakta olan kapıcıya doğru döndü. "Dairelerimize arama izni olmadan kimsenin girmesine izin vermeseniz iyi olur - "

Finn arama emrini kaldırdı. Adam onu kaptı.

"Portia Kane'in ölümüyle ilgili bir soruşturma mı?" dedi sesi yükselerek. "Öldürüldü, değil mi?" Kemikli bir parmağını baş komisere doğru uzattı. "Eğer ortada bir cinayet varsa, bize söylemeniz iyi edersiniz."

Finn parmaklarının arasından arama emrini aldı, kapıyı iterek açtı ve yanlamasına içeri girdi. Başkomiserin eli havaya kalktı ve Finn'e beklemesini söyledi.

"Ben yolumu biliyorum." Finn süper polisin uzattığı eli itti. "Sen bununla ilgilen."

Kapıcı onu durduramadan içeri girdi. Damon kazan dow'a doğru yürüdü ve dışarı baktı. Finn aramaya başladı. Koridordaki sesler azaldı, muhtemelen süper pes etti ve gideri kontrol etmeye gitti.

Damon bir dakika sonra, hâlâ pencereden dışarı bakarak, "Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi. "Merak ettiğin şeyin bu olduğunu biliyorum ve keşke bilseydim, çünkü haklısın. Ortaya çıkması ve bu konuyu açıklığa kavuşturması gerekiyor."

Finn başını salladı ve aramaya devam etti. Yatak odasına girdiğinde bir şeylerin değiştiğini anladı. Dolabın kapısı açıktı - o buraya geldiğinde kapalıydı - tüm kapılar ve çekmeceler kapalıydı, yatak yapılmıştı, hiçbir eşya yerinde değildi. Etrafı kontrol etti ama hiçbir şey göremedi.

Oturma odasına döndü ve Damon'ı hâlâ pencerenin önünde dururken buldu.

Finn boğazını temizledi. "Bu sabah bana hikâyeni anlatacaktın. Nasıl geri döndüğünü."

"Ben hiç gitmedim." Damon arkasını döndü. "Öldükten sonra yolda durmuş, bedenime bakıyor ve '*Ah, kahretsin, bir saat içinde evde olmak buraya kadarmış*' diye düşünüyordum. Böyle düşünürsünüz, bilirsiniz. '*Kahretsin, hayatım sona erdi.*' değil. Her neyse, işte oradaydım, onu düşünüyordum ve sonra bu oldu..."

"Işık mı?"

"Üzgünüm. Işık yok. Sadece bir çekim. Pazartesi sabahı derin bir uykudayken alarmin çalması ve zar zor duymanız gibi. Sanırım hazır değildim. Bu yüzden kozmik erteleme düğmesine bastım."

"Yani bu kadar mı? Kalmak mı istiyorsun, kalacak mısın?"

"Bu biraz daha karmaşık. Yine de kendimi zorladım. Bobby'nin iyi olduğundan emin olmak için biraz daha kalmam gerekiyordu."

"Bobby?"

"Robyn. Ona böyle seslendim, çünkü - " Başını salladı. "Her neyse, iyi olduğundan emin olmak için kaldım ama değildi."

Damon devam etmeden önce bir an sessiz kaldı. "Robyn'le ilgili bir şey mi var? Kontrol her zaman ondadır. Düğünümüzden bir gün önce fırın arayıp fazla rezervasyon yaptıklarını söyledi. Peki o ne yaptı? Önce para iadesi talep etti ve ailemin otuzuncu yıldönümü için bedava pasta pazarlığı yaptı. Sonra sakince manikürünü yeniden planladı, böylece düğün pastamızı pişirmeye vakti olacaktı." Gülümsemesi geldiği gibi hızla kayboldu. "Demek istediğim, ona ne verirsiniz verin, üstesinden gelebilir. Ama bu? Bu çok fazlaydı. Çok ani oldu. Çok anlamsız. Anlam veremediğinde, kendini kapattı."

"Demek onu takip ediyordun. O gece ne gördün? Bane'de mi?"

"Los Angeles'a geldiğinden beri Bobby'yi görmedim. Burada kalıp iyi olduğundan emin olmak kulağa harika bir plan gibi geliyordu ama mantıktaki bazı ciddi kusurları görmem uzun sürmedi. Ya iyi değilse? Bu konuda ne yapabilirdim ki? Onunla konuşamam, ona dokunamam. Sadece acı çekmesini izleyebilirim."

Tekrar pencereye yöneldi. "Hangi büyük güç kalmama izin verdiyse onun da sabrı tükendi. Bobby Los Angeles'a geldiğinde onu kaybettim. Sonunda Portia Kane'in yanında işe girdiğini öğrendim ve bunun şokunu atlattıktan sonra Bobby'yi bulmanın kolay olacağını düşündüm - Portia Kane pek de münzevi biri sayılmaz. Ama ne zaman ona yaklaşısam, bir şey beni engelliyor. Eğer beni karşıya geçiremezlerse, kalma nedenimi elimden alacaklar."

"Bu pek işe yarıyor gibi görünmüyor."

Beyaz dişler parladı. "Evet, ben inatçıyım. Bobby'nin iyileşeceğini biliyorum; sadece bunu görmem gerekiyor. Bu yüzden ben - "

Kapıcı zor nefes alarak aceleyle içeri girdi. "Çok üzgünüm. Her zaman şikayet eder. Bayan Peltier gibi değil."

"Sanırım burada işim bitti. Sadece bir soru. Yatak odasındaki dolap kapısı. Dün gece buraya geldiğimde açık değildi."

"Evet, o kızdı. Bayan Kane'in kuzeni." "Kuzen mi?"

Müfettiş, Portia Kane'in kuzeninin daha önce Peltier'in Kane için kuru temizlemeden geçirdiği bir gömleği almaya geldiğini açıkladı.

"Diğer memurlarla konuştu. Sorun olmadığını söylediler."

Memurlar Finn arabalarının yanında durduğunda ona bundan bahsetmemişlerdi. Gözden mi kaçmış? Bundan şüpheliydi.

"Peki ne aldı?"

"Bir bluz. Çok güzel bir bluz." "Bu dolaptan mı?"

Süper başını salladı.

"Temizlikçiden gelen bir ambalajın içinde miydi?" "Hayır. Bayan Peltier çıkarmış olmalı."

Finn, Portia Kane'in kuru temizlemesini halkla ilişkiler temsilcisine aldırduğuna inanabilirdi. Ve Kane'in ailesinin, kızlarının çalışanının değerli bir eşyayı iade etmeyi "unutabileceği" endişesiyle, ölümünden sonra onu alması için birini göndereceğine inanabilirdi. Ama Peltier'in kuru temizleme ambalajını çıkardıktan sonra kendi giysileriyle birlikte dolabına koyması?

Finn not defterini çıkardı. "Bayan Kane'in kuzeninin eşkalini alabilir miyim?"

Başkomiser telaşlanmış görünüyordu. "Memurlara sordu. Sorun olmadığını söylediler. Ve o çok iyi bir kızdı -"

"Eminim öyleydi ve eminim onlarla konuşmuştur. Ama bunu kayıt altına almam gerekiyor ve muhtemelen siz ona onlardan daha iyi baktınız."

Bilgileri not aldı. Biri Peltier'in dairesine girmek için neden yalan söylesin ki? Eğer Peltier bir arkadaşıyla birlikte saklanıyorsa, Finn arkadaşının ona giyecek bir şeyler almak için gizlice içeri girdiğini düşünebilirdi. Ama tek bir gömlek? Yoksa gömlekle ilgili bir şey miydi? Tanıkların Peltier'in o gece ne giydiğini söylediklerini hatırlamaya çalıştı. Judd Archer'ın evinde bulunan bir elbise.

Kapıcıya memurlarla görüşüp bilgilerini alacağını ve yanlarında refakatçi olmadan kimseyi içeri almamalarını isteyeceğini söyledi. Kapıcı mesajı aldı: Bu dairenin kapısını bir daha açma.

Finn'in Portia Kane davası için hazırladığı "İlgilenilen Kişiler" listesi bir hayalet listesi gibi görünmeye başlamıştı. En azından hayaletler.

Şüphelendiği gibi, hiçbir genç kadın gözetim memurlarından giriş izni istememişti, bu yüzden Peltier'in Hint asıllı Amerikalı arkadaşı, erkek arkadaşı ve kızıl saçlı genç çocukla birlikte listesine ekleyeceği isimsiz bir eşkâl daha vardı. En zor bulunan hayaletten bahsetmiyorum bile - Peltier'in kendisi.

Daha sonra Finn'in üstlerine rapor verebilmesi için ekip bir güncelleme daha yapmak üzere bir araya geldi. Toplantı bittiğinde Finn kâğıtlarını topladı ve kahve odasına yöneldi. Bir odadan çok bir dolap gibiydi, kahve makinesinin bulunduğu küçük masaya ancak yetecek büyüklükteydi. Yine de birisi alanı iyi kullanmış, duvarları departmanın asması gereken güvenlik posterleriyle kaplamıştı.

Sayfaları yüzüstü masanın üzerine koydu ve bir strafor bardağa uzandı. Yığının yanında, eski damlama makinesi tıslıyordu. Çeyrek dolu hazne o kadar lekeliydi ki, sanki "otomatik durdurma" özelliğini "otomatik temizleme" olarak yanlış okumuşlar ve satın aldıklarından beri durulamamışlardı.

Finn tencereyi kaldırdı ve içindekileri karıştırdı.

"Lütfen bana bunu içmeyeceğini söyle," dedi Damon.

Finn açıklığı kokladı, yanma derecesini hem kokuya hem de yüzen pulların miktarına göre değerlendirdi. Fincanını yarıya kadar doldurdu.

"Oh, adamım. Lütfen. Buralarda bir kahve dükkanı olmalı."

"Bir blok ötede. Bir fincan iki dolar." Krema ekledi.

Kokladım. Biraz daha ekle. "Peltier'in arkadaşı için iki vuruş var." Damon kahve fincanına bakmayı bıraktı ve kıpırdamadan durdu. "Perşembe gecesi Bane'de birlikte olduğu kişi," Finn

devam etti. "*Times*'dan bir arkadaşımı aradım. O da bana

İki gazeteci eşkâle uyuyor." Finn elindeki sayfaları aldı ve en üsttekini Damon'a gösterdi. "Biri *Times*'ta foto muhabiri. Diğer *La Opinión*'da redaktör."

Finn bekledi. Neredeyse bir dakika sürdü.

"İkisi de aradığınız kadın değil," dedi Damon sonunda. "Adı Hope Adams. *True News*'te muhabir."

ROBYN

Her çift gibi Damon ve Robyn'in de birbirleriyle paylaşmadıkları ilgi alanları vardı. Damon dedektiflik programlarına bayılıyordu; Robyn bu ilgiyi anlayamıyordu ama yine de onunla birlikte izliyordu. Biri ona bu dizilerden bir şey öğrenip öğrenmediğini sorsaydı, gülerek neredeyse hiç dikkat etmediğini, genellikle zamanı haftanın programını zihninde planlamak için kullandığını söylerdi. Ancak son birkaç gündür, aktif olarak izlememiş olsa bile, belli ki bir şeyler öğrenmiş olduğunu fark etti.

Bugünün dersi mi? Takip 101.

Üç blok boyunca motelinin kapısında duran adamı takip etmiş ve bir dizi sonuca varmıştı.

Birincisi, adam kızıl saçlı değildi. Gözetleme deliğindeki çarpıtılmış görüntüden gördüğü şey koyu kırmızı bir beyzbol şapkasıydı.

İki, buralardan değildi. Araba tutkunu Los Angeles'ta dört blok yürümesi bunu gösteriyordu. Sanki yönünü bulmaya çalışıyormuş gibi sürekli durup etrafına bakması da bunu doğruluyordu.

Üç, eğer özel dedektifse, işinde pek de iyi değildi. Etrafına bakınmasına rağmen, kendisini takip eden biri olup olmadığını anlamak için bir kez bile arkasına bakmadı. Kendinden emin ve telaşsız bir şekilde yürümeye devam etti.

Robyn omzunun üzerinden baktı. Defalarca. Judd'ı öldüren ve kendisine de aynısını yapmayı planlayan adamı takip ediyor olabilirdi. Onu kalıcı olarak susturmak için.

Bir kıkırdamayı bastırdı. Klasik bir kötü film repliği vardı. Kulağa ne kadar aptalca gelse de, bu fikri reddetmek daha da aptalca olurdu. İki kişinin öldüğünü görmüştü ve sıradan olsa bile

Hisleri ona bunun bir suikastçıdan çok bir özel dedektif olabileceğini söylüyordu, işini şansa bırakmayacaktı.

Yani bu adamı ara sokakta takip etmek kadar aptalca bir şey yapmıyordu. Ama burada hiç ara sokak yoktu. Motel, L.A.'in uçsuz bucaksız banliyö yayılmasının bir bölümündeydi. Hangi kısım olduğunu bilmiyordu ve dün Karl onu buraya getirdiğinde daha dikkatli davranmadığı için kendine kızılıyordu. Yine de buralarda, herhangi bir şeyin kıyısında uzun süre kalmak zordu ve Karl'ın da söylediği gibi, kendini alışveriş merkezlerinin, üç katlı apartmanların ve ofislerin arasında bulmadan önce sadece kısa bir yürüyüş yapmıştı. Ciddi bir planlayıcıya ihtiyacı olan bir mahalle.

Yine de birini takip etmek için mükemmel bir yerdi. Bir saklanma yerinden diğerine geçebilir, hedefini görüş alanında tutarken kalabalık bölgelerden asla ayrılmayabilirdi. Genç adam bir dondurma standından kendine atıştırmalık bir şeyler alıp ön taraftaki şemsiye masalardan birine yerleştğinde her şey daha da kolaylaştı.

Onu bulduğunu bildirmek için acele ediyor gibi görünmüyordu. Cep telefonunu çıkardığını bile görmemişti. Bu başka biri için çalışmadığı anlamına mı geliyordu? Ya da onu hiç aramıyor muydu? Belki de motelde biriyle buluşacaktı, erken gelmiş ve vakit geçirmek için dışarı çıkmıştı.

Tüm bu gizemleri izlemiş olmanın bir sorunu da buydu: çok fazla olasılık görüyordu. Kesin olan bir şey vardı. Adam bir süre daha burada kalacakmış gibi görünüyordu, kocaman bir banana split ve soda almıştı. Bu, dedektifçilik oynarken ne kadar eğlense de Hope ve Karl'a haber verme zamanının geldiği anlamına geliyordu.

Otoparkın karşısındaki ankesörlü telefona yönelirken, ön ödemeli cep telefonu reklamı yapan bir marketin önünden geçti. Robyn, Hope'un evinden getirdiği acil durum parasını parmakladı. İki yüzden fazla. Daha sonra kullanmak için bunlardan bir tane almalı mıydı? Ucuz, izi sürülemeyen bir telefon?

Takip edilemeyen telefon mu? Ne için? Özel dedektif olarak yeni kariyeri için mi?

Ama büyük boy eşofmanlarının ve beyzbol şapkasının içinde güvenli bir şekilde gizlenmiş, koyu renk güneş gözlüklerinin ardından hedefini izleyerek yoluna devam ederken, nabzının attığını ve hızlanan nefesinin daha hızlı yürümekten kaynaklanmadığını inkâr edemezdi.

Belki de heyecandı. Belki de basit bir korkuydu. Ama bir şeyler hissediyordu ve bu aylardır hissettiğinden çok daha fazlaydı. Damon'ın ne diyeceğini hayal etti.

Gördün mü Bobby, tek ihtiyacın olan buydu - bir kaçak, bir cinayet zanlısı ve olası bir suikast hedefi olmak.

Hırıltılı bir kahkaha yaşlı bir kadının dikkatle bakmasına neden oldu onun yolu.

Robyn telefona uzandı, parasını koydu, numarayı çevirdi ve kabloyu uzanabildiği kadar çekti, böylece çok şüpheli görünmeden hedefine göz kulak olabilecekti.

Robyn Peltier, süper dedektif. Tek ihtiyacı olan şifre çözücü yüzüktü.

Hope'un telefonu iki kez çaldı ve o da belli belirsiz bir merhabayla cevap verdi.

"Ben Robyn."

Rahatlamış bir kahkaha. "Tanrıya şükür. Bir ankesörlü telefon numarası gördüm ve uzaylılar tarafından kaçırılma hikâyeleri anlatan yerel çatlakların beni çoktan bulduğunu sandım. Genelde onların - " Durdu. "Neden ankesörlü telefondan arıyorsun? Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." Evet, işteki bir saati dolmuştu ve şimdiden böbürlenmeye başlamıştı. "Otel odamızın etrafında dolaşan bir adam vardı - "

"Ne?" Hope'un sesindeki alarm yükseldi. "Kapıyı mı çaldı? İçeri girmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır, hayır, sadece etrafta dolanıyordu." Sinsice mi? O da yeni bir kelime dağarcığı ediniyordu. "İlk başta dün gece gördüğün çocuk olabileceğini düşündüm." Güzel. Düşündü ki

Zararsız bir çocuktu, Judd'ın katilinden bahsetmeye gerek yoktu. "Bu yüzden nereye gittiğini görmek istedim."

"Onu takip ettin mi?" "Dikkatlice."

Sesin çok sinirli geliyor Bobby. Senin sinsi yetkinliğini sorgulamaya nasıl cüret eder.

Damon'ın sesini bastırdı ve aceleyle şu güvenceyi verdi Umarım çok dikkatli olmuştur, halka açık, kalabalık alanlarda kalıyordur.

"Merak etme," dedi. "Yabancı tehlikesi derslerimi hatırlıyorum." Sesinde uzun zamandır hissetmediği bir hafiflik vardı.

Hope, Robyn'in ses tonuna şaşırmış gibi yumuşak bir kahkaha attı. "Tamam o zaman. Unutma, onu takip ettiğini bildiğine dair bir işaret vermemiş olması bilmediği anlamına gelmez."

"Bu adamın o kadar iyi olduğundan şüpheliyim. Etrafına bakıp duruyor ama omzunun üzerinden bile bakmadı."

Bir duraklama. "Bir kere bile mi?"

"Asla. Eminim takip ediyor olabileceğim aklına bile gelmemiştir. Tam bir amatör. Ama söz veriyorum, eğer terk edilmiş bir depoya girmeye karar verirse, onu takip etmeyeceğim."

Bir küçük kahkaha daha, ama bu seferki sıkı. "Bu adam, onu tarif edebilir misin?"

"Size şunu söyleyeyim, tehlikeli bir adama benziyor." Gerçekten ahbap mı demişti? "Belki beş dokuz yaşında, yirmili yaşlarının başında, sıska, ama mega muzlu börekleri mideye indirmeye devam ederse öyle kalmayacak."

"Ne?"

"Banana split. Şu anda onu yiyor. Tamamen tehlikeli bir adam. Dondurma almak için kapımın önünde volta atmayı bıraktı."

Bir anlık sessizlik. "Arabayla motele gidip gitmediğini fark ettiniz mi?"

"Kapıya gelene kadar onu görmedim. Ama bundan şüpheliyim. Bu dondurma için dört blok yürüdü. Belki de ehliyetini kaybetmiş bir özel dedektifimiz vardır."

Hope cevap vermedi. Karl arka planda Robyn'in duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler söyledi.

"Biliyorum," dedi Hope, sanki telefonu ağzından çekmiş gibi uzak bir sesle. Robyn'e geri döndü. "Orada kal, tamam mı?"

"Ben de öyle planlamıştım. Dediğim gibi, terk edilmiş binalarda uzun yürüyüşler yok."

"Hayır, ciddi. Olduğun yerde kal. Terk edilmiş bina olsun ya da olmasın, ayrılırsa onu takip etmeyin. Motele geri dönme. Olduğun yerde kal. Bir adresiniz var mı?"

Hope'a en yakın mağazanın adını ve sokak numarasını verdi.

"Onu bulacağız. Şimdi, orada kal."

"Bu telefon kulübesinde mi?" Robyn ses tonunu yumuşatmaya çalıştı ama sesindeki gerginlik duyulabiliyordu.

"Hayır, bul..."

Karl'dan bir mırıltı.

"Emin misiniz?" Hope'un sesi sanki ahizeyi kapatıyormuş gibi boğuktu. Karl başka bir şey söyledi. Sonra Hope geri döndü. "Karl, onu izlemek seni rahatlatıyorsa, bunu yapmaya devam etmeni söylüyor. Ama sakın -"

"Onu istediğin yere kadar takip et.

Anladım." "On beş dakika içinde orada olacağız."

ROBYN

Belki de Hope'un endişesinin buz gibi su gibi akması Robyn'in özel dedektiflik fantezileri yüzünden kendini aptal gibi hissetmesine neden olmuştu ama gözetleme kısa sürede cazibesini yitirdi. Genç adamın yiyip içmesini, yiyip içmesini izledi...

Arada sırada rutini bozup başını kaldırıyor, etrafına bakmıyor, sanki havayı kontrol ediyormuş gibi yüzünü yukarı eğiyordu. Sonra, muz teknesinin dibini sıyrırken durdu, kaşığını kaldırdı. Çenesini kaldırarak önce bir tarafa, sonra diğer tarafa baktı. Sanki kokluyormuş gibi görünüyordu. Sanki tuhaf bir koku almış ve kaynağını bulmaya çalışıyordu.

Robyn derin bir nefes aldı ve hafif bir çöp kokusu aldı. Eğer bunun rüzgârına kapıldıysa, canlandığı için onu suçlamadı. Muhtemelen önce yemeğini bitirdiği için memnundu.

Genç adamın dudakları hoşnutsuz bir ifadeyle değil, gülümsemeye benzer bir ifadeyle kıvrıldı.

Kalkmaya başladı, yarı yolda durdu ve ona doğru baktı. Bir an için, bir emlak broşürünü okuyormuş gibi yaparken adamın doğrudan kendisine baktığına yemin etti. Kalbi küt küt atmaya başladı. Hope haklıydı. O biliyordu -

Bakışlarını başka yöne çevirdi ve şemsiye masasından kalktı. Ona son bir kez baktıktan sonra hızlı adımlarla yola koyuldu ve dondurma standının etrafından dolaştı.

Onu takip ettiğini biliyordu. Ama nasıl?

Cevap oradaydı, birkaç metre ötede, bir mağaza vitrinindeki loş yansıması. Oraya giderken bir ara vitrine ya da parlak bir yüzeye bakmış ve onu arkasında görmüştü.

Bak Bobby, gerçek bir dedektifin omzunun üzerinden bakmasına gerek yoktur.

Hope'un kastettiği de buydu, eğer bir profesyonel olsaydı kuyruğunu kontrol etmek için aval aval arkasına bakmazdı. En azından Robyn şimdi onun dikkatini neyin çektiğini görmek için takip etmek gibi gerçekten aptalca bir şey yapmayarak biraz itibarını kurtarabilirdi.

Anlamaya başlıyorsun.

Bir şey görmüş ya da duymuş gibi davranıp kızın ilgisini çektikten sonra aceleyle kalabalık bölgeden uzaklaşmak akıllıca bir hareketti.

Onu yarattığından emin olduğuna göre, gölgelerde saklanmak için bir neden yoktu. El ilanını kolunun altına katladı, dondurma standına doğru yürüdü, küçük bir vanilyalı shake sipariş etti ve adamın oturduğu yere yakın bir masa buldu.

Geri döndüğünde hedefini açıkta otururken bulduğunda yaşayacağı şaşkınlığı hayal etti. O zaman ne yapacaktı?

Öncelikle, polisi arayıp aranan bir kaçağı milkshake içerken gördüğünü ihbar edebilir.

İlk yudum midesinde patladı ve titredi. İçinde PI oynamanın heyecanıyla kendi durumunu unutmuştu.

Belki de şu anda bulunduğu yer orasıydı - o aramayı yapıyordu. "İşte buradasın" sesini duyduğunda ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Hope masaların arasından kıvrılarak geçiyordu, bukleleri atkuyruğundan kaçıyordu, park ettikleri yerden kaçmış gibi zor nefes alıyordu. Robyn onun yanından geçip gitti.

"Karl nerede?"

"Adamın peşinden gitti. Bu oydu, değil mi? Kırmızı şapka? Deri ceket?"

"Karl onun peşinden mi gidiyor? Dün gördüğünüz çocuk olduğunu sanmıyorum. O gittikten sonra, Judd'ın katili olabilir mi diye düşünmeye başladım. Onun boylarında genç bir adamdı. Karl'ı aramalısın. Uyar onu."

"Karl dikkatlidir. Eskiden güvenlik işindeydi, hatırladın mı?"

Robyn, Karl'ı kiralık polis üniforması içinde hayal etmekte zorlanıyordu. Hayır, *zor* değil, imkânsız. Ya bunu çok uzun zaman önce yapmıştı ya da Hope sistem tasarlamak veya yönetmek gibi farklı bir güvenlik türünü kastediyordu. İkisi de bir katille karşılaştığında ona yardımcı olmayacaktı.

Belki de bundan çok fazla zevk alan, kendine aşırı güvenen, risk alan tek kişi Robyn değildi...

"Biz burada bekleyelim de Karl halletsin." Hope dondurma standına doğru ilerlemeye başladı. "Bana ihtiyacı olursa arar." Yönünü değiştirdi, masaya geri dönüp defterini ve cep telefonunu masaya bıraktı. "Size başka bir şey getireyim mi?"

Robyn hayır dedi. Hope sıraya girerken Robyn not defterine göz attı. İçinde ne olduğunu görmeyi çok isterdi. Belki telefonu kapatırsa, esintiyle açılırdı...

Başını salladı. Sanki Hope'un notlarını okuyabilirmiş gibi.

Hope elinde kolayla döndüğünde, "Bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

"İlerleme kaydediyoruz."

"Bir ipucu alabilir miyim?"

Umut güldü. "Özür dilerim. Bunu bir sır olarak saklamak istememiştim. Sadece oradaki buradaki parçaların peşindeyiz, hepsine bir anlam vermeye çalışıyoruz, neyin önemli olduğunu bilmiyoruz. Şu anda hala fotoğraftaki çiftin kimliğini belirlemeye çalışıyoruz. Adamı bulduk. Kız daha zor."

"Kim bu adam?"

"O -" Hope'un başı yukarı kalktı. Yüzü gerildi. Robyn etrafına bakındı, sıra dışı bir şey göremedi. "Sorun nedir?"

"Bu Karl. O - Sen haklıydın. O adamın peşinden gitmesine izin vermemeliydim." Çoktan ayağa kalkmaya başlamıştı. "Burada bekle. Ben gidiyorum -"

"Peşinden gitmek mi?" Robyn ayağa kalktı. "Hope, yapamazsın -"

"Hemen döneceğim. Sadece onun iyi olduğundan emin olmam gerekiyor." Masadan uzaklaştı, bakışlarını doğudaki uzak bir noktaya dikti.

"Hope? Cep telefonu?"

"Ah, doğru." Masadan telefonunu ve not defterini kaptı ve koşarak uzaklaşmaya başladı.

"Ben -" demek istemedim.

Hope çoktan duyma mesafesinin dışına çıkmıştı.

"Neden cep telefonunu kullanmıyorsun demek istemiştin," diye mırıldandı Robyn. "Onu *aramak* için."

Başını salladı. Başka biri olsaydı az önce ne olduğunu merak ediyordu ama Hope... Hope farklıydı. Hope'un kendi dünyasında yaşadığını söylemekten çekiniyordu, çünkü bu onun sorunlarını olduğundan daha kötü gösterecekti.

Sorun demekte bile tereddüt etti. Robyn Hope'un sorunlarını daha çok kendi kendine konuşan insanlar gibi eksantriklikler olarak görüyordu. O ergenlik krizinden geriye kalan tek etki, Robyn'in arada sırada Hope'un gerçekten orada olmadığı, başka bir yere gittiği hissine kapılmasıydı. Bakışları boşalıyor ve kimsenin ne dediğini duymuyordu. Ya da şimdi olduğu gibi, "Karl kendi başının çaresine bakabilir" düşüncesinden "Aman Tanrım, ona yardım etmeliyim!" düşüncesine sığıyordu.

Ama Robyn arkasına yaslanıp arkadaşının potansiyel bir katilin peşinden gitmesine izin vermeyecekti.

Ayağa kalktığında yerde bir kâğıt parçası fark etti. Onu eline aldı. Portia'nın çektiği fotoğrafın bir çıktısıydı. Cebine koydu ve gitti.

Robyn bir atlet değildi. Bir kondisyon testine girmeye cesaret edebilseydi, yaşına göre ortalamanın altında bir puan alacağından şüpheleniyordu ki bu da kendisini asla bir teste tabi tutmaması için iyi bir nedendi.

Damon'ın arkadaşlarının eşleri onu softbol takımına katılmaya çağırdıklarında, kendini züppe ve kötü bir sporcu gibi hissedene kadar karşı çıkmıştı. Böylece üç maça çıkmıştı... ve onlar da onun ne kadar kötü bir sporcu olduğunu keşfedip hemen yerine birini bulmuşlardı.

"Eminim iyi olursun," demişlerdi onu oynarken görmeden önce. "Bak ne kadar zayıfsın."

O gece Damon'a da söylediği gibi sıska değildi. Orta boyluydu. Damon, takımdaki diğer kadınlarla kıyaslandığında gerçekten de zayıf olduğunu söylemişti ama bu konunun dışındaydı. Fazla kilolu olmaması formda olduğu anlamına gelmiyordu, Hope'un peşinden oflayıp puflayarak koşarken bu gerçek bir kez daha ortaya çıkmıştı.

Robyn dondurma standının etrafından dolanmaya başladığında Hope bir alışveriş merkezinin arkasında kaybolmuştu. Sonra bitişikteki üç katlı bir binaya girdi, sonra da o binanın arkasına...

Robyn, Hope'un atkuyruğunun uzakta salınışını izlerken soluklanmak için yavaşladı.

Hope nereye gittiğini nereden biliyordu? Etrafına bakmak için bir kez bile durmamıştı.

Robyn inledi ve arkadaşını tamamen kaybetmeden önce yüksek vites taktı. Hope başka bir otoparktan geçerken Robyn bir sonraki binanın etrafından dolanmayı başardı.

İki arsanın arasında zincirlerle çevrili bir çit vardı. Robyn oraya doğru koştu, yaklaştığında bir açıklık görmeyi umuyordu. Ama yoktu. Etrafından dolaşmanın tek yolu çitin yüz metre ötede bittiği yerdi. Hope o kadar uzağa bu kadar çabuk koşmuş olamazdı.

Tek seçenek şuydu... Robyn üç metrelik çite baktı.

Mümkün değil.

Bir magazin muhabiri bu tür şeylerin tam olarak ne kadarını yapardı? Belli ki Hope, Robyn'in hayal ettiğinden çok daha maceralı bir hayat sürüyordu. Kıskançlık gibi bir şey hissetti.

Çitlere doğru koşarken Damon'ın bundan ne kadar hoşlanacağını düşündü. Ama şaşırtıcı bir şekilde, aklına gelen ilk şey Damon'ın nasıl tepki vereceği değil, kıskançlık duygusu, daha maceralı bir hayat sürmeyi umursamayacağı düşüncesi oldu.

Bu bir ilerleme miydi?

Çitin dibinde durdu, aşağıya, uzaktaki uca, sonra da yukarıya baktı. Umut çoktan tükenmişti. Robyn için risk alma zamanı gelmişti. Beklenmedik bir şey yapmanın.

Çiti tuttu ve tırmanmaya başladı.

Kısa süre sonra arkasındaki ofisin boş olması ve kimsenin onu izlememesi için dua ediyordu. Bir noktada etrafından dolaşmanın -hatta yürümenin- daha hızlı olacağından emindi ama artık çok geçti ve nihayet yere indiğinde adrenalin dalgası ona çok ihtiyaç duyduğu enerji artışını sağladı ve Hope'u en son gördüğü yöne doğru koşmaya başladı.

Bu dalgalanma onu uzağa götürmedi. Götüremezdi de. Bir sonraki binanın etrafında koştu ve boş bir otopark gördü. Yanında bir sanayi kompleksi, birbirine bağlı ofislerden oluşan bir labirent vardı, sessiz ve boştu.

Kaldırıma doğru yürürken bir güvenlik aracı yanından geçti. Şoför ona baktı ama sadece başını salladı. Görünüşe göre, eşofman, şapka ve güneş gözlükleriyle bile, bırakın bir kaçağı, kimsenin kafasındaki hırsız imajına uymuyordu.

Robyn kompleksin içine doğru yöneldi, hafta sonu mesaisi yapan yalnız bir işçi gibi kararlı adımlarla yürüyordu. Önündeki şeritler binaların etrafından dolanıyordu ve Robyn onları takip ediyor, yürürken bakıyor ve dinliyordu. Sonunda bir erkek sesinin mırıltısını duydu. En yakın sipere doğru fırladı -

gölgeli bir çıkıntı. Sırtını duvara vererek, sonuna ulaşp etrafına bakana kadar duvar boyunca süründü.

Hope ve Karl yirmi adım ötede, iki binanın arasındaki çimenlikte duruyordu. Diğer adam hiçbir yerde görünmüyordu. Hope'un sırtı Robyn'e dönüktü, Karl onun üst kollarını tutmuş, üzerine eğilmişti. Sesi yatıştırıcı bir mırıltıydı, sanki onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Robyn durduğu yerden bile Hope'un titrediğini anlayabiliyordu. Karl'ın tutuşu onu yere yığılmaktan alıkoyan tek şey gibi görünüyordu. Bir an sonra doğruldu, etrafına bakarken gözleri kısıldı. Dudakları aralandı, sonra da dudağını çekiştirirken bir kızgınlık ifadesi belirdi. Kırmızı damlacıklar beyaz kaplamanın üzerine sıçradı. Bakışları duvar boyunca kayarak daha fazla kızıl leke gördü. Kan.

Karl ışığa doğru biraz daha kaydı. Dudağından kan sızıyor, yüzüne daha çok bulaşıyordu. Beyaz gömleği benek benek kırmızıydı.

Robyn korkudan titreyen Hope'tan kanlar içindeki Karl'a baktı.

Tanrım, ne yapmıştı? Onların bu işe karışmasına asla izin vermemeliydi. İzin istememiş olmaları önemli değildi. Karışmalarına izin verdi.

Omuzlarını dikleştirdi, oraya doğru yürümeye ve "artık yeter" demeye hazırdı. Polise gidecekti. Onu durduramazlardı.

Bir ayağını kaldırdı, konuşmasını tekrarlardı ve kulağa nasıl geleceğini fark etti - sanki onu durdurmalarını *istiyormuş* gibi. Ve bunu yaptıklarında, çok zor olmasa da doğru şeyi yapmaya çalıştığını söyleyebilirdi.

Doğru şeyi yapmak, onun hakkında konuşmak değil, onu *yapmak* anlamına geliyordu. Robyn köşeden geri çekildi.

UMUT

Karl, Hope titrerken kollarını ovuşturdu, Hope hâlâ beyninin içinde dönüp duran kaosa kapılmıştı.

"Devam et," dedi. "Onunla savaşmayı bırak." "Robyn'in yanına dönmeliyim."

"Seni böyle görmesine izin veremezsin."

"Biliyorum," dedi dişlerini sıkarak. "İşte bu yüzden deniyorum - "

" - savaşmak için. İşte bu yüzden sana yapmamamı söylüyorum. Robyn halka açık bir yerde, etrafı insanlarla çevrili. Önce kendine dikkat et." Kızın kulağına eğildi. "Keyfini çıkar."

Haklıydı ama bu tavsiyeyi kabullenmesini kolaylaştırmıyordu. "Üzgünüm, kötü zamanlama" diyebilmek ve yoluna devam etmek istiyordu.

Karl doğruldu, etrafına bakınırken hâlâ kollarını ovuyordu.

"Ondan bir iz var mı?"

Cevap vermek için ağzını açtı, sonra kaşlarını çattı ve dudağından damlayan kanı silkeledi, damlalar yanlarındaki duvara sıçradı. Dudağını yaran darbe Hope'un koşmasına neden olmuştu. Robyn'le konuşuyordu ve genç kurt adamın yumruğunun Karl'ın çenesiyle birleştiğini, kan püskürdüğünü, Karl'ın geriye savrulduğunu görmüştü.

İmgelem herhangi bir zevk kıvılcımı olmadan, daha çok bir uyarı alarmının patlaması gibi geldi, sağduyuyu kapattı ve ihtiyacı olmadığını bildiği halde onu kurtarmak için uçmaya gönderdi. Robyn'in ne düşündüğünü sadece hayal edebiliyordu. Muhtemelen hâlâ orada oturmuş, başını sallıyordu.

Hope o kaos patlamasını takip ederek Karl'ı kurt adamla dövüştüğü bu toprak parçasında tek başına bulmuştu, kanlı yüzünü bir parça mendille temizlemeye çalışırken küfrediyordu, öfkesi ve hayal kırıklığı ona yol gösteren bir

fener gibiydi.

Daha önce, dondurma standının önünden geçerlerken aldığı tek bir koku korkusunu doğrulamıştı - daha önce kokusunu aldığı kurt adam onu motel odasına kadar takip etmişti. Hope Robyn'e göz kulak olmaya giderken Karl da peşine düşmüştü. Diğer adamı yakalamıştı - Grant Gilchrist, birkaç yıl önce karşılaştığı genç bir kurt adamdı.

Karl'ın ağzına aldığı darbe, Gilchrist'in kaçmasına yetecek kadar uzun bir süre dengesini bozmuştu. Karl onu takip etmek üzereydi ki bir güvenlik aracı köşeyi döndü. Karl karşıya geçene kadar, Gilchrist kalabalık bir süpermarket otoparkına doğru koşuyordu ve beyaz gömleği kanla kaplı olduğu için Karl onu takip edemedi. Son gördüğü şey Gilchrist'in bir taksiye bindiği idi.

Karl da temizlenmek için geri çekilmişti. Gömleğindeki ve duvardaki kan Gilchrist'ten gelmişti. Karl'ın tek yarası, onu kırık bir tırnaktan daha fazla rahatsız etmeyen yarık dudağıydı. Yine de Hope dondurma standından peçeteler çıkardı ve daha iyi görebilmek için yarasını sildi, Karl da abartılı bir sabırla buna dayandı.

"Yapabileceğimin en iyisi bu." Peçeteyi topladı. "Yine de insan içinde dolaşman için yeterince iyi değil. Robyn'in yanına dönüp iyi olduğundan emin olduktan sonra mağazalardan birinden bir gömlek alacağım. Senin standartlarına uygun olmayacak..."

"Bir istisna yapacağım."

Başını salladı ve koşarak uzaklaştı. Arkasına bakmadı ama onun orada olduğunu ve elinden geldiğince onu izlediğini biliyordu.

ADELE

Adele boş motel odasında durdu ve Robyn'in dizüstü bilgisayarına sanki saldırmaya hazır sarmal bir yılanmış gibi baktı.

"Ne yapıyordun?" diye fısıldadı. "E-postalarını mı kontrol ediyordun? Hisse senedi portföyünü mü? Yıldız falına mı? Ya da bilmem gereken bir şey?"

Adele bir bilgisayar dehası değildi. E- posta, bankacılık, fotoğraflarını yüklemek için bir tane kullanabilirdi... Onun için yapabilecekleriyle sınırlı bir araçtı, ilgisi daha öteye uzanmıyordu.

Yeşil ışık açık olduğunu gösteriyordu. Yine de ekran karanlıktı, muhtemelen güç tasarrufu için. Şifre olmadan tekrar açabilir miydi? Eğer denerse, Robyn'in bilgisayarına girdiğini anlamasının bir yolu var mıydı?

Adele bir dakika daha canavara baktı. Robyn'in motel odasında arayabileceği başka şeyler de vardı. Etrafa üstünkörü bir göz atmaktan fazlasını yapmamıştı, dikkati dizüstü bilgisayara takılmıştı, verdiği söz kalbini hızlandırmıştı.

Cesur hamleler, diye hatırlattı kendine. Cesur hamleler yapmak zorundaydı. Bu bilgisayardaki bir şey bir kaçağı büyülemişti ve bu kesinlikle çekmeceleri karıştırırken bulacağı her şeyden daha önemliydi.

Eldivenli parmağıyla klavyeye dokundu. Ekran aydınlandı, renkli ışıklar yanıp söndü ve Adele tökezleyerek geri çekildi. Ama bu bir alarm değildi. Sadece bilgisayar oyunlarının reklamını yapan bir Web sayfasıydı.

Ona baktı. Bilgisayar oyunları mı? Robyn'in yaptığı şey bu muydu?

Adele, Robyn Peltier'in adının her an temize çıkacağından emin bir şekilde sakince oyun oynayacağına inanabilse de, daha kapsamlı bir kontrol yapmadan çekip gidecek değildi.

Tarayıcının geri düğmesine tıkladı ve ünlülerle ilgili bir siteye yönlendirildi. Bu sayfa Portia Kane hakkında gibi görünüyordu. Kötü yazılmış birkaç mesajı okudu - evde eğitim almış olabilirdi ama bu insanların çoğundan çok daha iyi eğitilmişti, diye düşündü memnuniyetle. Gerçi mesajların çoğu Portia'yı kötülüyor gibiydi, yani belki de göründükleri kadar aptal değillerdi.

Robyn'in ziyaret ettiği diğer sitelere göz gezdirdi. Bazıları Portia'yla, bazıları Jasmine Wills'le ilgiliydi ve hepsi de alay ve dedikodudan başka bir şey değildi; insanlar o en şüphe götürmez haber kaynağı olan magazin gazetelerinden öğrendiklerini kusuyor ve tartışıyorlardı.

Robyn neden Portia ve Jasmine ile ilgili siteleri ziyaret ediyordu?

Bir sonraki halkla ilişkiler projesine geçmeden önce ilgilenmesi gereken son söylentiler olup olmadığını mı kontrol ediyordu? Daha sonra iletişime geçeceği haber ajanslarının son bir listesini derliyor ve son görevlerini yerine getiriyor, magazin gazetelerine merhum hakkında söyleyecek güzel şeyler veriyor, kullanılacak en iyi fotoğrafları öneriyordu...

Fotoğraflar.

Adele tarayıcıyı küçülttü ve Robyn'in e-postasını açtı. Ve işte oradaydı, hala gelen kutusunda, cep telefonundan bilgisayarına gönderilmiş bir e-posta ve ekinde o lanet olası fotoğraf.

Mesaj okunmuştu ama iletilmiş gibi görünmüyordu. Portia fotoğrafı Robyn'in cep telefonuna göndermiş, Robyn de onu e-postasına yönlendirmişti, böylece magazin bağlantıları için bir mesaj derleyebilecekti. Ama o kadar ileri gidememişti.

Adele uzun, ürpertici bir rahatlama iç çekişi yaptı ve ellerini karnına bastırdı.

Güvendeyiz.

Gelecekleri henüz tamamen güvence altında değildi. Hâlâ yapılacak çok şey vardı, fotoğrafla ilgili bir görev de buna dâhildi: fotoğrafı Robyn'in cep telefonundan çıkarmak. Bu fotoğrafı

çoktan silmiş ve dizüstü bilgisayarını dışında hiçbir yere göndermemişti ama hâlâ ikinci fotoğraf vardı - Adele'in ara sokaktaki fotoğrafı.

O cep telefonuna ihtiyacı vardı. Tercihen Robyn'i öldürmeden. Öldürmeyi umursadığından değil, ama işleri gereksiz yere karmaşıktırılıyordu. Basit bir hırsızlık bu işi bitirebilirdi. Ve eğer Robyn ikinci fotoğrafı gönderdiyse, Adele'in onunla ne yaptığını ve nasıl devam edeceğini sorgulamak ve anlamak için ona canlı olarak ihtiyacı olabilirdi. Ama bunu zamanı geldiğinde düşünecekti.

Adele e-postayı sildi.

Bu yeterli olur muydu yoksa dizüstü bilgisayarını da almalı mıydı? Hayır. Tüm olanlardan sonra Robyn muhtemelen fotoğrafı unutmuştu. Yine de dizüstü bilgisayarını ortadan kaybolursa, birinin içeri girdiğini ve içindeki bir şeyin değerli olduğunu, muhtemelen Portia'nın ölümüyle bağlantılı olduğunu bilecekti -

Kapı çalındı. "Kat Hizmetleri!"

Adele ayağa fırladı. "Ben-"

Kilitteki anahtarın tıkırtısı onu bastırdı. Banyoya doğru döndü ama kapı açıldı ve fındık kahvesi yüzöl, beyaz saçlı yaşlı bir kadın içeri baktı.

"İyi mi? Şimdi temiz mi?"

Adele saatini kontrol etti, bir bahane uydurmaya hazırıldı. "Üçten sonra demiştiniz," dedi kadın. "Şimdi tamam mı?"

Saat 2:45'ti. Kadının zaman tutma becerisi de İngilizcesi kadar kötüydü. Ama Adele bunu ne kadar büyütürse, kadının onu hatırlama ve belki de patronuna bildirme olasılığı o kadar a r t a c a k t ı .

"Elbette," dedi Adele. "Şimdi iyi."

Odanın etrafına özlemle bir göz attı, keşke o lanet bilgisayar tarafından emilmeden önce araştırmış olsaydım diye düşündü. Paket servis kartonlarıyla dolup taşan bir çöp tenekesi dışında oda pırıl pırıldı. Yataklar bile yapılmıştı. Şimdi avlanmaya başlamasına imkân yoktu ve

Temizlikçi izlerken işleri karıştırdı ve ne kadar uzun kalırsa o kadar çok etki bırakacaktı.

Kadın arabasını içeri çekerken, "Ben... çıkıyorum," dedi. "Bırakayım da huzur içinde çalışın."

Adele komşu odaya kadar gelmişti ki kapı arkasından tık diye açıldı.

"Hanımefendi? Bayan mı?"

Adele döndü, dudakları gülümsüyordu, bacakları gerilmişti, kaçmaya hazırdı. "Evet?"

"Telefon çalışıyor."

"Oh, sorun değil. Mesaj bırakabilirler."

Kapı neredeyse kapanana kadar bekledi, sonra geri çekildi ve kilitlenmeden önce kapıyı yakaladı. "Bir daha düşündüm de, şunu alsam iyi olacak."

Sessiz telefona doğru yavaşça yürüdü, kişiye mesajını bitirmesi için zaman tanıdı. Işık yanıp söndüğünde ahizeyi kaldırdı ve mesajı aldı. Dinledikçe gülümsemesi arttı.

Telefonu kapattığında ışık yanıp sönmeye devam etti, mesaj teslimatı tamamlanmamıştı. Sorun değildi. Bilmesi gerekenleri duymuştu. Birinin mesajı dinlediğine dair bir işaret olmaması daha iyiydi.

UMUT

Hope dondurma standının arkasına ulaştığında koşusunu yavaşlatarak daha saygın bir hızlı yürüyüşe geçti. Bakışları çoktan ufka yönelmiş, alışveriş merkezlerinde gömlek satan mağazaları arıyordu. Eğer aynı dükkân Karl'ın temizlenmesi için ıslak mendil de satıyorsa, daha da iyiydi. Sadece ihtiyacı olan -

Hope durdu. Bakışları dondurma standının şemsiye masalarının ötesine odaklanmışken, o masalarla ilgili bir şey dikkatini geri çekti. O gitmeden önce sekiz masadan altısı doluydu. Şimdi sadece ikisi doluydu ve Robyn ikisinde de yoktu.

İki fincanları hâlâ masalarındaydı. Dondurma standında tek bir müşteri bekliyordu - yuvarlak yüzlü bir genç kız.

Paniğe gerek yok. Robyn'in tuvalete gitmesi gerekmiş ya da bir dergi almaya karar vermiş olabilir.

Hope Karl'ı aradı. İlk zil sesinde açtı.

"Küçük bir gecikme." Onların masasına doğru yürüdü. "Rob uzaklaştı. Bir saniye içinde dönecek gibi görünüyor. İçkisini bıraktı - " Durdu ve Robyn'in bardağına baktı.

"Hope?"

"Milkshake'i eridi."

"Ne?"

"Milkshake içiyordu ve ben ayrıldıktan sonra hiç dokunmamış gibi görünüyor. Erimiş, altında bir su birikintisi var." Hope başını salladı. "Muhtemelen zaten o kadar da ilgilenmediği içindir. Sadece oturmak için bir bahane arıyordu. Üzgünüm, endişelenmeyi bırakacağım."

"Gömlek alabileceğiniz bir yer görüyor musunuz?"

"Buradan değil, ama yolun karşısına geçip daha iyi bakacağım."

"Sadece bir şeyler al. Ben şu tarafa doğru gideceğim."

"Sence bir şey mi oldu?"

"Hayır, ama oturup beklemektense gömleğimi almanın daha iyi olacağını düşünüyorum."

Hope Karl'a bir gömlek ve bir paket mendil aldı ve aceleyle yolun karşısına geçti. Yaşlı bir adam masalarını topluyor, neredeyse dolu fincanlara bakarak başını sallıyordu.

"Affedersiniz," dedi. "O benim - Arkadaşım orada oturuyordu."

"Şimdi olmaz," dedi masayı silerken.

"Burada çalışıyorsun, değil mi?"

Bunun üzerine başını kaldırdı ve sulu mavi gözleri onunkilerle buluştu. "Hayır, sadece masaları toplamayı seviyorum. Yaşlı biri için iyi bir hobi -"

"Bu uzun zamandır mı boş?"

"Yeterince uzun süredir."

Ayaklarını sürüyerek uzaklaştı.

Robyn'e son bir kez baktıktan sonra Hope dondurma standının etrafından dolaştı ve koşmaya başladı.

Hope, Karl'a Coors Light'ın reklamını yapan bir tişört ve bir kutu bebek bezi mendili uzattı. Karl yorum yapmadı, sadece tişörtünü çıkardı, kendini sildi ve o eski tişörtü ve kanlı bezleri çöpe atarken yenisini giydi.

Masalara geri döndüklerinde, masalar neredeyse yeniden dolmuştu. Robyn'den hâlâ bir iz yoktu. Hope'un hızla çarpan kalbi dört nala koşmaya başladı. Robyn bu kadar uzun süre ortadan kaybolmamalıydı. Bir şeyler olmuştu.

Masaların arasından geçerken Karl, "Geri dönmedi," dedi.

Ona baktı.

"Gilchrist. Geri gelmedi."

Endişelendiği şey *de* buydu, onlar ofis kompleksinde iyileşirken kurt adam geri dönmüş ve Robyn'i ayartmıştı. Robyn'i Karl'la ilişkilendirip ilişkilendirmediğini Hope bilmiyordu ama eğer ilişkilendirdiyse, Karl'a ulaşmanın bir yolu olarak Robyn için geri dönebilirdi.

"Burada mı oturuyordunuz?" diye sordu, şimdi bir çift ve iki küçük çocukla dolu olan masanın yanında duraklayarak.

Umut başıyla onaylayınca çifte, "Affedersiniz. Eşim az önce buradaydı ve anahtarlarını düşürmüş. Masanızın altına bakabilir miyim?"

Çift sandalyelerini geri çekti. Karl çömelip önce bir tarafı, sonra diğer tarafı kontrol etti. Teşekkür etti ve parmaklarını Hope'un dirseğine koyarak onu sehpaye doğru yönlendirdi.

"Robyn için iki yol var, ikisi de bu tarafa gidiyor," dedi nefesinin altında. "Sanırım biri geliyor, diğeri gidiyor."

İnsanlar yürüdüklerinde deri hücreleri ve saçları dökülür, bunlar yere düşer ve koku izi bırakır. Hope, Karl'ın ne yapıp ne yapamayacağını anlamak için arama kurtarma köpeklerinin nasıl iz sürdüğünü araştırmıştı. Kurt adam olmanın en onursuz yanlarından biri olarak gördüğü bu konuda sorulan sorulardan rahatsız oluyordu.

Köpekler iki şekilde iz sürerdi. Birincisi hava kokusuydu; bu koku, eğer kişi hâlâ buralardaysa onu doğrudan bulurdu. Diğer ise yer kokusuydu, bu da birinin nerede olduğunu gösterirdi. Ancak yer kokusunun Karl'a söyleyemediği şey, yakın zamandaki iki izden hangisinin daha taze olduğuydu.

Dondurma standına yaklaştıklarında durakladı. Hope, Karl'ın yüz ifadesinden izlerin silikleştiğini, yani rotadan saptığını anladı. Yine de yeri koklamadan tam olarak nerede ayrıldıklarını bulmak zordu.

Başını kaldırıp menü panosuna baktı ve dalgınca elini cebine attı. Bozuk parasını çıkardı, kaldırıma çarpıp yuvarlanarak düşmesine izin verdi.

"O kadar aptalın içinde - " diye başladı. "Ben hallederim."

Diz çöktü, dağılan paraları toplarken yere yaklaşp kokladı. Ayağa kalktığıında, paraları ona vermek için eğildi.

"Biri sola, otoparka doğru gidiyor. Diğeri sağa, standın arkasına doğru gidiyor."

"İkincisi Gilchrist'in daha önce gittiği yol," dedi. "Ve benim gittiğim yol."

"O zaman oraya gideceğiz."

Alışveriş merkezlerini geçtikten sonra Robyn'in izini takip etmek Karl için daha kolay hale gelmişti, çünkü kısmen eğilip koklayabiliyordu, kısmen de nereye gittiğini bulmuşlardı - Hope'u takip ediyordu. Hope Karl'ı görmek için koştuğunda birkaç kez kuyruğunu kontrol etmişti ama iyi bir iş çıkaramayacak kadar endişeliydi. Robyn makul bir mesafede dursaydı Hope asla fark etmeyecekti.

Robyn'in izi bir binanın köşesinde sona erdi. Etrafına bakan Hope, Karl'la birlikte kaos telaşının bitmesini beklediği yeri gördü.

"Beni gördü," dedi Hope. "Lanet olsun. Ne düşündü ki? Görünmüş olmalıyım -"

"Yüzünü görmedi, bu açıdan değil. Ona sırtını dönmüştün. Gördüğü şey bendim... ve çok fazla kan."

"Kahretsin! Paniğe kapılmış olmalı ve -" Hope başını salladı. "Hayır, Robyn değil. O kadar kolay çıldırmaz."

Karl hiçbir şey söylemedi ama yüz ifadesi aynı fikirde değildi. Eski Robyn olsa kanı görür ve yardıma koşardı. Ama Damon'ın ölümünden beri kendinde değildi. İki cinayete tanık olduktan sonra Karl'ı kanlar içinde görmek fazla mı gelmişti?

Yoksa dikkatini çeken bir şey mi vardı? Onu uzaklaştıran?

Karl onun izini takip etti. Bu sefer gölgelere tutunmamıştı. Yola doğru bir çizgi çizmiş, bir benzin istasyonuna geçmiş ve bir telefon kulübesine girmişti.

"Burada bitiyor," dedi Karl, otoparkta çömelererek. "Bir taksi çağırdı."

"Ben de öyle tahmin ediyorum."

"Yani senin kanadığını gördü, en yakın telefon kulübesini buldu ve bir taksi çağırdı... Nereye? Motele mi?"

Hope cep telefonunu kontrol etti. Cevapsız arama yoktu. Belki Robyn'in bozuk parası bitmiş ve motelden aramaya karar vermişti.

Umarım öyledir. Aksi takdirde arkadaşının nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Motele vardıklarında Hope, Karl daha arabayı park ederken arabadan atladı. Motel odalarının yanındaki temizlikçi kadın el arabasının arkasına çekildi, sonra Hope anahtarını çıkarınca rahatladı, sanki temizlikçi onun fazladan havlu istemek için koşturduğunu sanmıştı.

Umut kapıyı açtı. Odaları boştu.

Temizlikçi kadını hatırladı. Buraya gelmiş miydi? Hope ona üçten sonra gelmesini söylemişti, böylece Robyn'i önce o çıkarabilecekti.

"Affedersiniz!" diye seslendi aceleyle dışarı çıkarken.

Temizlikçi kadının omuzları gerildi ama Hope'un onu selamlamaması için dua ediyormuş gibi dönmedi.

Hope koşarak onun yanına geldi. "Oda harika görünüyor. Sadece sana bunu vermek istedim."

Hope ona bir beşlik uzattı. Kadın hâlâ Hope'un uzattığı ele bakıyordu, çökmüş gözleri temkinliydi.

"Gerçekten, teşekkürler," dedi Hope. "Bizim için daha sonra geldiğiniz için minnettarım."

Kadın parayı aldı.

"Oh, ve gitmeden önce. Odamda başka bir kadın gördünüz mü? Arkadaşımın bizimle orada buluşması gerekiyordu."

"Arkadaş... ?" Başını iki yana salladı. "İngilizce iyi değil."

Hope İspanyolca'ya geçti ve soruyu elinden geldiğince tekrarladı, gerçi İspanyolcası muhtemelen kadının İngilizcesinden daha kötüydü. Karl arkadan gelip soruyu devraldı. Uluslararası işlerde çalıştığı için yarım düzine kadar dil biliyordu.

Karl anında tercüme etti. Temizlikçi geldiğinde odalarında biri vardı. Genç bir kadın.

Omuz hizasında sarı saçları vardı, temizlikçi geldikten hemen sonra gitmişti. Birkaç dakika sonra onu bir taksiye binerken görmüştü.

Hope ona teşekkür etti. Kadın arabasını iterek uzaklaşırken Hope saatine baktı. Saat üç buçuktu. "Odamızı temizlemek için on beş dakika mı? Sanırım fazla yedim." Kapılarına doğru geri döndüler. "Ama sanırım bu rahatlayabileceğim anlamına geliyor. Rob her nereye gittiye, temizliğin bir süre daha bitmesini beklemeyecektir, o yüzden beklemenin avantajını kullanıp birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

Karl kapıyı açarken Hope başucu telefonunun ışığının yanıp söndüğünü fark etti. "Oh, bir mesaj var. Umalım da Robyn olsun."

Öyleydi. Ve nereye gittiğini açıklamak için arıyordu. Ama bu "kahve içmek için köşeye gitmek" değildi.

ROBYN

Robyn'in kararlılığı onu polis karakolunun yüz metre yakınına kadar götürdü, sonra da söndü. Son yirmi dakikasını bir kafede geçirmiş, vanilyalı lattesinin tadını son yemeğiymiş gibi çıkarırken kendini bir sonraki adım için hazırlamıştı. Belki de, eğer kendini özellikle maceraperest hissediyorsa, bunu vitrinde kendisiyle alay eden o devasa dilim İrlanda kremalı cheesecake ile takip edecekti.

Sen vahşi bir kadınsın, Bobby.

Gülümsedi, gözyaşlarının ilk sızıntısını hissetti ve onları geri kııptı. Damon onun kendisi için üzülmesini istemezdi. O cheesecake'i yemesini, şeker ve kafeinle kendini güçlendirmesini ve karakola doğru yürümesini beklerdi. Cheesecake kısmını saymazsak, ama bundan zevk alırdı.

Kafenin kapısının üstündeki zil çaldı ve o tarafa baktı. Zil her çaldığında Karl'ı görmeyi umarak bakıyordu, gizemli bir şekilde yine onu takip ediyordu.

Şimdiye kadar Hope onun mesajını dinlemiş olacaktı ve Robyn onun kararını kabul etmesini umarken, o daha iyisini biliyordu. Hope fikrini değiştirmek için Robyn'i bulmaya çalışacaktı. En yakın polis karakoluna gitmesini bekleyecekti, bu yüzden Robyn orayı ya da Dedektif Findlay'in çalıştığı karakolu seçmemeye dikkat etmişti.

İki yeni gelen içeri girdi ve polis üniformalarını gördüğünde kalbi küt küt attı. Korku sadece bir an sürdü. Daha önce birkaç polis memuru içeri girmiş ve ona doğru bakmıştı. Silahlarını çekmemişlerdi. Destek için telefon etmemişlerdi. Ona ikinci bir bakış bile atmamışlardı. Sadece kahvelerini söyleyip gitmişlerdi.

İkisi kahvelerini içerken genç olan onu fark etti, sonra tekrar baktı, soluk kaşları düğümlendi. Onun

Ortağı ona çarptı, kolunu itti, kahve kapağın üzerinden fokurdadı. Genç memur küfredip bir peçete kaptı ve birbirlerine şaka yaparak yollarına devam ettiler.

Genç memur arkasına bakmadı, yüzü çoktan unutulmuştu. Muhtemelen daha sonra, bir yerde onun resmini görüp ampul patladığında yeniden ortaya çıkacaktı. O zamana kadar çoktan gözaltına alınmış olacaktı.

Yukarı çıktı ve cheesecake siparişini verdi. Servis görevlisi pastayı getirirken Robyn para sandığı bir şey çıkardı ve fotoğrafın çıktısı olduğu ortaya çıktı.

Cheesecake geldi ve Robyn masasına döndü, fotoğraf hâlâ parmaklarının arasındaydı. Düzeltti, sonra yerken fotoğrafa baktı.

Jasmine'in arkasındaki genç kadın tanıdık geliyordu. Hope ona resmi ilk gösterdiğinde bunu fark etmemişti. Aslında kıza hiç bakmamıştı bile. Hope önemli olanın adam olduğunu, kızınsa kodamanın biri tarafından baştan çıkarılmış zavallı bir çocuk olduğunu düşünmüştü. Bu çirkin karmaşada bir kurban daha.

Kızın pek de akılda kalıcı olmaması işe yaramadı. Orta boylu. Zayıf, hatta sıska. Sade yüzlü. Düz, bulaşık suyu sarısı saçlar. Robyn bu terimden nefret ederdi - *bulaşık suyu sarısı*. Kirli sarıdan bile daha kötüydü. Koyu sarıyı tercih ederdi. Ama bu kız için, Robyn kabul etmekten nefret ediyordu, bulaşık suyu sarısı en doğrusuydu. Sıkıcı, sıradan görünümlü bir kızda sıkıcı, sıradan bir renk.

Ve bu tanımlama hafızasını öylesine hızlı bir şekilde sarsmıştı ki çatalı tabağa çarparak düştü ve bir parça peynirli kek sekti. Robyn bu kıızı daha önce görmüştü.

Robyn Portia için çalışmaya başladığında, kendisine verilen ilk görev müşterisinin medyadaki imaj sorununu onarmak olmuştu. İşe Portia'nın en çok zarar veren fotoğraflarını çeken paparazzi üyelerini tespit ederek başlayacaktı. Sonra Portia'yı nasıl

onları aramaya başladılar. Muhtemelen, ilgi çekici bir fotoğraf çekemeyeceklerini anladıklarında, daha az medya meraklısı hedefler aramaya başlarlar ve geriye sadece Portia'nın aşevlerine yardım ederken ya da hayır etkinliklerine katılırken çekilmiş fotoğraflarını satmaktan çekinmeyen paparazziler kalırdı.

Yüce bir hedef. Ve Robyn'in yeni işini ne kadar az anladığını kanıtlıyordu. Portia'nın görmemeyi tercih edeceği magazin fotoğrafları olsa da, aşevi fotoğrafları dillere düşmüyordu. Oscar Wilde'ın bir zamanlar dediği gibi, hakkında konuşulmaktan daha kötü olan tek şey hakkında konuşulmamaktır. Yükselişte olan ünlü için söylenti ve imalar, kırılğan balonunu ayakta tutan helyumdu.

Bunların hiçbirini anlamayan Robyn inatla yoluna devam etti. Magazin gazetelerinin eski sayılarını taramış, en kötü fotoğrafları bulmuş ve fotoğrafçıyı not etmişti. Listenin başında bir isim vardı. Adele Morrissey.

Adele Portia'yı her yerde, her kılıkta bulabiliyor gibiydi; diğer tüm paparazziler Portia'nın katılması planlanan yardım gecesinde beklerken onun bir erkek striptizciyle sarılırken fotoğraflarını çekiyordu. Adele hakkında tanımlayıcı bilgi bulamayan Robyn, Portia'dan kadını göstermesini istemişti. Portia gülmüştü. Evinde çalışanların isimlerini bile zar zor hatırlıyordu. Paparazzilerin isimlerini öğrenemeyeceği de kesindi.

Yılmayan Robyn çok geçmeden Adele Morrissey'in neden her yerde, her zaman, fark edilmeden fotoğraf çekebildiğini keşfetti. Görünüşe göre kadın bir hayaletti. Hiçbir kayıta yer almıyordu ve iş dünyasındaki hiç kimse onun kim olduğunu bilmiyor gibiydi.

Herkes bunun bir takma isim olduğunu düşündü. Bazıları bu kişinin kötü şöhretli paparazzilerden biri olduğunu ve sahte ismi bir bahisçiden ya da üçüncü eşten gelen geliri gizlemek için kullandığını düşünüyordu. Diğerleri ise Portia Kane'in kendi çalışanlarından biri olduğuna ikna oldu.

Sonunda Robyn Adele Morrissey'i aramaktan vazgeçti. Adele'i vazgeçmeye zorlamayı başarsa bile, Portia'nın en iyi reklam kaynağını sona erdirdiği için gerçekten kovulabilirdi.

Yine de Robyn kendini Portia'nın etrafındaki kalabalığı tararken buluyor, tanıdığı fotoğrafçıların isimlerini işaretliyor ve sadece kendi merakını gidermek için bile olsa Adele'in kimliğini bulmayı umuyordu.

Sonunda Robyn bu gizemi çözdüğünü düşündü. Portia hâlâ Brock Masters'la çıkıyordu ve o da başka erkeklerle görüşmeyi bırakmasını istiyordu. Eski sevgilisi Paris'te geçirdiği bir yılın ardından geri döndüğünde, Portia onu görmek istemişti. Tamamen platonikti - Brock için gerçekten deli oluyordu. Bu yüzden Robyn'den San Clemente yakınlarındaki belirsiz bir lokantada gizli bir öğle yemeği ayarlamasını istemişti.

Portia Robyn'in kendisine eşlik etmesi için ısrar etmişti. Programını gözden geçirmek istediğini söylemişti ama Robyn onun sadece bir saatlik yolculukta kendisine eşlik edilmesini istediğini biliyordu. Oraya vardıklarında Robyn restoranın karşısında oturmuş, tek başına yemek yiyordu. Sonra başka bir genç kadının da tek başına yemek yediğini gördü.

Robyn'in onu fark etmesi tamamen tesadüftü. Kız Robyn'in kardeşinin sevdiği bir yazarın tıbbi gerilim kitabını okuyordu. Robyn her zaman nakit sıkıntısı çeken tıp öğrencisi için yazarın son ciltli kitabını almayı ihmal etmezdi, o da bunu PDA'sına not etmiş ve yemeye devam etmişti.

Daha sonra, Portia'nın eski sevgilisiyle yemek yerken çekilmiş ve Adele Morrissey'e atfedilmiş bir fotoğrafı *True News*'da yayınlandığında, Robyn lokantada kitap okuyan kızla hiçbir bağlantı kuramadı. Ama sonra, bir film galasında, kalabalığın içinde aynı genç kadını görmüştü.

Robyn onu Portia'ya göstermiş ve bunun Adele olabileceğini söylemişti. Portia o kadar gülmüştü ki neredeyse boğulacaktı.

"Bu sana Adele gibi mi *görünüyor*?" demişti kız parmak uçlarında zıplayıp limuzinlerin gelişini izlerken. "Adı Adele olan biri kaç yaşında olmalı, elli mi? Bu daha çok bir Beth. Hayır, Bethany. Korkak küçük Bethany."

"Ama o lokantadaydı -"

"O zaman beni takip etmiş olmalı. Ne giydiğimi, ne yediğimi, nasıl yürüdüğümü inceleyen ve bunları taklit edip benim gibi olmayı uman başka bir zavallı hayran. Sanki."

Bu durum Robyn'i hâlâ rahatsız ediyordu. Ama filmin galasından sonra Adele Morrissey'in hiçbir fotoğrafı çıkmamıştı ve Robyn, Portia'nın Adele'in ismiyle ilgili tartışmasını alaycı bulsa bile, onlu yaşlarından yeni çıkmış bu kızın birinci sınıf bir paparazzi olmak için çok genç olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Ve Portia bir konuda daha haklıydı: Kız faremsiydi, koyu sarı saçları belli bir tarzda kesilmemişti, rengine ve fiziğine pek uymayan giysileri vardı ve gözleri ne zaman bir başkasınınla karşılaşma tehlikesi yaşasa başka yöne kayıyordu. Şimdi bu fotoğrafı görünce ve aynı şeyi düşününce Robyn hatasını anladı. Adele Morrissey'i görmüştü. Ve şimdi onu tekrar görüyordu.

Adele belli ki Portia'yı takip ediyordu, muhtemelen aynı restoranda yemek yiyor, kamerasını gizliyor, Portia'nın bir şey yapmasını ya da uygunsuz biriyle buluşmasını bekliyordu. Ya yanındaki adam? Belki de yetenekli Bayan Morrissey ile özel bir sözleşme yapmayı uman bir magazin kodamanı. Portia'yı takip ederken öğle yemeği yemek çok cesurcaydı. Ya da belki de zekiceydi - muhtemel bir müşteriye ya da yatırımcıya hedefine bu kadar yaklaşabileceğini ve bir paparazzi olarak gösterilmeyeceğini kanıtlamanın daha iyi bir yolu olabilir miydi?

Adele ve bu adam Portia'dan kısa bir süre sonra restorandan ayrılmışlardı. Jasmine Wills'in yanından geçiyorlardı -belki yanlışlıkla, belki de bilerek- ve Portia arabadayken bir fotoğraf çekmişti.

Ve sonra.

Davayı kıran soru bu, değil mi Bobby? Sonra ne oldu?

Robyn gözlerini kapattı ve o karanlık salonu hayal etti. Bane. Bir inilti duydu. Sonra ayak sesleri. Hafif ayak sesleri. Açık renk saçlı, ince bir figür... Adele Morrissey'e benzeyen biri.

Adele, Portia'nın fotoğrafı *çektiğini* gördü ve kameranın arkasında olması gerektiği için çıldırdı mı? Bu çılgıncaydı. Kimse bunun için adam öldürmez.

Robyn'in aklına, anlamsız ölüm hikâyeleriyle dolu, insanın başını sallayıp şöyle demesine neden olan hatıra defteri geldi: "Bu çılgınlık. Kimse bunun için adam öldürmez." Ama öldürmüşlerdi.

Yine de daha fazlası olmalıydı, kaçırdığı bir motivasyon.

Sebepten ikincildir, Bobby. İpuçlarını takip et. Kim ve nasıl olduğunu bul, sonra nedenini düşün.

Ayağa kalktı ve pencereye doğru ilerleyerek dışarıya baktı. ankesörlü telefon. Bu sefer şansı yaver gitmedi. Onun yerine bankoya doğru yürüdü ve telefonlarını kullanmak istedi. Önce danışma hattını aradı ve *True News*'in ofis numarasını aldı. Cumartesi günü olduğu için küçük ofiste sadece bir kişi vardı. Neyse ki o da bir editördü.

"Merhaba," dedi Robyn. "Ben Monica Douglas. Ben Monica Douglas."

Jasmine Wills."

Editör belli ki ismi tanımıştı ve son trajedinin ışığında Jasmine'in nasıl olduğunu sordu. Robyn onu kalemi havada, Jasmine'in Portia'nın öldürülmesine verdiği tepkiyle ilgili ilginç bir haber yakalamaya çalışırken hayal edebiliyordu. Robyn bunun ne kadar büyük bir trajedi olduğu ve müvekkilinin ne kadar yıkıldığı hakkında standart bir cümle kurdu.

"Adele Morrissey için arıyorum," dedi. "Sanırım size fotoğraf satıyor."

"Adele, evet. Tabii ki. Mükemmel bir fotoğrafçı. Ve Portia'nın ölümünü hissedecek bir başka kişi, hiç şüphesiz. Adele'in en sevdiği konuydu."

"Aslında bu yüzden arıyorum. Jasmine, Bayan Morrissey'in hayranı sayılır."

"Oh?"

Robyn güldü. "Portia'ya çok fazla sayfa ayırdı, tam olarak onaylayacağım türden olmasa da..."

"Evet, tabii ki."

"Zavallı Portia'nın gidişiyle Jasmine, Bayan Morrissey'in yeni bir denekle, özellikle de daha istekli bir denekle ilgilenebileceğini düşündü."

"Ah, anlıyorum."

"Jasmine, Bayan Morrissey ile mümkün olan en kısa sürede bir görüşme ayarlamam konusunda ısrar ediyor, ancak iletişim bilgilerini bulmakta çok zorlanıyorum."

Editör kıkırdadı. "Evet, bizim Adele'imiz ele avuca sığmıyor."

"Yardım edebileceğinizi umuyordum." Durakladı. "Jasmine çok minnettar olacaktır."

Başka bir deyişle, ona sıcak bir ayrıcalık borçlu olacaklardı.

Bir an sessizlik oldu, sonra editör boğazını temizledi. "Çok isterdim ama 'zor' derken abartmıyorum. Bayan Morrissey'in iletişim bilgilerine sahip değiliz. Bir fotoğrafı olduğunda bizi arıyor ve biz de ödemeyi yapıyoruz. Onunla hiç tanışmadım bile."

"Oh, bu talihsiz bir durum. Gerçekten umuyordum ki -"

"Ama eminim yakında arayacaktır. O zaman sizinle iletişime geçmesini isteyen bir mesaj iletebilirim."

"Yapar mısın? Bu harika olur. Ofisimi aramasını söyleyin." Kafe telefonunun numarasını verdi.

İmzaladı ve telefonu kapattı. Denemeye değermiş. Ve eğer editör tamamen dürüst davranmıyorsa, Robyn onun tuhaf hikâyeler muhabirinin bilgiyi bulabileceğinden emindi. Hope, *True News'a* satış yapan bir paparazziyi aradığını öğrendiğinde -

Robyn'in parmağı tuşların üzerinde dondu. O ofis kompleksine geri döndü, Hope korkudan titriyordu, Karl kanlar içindeydi.

Robyn'in fotoğraftaki kızın kim olduğunu bilmesi önemli değildi. Soruşturmaları sona ermişti ve Hope'a bir ipucu daha verip sonra da güvenli bir polis karakoluna gitmeyeceğinden emindi.

Bahşış kupasına iki dolar doldurdu ve masasına dönmeden önce telefonu kullanmasına izin verdiği için sunucuya teşekkür etti.

Bu Adele Morrissey ipucu Dedektif Findlay dışında kimseye gitmeyecekti. Ona fotoğrafı gösterecek ve genç kadını Portia'nın paparazzi sapığı olarak tanıdığını söyleyecekti. Eğer bu dedektif Judd'ın iddia ettiği kadar iyiye, bu işin peşini bırakmayacaktı. Kimsenin Hope ve Karl'ın ilişkisini bilmesine gerek yoktu.

Robyn cheesecake'ten son bir lokma daha aldı, bir yudum latte ile yıkadı ve sonra kapıya doğru yürüdü.

ADELE

Adele ceketinin cebinde katlanmış ipek gömleği parmaklarken gözlerini kapattı. Robyn Peltier'in, Adele'in son iki kontrolünde olduğu gibi, yolun karşısındaki bir kafede oturduğunu hayal etti. İlk seferinde Adele, Robyn'i masada gördüğünde bir taksinin içinde en yakın polis karakoluna doğru koşuyordu. Bir peçetenin üzerindeki kafe adını fark etmiş ve Robyn'in kilometrelerce ötede, başka bir karakolun yakınında olduğunu anlamıştı.

Şimdi okuyormuş gibi yaparak, kafe ile Robyn'in oraya vardığında gideceğini tahmin ettiği polis karakolu arasındaki bir banka oturdu.

Adele, Robyn'in neden özellikle bu istasyonu seçtiği konusunda hiçbir fikre sahip değildi. Orada tanıdığı biri olmalı ve özel muamele görmeyi umuyordu. Neden önce bir kafede durduğuna gelince, belki de o polis arkadaşından tavsiye bekliyordu. Ve bu arada, arkasına yaslanıp bir kahve ve biraz cheesecake'in tadını çıkarabilirdi -

Adele durdu. Tanrılar aşkına, o peynirli kek nereden gelmişti? Robyn orada ne kadar kamp yapmayı planlıyordu? Adele yere yığıldı, kitap neredeyse parmaklarının arasından kayıyordu.

Gözlerini kapattı ve görüntüyü tekrar buldu. Robyn bir kâğıt parçasını katlarken cheesecake'in içine dalıyordu. Adele bunun bir teslim olma konuşması olduğuna bahse girerdi. Robyn Peltier gibi mükemmel biri prova yapmadan teslim bile olamazdı.

Adele imgelemi serbest bıraktı ve kitabın sayfasını çevirdi.

Durum ideal değildi - hafta sonu öğleden sonra kalabalık bir cadde, yakınlarda bir polis dükkânı - ama bir planı vardı. Robyn'in yolunu kesecek ve cep telefonunu kullanmasını isteyecekti. Portia'da işe yaramamıştı ama Robyn karakola bu kadar yakın bir yerde yaygara koparmak istemezdi çünkü eğer

kaçan bir polis getirirse, teslim olarak kazanacağı brownie puanlarını kaybedecekti.

Eğer bir şeyler ters giderse... Adele ceketinin altındaki şişkinliği okşadı.

Adele saatine baktı. Orada daha ne kadar kalacaktı? Adele gömleğe tekrar dokundu, odaklandı ve Robyn'i buldu. Sonunda ayağa kalkmış, tezgâhın başında, üzerinde Tips yazan bir bardağa para atıyordu.

Tamam Robyn, görevini yaptın. Şimdi kıcını kaldır.

Robyn masaya döndü ve hâlâ ayakta durarak bir parça cheesecake dilimledi, sonra da ağzına götürdü.

Tanrılar aşkına! Afrika'da açlıktan ölen ve yeterince cheesecake yiyemeyen çocukları mı düşünüyordu? Paketleyin ve onlara gönderin!

Görüntü bulanıklaştı ve Adele bir an için Robyn Peltier'in bir ara sokakta yere yığılmış, etrafında kan birikmiş halini gördü. Gülümsedi. Durugörünün kehanet yeteneği vermemesi çok kötüydü, çünkü o görüntüyü bizzat görmeyi çok isterdi - Robyn'in Adele'e yaşattığı saçmalıklar için uygun bir intikam.

Kafenin kapısı açıldı. Robyn Peltier dışarı çıktı. Güzel. Keşke yolda lanet bir pediküre ihtiyacı olduğuna karar vermeseydi.

Robyn hiçbir şey için durmaya niyetli görünmüyordu. Kapıdan çıktı ve bilerek ters yöne doğru yürüdü.

Robyn ışıktaki durdu ve kırmızı ışıktaki geçenler trafikteki boşluklardan yararlanarak yanından geçerken bile sinyalin gelmesini bekledi. Işık değiştiğinde karşıya geçti, çenesini kaldırdı, duruşu mükemmeldi, önemli bir iş toplantısına gidiyormuş gibi yürüyordu, üzerine tam oturmayan eşofmanları ve beyzbol şapkasıyla bile zarif ve dengeli bir duruşu vardı.

Adele dişlerini gıcırdatmayı bıraktı ve Robyn'i hapishane kıyafetleri içinde hayal etti. Neşeli bir şekilde, Robyn'in arkasındaki

Bir süre daha hiçbir yere gitmeyecekmiş gibi görünen üç genç çocuk. Robyn yaklaştı, yaklaştı...

Adele onun yoluna çıktı. Robyn kısa bir süre durdu, gözleri Adele'e kaydı ve sanki orada birini gördüğüne şaşırmış gibi genişledi.

"Telefonunuzu ödünç alabilir miyim hanımefendi?" Adele mahcup bir gülümsemeyle elindeki telefonu salladı. "Benimki bozuldu ve babama beni nereden alacağını söylemem gerekiyor."

Robyn bakmaya devam etti.

"Hanımefendi?"

Robyn'in dudakları aralandı ve gençlerin kahkahaları arasında tek bir kelime söyledi. "Hücre" gibi bir şeydi.

"Doğru, bir cep telefonu ödünç almam lazım. Seninkini kullanabilir miyim? Yemin ederim uzun mesafeli bir arama değil."

Robyn Adele'e sanki son parasını isteyen bir dilenciymiş gibi baktı. Adele Robyn'in yanına baktı. Kapılacak bir cüzdan yoktu. Kahretsin, telefon cebinde olmalıydı.

Adele bir adım daha yaklaştı. "Lütfen. *Gerçekten* babamı aramam gerekiyor."

Aşağı uzandı ve ceketini açtı. Robyn silahı gördüğünde keskin bir nefes aldı.

"Cep telefonun mu?" Adele onun bakışlarıyla karşılaştı.

Robyn'in eli Adele'in göğsüne çarparak onu çocukların arasına savurdu. Birine çarptı ve o da onu geri itti. Tökezledi, toparlandı ve Robyn'in ara sokakta kaybolduğunu görmek için döndü.

O anda, onun peşinden koşarken, Robyn'in dudaklarının tekrar kıpırdadığını gördü, o tek kelimeyi duydu ve ne olduğunu anladı.

Adele.

FINN

Finn yirmi dakika içinde Robyn Peltier'in ele avuca sığmaz arkadaşıyla tanışacaktı ve bunu iple çekmiyordu.

İlk başta bu çağrıya şaşırmış gibi görünmüştü ama bu şaşkınlığı çabucak geçti, sanki onu hazırlıksız yakalamıştı ve bir kez düşününce o kadar da şaşırmamıştı. Hemen karakola gelmeyi ve onunla konuşmayı kabul etti. Ve evet, erkek arkadaşını da getirecekti - zaten onunla birlikteydi.

Yani midesini ekşiten şey düşmanca bir görüşme ihtimali değildi. Bunu kahveye bağlayabilirdi. Hepsini içmek istememişti ama yudumladıkça Damon'ın tiksintisi daha da artıyordu, ta ki hayalet sonunda Finn'i yaklaşan mülakatını onun katkısı olmadan araştırması için yalnız bırakarak kendi yoluna gidene kadar.

Röportajdan korkmasına neden olan şey araştırmaydı. Hope Adams şöhret peşinde koşan bir magazin muhabiri değildi. *True News*'un Philadelphia'daki merkezinden transfer edildiğini öğrendiğinde bunu tahmin etmeliydi - ışıltısıyla tanınmayan bir şehir.

Adams başka tür bir hedefin peşindeydi, en az onun kadar eğlenceli ve bir o kadar da zor bir hedefin - doğaüstü karşılaşmaların. Onun hedeflerinden biri *olabilecek* bir adam olarak bu fikir onu biraz rahatsız etti. Ama sadece hafifçe... ilk başta.

Adams'ın kariyerini araştırdıkça bu his daha da arttı.

Üniversiteden mezun olduğundan beri işindeydi. *Philadelphia Inquirer*'in kadrosunda işe başlamayı bekleyemezdi ama şimdi aynı işte çalışıyor olması, mezun olmadan önce yirmi üç yaşında olmasının bir nedeni olduğunu gösteriyordu.

Yani Adams'ı bir sahtekâr olarak görebilirdi. Ya da geçmişî göz önüne alındığında, daha çok röportaj yaptığı üniversiteli uyuşturucu bağımlısı gibi - hayatında tembellik yapan zengin bir çocuk.

Bu onun endişelerini gidermişti... ta ki Adams'ın yarım düzine makalesini okuyana kadar. Yazıları büyük gazetelerdeki gazetecilerle eşit düzeydeydi ve çoğunun aksine eğlendiriciydi. Yazıları yüzeysel ve eğlenceliydi, dili basit ve gayri resmîydi ama bunun altında belli ki araştırma yapmıştı.

İşini ciddiye alıyordu ama ciddiyetle değil. Okuyucular doğaüstü olaylara inanmıyorlarsa, bu hafif tonu "ikimiz de vampir diye bir şey olmadığını biliyoruz, ama arkanıza yaslanın ve size iyi bir hikaye anlatmama izin verin" şeklinde yorumlayabilirler. Yine de inanıyorlarsa, küçümseyici hiçbir şey yoktu. Okurlarını asla küçümsemedi, kaynaklarına ve tanıklarına saygılı davrandı. Finn gibi siz de doğaüstü olayların saf kurgu olmadığını biliyorsanız, o zaman belki, sadece belki, onun da inandığı hissine kapılabilirsiniz.

Son makaleye gelindiğinde Finn, ifşaat konusunda uzmanlaşmış bir gazeteciyle karşılaşmak üzere olan yozlaşmış bir politikacı kadar gergindi. Aşırı tepki verdiğini biliyordu. Adams röportaj *yapmak* için buradaydı. Endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu... tabii kadın da onun hakkında araştırma yapmış ve ününü öğrenmişse o başka.

Bir telefon aldığında Vermont'taki perili bir hanla ilgili bir makale okuyordu. Birisi Robyn Peltier'in cep telefonunu daha önce bir rehin dükkanından almıştı. Parmak izleri için incelemeye alınmıştı ve bu izler silahtaki izlerle eşleşiyordu.

Finn şu anda daha çok Robyn'in cep telefonuna bakmakla ilgileniyordu; teknisyenler telefonda kişisel bir ajanda olduğunu söylemişlerdi. Kişi isimleri, program, notlar... Orada ilgi çekici bir şeyler olmalıydı.

Koridora kadar gelmişti ki Jane ön taraftan baktı.

"Finn? *True News* muhabiri seni görmeye geldi. Hope Adams?"

Jane'e onu geri göndermesi için el salladı.

"Hope Adams?" dedi arkasından bir dedektif, işinden başını kaldırarak. "Onunla birkaç yıl önce konuşmuştum. Bir kaçırılma olayını araştırıyordum. O da bunu araştırıyordu... olası bir uzaylı kaçırması olarak."

Odadan bir kahkaha dalgası yükseldi.

"Hey," diye seslendi biri. "Senden ne istiyor, Finn? Bir özellik mi?"

Daha fazla kahkaha. Jane köşeyi döndüğünde Finn dedektifler odasının kapısını kapattı, onu bir çift takip ediyordu. Finn kendini tanıttikten sonra onları hızlıca görüşme odasına aldı.

* * * *

Finn, endişelenmesine gerek olmadığını fark etmeden önce ön soruları geçemedi. Adams acımasız bir muhabir değildi. Belki de sadece koşullardan kaynaklanıyordu - arkadaşları için duyduğu endişe gazetecilik içgüdülerinin önüne geçmişti - ama Finn, *acımasız* kelimesinin Hope Adams için kullanıldığını hayal bile edemiyordu.

Los Angeles'ta yaşayan Finn güzel bir kızdan etkilenmemeyi öğrenmişti. Adams'ın -kibarca, şüpheleniyordu- ona aldırmamanızı isteyen kolay, hazırlıksız bir güzelliği vardı. O da aldırmadı. Kızın boyunun bir etki yaratmasına izin vermemeye de çalıştı. Ufak tefek ve ince kemikliydi, kırılgan bir havası vardı. Yine de tavırlarında herhangi bir kırılganlık yoktu. Kararlı ve açık sözlüydü, her soruyu kısa ve eksiksiz yanıtlıyordu. Bunu kanıtlamak için kendini zorlamadan işbirliği yapıyordu. Kısacası, mükemmel bir tanıktı.

Erkek arkadaşı - Karl Marsten - başka bir konuydu. Yakışıklılığı, Finn'in Los Angeles'ta daha çok alışık olduğu cilalı bir parlaklık ve sıradan bir kibirle birlikte geliyordu.

tek kelime etmeden, bu görüşmeyi öğleden sonrasını boşa harcamak olarak gördüğünü açıkça belirtti. Finn bununla başa çıkabilirdi. Onu rahatsız eden şey, bu sıradan küstahlığın altında yatan sertlikti.

Yine her şey vücut dilindeydi. Marsten, Finn'in tam karşısındaki sandalyeye oturdu. Adams konuşurken Marsten, dedektifle müvekkili arasına giren bir avukat gibi hafifçe öne eğildi, soğuk bakışları Finn'e adımlarına dikkat etmesini yoksa bu görüşmenin biteceğini söylüyordu.

O sandalyeye ilk oturduğunda ve Finn'e o bakışla sabitlendiğinde, Finn içten içe inlemişti. Bunu daha önce de görmüştü. Kadının tek kelime etmesine izin vermeyerek "kadınını koruyan" adam. Ama Marsten sadece nöbet tutuyor, asla sözünü kesmiyordu. Finn sınırların dışına çıktığında bile Marsten'dan sadece bir uyarı bakışı aldı, sanki Adams'ın bunu halledebileceğini biliyormuş gibi. O da öyle yaptı, spekülasyon kokan her şeyden ustalıkla kaçındı.

Onlar konuşurken Damon içeri girdi. Hiçbir şey söylemedi, sadece kenarda durup dinledi. Adams Portia Kane'in öldüğü geceyi anlatmayı bitirdi ve ardından büyük soru geldi: "Robyn'le en son ne zaman konuştun?"

Adams'ın bakışları Marsten'a kaydı ve Finn, Bane'deki o gecenin Robyn Peltier ile son teması olmadığını anladı. Yalanlar başlamak üzereydi.

"Bir buçuk saat önce."

Finn gözlerini kırptırdı ve yanlış duyduğundan emin bir şekilde soruyu tekrarladi.

Saatini kontrol etti. "Doksan beş dakika. Mesajı almadan hemen önce saate bakmıştım, çünkü hizmetçinin odamızı ne zamandır temizlediğini merak ediyordum." Durakladı. "Sanırım kastettiğin buydu - en son ne zaman görüştüğümüz. Yine de onunla konuşmadım. Sadece kaldığımız yere bir mesaj bıraktı ve buraya geleceğini söyledi."

"Burada mı?"

"Polis karakoluna. Dönmek için..." Adams cümlesini yarıda bıraktı, gözleri onunkilerle buluştu. "O burada, değil mi? Bu yüzden aradın. Bane'de beraberdik, bu yüzden hikayesini desteklemek için size isimlerimizi verdi..." Onun yüz ifadesini görünce elleri sandalyenin kolunda sıkılaştı. Marsten'a doğru döndü ama Marsten çoktan ona doğru eğilmiş, parmakları kolunun üzerinde, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyordu. Finn'e döndüğünde sesi o kadar nazik değildi.

"Robyn teslim oluyordu. Eğer *bu* karakolda değilse, arama yapmaya başlamanızı öneririm."

Finn, kollarını kavuşturup doğrulan Damon'a baktı, endişeden gözleri kararmıştı.

Finn özür diledi ve dışarı çıktı.

On dakika sonra sessiz bir odaya döndü. Çok sessizdi, sanki onun geldiğini duymuşlar ve konuşmayı kesmişlerdi. Damon'a baktı ama o düşüncelerinde kaybolmuştu.

Finn otururken, "Bayan Peltier hiçbir karakola ya da memura teslim olmadı," dedi. "Niyeti bu olabilirdi ama iş bunu yapmaya gelince..." Omuz silkti. "Kolay olmazdı."

"Sanırım hayır," diye itiraf etti Adams yavaşça, kirpiklerini indirerek. "Eğer burada işimiz bittiyse, Dedektif..." Ayağa kalkmaya başladı.

"Birkaç sorum daha var."

O otururken Marsten saatine baktı. "İkimizin de burada olması gerçekten gerekli mi?"

Marsten gece kulübünde bir şey fark etmediyse, Finn'e Adams'ın söyleyemeyeceği hiçbir şey söyleyemezdi ve erkek arkadaşı yanında olmadan söyleyeceği birkaç şey olabilirdi. Bu yüzden Marsten'ı yoluna gönderdi. Ancak o giderken Finn, Damon'a onu takip etmesini işaret etti.

"Robyn'i en son ne zaman gördün?"

"Onu en son Perşembe gecesi, Bane'den ayrıldığımızda *gördüm*." "Ve onunla konuştun mu?"

"Bu öğleden sonra erken saatlerde. İyi olduğunu bildirmek ve tavsiye istemek için ankesörlü telefondan aradı. Buluşmak istedim ama beni bu işe bulaştırmak istemedi. Israr edince telefonu kapattı. Otelimize geri döndük ve mesajı o zaman aldık."

"Peki ondan önce? Perşembe gününden beri onunla konuştunuz mu?"

Adams başını salladı. "Cuma sabahı gazeteyi gördükten sonra onu cep telefonundan aramaya çalıştım. Adamın biri açtı. Sanırım telefonu bulmuştu. Her neyse, bu beni korkuttu, bu yüzden dairesini aradım ve bir mesaj bıraktım. Geri dönmedi. Muhtemelen hâlâ telesekreterdedir."

"Peki sonra?"

"Bir saatliğine ofise gittim, sadece evrak işleriyle uğraştım. Genelde Cuma günlerini evimden yazarak geçiririm ama belki beni oradan aramaya çalışır diye uğramak istedim. Arayacağını umuyordum. Ama bu öğlene kadar aramadı."

Finn, Hope Adams'ı resepsiyona kadar geçirdi ve zaman ayırdığı için teşekkür etti. Onun gidişini izlerken Damon'ı ön merdivenlerde gördü. Marsten'ı takip etmek buraya kadarmış.

"Onu kaybettin mi?"

Damon irkilerek döndü. "Ah-ha. Şimdi de bana sinsice yaklaşan sen oldun. İntikam çok kötü, ha?" Sözleri hafifti ama gözlerinde mizah yoktu.

"Senden onu takip etmeni istediğimi sanıyordum," dedi Finn nefesinin altından.

"Ben yaptım. Dışarı çıktı."

"Nerede olursa olsun onu takip edin demek *istedim*." "Ettim."

O işaret etti.Finn takip etti onun parmak için bkz. Marsten

karakol merdivenlerinden otuz adım ötede Adams'la

buluşmak için ilerliyordu.

"O kadar ileri gitti," diye devam etti Damon. "Üç telefon görüşmesi yaptı. İlk ikisine kimse cevap vermemiş olmalı çünkü mesaj bırakıyor gibi görünüyordu. Olabildiğince yaklaştım ama dışarıdaki gürültüden pek bir şey duyamadım. Cep telefonunda sesini yükseltmek yerine alçaltan bir adam ve normalde böyle bir düşünceyi takdir etsem de, kulak misafiri olmak için gerçekten yardımcı olmadı."

Finn, Adams ve Marsten'ı izledi. Elini sırtına koymuş, ovuşturuyordu. Görüşme odasında olduğu gibi yine ona güven veriyordu.

"Üçüncü bir arama yaptığını mı söyledin?" Finn sordu.

"Biri cevap verdi ve birkaç dakika konuştular. Bu kulağa iş gibi geliyordu. Ne tür bir iş olduğu konusunda spekülasyon yapmamı isterseniz..."

Finn hâlâ uzaktaki çifti izleyerek, "Devam et," dedi.

"Tahminimce avukatını aradı. Bazı şeyler vardı. Belli bir hukuk dili var. Ne olduğuna gelince, muhtemelen bu konuda da spekülasyon yapabilirim..."

Finn ona devam etmesini işaret etti.

"Karl'ı o kadar iyi tanımıyorum. Ben vurulmadan önce Hope'la sadece birkaç aydır çıkıyordu ve hiçbir zaman benim kanepemde takılıp bira içerek maç izlemeyeceğini söyleyebilirim. Ama adam hakkında iyi bir fikrim vardı. Yumuşak davranıyor ama çivi gibi sert. Karl gibi adamlar haklarını bilirler ve masum olsunlar ya da olmasınlar bir santim bile vermezler. Yükümlülüğünün ne olduğunu öğrenmek için avukatıyla temasa geçer ve size o kadarını verir, fazlasını değil. Tacizle uzaktan yakından alakası var mı? Avukatıyla konuşacaksın. Ve eğer onu taciz ettiğinizi düşünürse - " Adams'a başını salladı. "Dikkatli ol. Karşı gelmek isteyeceğin bir adam değil."

Marsten doğruldu ve sanki bir taksi arıyormuş gibi sokağı tarıyordu. Merdivenlere doğru baktı. Gözleri buluştu. Adams onun bakışlarını takip ederek döndü. Bir şey söyledi. Marsten başını salladı ve cevap verdi.

"Daha önce ne hakkında konuştular?" Finn sordu. "Hmm?"

"O aramaları yapmak için odadan çıktığımda. Ne söylediler?"

"Hiçbir şey."

Damon'a döndü. "Robyn'in teslim olmadığını yeni öğrendi. Söylemek zorunda kaldılar - "

"Zip. Onlar aptal değil, Finn. O odanın ses için kablolandığını biliyorlardı. Sen gittiğinde Karl ona endişelenmemesini, bunun bir hata olduğundan emin olduğunu söyledi. Eğildi ve bir şeyler söyledi. Karl başını salladı. Konuşma bitmiştir. Ve eminim ki söylediği şey 'Dikkat et, o dedektif dinliyor olabilir'di. "

Adams ve Marsten yoldan geçen taksileri görmezden gelerek uzaklaşıyor, muhtemelen park etmiş bir arabaya doğru gidiyorlardı.

"Sence karın cesaretini mi kaybetti?" Finn sordu. "Teslim olamadı mı?"

Endişesini göz kırparak uzaklaştırdı ve sonra yumuşak bir sesle "Hayır" dedi. "Onlar da bilmiyor."

Finn merdivenlerden aşağı indi.

"Nereye gidiyorsun?" Damon aradı.

"Onlar her neredeyse."

UMUT

Bir büyücü mü?" Karl arabaya bindiklerinde şöyle dedi. "Ben de görüşme odasında bunu söylemeye çalışıyordum, konuşmamamız gerektiğini söylediğimde. Bir mikrofon olduğundan eminim ama Dedektif Findlay'ın başka bir tür dinleme cihazı olduğunu da düşünüyorum. Bir hayalet."

"Yani o bir büyücü."

Başını salladı. "Koridorda Findlay'le karşılaştığımızda uyarı imgesini yakaladım ama o kadar zayıftı ki tipini anlamam biraz zaman aldı. O zaman bile zayıf olduğu için binada başka biri olduğunu düşündüm. Odaya girdiğimde hafif kaos titreşimleri aldım ve onu *neyin* rahatsız *ettiğini* söylemeye yetecek kadar düşüncelerinden birkaç parça yakaladım. Beni. Benim işim."

"Bir muhabir."

"Bir paranormal araştırmacı muhabir."

"Ah." Karl otoparktan çıktı.

"Üçüncü ve son ipucu? Kapıya doğru bakıp duruyordu."

"Bunu fark ettim. Bize katılacak bir ortak beklediğini sanıyordum."

"Ben de öyle. Ama sanki izliyormuş ya da dinliyormuş gibi biraz fazla uzun bakıyordu. Jaime Vegas'la bu bakışı tanıyacak kadar çok zaman geçirdim - odada hayaleti olan bir büyücü. Eve etraftayken olduğu gibi - Jaime ona bakmaktan, onu dinlemekten kendini alamıyor. Gerçi bunu saklamakta ondan daha iyi."

"Yani Portia Kane'in cinayetinde görevlendirilmiş bir büyücü cinayet dedektifimiz mi var? Nast Cabal'ın karıştığı bir cinayet mi?"

"Katılıyorum. İşin içinde Kabal varsa, tesadüf diye bir şey yoktur."

"Zihin okuma becerilerin geliyor."

"Hayır, sadece Karl okuma becerilerim."

Aynaları kontrol etti. "Peki başka ne düşünüyorum?"

"Dedektif Findlay'ın bir düzenbaz olduğunu. Meşru bir cinayet masası

Dedektif, ama Kabal'ın maaş bordrosunda. Çağrı geldiğinde, Kabal ipleri eline aldı ve davayı o aldı. Bu da Robyn'i bulmamız ve eğer henüz teslim olmadıysa, teslim olmadan önce onu durdurmamız gerektiği anlamına geliyor." Durdu. "Kahretsin. İsimlerimiz onda var. Gerçek isimlerimiz."

"Bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yoktu. Seninkini buldu ve ben de takma bir isimle işimi şansa bırakmadım. Benim sicilim temiz - "

"Demek istediğim, eğer isimlerimizi Nast'lara bildirirse ve onlar da veri tabanlarında aratılırsa, ortaya çıkacağız. Bu yüzden konseyi uyarmalıyım. Ama şu anda asıl endişem Robyn. O aramayı yapmakla istasyona varmak arasında bir şeyler oldu."

"Muhtemelen sadece bir karışıklık. Ama bundan emin olacağız tabii ki. Sizi beklerken birkaç telefon görüşmesi yaptım - biri moteli, biri de bizim oteli aradı, geri dönüp oraya gitmiş olma ihtimaline karşı." Bir ayna kontrolü daha. "Lucas'ı da aradım, Robyn'in yasal temsilcisi olarak bütün karakolları arayacak ve Robyn'in tek başına teslim olmak istediğini, teslim olduktan sonra da kendisini araması gerektiğini söyleyecek. Ondan haber alamadığını söyleyecek, bu yüzden yanlış karakola gidip gitmediğini öğrenmek için etrafı arayacak."

"İyi fikir. Özellikle de Dedektif Findlay Cabal'ın maaş bordrosundaysa. Muhtemelen o aramaları hiç yapmamıştır." Durdu. "Ya da belki Rob'un nerede olduğunu zaten biliyordur."

"Ona sahip olduğu için mi? Hiç sanmıyorum. Bir kuyruk yakaladık."

"Dedektif Findlay?"

"Öyle tahmin ediyorum."

"Onu kaybedelim, sonra da Robyn'i aramaya başlayalım."

FINN

Finn, Adams ve Marsten'ı kaybetmişti. Onları otellerine kadar takip etmiş, beklemiş, biraz daha beklemiş, sonra yaka kartını resepsiyona göstermiş ve bir oda numarası almıştı. Damon'ı yukarı gönderdi. Orada olmadıklarını söylemek için geri döndü.

Finn bizzat yukarı çıkıp bunu doğrulamak istemişti. Ama Damon haklıydı: Marsten'ın taciz çılgınlıkları atması için çizgiyi bir parmak aşması yeterli olacaktı. Eğer odalarındaysa, Peltier'le buluşmayacakları belliydi, bu yüzden onları takip etmişti. Eğer yine sıvışmışlarsa, onları kaybetmişti.

Karakola döndüklerinde Peltier'in cep telefonuna baktılar. Programı tamamen işle ilgiliydi. O çorak daireyi hatırlayınca Finn şaşırmadı.

Robyn Peltier bugünlerde tamamen iş odaklı görünüyordu. Finn bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Altı yıldır L.A.'deydi ve hâlâ kimsenin sosyal hayat diyebileceği bir hayatı yoktu. Buraya yeni bir işe başlamak için gelmiş, sonra da hayatını bunun üzerine kurmuştu. Son çıktığı kadın bile bir sağlık görevlisiydi ve *ona* çıkma teklif etmişti. Bundan utanmıyordu. Bu sadece öyle bir işti. Eğer istersen, bunu hayatın haline getirebilirdin. Yapmıştı da.

Yani Peltier'in programında bir şey çıkmadı. Kişi listesi de aynı şekilde. Los Angeles'taki her numaranın bir iş bağlantısı vardı, düzgünce yazılmıştı, steno ya da kod yoktu. Arkadaş ve aile gibi görünenler Kaliforniya dışı alan kodlarıydı, çoğu Pennsylvania'dan.

Hope Adams'ın cep telefonu numarası oradaydı ve alınan aramaların kaydındaki üç kayıtle eşleşiyordu, hepsi de Cuma sabahı yapılmıştı. Aynen söylediği gibi.

Ondan önce Peltier'i en son Perşembe günü Portia aramıştı. Gece yarısı civarında 911'i aramış. Ondan sonra ertesi sabah Adams'a kadar hiçbir şey olmamış. Sonraki aramalar uzun sürmüştü, dördü Cuma sabahı.

"Bahse girerim telefonu bulan adamdan gelmişlerdir," dedi Damon. "Eyalet dışında tanıdığı herkesi aramış, rehine vermeden önce biraz daha değer k a z a n m ı ş ."

Finn onun haklı olduğundan şüpheleniyordu.

"Bir notlar bölümü olmalı." Damon masanın üzerine yerleşti. "Bobby her zaman not tutar. Mesaj kayıtlarını kontrol ederdim ama pek bir şey bulamazsın. Mesajlaşmayı sevmez."

Notlar vardı ama hepsi işle ilgiliydi, program gibi. Ve kısa mesajları sadece Kane'den gelen mesajlara cevap vermek için kullanıyordu. Onlara da göz gezdirmiş. Bazıları işle ilgiliydi. Diğerleri daha muğlak, Kane Peltier'in şu ya da bu konuda fikrini soruyordu, sanki bir ablaya sorar gibiydi. Peltier'in yanıtları diplomatik ama cana yakındı, Kane'i daha iyi seçimler yapması için nazikçe yönlendiriyordu.

Perşembe öğleden sonra gönderilen son mesajda "Sekmeler bunu görene kadar bekleyin!!!" yazıyordu ve ekinde bir fotoğraf vardı. Finn mesajı açtı ama küçük ekranda sadece elbiseli bir kadını seçebildi.

"Kendine postala," dedi Damon.

"Hmmm?"

"E-posta hesabınıza yönlendirin ve bilgisayarınızda açın. Robyn de öyle yaptı." Ekranı işaret etti. "Şu sembolü görüyor musun? Bu onun yönlendirdiği anlamına geliyor."

Finn başını salladı ve kalın parmakları tuşların üzerinde beceriksizce hareket ederken bunu yaptı. Bugünlerde çocuklar bunu nasıl yapıyordu? Hepsi örümcek maymunlarının el becerisine sahip olmalı -

Gerçekten de az önce "bugünlerde çocuklar" diye mi düşünmüştü? Apartmandaki yaşlı adamlardan biri gibi konuşuyordu; dördüncü kattaki üniversiteli kızlardan şikâyet etmek için sürekli onu durduruyorlardı. Bazı günler onu hatırlamak zor oluyordu.

Sadece otuz dört yaşındaydı, özellikle Damon gibi biriyle takıldığında, gülmesi çok kolay, ayakları üzerinde hızlı,...

Hayat dolu mu? Zalim bir dil sürçmesi. Yirmi dokuz yaşında ölmüştü - Finn'in Los Angeles'a geldiğinde, hayata yeni başladığını hissettiği, evden ayrılıp büyük şehre doğru yola çıktığı yaşıydı. Ya o yolculukta yolun kenarına çekilmiş birini görseydi? Damon gibi o da dururdu. O böyle yetiştirilmişti. Damon'ın katili gibi bir kadın, karanlık ve boş bir yolda Finn'in boyunda bir adamın kendisine doğru geldiğini görünce ne düşünmüş olabilirdi?

"Şimdi orada olmalı."

"Ne?"

Damon bilgisayarı işaret etti. "Dosya şimdiye kadar ulaşmış olmalıydı."

"Doğru."

Her iki seferde de çok yüksek sesle konuştu ve odadaki diğer dedektifler - Vanderveer ve Scala - başlarını çevirip baktılar, sonra da gözlerini devirdi.

"İyi misin Finn?" diye seslendi Vanderveer, emekliliği yaklaşan iri yarı bir dedektifti, simsiyah saçları boyalı olduğunu haykırıyordu.

"Evet. Portia Kane'in Robyn Peltier'e gönderdiği bir fotoğrafı açmaya çalışıyorum. Bilgisayarlar bana göre değil."

"Kane cinayeti mi?" Scala, Finn'in yaşlarındaydı ve üçüncü karısının ısrarı üzerine kısa süre önce yardımcılıktan transfer edilmişti.

Her iki dedektif de masalarından kalktı. İkisi de Finn'den daha fazla bilgisayar bilgisine sahip değildi ama onun görevi, uğraştıkları evrak işlerinden daha ilginç görünüyordu.

Finn fotoğrafı açarken Vanderveer, "Aman Tanrım," dedi. "Bu değiştirilmiş fotoğraflardan biri mi yoksa bu kızın ailesi gerçekten böyle giyinerek evden çıkmasına izin mi vermiş?"

"Bu kız ne zaman ne isterse onu yapıyor," dedi Scala.
"Ve bunu istediği zaman benim evimde yapabilir."

"Onu tanıyor musun?" Finn sordu.

"Keşke. O kızın sahip olduklarının tadını çıkarmak için sağ taşağımı verirdim."

Vanderveer başını salladı. "Bu resimde her şeyi görebilirsiniz."

"Daha likit varlıklarını kastetmiştim." Parmaklarını birbirine sürttü.

"Zengin mi?"

"Bu kıyafetle bunu bilemezsin. Daha iyi moda anlayışı olan yirmi dolarlık fahişeler gördüm. Ama bu Jasmine Wills, kurbanın çılgın düşmanı."

"Onun neyi?"

"Arkadaş gibi davranıyorlar ama aslında birbirlerine katlanamıyorlar. Frenemy, anladın mı?"

"Hayır," dedi Vanderveer. "Okumuyoruz. Ama sekmeleri okumuyoruz."

"Muhabirleriyle sohbet ediyorsun, değil mi Finn? Nasıl gitti? *True News*'teki hatun sana özel *haber* sözü verdi mi? *Bana özel bir şey* vaat etseydi, dişlerimi takar ve gidip bir boynu ısırırdım. Tercihen onunkini. Çok tatlı bir kızdı.

Vanderveer genç dedektifi susturmak için el salladı.

"Yani

Portia Kane'in o fotoğrafla ne işi var?"

"Halkla ilişkiler temsilcisinin bunu gazetelere göndermesini istedi."

"Görünüşe göre sekmeler haklı - bu düşmanlık olayı tam anlamıyla düşmanlığa dönüşmüş." Scala Finn'in omzuna bir tokat attı. "İyi haber şu ki davayı çözdük. Jasmine Wills o fotoğrafı gazetelerden uzak tutmak için Kane'i öldürdü. Ben olsam yapardım, biliyorum." Masasına dönmeye başladı, sonra durdu. "Bir kopyasını bana verebilir misiniz? Saklamak için?"

Vanderveer geri dönerken Damon, "Kulağa çılgınca geliyor ama belki de basit bir kedi kavgası olarak başlayan şey ölümcül oldu," dedi

evraklarına. "İnsanlar silah taşırsa, onları kullanmak çok kolay hale gelir. Bu konuda her şeyi biliyorum."

Finn cevap veremeden telefon çaldı.

"Dedektif Findlay?" dedi bir erkek sesi. "Ben Memur Alec Weston. Çavuşum sizi aramamı istedi. Eminim önemli bir şey değildir, ama ısrar etti..."

Yeni bir acemi. Finn tereddütten bunu anlayabiliyordu. Cinayet masasına, birinci sınıf öğrencilerinin son sınıf öğrencilerine baktığı gibi bakacak kadar yeniydi. Finn onu bir "hımm" ile cesaretlendirdi.

"Sanırım aradığınız kadını görmüş olabilirim. Kane davasından. Robyn Peltier."

Finn'in bakışları Damon'a kaydı. "Gördün -"

Weston aceleyle, "Muhtemelen yanıliyorum," diye devam etti. "Ama çavuşum aramam konusunda ısrar etti."

"Onu nerede gördün?"

"Mantıklı olmayan şey de bu, efendim. Karakolumuzun karşısındaki kafedeydi."

ROBYN

Bayan? Buraya mı gelmek istediniz?" Robyn, "Bir saniye," dedi.

Polis merkezinin merdivenlerine baktı. Bir öncekinden on mil uzakta, Adele'i sonunda kaybettiğinden emin bir şekilde soluklanmak için durduğunda telefon rehberinden rastgele seçtiği bir başka karakol.

Anlaşıldığı üzere, onu sadece geçici olarak yanlış yerde bulmuştu. Robyn bir taksi çağırmaya çalıştığında Adele'in bir ara sokaktan çıktığını görmüştü. O zaman rotasını değiştirmiş, daha işlek bir ticari bölgeye doğru başka bir rota izlemiş, öyle bir kalabalığın arasından geçmişti ki, insanların yanından geçerken "affedersiniz" demeyi bile bırakmıştı.

O zaman Adele'i kaybetmişti. Bundan emindi. İki blok boyunca ondan hiçbir iz yoktu. Sonra bir matineden çıkan insanları görünce kalabalığa karışmış ve kaldırımında bekleyen taksilerden birine atlamıştı.

Taksiciye polis merkezinin adresini verdikten sonra nihayet rahatlamış, yanağını serin cama dayamış ve kalbi yavaşlarken gözlerini kapatmıştı.

Adele Morrissey, karakolda, cep telefonunu kullanmak istiyor. Hope'un Portia'nın cinayetinden sorumlu olduğunu düşündüğü fotoğrafın olduğu cep telefonu. Adele Morrissey'in fotoğrafı.

Kimse oraya gittiğini bilmezken Adele onu istasyonda nasıl bulmuştu? İmkânsız... ve dolayısıyla Robyn'in zihinsel çöküşünün ilk işareti. İkincisi ise Adele Morrissey, paparazzi, onu silahla kovalıyordu. Ancak her ikisi de bunun yanında soluk kalıyordu - delirdiğinin kesin kanıtı.

Adele'i kalabalığın içinde kaybettikten sonra, taksiyi takip eden birileri var mı diye baktıktan sonra, zavallı şoförü dolambaçlı bir yoldan gönderdikten sonra, o oraya varmadan önce polis karakolunun merdivenlerinde kim duruyordu?

Adele Morrissey.

Robyn gözlerini sıkıca kapadı ve açtığına sadece Adele Morrissey'e benzeyen genç sarışın bir kadın görmek için dua etti. Pencereye çarpan bir ses Robyn'in sıçramasına neden oldu. onu Parmaklar. İşte orada. durdu Adele, ulaşıyor için ve Tut.

Robyn kilidi tokatlayarak kapattı ve koltuğun üzerine iki yirmilik bıraktı. "Sür. Lütfen, sadece sür."

Aynadan ona baktı. Sonra Adele arabanın arkasında daireler çizerken bakışları dikiz aynasına kaydı.

"Lütfen. Silahı var. Sür!"

Kaldırımından döndü.

Taksici onu arabasının kapısını çekiştiren silahlı kızdan uzaklaştırmaya oldukça istekli olsa da, sempati ölçerinin süresi birkaç blok sonra doldu. "Şimdi iniyorsun," diyerek kaldırıma yanaştı ve parmağını kaldırıma doğru uzattı; Robyn de buna koltuğun üzerinden uzanıp yirmiliklerden birini geri alarak karşılık verdi.

Kapıyı kapatırken "Çılgın sürük," diyerek veda etti.

Olanların mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Adele'i hayal etmemişti - taksici de onu görmüştü.

Belli ki Adele o fotoğrafı çekmek için Robyn'i takip ediyordu. Portia'yı telefonu için öldürmüştü. Sonra Portia'nın fotoğrafı Robyn'e gönderdiğini keşfetti... ve R o b y n onun cinayet mahallinin yakınında başka bir fotoğrafını çekti. Bu yüzden Robyn'i Judd'ın evine kadar takip etti. Robyn'i bugün nasıl bulduğuna gelince, belli ki bunun

Karl'a zarar veren o genç adam. Bir ortak, belki de Judd'ın katili.

Robyn'i nasıl bulduğuna gelince, bunun üzerinde durmuyordu, bir gün önce Karl'ın onu nasıl bulduğunun üzerinde durduğu gibi. Olan olmuştu.

Adele ve ortağı Robyn'in taksiye bindiğini görmüş olmaları ve Adele onu takip etti. İlk polis karakolundaki olaydan sonra Adele Robyn'in teslim olmaya çalıştığını anlamıştı. Robyn'in hangi karakola gittiğini anladıktan sonra, cep telefonu hâlâ elindeyken Robyn'in teslim olmasını engellemek için oraya ilk o gitmişti.

Sorun şu ki, Robyn'in telefonu yoktu. Aksi takdirde telefonu Adele'e atar, güvenli bir şekilde polise gider ve hikâyesini anlatırdı. Nedense Adele'e telefonu kaybettiğini söylemenin sorunu çözeceğinden şüpheliydi.

Adele'in bir fotoğraf için neden cinayet işlemek istediğine gelince, Damon bunun önemli olmadığını söyleyecekti. Şu anda önemli olan ondan uzaklaşmaktı.

Kendinden oldukça memnunsun, değil mi Bobby?

Robyn, Adele'i gördüğünden beri Damon'ın sesini duymamıştı.

ilk polis karakolunda. Şimdi nihayet onun ne söyleyeceğini hayal edebilecek kadar rahatlamıştı.

Kendinden memnundu. Bir taksi çağırmış ve bir blok öteden alınmasını istemişti. Taksiyi Portia'yı öğle yemeği için ziyaret ettiği oteller kümesine çağırmıştı. Taksi onu bir otele bıraktığında içeri girmiş ve ikinci bir otele giden yürüyüş yoluna sapmıştı. Lobi kapısından çıkıp yeni bir taksiye binmiş ve tekrar yola koyulmuştu.

Şimdi müziğe ve seslerin uğultusuna doğru yürüyordu. Bir tür sokak konseri olduğunu tahmin etti. Nerede bir konser varsa, orada polis vardır. Eğer Adele karakola gitmesine izin vermeyecekse, teslim olmanın başka bir yolunu bulacaktı.

Ancak, insanların her zaman söylediği gibi, ihtiyacınız olduğunda etrafta asla bir polis olmazdı. Konser, ücretsiz işitme testleri, Alaska gezileri ve şehirdeki en düşük eczane dağıtım ücretleriyle övünen dükkanların sıralandığı bir yolda küçük bir sokak festivaline dönüştü. Duyduğu müzik neydi? Canlı bir polka grubu. Bir yaşlılar panayırı, şok edici bir polis eksikliği var.

Görünüşe göre başka bir taksi çağırması gerekecekti. Teslim olması iyi bir şeydi çünkü bu gidişle parası bitecekti. L.A. taksileri ucuz değildi.

Bu caddede bir tane bulma şansı sıfırdı. Festival için kapatılmıştı. Bu yüzden en yakın işlek yolu ya da ankesörlü telefonu aramaya koyuldu ve iki blok yürüdü, ikisini de bulamadı. Sonra sakin bir ara sokağa göz attığında güldü. Park etmiş bir arabanın önünde durmuş, su şişesinden su içen bir LAPD bisikletli devriye polisi vardı. Bir başka bisiklet de arkasındaki posta kutusuna yaslanmıştı. Yirmi metre ötede ikinci bir polis memuru bir restorana giriyordu.

Görünüşe göre bir polis aramayı bırakması gerekiyordu ve onlar her yerde olacaktı.

Derin bir nefes aldı, sonra kaskı bisikletin kollarında sallanan içki içen polise doğru yürüdü. Otuzlu yaşlarındaydı, açık renk saçlıydı, kulakları daha uzun bir saç kesimini tercih ederdi.

"Memur bey?"

Şişesinin kapağını kapattı.

Robyn bağırmadan konuşabilecek kadar yaklaşana kadar bekledi ve "Ben Robyn Peltier," dedi.

Kalın dudakları büzüldü. Güneş gözlüklerini çıkardı ama gözleri koyu camlar kadar boş kaldı. Harika. Tanıştırılrsa bile tanınamazdı.

"Dedektif Findlay beni arıyor," dedi önünde dururken. "Portia Kane'in cinayeti hakkında benimle konuşmak istiyor."

Bu isimle birlikte tanıdık geldi. Sanki ortağını arıyormuş gibi onun yanından geçip gitti, bir eli gizlice silah kemerine doğru gitti.

"Beni Dedektif Findlay'e götürebilir misiniz? Ya da bir araba çağırabilir misiniz?" Zayıf bir gülümseme. "Sanırım o bisiklet iki kişi için yapılmamış. Bunun teslim olmak için en iyi yol olmadığını biliyorum ama... bu uzun bir hikâye."

Eli silahtan uzaklaştı, onun yerine telsizini aldı. Telsizi dudaklarına götürdü, sonra da sanki uzaklaşacakmış gibi ona beklemesini işaret etti. Yine arkasına baktı, hâlâ ortağını umuyordu. Onu tabelaya kelepçelemesini önermeyi düşündü ama adamın yüz ifadesinden bunu kabul edebileceği anlaşılıyordu.

Telefonu o açtı. Robyn refleks olarak onu yalnız bırakmak için gözlerini kaçırdı ve en yakındaki kapalı dükkâna büyük ilgi duyuyormuş gibi yaptı. Polis memuru Dedektif Findlay'i sordu, karakolun adını vererek -

Bir darbe Robyn'in omzuna çarparak dengesini bozdu. Kendini toparladı ve orada dikilen memuru görmek için döndü, ağzı açıktı, yaşadığı şok yüzüne yansımıştı. Ona neden vurmuştu? Adamın eli göğsüne doğru kalktı ve kadın eli takip ederek göğsünde koyu bir lekenin yayıldığını gördü. Adamın gözleri onunkilerle buluştu, sonra dizlerinin bağı çözüldü.

Robyn onu yakalamak için uzandığında, park etmiş bir arabanın arkasından bir figür çıktı, silahı havadaydı. Adele Morrissey.

Silah patladığında Robyn yere atladı. Garip bir düşüş, daha çok bir düşüş ve sert bir şekilde kaldırıma çarptı, elleri dışarı kaydı, avuçlarındaki deri soyuldu, acı omzundan gelen bir acı patlaması altında kayboldu. Eşofmanına yayılan kanı gördü. Vurulmuştu. Tanrım, vurulmuştu. Hissettiği şey buydu, mermi memurun içinden geçip ona isabet etmişti.

Başka bir acı patlaması, bu seferki yan tarafındaydı. Adele ayağını tekrar Robyn'in kaburgalarına çarparken Robyn yuvarlandı. Robyn ayağa fırlamaya çalıştı. Sonra kafasına doğrultulmuş silahı gördü.

"Tek yapman gereken bana cep telefonunu vermeyi Robyn," dedi Adele, sesi bir çocuğunki kadar yüksek ve hafifti. "Ne kadar zordu - ?"

Robyn Adele'in pantolonunun paçasını yakaladı ve çekti. Adele sendeleyerek geri çekilirken, Robyn ayağa fırladı, omzu yeniden alevlenmişti, acı dayanılmazdı. Adele ayağa kalktı, silahını kaldırdı -

Robyn yumruğunu Adele'in koluna çarptı. Çok büyük bir darbe değildi ama bu hareket Adele'i ürküttü. Silahı bıraktı ve silah yere düşerek kaldırımında kaymaya başladı.

Robyn silaha doğru koşmaya başladı ama Adele daha yakındaydı. Diğer memuru görmeyi umarak etrafına bakındı. Ondan iz yoktu. Adele'in çıkmış olması gereken sokağı görünce oraya doğru koştu.

FINN

Finn, Weston'ın karakolundan bir blok ötede başka bir karakoldaki memurdan bir telefon aldı. Bisikletli devriye memurlarından biri telefonla arayıp onunla konuşmak istemiş, sonra hat kesilmiş ve memurun ortağı tuvalet molasından döndüğünde onu kaldırımında sırtından vurulmuş halde ölü bulmuştu.

Bir memurun görevi başında öldürülmesi, bir düzine memurun mahalleyi taradığı sırada mevcut tüm teknisyenlerin kanıt toplamak için orada olduğu anlamına geliyordu. Vurulma olayının ticari bir bölgede gün batımında gerçekleşmesi, vatandaşların aval aval bakmak için toplanmasıyla kaosu daha da arttırdı.

Finn rozetini, Finn'i yetkili birine yönlendirmek bir yana, Finn'in nereye gittiğine bakamayacak kadar kariyer seçimini gözden geçirmekle meşgul olan, uzak gözlü, gri yüzlü bir çaylağa gösterdi. Finn'in aradığı kişi zaten çaylağın onu yönlendirebileceği biri değildi.

Yoluna devam ederken, daha geniş bir sahneye baktı. Bir polisi vurmak için berbat bir yer. Sadece yetişkinlerin oturduğu apartmanların ve emekli köylerinin bulunduğu bir mahallede ticari bir cadde. Uzaktan gelen polka müziği miydi?

Bakışları üniformalı memurları gözden geçirdi ve bir tanesinin üzerinde durdu, kaldırımında oturmuş, dimdik, ceset torbasına konan cesede bakıyordu.

Finn ona doğru yürüdü ve yanına oturdu. Memur - tıknaz, otuz yaşlarında, açık kahverengi saçlı - ona doğru bakmadı bile.

"Özür dilerim," dedi Finn.

Finn'e baktı, başını eğdi, dudaklarını büzdü.

"Özür dilerim."

"Benimle mi

konusuyorsun?" "Evet."

"Yani görebiliyor musun - " Ayağa fırladı ve ceset torbasının etrafını saran memur kalabalığına doğru üç adım attı. "Gord! Hey, Gord!"

Finn ayağa kalktı ve oraya doğru yürüdü. "Seni duyamıyor." "Yani ben..."

"Evet."

Sessizlik çöktü. Finn bu koşullar altında söyleyecek doğru şeyi bulabilecek miydi? Akademideki eğitmenler polisliğin en kötü yanının sevdiklerine ölüm haberini vermek olduğunu söylemişlerdi. Bunun tek nedeni bunu hiç yapmak zorunda kalmamış olmalarıydı.

Finn boğazını temizledi. "Ben John Findlay. Telefon etmiştiniz -

"

Hayalet yavaşça döndü.

"Ama burada olma nedenim bu değil," diye devam etti

Finn aceleyle. "Ben istiyorum ki

Sizi kimin vurduğunu bulun ve burada olanlar hakkında bana söyleyebileceğiniz her şey yardımcı olacaktır."

Hayalet garip bir kahkaha attı, sonra ağzını ovuşturdu.

"Elbette."

"Gidebilir miyiz... ?" Finn bandın dışında bir yeri işaret etti.

Hayalet başını salladı, gözleri hâlâ gerçek bir eğlenceyle dans ediyor gibiydi.

"Siz Memur Kendall mısınız?" Finn onlar yürürken söyledi.

"Lee. Sen olabilir Ara Ben Lee." Kendall

salladı onunkafamda. "Dostum, umarım uyandığımda tüm bunları hatırlarım."

"Hmm?"

"Devriyedeyim. Gord işemeye gitti. Ve ben su içerken kim geldi? Los Angeles'ın en çok aranan şüphelilerinden biri. Bana teslim oluyor. Hem de bisikletimle. İhbar ettim ve bam, vuruldum. Sonra kim geldi? Aradığım aynı dedektif, o da hayaletleri görebiliyor."

Kendall bir vitrinin önünde durdu. "Bu Gord'un hatası, biliyorsun. Bu sabah Kane cinayeti hakkında konuşuyordu, böyle insanların sadece

patladı. Zavallı halkla ilişkilerci kız, Kane'in ona çektiirdiği onca saçmalıktan bıktı. Bütün gün onu dinledikten sonra ne hayal ettim? Bunu."

Finn başını salladı. Başka ne yapabilirdi ki? Hayaletle geçirdiği birkaç değerli dakikayı onu öldüğüne ikna etmek için mi harcayacaktı? Belki çok etik bir seçim değildi ama Finn'in yapması gereken bir iş vardı.

"Yani Peltier sana yaklaştı..."

Kendall iç çekti.

"Lütfen. Uyanmadan önce."

"İyi. Tamam. Tamam. Yani oradan geldi - " Sokağın bir ucunu işaret etti. "Sokak festivali."

"Sokak festivali mi?"

"Golden Years Jamboree" ya da her neyse. Yaşlı insanlara saçmalık satmak için bir bahane. Yeterince yaşlı olduğundan değil - benden daha genç. Bu senin için rüyalar, ha? Asla mantıklı değiller."

"Sanırım hayır. Bana neye benzediğini söyleyebilir misin?"

Eşkali Robyn Peltier'e, diğer memurun daha önce giyerken gördüğü beyaz ve lacivert eşofman takımına kadar uyuyordu. Sonra Kendall ona ne söylediğini anlattı.

"Teslim olmakta zorlanıyor muydu?" Finn tekrarladı.

"Hey, bunun mantıklı olmaması gerekiyordu, hatırladın mı? Ben de aradım. Ve sonra..." Kendall sanki bir kurşun deliği görmeyi bekliyormuş gibi göğsüne baktı. "Bam."

"Seni o mu vurdu?"

Dudakları büzülmüştü. Büyük dudakları vardı, kalın ve çarpıktı, sanki çok büzülmüşler ve kalıcı olarak düzelmişlerdi.

"Hayır, bilmiyorum... Bir düşüneyim. Telsizdeyim, seni soruyorum ve o hareket etti... geri. Geriye doğru sendeledi."

"Senden uzakta mı?"

"Sonra vurulduğumu hissettim." Dudaklarını tekrar büzdü. "Ya da belki ondan önce vurulduğumu hissettim. Söylemesi zor. Her şey biraz bulanık."

"Ama siz vurulduğunuz sırada tökezledi?"

"Geriye düştü, sanki onu tokatlamışım gibi bana bakıyordu ve... omzunda kan vardı." Gözlerini kırptırdı. "O da vurulmuş olmalı."

Finn olay yerini incelemekle meşgul olan Damon'a baktı. Finn ona hayaleti bulursa uzak durmasını söylemişti - başka türlü açıklamak çok zordu.

Kendall sözlerine şöyle devam etti: "Kurşun beni delip geçmiş ve ona saplanmış olmalı. Huh." Sanki rastgele bir suçu bir araya getiriyormuş gibi sakince bir an düşündü.

"Sonra ne olacak?"

Daha çok düşünüp taşınyor. "Emin değilim. Her şey karardı, sonra bedenimin üzerinde duruyordum."

"Peltier buralarda mıydı?"

"Hayır. Gord koşarak gelene kadar sadece bendim."

ADELE

Adele polisi öldürmek istememişti. Sadece bundan kaçınmanın bir yolunu bulamamıştı.

Robyn'in hatasıydı. Anlaşılan kaçak olmanın onu bir film kahramanı yapacağına karar vermişti. Ara sokaklarda koşuyor, gölgelerde saklanıyor, Adele'i atlatıyor, sonra da onu tekmeleyip yumrukladıktan sonra tekrar kaçıyordu.

Adele dizini ovuşturdu. Çürüyecekti. Eklem her adımda şikâyet ediyor, dişlerini geriyeordu. Robyn, Adele'in karnına vurmadığı için şanslıydı. Eğer bebeğe zarar verseydi...

Adele tehdidi nasıl bitireceğinden emin değildi. Zaten Robyn'i öldürmek zorundaydı. Yüzünü ismiyle bir araya getirdi. İsminin onu çok uzağa götüreceğinden değil. Adele Morrissey bir işletmeydi, bir kişi değil. Başka bir şirkete ait bir şirketti, nihayetinde Kumpanya'nın elindeydi, ama o kadar çok katmanın ardında duruyordu ki, sıradan bir insanın bağlantı kuramayacağı Onlar. Adele gerçek adını bile hatırlayamıyordu.

Yine de, polisler yeterince uğraşırlarsa bağlantıyı kurabilirlerdi ve kuracaklardı da, artık kendilerinden iki kişi ölmüştü.

İşler daha da kontrolden çıkarsa, Irving Nast Adele'i kurtarmaya gelecekti. O ve bebeği birkaç ceset yüzünden kaybedilemeyecek kadar değerliydi. Ama iş o noktaya gelirse, onlara borçlu kalacaktı. Kendi başına halletmesi daha iyiydi.

Saatini kontrol etti. Akşam yemeğini kaçırmıştı. Niko hiç mutlu olmayacaktı. Ortak Cumartesi yemeği bir zorunluluktan - gelecek yoğun geceyi tartışmak ve gerekirse kaynakları yeniden tahsis etmek için bir şans. Lanet olası Robyn Peltier. Adele'in başı ciddi bir belaya girmeden önce bu işi halletmesi gerekiyordu.

Elini cebine attı ve ipek gömleğe dokundu. Birkaç gün sonra aralarındaki bağ o kadar güçlü olacaktı ki, bir desteğe ihtiyacı kalmayacaktı - Portia'yla yapabildiği gibi Robyn'i gözünde canlandırıp onu görebilecekti. Yine de asla o kadar ileri gidemeyecekti. Robyn bu gece ölecek, sonra Adele Irving Nast'ı arayacak ve görüşmelere devam edecekti.

Gözlerini kapattı.

Bak, işte oradaydı, başka bir mağazadan çıkıyordu. Bu sefer ne aldın Robyn? Temiz bir gömlek, bandaj ve yarasını temizlemek için su almıştı bile. Robyn kendine çeki düzen vermek için bir tuvalet kabinine çekildiğinde, Adele onu öldürmek için en iyi şansını yakalamış olacaktı... eğer Neala, Adele'in Colm'a bıraktığı mesaja geri dönmek için tam o anı seçmemiş olsaydı. Neala geri arayıp Colm'un Jasmine Wills'in izini sürme konusunda kendisine yardımcı olamayacağını söylemişti. Niko'yla bir dersi vardı ve gerçekten de Adele Jasmine'in izini sürmeyi öğrenecekse bunu kendi başına yapması gerekmez miydi?

Kaltak.

Adele Colm'u gerçekten kullanabilirdi. Sonunda telefonu kapatıp Robyn'e odaklandığında, onu bir banyo kabininde yarasını sararken görmüştü. Banyoyu tespit etmenin bir yolu olsaydı, bu mükemmel olurdu. Adele Robyn'i en son gördüğünde lokantalarla dolu bir caddede idi ve Robyn'in kullandığı tuvalet bunlardan herhangi birinde olabilirdi.

Robyn'in yarası çok zayıflatıcı görünmüyordu. Yine de Adele bunun yavaş etkili olmasını, kurşunun hayati bir atardamara doğru ilerlemesini ve her an Robyn'in yere yığılıp ölmesini umuyordu.

Bütün bu durum gülünçtü. Robyn Peltier Adele'den büyük olabilirdi ama dünya deneyimi açısından ondan ı ışık yılı gerideydi. Korunaklı bir üst-orta sınıf kıızıydı, Los Angeles'a yeni taşınmıştı, şehri tanımıyordu, muhtemelen iğrenç bir şeye basma korkusuyla bir ara sokağa adımını bile atmamıştı. Şimdi omzundan vuruldu ve ne yaptı?

Karşılık verir ve kaçar. Field yarayı bir banyoda sarar.

Mağazalar artık kapanıyordu. Restoranlar da bunu takip edecekti. Tüm bu koşuşturmanın bedeli ağır olmaya başlayacak ve Robyn yorulmaya, yıpranmaya başlayacak ve sonra...

Adele gülümsedi.

ROBYN

Kafası kesilmiş bir tavuk gibi koşturup duruyordu. Adele bisikletli polisi vurduğundan beri Robyn'in yaptığı buydu.

Birkaç kez aklı başına gelmişti. Kanı saklamak için bir gazete tutarak bir gömlek ve ilk yardım malzemeleri almış, sonra da üstünü değiştirmek ve omzunu düzeltmek için bir banyo bulmuştu. Kalan parasının çoğunu kullanarak bir cep telefonu da almıştı. Yardım çağırmak için kullanmayı planlamıştı. Ama bırakın arama yapmayı, telefonu henüz açmamıştı bile.

Robyn ne zaman aklını başına toplasa, Adele nefret ettiği filmlerdeki baltalı katiller gibi ortaya çıkıyordu. Şimdi kendi versiyonunu yaşıyordu. Kadın onu nasıl bulup duruyordu? Robyn banyoda tüm giysilerini çıkarıp silkelemiş ve bir verici aramıştı.

Adele'i kaybetmeye çalışmaktan vazgeçmişti ve şimdi oyun planı, ne yapacağını düşünürken kalabalık yerlerde kalmaktı. Ama yorgun beyni tek adımlık uzun vadeli bir strateji düşünemiyordu.

Adele'in pes etmesini umuyordu. Eve gitmesini, biraz uyumasını, ertesi gün tekrar denemesini... Robyn'e dinlenmek ve yeniden toparlanmak için bir şans vermesini. Yine de Adele o sinematik canavarlardan herhangi biri kadar yorulmaz ve acımasızdı.

Dükkânlar kapanıp sokaklar boşalırken Robyn oturacak ve aklını başına toplayacak bir yer bulması gerektiğini biliyordu. Bir kulüp ya da sinemanın insanlarla dolu olacağı kesindi ama karanlıktı da ve Adele onu orada vurmaktan çekinmezdi.

Bir taksi daha çağırdı.

"Nereye?" diye sordu şoför, kadın arabaya tırmanırken.

"İşlek olan herhangi bir yer" demek istedi ama taksi şoförlerinin deli olduğunu düşünmesi konusunda yeterince deneyimi vardı.

"İş için Los Angeles'tayım," dedi. "Eğlenceli bir şeyler arıyorum ama bir kulüp değil. Açık havada bir şey harika olurdu." Aklına daha önceki sokak festivali geldi. "Belki bir festival?"

Sert bir fırça yemeye hazırlanıyordu ama taksici gülümsedi. "Karnavalları sever misin? Wilshire Park'ta bir bahar panayırı var. Birkaç okul bağış toplamak için düzenliyor. Kızlarım bu gece oraya gitmekten bahsediyordu."

Bir bahar panayırı. Bir sürü ışık. Bir sürü insan. "Mükemmel."

Robyn, iki genç kızın sohbet edip kıkırdadığı giriş kabininden bir düzine metre uzakta durdu. Geçici çitlerin ötesinde bir orta yol vardı. Arabadan inmeden önce bile duymuştu - sahte korku çığlıklarını, çığırtnınların bağırışlarını, patlayan hoparlörlerden gelen müzik sesini.

Tek fiyatlı bir bileklik aldı ve içeri girdi. Fuarlar Robyn için asla çok gürültülü, çok sevimsiz ya da çok cafcıflı olamazdı. Bir keresinde, yıldönümleri için Damon bu küçük bileziğı bulmuştu.

Tamam, bu kadar yeter. Anılara dalmanın sırası değildi. Başı kesilmiş bir kümes hayvanı gibi koşmayı bırakmalı ve kafası tamamen bağılı bir kadın gibi davranmalıydı.

Bu yüzden pamuk şeker aldı, kendi kendine bunun mutlu bir panayır ziyaretçisini oynamak için gerekli bir kılıf olduğunu söyledi - ve eğer yüzünün önünde tutulursa, bir kaçak için mükemmel bir kılıf. Sonra oturmak için mükemmel bir yer seçti - bir içecek karavanına yaslanmış bir bank. Bankın bir ucunda kendi yaşında bir kadın oturuyordu ve kucağında uyuyan bir bebek vardı. Ve Robyn aylardır ilk kez ona bakıyor ve bir kayıp acısı hissetmiyordu.

Orada, ışıklar ve insanlarla çevrili ama gölgeler ve pamuk şekerlerle gizlenmiş olan Robyn sonunda biraz rahatladı. O

Artık tanıdık gelen koyu sarı saçları bulmak için yolu aradı.

Orada mısın, Adele? Hadi, çık ortaya ve "boo" de. Bobby hiçbir yere gitmiyor.

Bir tutam kesme şeker kopardı, içinde erimesine izin verdi. sonra cep telefonunu açtı ve aradı. "Hope? Ben Robyn."

"Tanrıya şükür. Sen iyi misin?"

Kelimeler Robyn'i suçluluk duygusuyla bıçaklayan bir iç çekişle döküldü. Daha önce aramalıydı. Ne yapmalıydı? Hope'a silahlı çılgın bir kız tarafından takip edildiğini mi söylemeliydi?

"Ben iyiyim," dedi Robyn, ki bu o an için doğrudu.

"Neredesin sen? Bu gürültü de ne?"

"Ben güvendeyim. Sadece teslim olmakta biraz zorlanıyorum." "Bunu tamamen anlıyorum. Ahlaki ve yasal destek olmadan bunu yapmaya cesaret edebileceğimi sanmıyorum. Bu yüzden

İşte yapacağımız şey - "

"Öyle değil. Ben - " İki çocuk gitmeden önce Çığ'a binmek istediklerini haykırarak yanlarından geçti. Robyn onların geçmesini bekledi.

"Rob? Hâlâ orada mısın? Bu gürültü de ne?"

"Meşgul bir yer. Teslim olmak istiyorum. Denedim. Ama yapamıyorum.

Fotoğraftaki kız bu. Adele Morrissey." "Adele mi?

Nasıl - ?"

"Onu tanıyorum. Eskiden Portia'nın fotoğraflarını çekerdi. O bir papa razzo."

"Ne?"

"Bir paparazzi. Ve görünüşe göre lanet bir psikopat."

Yanındaki kadın sertçe ona baktı. Hope bile onun konuşması karşısında şok içinde sessizliğe bürünmüştü. Robyn kadına bir özür mırıldandı ve sesini alçaltarak banktan aşağı indi.

"Polis karakolundaydı."

"Adele mi? Fotoğraftaki mi?"

"Doğru. Beni durdurdu. Cep telefonumu istedi. Silahı vardı, ben de kaçtım. Beni kovaladı. Başka bir taksiye bindim, başka bir polis karakoluna gittim ve o oradaydı, merdivenlerde beni bekliyordu. Oraya benden önce varmış."

"Tamam, yani - "

"Onu kaybedemem Hope. Ne yaparsam yapayım, nereye gidersem gideyim, o beni buluyor. Sonunda bir polis memuru buldum - bisikletli bir devriye. Onu vurdu." Bu anıyı hatırlayınca hava incelmış gibiydi ve Robyn devam etmeden önce nefesini toparlamak için nefes alıp vermek zorunda kaldı. "Onu arkasından vurdu. Onu öldürdü. Omzumdan bir kurşun yedim."

"Seni o mu vurdu?"

"Ben iyiyim. Ama hâlâ beni takip ediyor ve ona bir şans verdiğim anda, *sahip* olmadığım bir cep telefonu için beni öldürecek."

"Tamam, o zaman ona bu şansı vermeyeceğiz, değil mi?" Hope'un sesi sakindi.

"Beni bulabilir Hope. *Her yerde*. Onu defalarca kaybettim ve nereye gidersem gideyim, güvende olduğumu düşündüğüm anda ortaya çıkıyor - "

"Şu an güvenli bir yerde misin? Bekleyebileceğin bir yer?" "Evet, ama - "

"O zaman bana nerede olduğunu söyle, biz de gelip seni alalım." "Dinlemiyorsun Hope. Seni öldürecek. Karl'ı öldürecek."

Benimle onun arasına giren herkesi öldürecek." "Biz hallederiz. Sadece söyle bana - "

Robyn telefonu kapattı. Saniyeler sonra, tanıdık olmayan bir zil sesi onu yerinden sıçrattı. Telefonu.

Telefonu kapatıp tekrar açtı, sonra 411'i tuşladı, karakolu aradı ve Dedektif Findlay'i sordu. Numarasını bırakmayı teklif etti ama kadın arayanın kim olduğunu duyunca hatta kalmasını istedi.

Birkaç dakika sonra bir ses "John Findlay," dedi.

"Dedektif Findlay? Ben Robyn Peltier. Bir süredir beni arıyor."

"İyi misin?"

Beklediği bu değildi ve "Ben iyiyim" demeden önce bir an tereddüt etti. Bir bahar fuarındayım..." Tam olarak hangi semtte olduğundan emin değildi, sadece taksicinin Wilshire Park bölgesi olduğunu söylediğini hatırlıyordu, o yüzden ona bunu söyledi.

"Adil mi?"

"Uzun hikâye. Teslim olmaya çalışıyordum ama - " "Sorun yaşıyordun."

Durakladı. Bunu nereden biliyordu?

"Hemen geliyorum," diye devam etti. "Halka açık bir alanda kalın."

Vardığımda ararım. Bana yirmi dakika ver."

"Tamam."

"Omzun nasıl? Tıbbi müdahaleye ihtiyacın var mı?"

"Benim... ?"

Bisikletli memur. Yaşıyor olmalı. Findlay'e kızın vurulduğunu ve teslim olmakta zorlandığını söylemişti.

"Baktırmam gerekecek, ama - "

"Telefonu kapat," dedi yanındaki bir ses.

Robyn uyuyan çocukla kadını görmeyi umarak başını çevirdi. Onun yerine, bankın diğer ucunda oturan Adele Morrissey'di.

"Alo?" Adele söyledi. "İngilizce biliyor musun Robyn? Telefonu kapat."

Yaptı, hâlâ sersemlemişti. "Ne istiyorsun?"

"Duh. İki gündür istediğim şeyin aynısı. Biz ona cep telefonu diyoruz. Bakalım değişiklik olsun diye parlak bir şey yapabilecek misin ve daha fazla insanı öldürmeden önce onu teslim et."

"Ben öldürmedim -"

"Tabii ki var. Perşembe gecesi koşarak gittiğin polis arkadaşın mı? Birkaç saat önceki bisikletli polis? Boohoo, zavallı ben, beni koruyacak bir erkeğe ihtiyacım var. Ne olduğunu gördün mü? Bana onları öldürtüyorsun ve ben bundan bıktım. Yapacak daha iyi işlerim var, biliyorsun."

Robyn aranıyor Adele'in gözler için bazı işaret
o komik olmaya çalışıyordu. Hiç yoktu.

"Telefonumu mu istiyorsun?" Robyn telefonu kaldırdı ve salladı. "*Bu telefonu mu?*"

Adele, önünde şeker sallanan bir çocuk gibi ters ters baktı. yüzünün.

Robyn çırpılmış onu kol Yani hızlı a
adam eğildi olarak vurulmaktan kıl payı
kurtulsa da.

"Sen -" diye başladı Adele.

"Kaçsan iyi olur," dedi Robyn. "Bugünlerde insanlara güvenemezsin. Biri senden önce alırsa..."

Adele ona ters ters baktı, sonra ayağa fırladı ve telefonu bulmak için kalabalığın içinde kayboldu.

Robyn, Adele gözden kaybolana kadar bekledi, sonra cep telefonunu kolundan çıkarıp diğer tarafa doğru gizlice gitti.

ROBYN

Robyn dönme dolap arabası tırmanırken panayır alanının rengârenk sisine baktı. Dedektif Findlay yolda mıydı? Eğer gelirse ne yapacaktı? Sessizce onu mu arayacaktı? Yoksa anons sistemine el koyup Adele'i ölümcül bir paniğe mi sürükleyecekti?

Daha hafif bir düşünceye odaklanarak son düşünceyi bir kenara bıraktı. Yarının manşeti: "Çifte Cinayet Şüphelisi Dönme Dolapta Yakalandı." Gülmeye çalıştı ama sesi titrek çıktı, araba alçalırken esen rüzgârla savruldu, sallanma yaralı omzunu ateşe verdi.

Arabası aşağıya doğru indiğinde, Adele'i yolculuğun çıkış kapısındaki kalabalığın içinde gördü. Robyn şaşkınlıktan bir kıvılcım bile çıkaramadı. Adele'i alt edebileceğini düşünmenin ötesine geçmişti. Bunu atlatmak için inanılmaz olana inanmak zorundaydı - bu genç kadının onu nereye giderse gitsin bulabileceğine. Bunu kabullenmeli ve buna göre hareket etmeliydi.

Araba bir sonraki sefer indiğinde Robyn sanki onu görmemiş gibi kalabalığın içinde Adele'i arıyormuş gibi yaptı. Araba tekrar yükseldiğinde cep telefonunu kullandı ve bir taksi çağırdı. Görevli bir arabanın yirmi dakika içinde ön kapılarda olacağını söyledi. Robyn saatini kontrol etti, hesaplıyordu. Soğuk gece havasından derin bir nefes aldı. Altı saattir psikopat bir katille kedi fare oyunu oynuyordu. Yirmi dakika daha hayatta kalabilirdi.

Robyn tüm aramaları kayıttan sildi. Bu telefonu Adele'e vermek zorunda kalırsa, kandırıldığını anladığında Hope'un peşine düşme riskini göze alamazdı.

Taksiye bindikten sonra en yakın polis karakoluna gidecekti. Adele bir şekilde oraya önce varmayı başarırca, Robyn bir karakol bulana kadar karakoldan karakola devam edecekti.

Şoför onu kapıda bırakabilirdi. Sonra da kaçımaya başladılar.

Damon'ın da dediği gibi, bu plan berbattı. Ama idare etmek zorundaydı.

Dönme dolap şimdi boşalıyordu. Robyn yan tarafa doğru eğilerek kalabalığı inceliyormuş gibi yaptı. Adele'in çıkışta iri yarı bir adamın arkasına geçtiğini görmüştü bile.

Sonunda Robyn'in arabası perona ulaştı. Operatörün inmesine yardım etmesine izin verdi ve çıkışa doğru ilerlemeye başladı. Çıkışa birkaç adım kala durdu, ceplerini kontrol ettikten sonra başını salladı. Binicilerin sırt çantalarını ve doldurulmuş ayılarını sakladıkları bölmelere doğru yürüdü. Son küpün içini karıştırıyormuş gibi yaptı, sonra da tel örgülerdeki yakın bir boşluğa doğru fırladı. Kapıdaki görevli, o içeri girerken sadece gönülsüz bir "merhaba" demekle yetindi.

On altı dakika kaldı.

Robyn koşmadı - çok açıktı - sadece hızlıca yürüdü, kendisini birkaç dakikalığına Adele'in erişiminden uzaklaştıracak bir atraksiyon aradı. Ancak kuyruklar artık gülen, itişip kakışan ve yirmi yaşın üzerindeki korkutup kaçıran gençlerle doluydu. Robyn onların arasında bir başparmak gibi göze çarpacaktı. İhtiyacı olan şey -

Arkasında küfür dolu bir patlama patladı ve Adele'in bir grup gencin arasından geçtiğini görmek için arkasına baktı, bakışları Robyn'e sabitlenmişti, yoluna çıkan herkesi kenara itiyordu.

Tamam, Bobby, göz atma zamanı bitti. Bir şey seç ve kışını kaldırıp içeri gir.

Robyn büyük bir grubu atlattı. Sonra cevabı gördü, Kör edici projektörlerin altında parıldıyor ve göz kırpmıyor. Aynalardan oluşan bir ev.

Koşarak yanına gitti ve uyuklayan görevliyi ürküttü. Belli ki bu geceki panayırın en popüler atraksiyonlarından biri değildi. Böylesi daha iyi. Robyn bilekliğini gösterdi, merdivenleri tırmandı ve labirente daldı.

İlk birkaç koridorda yılan gibi kıvrılarak ilerledi, etrafına pek aldırmış etmedi, ta ki yeterince derine indiğine karar verip yavaşlayana kadar.

Beni her yerde bulabileceğini mi sanıyorsun, Adele? Bunu dene.

Serin cam duvara yaslandı, nefesini tutarken gülümsedi. Karavanın ötesinde panayırın ışıkları parıldıyor, renk baloncuklarını bozuyordu.

Uh, Bobby... Bunu görememelisin. Aynalardan değil.

Kendi kendine bunun bir yanılsama olduğunu, ışıkların aslında karavanın içinde, aynalardan yansıyor. Sonra omuzlarında bir çocuk taşıyan bir adamın çarpıtılmış şeklini gördü, küçüğün beyaz gömleği parlıyordu.

Aynalı bir ev mi? Hayır, camdan bir evdeydi.

Panik yapma, Bobby. Orada bir tek sen varsın, değil mi? Eğer dışarıdaki insanların yüzlerini göremiyorsan, Adele de seninkileri göremez.

Ama Adele için bunun bir önemi yoktu. Robyn'i bulabilirdi.

Her yerde.

Karavanın basamakları gıcırdadı. Uzaktaki girişte bir figür belirdi. Robyn döndü ve diğer tarafa doğru tökezledi. Üç adım attı ve bir cam bölmeye çarptı. İki elini birden uzatıp yolunu bulmaya çalıştı, önünde ve iki yanında camlar vardı ve o zaman cam labirent fikrini anladı. Çıkış işaretini görebiliyor ama ona ulaşamıyordunuz, güneş odasında yakalanmış bir kuş gibi sağa sola çarpıyordunuz.

Hissetmeye devam etti. Önünde ve yanında cam, kapana kısılmış -

Bobby mi? Sakin ol. Sadece bir çıkmaza girdin.

Döndü ve koridorlarda ilerleyen diğer figürü gördü. Sadece açık renkli bir gömlek ve koyu renk bir pantolon seçebiliyordu, bu da fuardaki insanların yarısına uyabilecek bir tanımdı.

Derin bir nefes al... sonra oradan defol git, Bobby.

Robyn geldiği yoldan geri döndü, yanları ve önü taradı, onu çıkış tabelasına yaklaştıracak her dönüşü aldı. Diğer kişi de - Adele olduğunu düşünmeyi reddediyordu - hareket etmeye devam etti, labirentte gezinirken önce yaklaştı, sonra uzaklaştı.

Sonunda Robyn tam ileride, camın üzerinde, atlayabileceği kadar yakında çıkış işaretini gördü -

Duvara çarptı.

Ellerini çılgınca üç tarafta da gezdirdi. Çıkış *tam oradaydı*. Basamakları, yoldan geçenlerin yüzlerini görebiliyordu, onları ayıran sadece bir cam vardı.

Arkasını döndü. Diğer figür şimdi daha yakındaydı, en fazla üç metre ve birkaç cam bölme ötedeydi. Koyu sarı saçlı ve sarı gömlekli bir kadın. Tıpkı -

Düşünme, Bobby. Sadece hareket et.

Ama hareket etmek Adele'e yaklaşmak demekti. Silahı hayal etmeye devam etti ve dizleri kilitlendi. Sonunda gözlerini kapadı ve yolunu hissederek bir adım attı, sonra bir adım daha. Çıkışa giden kavşak çok uzakta olamazdı. Sadece yanlış bir dönüş yapmıştı.

Ama o yapmamıştı. Arka koridor boyunca başka bir yol yoktu. Sonunda sona ulaştı, döndü ve tekrar döndü, her hareket onu arayan figüre daha da yaklaştırıyordu.

Sadece devam et. Girişe kadar gelebildiyse, bu yeterliydi. Adele'i görmezden gel. Burası halka açık bir yerdi -

Cama çarpan bir sesle Robyn yerinden sıçradı ve dönerken bile Adele'in taksi penceresindeki anısı yeniden canlandı.

İşte oradaydı, tam diğer taraftaydı, yüzü çarpık cam tarafından bükülmüş, canavarca bir şeye dönüşmüştü, tüm gözler ve açık ağız. Çarpıklığın içinden bile Robyn kızın nefretini görebiliyor ve bir öfke seli hissediyordu. Bu kızın nefretini hak edecek ne yapmıştı?

O deli, Bobby. Bir nedene ihtiyacı yok. Sadece kaç -

Adele silahını çıkardı.

Robyn bakışlarını silahtan ayıramayarak yana kaydı.

Camın diğer tarafında Bobby. Seni korkutmaya çalışıyor. Ona izin verme. Sadece oradan çık.

Yanlara doğru yavaş bir adım daha. Robyn elini onun içine kaydırды

cebinden cep telefonunu çıkardı ve duvara doğru fırlatmasını işaret etti. Adele başıyla onayladı ve silahını indirdi.

Robyn uzanabildiği kadar yükseğe uzandı ve telefonu duvarın üzerinden aşağı bıraktı. Adele'in telefonu yakalayıp yakalamadığını görmek için beklemedi. Tam kaçmak için dönüyordu ki, göz ucuyla Adele'in telefonu yere bıraktığını, ellerini kaldırdığını ve silahı havaya kaldırdığını gördü.

Robyn atladı. Kurşun camı yararak vızıldayarak yanından geçti.

Vay anasını. Vay anasını!

Robyn ayağa fırladı ve koşmaya başladı, ellerini uzattı, camı hissettiğinde yön değiştirdi. Arkasında bir çatırtı daha duydu. Bir kurşun daha.

Dışarıda kimse yok muydu? Duyamazlar mıydı? Adele'in silahında susturucu vardı ama ses çıkarıyordu. Cam kırılmalarıyla birlikte belirgin bir ses. Yine de karnavalın gürültüsünden kimse fark etmemişti. Robyn istediği kadar yüksek sesle bağırabilirdi ve sadece yandaki fermuardaki bir kızla karıştırılırdı.

Önündeki cam bir örümcek ağına dönüşerek çatladı, ortasında bir kurşun deliği vardı. Robyn döndü, çılgınca başka bir geçit aradı, bir tane buldu ve onu aldı, onu karavanın arkasına doğru götürdü.

Çarpıtılmış, boyanmış bir palyaço arka duvardan bakıyordu. Görüntüde doğru olmayan bir şeyler vardı, kostüm dengesizdi, sanki biri boyalı bir paneli yanlış yerleştirmiş ve siyah bir çizgi bırakmıştı. Sonra çizginin gece gökyüzü olduğunu fark etti, resim bir kapıyı maskeliyordu, çarpıklık kapının açık olduğu anlamına geliyordu.

Kapıya doğru hızla ilerledi, elleri dışarıdaydı, başka bir cam duvar bekliyordu, onu parçalamaya hazırdı. Ama şansı yaver gitti ve üç adımda kapıya vardı, hevesinden tökezleyerek ilerledi, elleri sertçe vuruyordu. Kapı onun ağırlığıyla açıldı ve sendeleyerek merdivenlerden yüzüstü düşmek üzereyken bir figür onu yakalayıp kapıyı arkasından çarptı.

Çılgılık atmak için ağzını açtı. Bir el ağzını kapattı. Figür onu kendine doğru çekti; bir eli belinde, diğeri boynundaydı ve onu kendine doğru çekiyordu.

"Şşşt," dedi bir erkek sesi. "İyisin."

Arkasını dönmek için çabaladı, adam omuzlarından tutup onu merdivenlerden aşağıya ve karavanın arkasındaki gölgelere itmeden önce siyah saçlarına bir göz atmayı başardı. Sonra onu tekrar kendine doğru çekti, eli ağzını kapatmaya hazırdı, ona bir sebep verene kadar bekledi.

Adele'in ayak sesleri karavanın zemininde yankılandı. "Karl?" Robyn fısıldadı.

"Shhh, evet. İyisin."

"Nasıl - ?" Tam onu nasıl bulduğunu soracaktı ki, telefon konuşmasını ve Hope'un arka plandaki gürültüye kulak misafiri olduğunu hatırladı.

Onun kulağına eğildi. "Üç kadar sayayım mı?" Karavan sırasının arkasındaki dar ve karanlık şeridi işaret etti.

Saymaya başladı. Üç deyince, Karl arkasındayken koşmaya başladı. Bir kez arkasına bakmaya çalıştı ama Karl onu itti ve devam etmesi için tısladı.

Sonunda üzerinde Sadece Personel yazan ve sivilceli bir genç tarafından yönetilen bir çıkışa ulaştılar. Onu ileri doğru itmeye devam eden Karl, kapıyı tuttu.

Çocuk şarjörünü indirdi. "Hey, sen - ?" "Personel."

Karl onu dürttü. Yine yavaşlamaya, konuşmaya, dönüp ona bakmaya çalıştı, ama Karl onu itti, daha da az

Bu sefer nazikçe, sert bir "çekil" ile.

Panayırın neden parkın bir ucuna sıkıştırıldığını şimdi anlayabiliyordu. Diğer tepelik ve ağaçlıktı. Gözlerini kısıtığında, bisikletlilerin patikadan uzak durmasını söyleyen bir tabelayı seçebiliyordu. Karl onu oraya, patikaya ve ormana götürdü.

Adımları yavaşlayıp yürümeye başladığında yaklaşık on beş metre gitmişlerdi.

"Burası iyi bir yere benziyor," dedi. "Oldukça sıradan bir yer. Seni burada bulamaz."

Artık fısıltıyla bozulmayan ses Karl'a ait değildi.

Robyn döndü. Arkasında o öğleden sonra takip ettiği genç adam duruyordu. Karl'a saldıran adam.

FINN

Eğer bu ortaklık yürüyecekse, Finn'in Damon'ın duymasına izin verdiği şeylere çok daha dikkat etmesi gerekiyordu.

Memur Kendall'ın cesedi kaldırıldıktan sonra Damon, Finn'in arkasından dolaşarak kulak misafiri olmaya çalışmış ve olabilecek en kötü anda kulak misafiri olmuştu.

Finn arabayı fuar alanına doğru sürerken Damon, "Yani... bir omuz atışı," dedi - yine.

"Vurulmak için en güvenli yerlerden biri. Kurşun genellikle içinden geçer -"

"Bunu sen söyledin. Ama bu *genellikle bir* parçası. Ya geçmezse? Sadece geçerse mi güvenli olur? Bir şeyler ters gidebilir mi?"

"Genellikle ölümcül değildir - " Finn, Damon'ın irkildiğini görmeden önce bile nitelemeyi yakaladı. "Ölümcül değildir."

Damon eğilip hız göstergesini kontrol etti, orada gördüklerinden Finn'in cevabından daha mutlu olmadığı belliydi.

"İyi olduğunu söyledi," dedi Finn.

"Bobby, eğer bir kamyon tarafından ezilmiş olsaydı ve hala olay yerinden sürünerek çıkabilseydi bunu söylerdi. Sesi - ?" İğrenmiş bir homurtuyla sözünü kesti. "Sen bilemezsin."

Finn'in Peltier'i tanımadığını kastetmişti ama Finn Damon'ın sözlerindeki kızgınlığı hayal bile edememişti. Karısı vurulmuştu ve Finn onun hayatını sirenlere ve bir ambulansa layık görmeyerek yoluna devam ediyordu.

Neden temkinli davrandığını açıklamak Damon'a Peltier'in söylediklerini, tetikçinin hâlâ peşinde olduğunu söylemek anlamına gelecekti. Peltier'i takip eden her kimse, onu ve yoluna çıkan herkesi öldürmeye hazır olduğunu çoktan kanıtlamıştı. Bu yüzden Finn oraya tam

teçhizatlı bir ekip arabası eşliğinde gitmeyecekti.
Teğmenini aradı.

oradan koordine etti. Finn içeride Peltier'i ararken yedek bir ekip çıkışları gizlice tutacaktı.

Finn doğru kararı mı vermişti? Öyle olmasını umuyordu. Peltier telefonda sakin ve mantıklı konuşmuştu ve Damon'ın söylediklerine bakılırsa bu normaldi - şokta değildi. Finn, oraya varması on dakika da sürse, on beş dakika da sürse Peltier'in kendini güvende tutabileceğine inanıyordu.

Peki ya hattın neden kesildiği konusunda endişeliyse? Ve arka plandaki o ses kimdi? Damon'ın bilmesine gerek olmayan başka şeyler.

"Onu hastaneye götüreceğine söz verir misin?" Damon söyledi. "Bu standart prosedür olurdu."

Damon ışığın geçişini izledi, sonra tekrar Finn'e baktı. "Tartışabilir. Tıbbi yardım isteyecektir - böyle riskleri göze almaz - ama yarasını önemsiz gösterecek ve önce görüşmeyi bitirmeye çalışacaktır. Önceliklerini bu şekilde belirler."

"Ona görüşmeyi hastanede yapabileceğimizi söyleyeceğim." "Güzel. Verimli. Bundan hoşlanacaktır."

Damon pencereye geri döndü. Finn, altı ay boyunca arafta tek başına dolaşmanın onun için nasıl bir şey olduğunu düşündü. Sonra, onu duyabilecek birini bulduğunda, karısını tanımayan, onunla tek ilgisi bir davanın konusu olmak olan bir yabancıya karısından hiç *bahsetmeden* konuşmak zorunda kalmıştı.

Finn'in geldiği yerde durum farklıydı. Orada toplumun bir parçasıydınız. Bobby Miller'ın ailesinin boşanması nedeniyle zor zamanlar geçirdiğini biliyordunuz ve bu ona sert bir nasihat vermek ve kırık camın parasını ödetmek için yeterli olurdu. Tıpkı içki tankında ağlayan Ray Thomas'ın üzgün olduğunu söylerken doğruyu söylüyor olabileceğini bildiğiniz gibi, ama bunu yanına bırakırsanız, Sooners bir daha maç kaybettiğinde, hıncını yine karısının yüzünden çıkarırdı.

Sonra Finn Los Angeles'a geldi.

Burada hayatta kalabilmek için Finn'in bu yönünü bastırması ve Joe Friday'e benzemesi gerekiyordu. Sadece gerçekler, hanımefendi.

Şimdi Damon'la birlikte at sürerken Finn bundan ne kadar nefret ettiğini, o küçük kasaba gücüne geri döndüğünde ne kadar mutlu olduğunu fark etti. Soğuk ve klinik olmak onun doğasında yoktu ve bu onu soğuk ısırtığı gibi kemiriyordu. Ama yılda birden fazla cinayetin suç dalgası sayıldığı memleketinde bu yeteneğine pek ihtiyaç yoktu. Finn yeteneklerini doğru bir şekilde kullanacaksa Los Angeles'ta kalmalı ve evine döneceği, ekip arabasını kullanacağı, yolcusuna "karın nasıl?" diye soracağı ve cevabın önemli olduğunu bileceği günün hayalini kurmalıydı.

"Yanıp sönen ışıklar ileride," dedi Damon. "Ya bu tüm kazaların anası ya da bir karnavalımız var."

Finn onun bakışlarını takip ederek bir sonraki bloğun ötesinde parıldayan renkli ışıklara baktı.

"İçimden bir ses ortadan kaybolmak üzere olduğumu söylüyor." Damon'ın parmakları sessizce kolçağa vurdu. "Eğer yaparsam, onu bulduğun zaman sakın söyleme - " Keskin bir nefes aldı.

"Ona senden bahsetme."

"Evet."

Finn elle çizilmiş bir park tabelasına doğru döndü.

"Bu doğru olmaz," dedi Damon sonunda. "Aklında bir sürü şey olacak ve bu onu korkutacaktır."

"Bana güvenmesine ihtiyacım var - ve ona hayaletler gördüğümü söylemek, hatta seninkileri bile, yardımcı olmayacak."

Sıkı bir kahkaha. "Evet."

"Yine de daha sonra... bir şeyler bulabiliriz."

Damon başını salladı. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Elbette. Eğer işe yararsa. Bu iyi olur."

Beş dakika sonra Finn biletçi kıza rozetini gösterip fuar alanına adımını atıyordu. Destek ekibi henüz gelmemişti ama Damon hâlâ onun yanındaydı.

Finn, "Belki de bana yardım etmene izin veren güç, onu

görmene de izin verecektir," dedi.

"Ya da belki burada olmadığı anlamına geliyordur." Damon başını salladı. "Kahretsin, bu gece tam bir güneş ışığıyım, değil mi?"

Ama orta yola doğru yürürlerken Damon'ın keyfi yerine geldi. Adımlarına yeniden canlılık geldi. Aletlerde çalan bir şarkıya eşlik etmeye başladı. Bakışları kalabalığı tarıyor, sarışın bir kafa gördüğünde gözlerinde umut parlıyordu.

"Peki onunla nerede buluşacaksın?" Damon sordu.

"Burada."

"Burayı kastetmiştim."

"Belirtmedi."

Damon yürümeyi bıraktı. Finn yavaşladı, ona yetişmesini bekledi. Ama yetişmedi.

"Ya benim tam bir aptal olduğumu düşünüyorsun ya da doğru düşünemeyecek kadar endişeli olduğumu umuyorsun. Bahsettiğimiz kişi benim karım, Finn. Sana buluşma yerini tarif etmeden, en yakın girişi ve en uygun park yerini söylemeden asla telefonu kapatmazdı. Cep telefonuna MapQuest'ten yol tarifi göndermeyi teklif etmemesi bile bana söylediğinden daha kötü durumda olduğunu gösteriyor."

Finn yüzleri tarayarak yürümeye devam etti. "Bağlantımız kesildi."

"Ne?" Damon onun yanına doğru ilerledi.

"Onu duymakta zorlanıyordum, sonra bağlantımız kesildi. Arka planda bir kadın sesi duyduğumu sandım. Adams olabilir. Ne dediğini anlayamadım."

Yoldan geçen bir çocuk dönüp Finn'e baktı. "Kim bu konuşan adam?"

Annesi onu susturdu, sonra koluyla Finn'e gergin bir bakış atarken onu kendine doğru çekti ve göz teması kurmadan durdu. Böyle bir yerde insanların kendi kendine konuşması o kadar da

nadir. Yine de daha dikkatli olmalıydı, yoksa kendini güvenliğe durumu açıklarken bulacaktı.

"Geri aradı mı?" Damon sordu. Finn başını salladı.

"Onu aradın mı?"

Başını salladı.

"Ve?" Damon sordu.

"Telefonu kapalı."

"En son ne zaman denedin?"

Finn cep telefonunu çıkarırken Damon'a bakmaya devam etmesini işaret etti. Bu kez müşterinin "müsait olmadığı" mesajını almadı. Sadece çaldı ve çaldı.

"Yani?" Finn telefonu kapattığında

Damon söyledi. "Hiçbir şey."

Damon başını salladı ve bunun telefonun hâlâ kapalı olduğu anlamına geldiğini düşündü. Finn cebine koymaya başladı.

"Bunu dışarıda tutman gerekmez mi?" Damon söyledi.

"Çocukları korkutmak yerine benimle konuşurken kullanabilirsin." Finn değildi. rahat ile ve kurnazlık - Bu da neden sürekli unuttuğunu açıklıyordu - ama öyle olmalıydı toplum içinde kendi kendine konuşmaktan daha iyidir.

Hâlâ kalabalığı tararken bir sıra oyunun yanından

geçtiler. "Hey," dedi Damon. "Halka atma. Bobby'yi hatırlıyorum..." Cümlenin kaybolmasına izin verdi.

Cep telefonu çaldı. Arayanın kimliğini kontrol etti. "Bu o," dedi.

İki kabin arasında daha sessiz bir yere çekildi ve telefonu açtı. Bir an için telefonda sadece fuarın gürültüsünü duydu, etrafındaki kargaşaya teneke gibi bir müzik seti eklenmişti.

"Alo?" dedi, sesi sanki onu o çağırmış gibi kararsızdı.

"Robyn?"

"Evet. Sen mi aradın?"

"Ben Dedektif Findlay. Panayırdayım. Sen neredesin?"

Şimdi daha uzun bir duraklama. Damon bir oyun standına tırmanmış ve kalabalığı tarıyordu.

"Robyn?" Finn söyledi.

"Üzgünüm, ben..." Bir duraklama daha. Sonra, "O burada, Dedektif. Ben - "keskin bir nefes. "Ben - ben çok korktum. Sizi aradığımda güvende olduğumu sanıyordum ama o tam oradaydı, benim için geliyordu, telefonu kapatıp kaçmak zorunda kaldım, sonra geri aramaya çalıştım ama telefonum çalışmıyordu ve - "

"Yavaşla, Robyn."

Bunu duyan Damon şöyle bir baktı.

"O burada, Dedektif. O burada bir yerde ve ben onu göremiyorum ve ben - "

"Yavaşla, Robyn. Kim var orada? Seni kim takip ediyor?"

Damon tezgâhtan atladı, gözlerindeki telaş şaşkınlıkla bastırılmıştı.

"Buradan çıkmam gerek, Dedektif. Burada kalamam. Beni bulacak ve öldürecek. Öldüreceğini biliyorum. Tıpkı o zavallı polisi öldürdüğü gibi ve - "

"Robyn, derin bir nefes almanı ve sakinleşmeni istiyorum."

Damon dinlemek için yeterince yaklaştı.

Finn devam etti, "Seni takip eden adam. Memur Kendall'ı vuran o muydu?"

"Doğru. Ve diğeri, Portia'nın koruması. Onun evine gittim -"

"Judd Archer."

"Doğru."

"Aynı adam olduğuna emin misin?"

"Elbette eminim. Tam oradaydı. O sokakta ve Judd'ın evinde. Uzun boylu, siyah saçlı ve gözünün altında bir yara izi var. Sağ gözünde mi sol gözünde mi emin değilim. Sanırım sol. Yeşil bir ceket giyiyor. Buralarda bir yerde, panayırdı. Burada kalamam. Buradan gitmem gerek. Onu benim için bulur musun? Onu durdurur musun?"

"Elimden geleni yapacağım." Hat kesildi.

"Bu -" diye başladı Damon.
" - Robyn değildi. Biliyorum."

ROBYN

Robyn adamdan kaçmak için döndü. Bunun nafile olduğunu biliyordu - adam onu yakalayabilecek kadar yakındı. Ama adam yakalamadı. O kadar şaşırmıştı ki tökezledi ve dönüp adama baktı.

Orada durdu. Gülümsüyordu. "On. Dokuz.

Sekiz." Robyn koştu.

Orman o kadar büyük olamaz. Patika diğer tarafa gidiyor olmalı. Tabii başladığı yere dönmüyorsa...

"Hazır ya da değil..."

Robyn çalıların arasına daldı. Yere çarptı, çalılıkların arasında savruldu, omuzları alevlendi, bir dal yanağını gözünün sadece bir santim ötesinde sıyırdı. Daha derine daldı, her hareketi çalıların silah sesi gibi çatırdamasına ve kırılmasına neden oluyordu.

Yere düştü, patikaya doğru döndü ve yüzüstü uzandı. Bitki örtüsü onu kucaklayarak tekrar ayağa kalktı. Yerde yatarken adamın patika boyunca sallanan solgun yüzünü izledi. Yattığı yerin tam paralelinde durdu.

Döndü ve kollarını kavuşturdu. İç çekişi sessiz ormanda yankılandı. "Oh, hadi ama. Eğer oynayacaksan, bundan daha iyisini yapmalısın. Kokunu alabiliyorum. Karanlıkta görebiliyorum. Marsten sana kurtadamlar hakkında ne öğretti?"

Robyn bir kahkaha attı. Gerçekten kurtadam mı demişti? Onu korkutmak istiyorsa bundan daha iyisini yapması *gerekecekti*.

Onu göremedi. Sadece sesin nereden geldiğini tahmin ediyordu.

"Beni de peşinden oraya mı getireceksin, sarışın?"

Denediğini görmek isterim, Bay Kurt Adam.

Ormana doğru bir adım attı. Sonra bir tane daha, bir tane daha, sanki hâlâ patikadaymış gibi rahatça ilerliyor, kızın göremediği dallardan sıyrılıyor ve doğruca ona doğru geliyordu.

Gömleği.

Mümkün olduğunca koyu renk bir tane almaya çalışmıştı ama beyaz çizgileri vardı. Karanlığa karşı, loş bir ovadaki zebra gibi göze çarpmalıydı.

Gerildi, ama kıpırdamadan durdu, yanıldığını, adamın hâlâ tahmin yürüttüğünü umuyordu -

Bir metre ötede durdu, yüzü ona dönüktü, dişleri geceye karşı parlıyordu.

Ayağa fırladı ve çalılıkların arasından hızla ilerledi, omzunun üzerinden bakınca onun hâlâ çalılıklar tarafından engellenmeden, koşmaya bile zahmet etmeden yürüdüğünü gördü.

Patikaya geri dönmek için dönerken bir ağacın üzerindeki yansıtıcı bandın parıltısını yakaladı ve ona doğru koştu. Patikaya. Tanrı'ya şükür. Son çalı parçasına doğru hızla ilerledi. Sarmaşıklar ayaklarını yakaladı ama o çekerek kurtuldu ve koşarak patikaya çıktı.

Sadece sonunu bul. Burası Amazon ormanı değildi.

Ayak sesleri arkasındaki patikayı dövüyordu. Şimdi koşuyordu.

Sadece devam et. Devam et -

Robyn bir köke takıldı ve yüzüstü toprağa yuvarlandı, elleri dışarı fırladı, derisi yüzülmüş avuç içleri ve yaralı omzu çığlık atıyordu.

Görmezden gel. Kalk ve -

Bir el ayağını yakaladı ve çekti. Yüzü toprağa çarptı. Kemiklerini kıran bir sarsıntıyla onu sırt üstü çevirdi.

"Fena değil, sarışın. Hiç de fena değil. Bir kez daha denemek ister misin? Sanırım -" Saatini kontrol etti. "Süvariler gelmeden önce en az on dakikamız var. Marsten bir kokuyu takip etmekte iyidir ama bunu yapmak için toprağı koklamaktan nefret edecektir. im lekelerini Armani'den çıkarmak çok zordur. Ya da ben öyle duydum."

Rahat ve gevşemişti, hâlâ gülümsüyordu. Robyn'in gözlerinden ter damlıyordu. Ağır nefes almıyordu bile. Sadece ormanda keyifli bir koşu yapıyordu. Ondan kaçamazdı, Adele'den kaçamayacağı gibi.

Ama Adele'den kaçtın Bobby. Etrafına bir bak. oktan gitmiş.

Tabii, bunun nedeni hâlâ panayırda olmasıydı, Eşkıya ortağı Robyn'in ağzını burnunu dağıtırken bir soda yudumluyordu.

Kaçmamıştı. Doğruca bir tuzağa koşmuştu.

"Peki, kalkıyor musun? Sana bir şans daha vereceğim."

"Tabii, Lucy'nin Charlie Brown'a topa vurması için bir şans daha vermesi gibi."

Başını geriye atıp güldü. "Zeki birisin, değil mi? Hâlâ biraz cesaretin olduğunu gördüğüme sevindim. şimdi onu kullan da görelim. Tabii ki kaçmana izin vermeyi planlamıyorum, ama gerçekten fazla seçeneğin yok, değil mi? Bu sefer yirmiye kadar saymama ne dersin?"

Robyn yavaşça ayağa kalktı, etrafına bakınıp yönünü bulmaya çalışırken kendini fırçaladı. Adam rahatlayarak geri çekildi.

"Hadi ama," dedi. "Burada bir programımız var."

"Ben yapmadan önce - "

Sanki kaçacakmış gibi döndü. Adam ona doğru hamle yaptı. Döndü ve adamın kasıklarına nişan alarak tekme attı. Ayağının hedefe doğru uçuğunu gördü. Son saniyede adam bileğini yakaladı, o kadar hızlıydı ki sadece bir bulanıklık gördü. Onu ayaklarından çekip fırlattı. Yere düştü ve soluk soluğa orada yattı.

Beyin, neden sırt üstü yattığını ve oraya nasıl geldiğini anlamakta zorlanıyordu.

Adam en az üç metre ötede duruyordu. Onu *fırlatmıştı*. Onu bacağından yakalamış ve bir oyuncak bebek gibi fırlatmıştı. Kadın adama baktı, adamın zayıf yapısına, sıırım gibi kollarına.

Adam ondan ancak daha büyüktü. Onu nasıl Karl sanmıştı ki? Boş ver onu. Onu nasıl 3 metre uzağa fırlatmıştı?

"Bu iyiydi," dedi ilerleyerek. "Çifte fake-out. Tabii o tekmeyle başarılı olsaydın bu kadar etkilenmezdim." Gülümsedi, dişleri parlıyordu. "Aslına bakarsan, eğer başarmış olsaydın, iki kat acı çekeceğini söyleyebilirim."

Hırıldayarak dirseklerinin üzerine kalktı ve geri çekildi. Adam ona doğru yaklaştı ve bir ayağını göğsüne koydu. Kadın çekine çekine ayağa kalktığı anda, adam yaralı omzuna tekme atarak kadının gözlerini yaşarttı.

Ve hala gülümsüyordu.

"Peki, nesin sen?" diye sordu. "Orospu" gibi bir şey söyledi, sonra devam etti, "Çünkü eğer öyleysen, büyü kitabınla ciddi bir pratiğe ihtiyacın olduğunu söyleyebilirim. Eğer bir tane yaptıysan, fark etmedim bile."

Cadı mı? Cadı mı demişti?

"Belki yarı iblis, arkadaşın gibi?" diye devam etti. "Mmm, işte sevimli bir şey. Sana karşı değilim sarışın, ama ben onları daha egzotik buluyorum."

Hope hakkında mı konuşuyordu?

"Ve duyduğuma göre, kesinlikle egzotik biriymiş. Nadir bir iblis türü, değil mi? Belayı seven türden." Alçak, hırıltılı bir kahkaha. "Duyduğuma göre belayı *gerçekten seviyormuş*. Marsten'in onunla takılmasına şaşmamalı."

Marsten? Robyn, Karl'ın soyadını hatırlamakta zorlandı. Marsten'dı, değil mi? Ne haltlar dönüyordu?

Gözlerini sıkıca kapattı. Boş ver gitsin. Eğer bu Adele'in ortağıysa, muhtemelen o da en az kendisi kadar deliydi. Şeytanlar

ve cadılar ve kurtadamlar. Çılgınca.

Adamın sonraki sözleri cep telefonu tarafından kesildi.

Ekranı kontrol etti. "Ah, patron. Şimdi çeneni kapalı tut, sarışın, tamam mı? Yoksa..." Ayağını kızın omzuna koyarak nefes almasını sağladı. Sonra da "Hey." diye cevap verdi.

Bir anlık duraklama.

"Pek iyi değil. Küçük bir sorunum var. Marsten ve kız arkadaşını takip ediyordum ve beni sarışına götürdüler. Adele onu silahla kovalıyordu. Onu kurtardım, senin de bunu isteyeceğini düşündüm ama temas kurmadan bunu yapamazdım. Olması gerektiği kadar minnettar değil."

Dinledi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Onu sana getirecektim ama Marsten peşimde. Onlardan kaçıyoruz ama onlar kazanıyor. Şu anda geldiğini duyabiliyorum."

Robyn sadece ağaçların arasından esen rüzgârın sesini duydu.

"Sadece söylüyorum, bu iş umduğun gibi gitmeyebilir. İçimde bir his var, ne kadar kaçınmaya çalışsam da tüylerim diken diken olacak." Sırtışı sesindeki pişmanlığı yalanlıyordu. "Marsten soğukkanlı bir piç. Böyle bir adamla yapılan pazarlıklar genellikle cesetlerle sonuçlanır. Bil diye söylüyorum."

Bir duraklama.

"Tamam o zaman. Elimden geleni yapacağım -"

Robyn adamın ayağını yakaladı ve kaldırdı. Adam sendeleyip dengesini kaybedince Robyn ayağa fırladı ve adamın bacağını kırdı. Adam geriye doğru devrildi, telefonu düştü.

Robyn koştu.

Arkasında küfürler çınladı. Bu sefer kullandığı kelimenin cadı *olmadığından* emindi.

Tüm gücüyle koştu, adrenalini o kadar çok pompalıyordu ki Akciğerler şikâyet ediyordu ama o bunu hissetmiyordu. Başını eğdi, bu kez engeller için ay ışığıyla aydınlanmış yolu izledi.

Yolun yakında bitmesi gerekiyordu. Zorundaydı -

Ve işte oldu. Son. Karanlıkta bile okunabilecek büyüklükte beyaz bir tabela ile yolun karşısında bir barikat. "Toprak erozyonu. Yol kapalıdır. Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz."

Oflayarak bir kahkaha attı. Bunun ne kadar sakıncalı olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Toprak erozyonunun canı cehenneme. O geçecekti.

Bariyerin üzerinden atladı. Adrenalinin yapabildikleri inanılmazdı.

Bir düzine adım daha koştu, sonra on metrelik bir inişin kenarında durdu.

Bunun toprak erozyonu olduğuna inanıyorum Bobby.

Atlamayı düşündü ama karanlıkta dibi göremiyordu ve muhtemelen kendini bir istinat çubuğuna saplayacaktı.

Etrafta bir yol olmalıydı. Çalılara doğru koştu ve kendini gerçek bir ormanda buldu, o kadar kalındı ki, yolunu kesmek için bir palaya ihtiyacı vardı. Koşan ayak sesleri tekrar duyuldu.

Açık bir yol bulana kadar çırpındı. Daha derine indiğinde, saklanmak için sık ağaçlardan faydalanabilirdi -

Yolunda bir figür belirdi. Bir ılgık attı. Adam hamle yaptı ve onu yakaladı, eliyle ağzını kapattı, diğer koluyla onu ayaklarından savurdu, tekmeleyerek ve kıvranarak taşıdı ve bir eliyle başının tepesine bastırarak, hâlâ ağzı tıkalı bir şekilde bir açıklığa bıraktı.

"Eğil. Hope?"

Başka bir çift el gömleğini çekiştirdi. "Onu yakaladım. Rob, eğil."

Robyn sesleri tanıdı ama son seferden sonra kendine güvenmiyordu. Ağzının üzerindeki eli takip etti ve Karl'ı gördü.

"Aşağı," dedi.

Hope onun kolundan tutup dizlerinin üzerine çekti.

"Dışarı çık, dışarı çık, her neredeyse," diye bağırdı adamın sesi. Fırça hışırdadı, sonra durdu. "Bu kokuda ne? Büyük kötü kurt yemi yuttu mu?"

Karl onlara doğru döndü. "Çıkarın onu buradan," dedi Hope'a.

Hope hareket etmedi. Robyn başını çevirdiğinde onu ormanın içine bakarken gördü, gözleri parlıyordu ama görmüyordu, yüzü bomboştu.

"Hope," diye tersledi Karl.

"Korkuyor," diye tersledi Robyn. "Onu dışarı çıkaracağım. Hangi yoldan?"

"*Hope*," dedi Karl, onun dikkatini çekerek. "Kontrol et." "Özür dilerim. Ben iyiyim." Hope titredi.

"Pislik herif," diye mırıldandı Robyn.

Karl'ın bakışları sanki duymuş gibi ona doğru döndü. Damon'ın kıkırdadığını hayal etti. *Seni kurtardıktan sonra hakaret beklediğini sanmıyorum, Bobby.*

"Gel hadi." Umut onun kolunu çekti.

Robyn arkasını dönmüş olan Karl'a baktı, ormanı tararken onları görmezden geliyordu.

"Ona bir şey olmaz," dedi Hope. "Gitmemiz gerek."

Bobby, adam erkek erkeğe oynamak istiyorsa, bu onun sorunu. Defol git oradan.

Robyn dizlerinin kilidini açtı ve Hope'un onu yönlendirmesine izin verdi çalılarının arasından. Birkaç adım sonra Hope yavaşladı, çenesi kalktı, yüzünde aynı boş ifade belirdi. Robyn onun dirseğini tuttu ama Hope "Karl!" diye bağırarak Robyn'i yakaladı ve geri çekti.

"Kahretsin, çok iyi," dedi önlerinden bir ses.

Robyn donakaldı ve gözlerini kısarak karanlığa baktı. Adamın ağaçların arasından çıkıp tam önlerine gelmesi için bir dakika daha geçmesi gerekti. Elinde bir silah tutan Hope, Robyn ile adam arasında durdu.

Hope silahı nereden buldu?

"Sanırım sana gizlice yaklaşıpamam, değil mi iblis kız? Peki bu nasıl oluyor? Bir imgelem yakalıyorsun, değil mi?" Ayağını kaldırıp öne doğru ilerledi. "Geldiğimi görüyorsun."

"Dur," dedi Hope.

"O silahta gümüş var mı? Çünkü eğer yoksa - " "Gümüş boğaya ihtiyacım yok - " Hope Robyn'e baktı, Sonra tekrar adama. "Sadece dur."

Karl, Robyn'in bir düzine metre gerisinde duruyordu. Adamlar arasındaki mesafeyi ölçüyor, Hope'un üzerine atlamadan önce ona ulaşp ulaşamayacağını hesaplıyor gibiydi. Cevap hoşuna gitmemiş gibi çenesi gerildi.

"Umut mu?" Karl söyledi. "Bana doğru geri gel."

Hope hareket etmedi. Robyn buna neden gerek duyduğunu anlayamıyordu - silahsız bir adama silah doğrultmuştu.

"Umut mu?" Karl'ın sesi jilet gibi keskinleşmişti. Robyn ona ters bir bakış fırlattı.

"Senin yardımını istediğini sanmıyorum, ihtiyar," dedi diğer adam. "Çok fazla eğleniyor. Biraz tehlikeyi seviyorsun, değil mi bebeğim? Motorunu harekete geçirir."

Hope'un gözleri yeniden parlıyordu. Yanaklarında ve alnında ter parlıyordu. Ağzından hızlı hızlı nefes alıyordu. Robyn bunun korku olmadığını fark etti. Heyecan.

"Bela için gerçek bir şehvetin var, değil mi bebeğim? Şu an ne kadar ateşlisin? Bahse girerim çok ıslaksın - "

Karl hırladı, Robyn'in dönüp ona bakmasına neden olan insanlık dışı bir ses. Öfkeden iki büklüm olmuş yüzüyle öne doğru gerindi.

"Karl." Keskin bir uyarı yapma sırası Hope'a gelmişti.

Robyn Karl'ın tepkisini beklerken gerildi ama Karl sadece, "Biliyorum, biliyorum," diye mırıldandı ve topuklarının üzerinde geriye doğru yuvarlandı. "Sadece geri çekil. Sen geri çekilersen ben iyi olacağım."

"Seni sinirlendiriyor muyum, ihtiyar? Neden? O silahı ateşlemeden önce boynunu kırabilirim diye mi? Merak etme, bebeğim. Aklımdaki şey seni öldürmek değil. Bir anlaşmaya ne dersin? Sen de benimle gel. Kendi yaşında biriyle ne kadar eğlenebileceğini görürsün. Yaşlı köpeği sarışınla

bırakırız. O daha hızlı."

"Onu istiyor musun Karl?" diye sordu

Hope. "Evet, lütfen." Karl'ın sözleri hırıltılıydı.

"Robyn, geri çekil. Ben seni korurum Karl."

Genç adam orada öylece durmuş, kendisini devirmek için komplo kuran aptal küçük tavşanları dinleyen bir kurt gibi sırtıyordu.

"Dikkatli ol," dedi Robyn. "Hızlıdır ve görüldüğünden çok daha güçlüdür."

Bu adamı güldürdü. "Gerçekten mi? Hayret bir şey. Bu kızlara kurtadamlar hakkında ne öğretiyorsun Marsten?"

Hope'un bakışları Robyn'e kaydı.

"Belki de senin yaşında 'güçlü' olmak görecelidir, ha ihtiyar?" "Karl?" Hope söyledi.

"Hemen arkasındayım -"

Adam hamle yaptı. Hope da aynısını yaptı - ateş ederken yana doğru daldı. Kurşun adamı yan tarafından yakaladı ve adam döndü. Adam kendini toparlayamadan Karl onu yakaladı ve iki adam da yere düştü.

"Robyn!" Hope ayağa fırladı, silahını savaşan adamlara doğrultmuştu. "Patikaya geri dön."

Adam Karl'ın altından sıyrıldı. Ayağa fırladı. Karl bükülerek yoldan çekildi. Adamı sekerken yakaladı ve fırlattı.

Adam havada süzüldü ve on beş metre ötedeki çalılıklara çarptı.

Robyn bakakaldı.

Onu fırlattı. Onu aldı ve fırlattı, adamın bana yaptığı gibi.

"Robyn!" Hope bağırdı. "Yol."

Robyn hareket edemiyordu. Adam yalpalayarak ayağa kalkarken Karl dudağından akan kana baktı. Dudağına vurdu.

"Hope? Çıkarın onu buradan."

Hope Karl'dan Robyn'e baktı, onu terk etmek istemediği belliydi.

"Hayır," dedi Robyn. "Ben iyiyim. Ben-"

Adam Karl'a doğru koştu. Ağaçların arasında yankılanan bir şaplakla vurdular. Karl'ın yumruğu adamın çenesine daha da yüksek bir *gümbürtüyle* çarptı. Adam öfkeyle uludu. Yüzü - Yüzü değişti. Dalgalandı. Biçim değiştirdi.

Robyn geriye doğru savruldu, neredeyse ayakları yerden kesiliyordu. Hope'un onu kolundan tutmuş, sürüklediğini görmek için baktı.

"Gel hadi."

"Hayır, Karl'ın
ihtiyacı var." "Bize
ihtiyacı yok."

Robyn direnince Hope onu tökezletecek kadar sert salladı.

"Burada bizimle birlikte konsantre olamaz."

Savaşan adamlara geriye doğru bir kez daha baktıktan sonra Robyn, Hope'un onu patıkaya geri götürmesine izin verdi.

FINN

Finn, Peltier'in cep telefonu numarasını tekrar aradı ve yine müşteriye ulaşamadığı mesajını aldı, yani telefon kapalıydı...

Plan yeterince basit görünüyordu. Telefonuna cevap veren kadının Portia Kane ve iki polisi öldüren kişi olduğu neredeyse kesindi ve Finn onu burada, bir blok yarıçapında yakalamıştı. Elbette, insanlarla dolu bir bloktu ama kalabalık azalmaya başlamıştı ve Damon'ın müzik kulağıyla, kadının aramayı yaptığı yeri tespit etmek için arka plandaki müziği kullanmışlardı. Tabii ki geldiklerinde kadın orada değildi ama çok uzağa gitmiş olamazdı.

Finn, iddia ettiğinin aksine onun fuardan ayrılmayacağını biliyordu - bu sadece onun yararınaydı, o yaralı katilin peşindeyken "Robyn "in tehlikeden uzak olduğunu düşünmesini sağlamak içindi. O buradaydı ve Peltier'i bulana kadar burada kalacaktı.

O yüzden onu bulması gerekiyordu. Destek ekibine haber vermişti, şimdi yerlerini almışlardı. Ama kimsenin bu kadının neye benzediği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Sesi genç gibi gelse de Finn önyargılı davranmaması gerektiğini biliyordu ve sadece sesinin ellinin altında olduğunu söylemişti. Tanımlayıcı faktörler söz konusu olduğunda, bu pek yardımcı olmamıştı. Yirmi dakika içinde elli yaşın üzerinde tek bir kadın görmüştü.

Damon'a birini arıyor gibi görünen kadınlara dikkat etmesini söylemişti. Ancak saat gece yarısını geçip aileler dağılırken, kadınların yarısı bir eş ya da çocuk arıyor gibiydi.

En büyük umutları Damon'ın karısını bulması ve *bunun* da kadını bulmalarına yardımcı olmasıydı. Ama ondan da bir iz yoktu.

Sonunda, Damon'ın kışkırtmasıyla Finn cep telefonunu aramış, hayalet de bir karavana tırmanarak kalabalıkta cevap veren bir kadın aramıştı.

Harika bir fikir. Ya da telefonu kapatmasaydı öyle olacaktı. Finn o zamandan beri üç kez daha denemişti ama nafile. Aptal değildi; daha fazla ayrıntı için geri aramasını ya da daha kötüsü, onunla buluşması için ısrar etmesini istemiyordu.

"Bobby buradaysa saklanıyordur," dedi Damon son tünediği yerden zıplayarak. "Bu akıllıca ve beklediğim bir şey ama bize hiçbir faydası yok. Onun güvende olmasını istiyorum ama bu kaltağı yakalarsak daha güvende olur."

Finn homurdandı ve kalabalığı incelemeye devam etti. Sesini duysa bile onu tanıyamayabilirdi ama bakmaktan ve dinlemekten vazgeçemiyordu. O buradaydı, bir polis katiliydi ve bu onu yakalamak için en iyi şansı olabilirdi.

"Aramaya devam edeceğiz," dedi.

Damon rahatlamış görünüyordu, sanki Finn'in görevi imkânsız ilan edip iptal etmesini bekliyordu. Eğer bu kadın Peltier'i öldürürse, Damon'la ölümde tekrar bir araya gelebilirlerdi ve belki de daha küçük bir adam bunu isterdi ama Finn bunun Damon'ın aklından bile geçmediğini söyleyebilirdi. Onun hayatı erken sona ermişti; sevdiği kadın için aynı şeyi asla dilemezdi.

"Bobby her neredeyse, eninde sonunda etrafa bir göz atmak için ortaya çıkacaktır."

On beş dakika daha aradılar. Finn cep telefonunu iki kez aradı ama cevap alamadı. Bir sosisli sandviç standının yanından geçerken Finn, Damon'ın koluna uzandı. İki genç dönüp havayı pençeleyen adama aval aval baktı.

"Bunu yapmayı gerçekten bırakmalısın," dedi Damon. "Ne oldu?"

"Şuradaki kız."

Finn işaret etmeye başladı, sonra kendini durdurdu ve başparmağını hedefine doğru sallarken garip bir çene kaşıma hareketine dönüştü ve işaret ettiğinden daha fazla bakış aldı.

"Dostum, senin ince iletişim becerilerin üzerinde çalışmamız gerekiyor," dedi Damon. "Kovboy şapkalı kızdan mı bahsediyorsun? Evet, çok çirkin."

Finn cep telefonunu kaldırdı ve onunla konuşuyormuş gibi yaptı. "Solumda, çitin dışında. Açık renk saçlı, sarı tişörtlü..."

Damon gözlerini kısarak kıza baktı, sonra insanların arasından geçerek çitlerin arasından ilerledi, kızın önünde durdu ve "Bu kız mı?" diye bağırdı.

Finn başını salladı. Kız -kadın demesi gerekiyordu- çitin diğer tarafındaydı, panayıra doğru yürüyordu, ilerideki bir tarladan çıkıyordu. Adımları kısa ve kesik kesikti, sanki bu yöne gitmeyi gerçekten istemiyormuş ama başka seçeneği yokmuş gibiydi. Kaşlarını çatması da bunu destekliyordu.

Damon geri çekildi. "Ödeme yapmadan içeri sızmaya çalışacak birine benzemiyor ama güvenliği uyarmak isterseniz..."

"Onu tanıdın mı?"

Damon arkasına dönüp şimdi çit boyunca yürüyen kıza baktı. "Yapmalı mıyım?"

"Fotoğraftan. Robyn'in telefonundaki."

"Hayır, Finn. Elbette, ikisi de sarışın ve yaklaşık aynı yaşta, ama bu elbiseli kız *değil* - "

"Onun arkasındakini kastetmiştim. Fotoğraftaki."

"Elbiseli olanın arkasında bir kız mı vardı?"

"Bir çift. Yaşlı bir adam ve kız." Çenesini kıza doğru salladı, hâlâ yürüyor, hâlâ kaşlarını çatıyor, hâlâ içeri girmenin bir yolunu arıyordu.

"Kahretsin. Sanırım düşündüğüm kadar iyi bir hafiye değilmişim. Açıkçası başka kimseyi fark etmemiştim. Ama eğer onun o olduğunu düşünüyorsan..."

Düşünmüyordu; biliyordu.

"Ve siz de onun burada olmasının bir tesadüf olamayacağını düşünüyorsunuz," diye devam etti Damon.

Finn yine *biliyordu*. "Nerede olduğuna bak. Gizlice girecek birine benzemediğini kendin söyledin. Ve eğer *öyleyse*, o

Çok iyi bir yer seçmiş. Herkes onu görebilir. Ayrıca, giriş bandı takıyor."

"Giymek... ? Vay be. Bunu da kaçırdım. Bu gece dışarı çıkıyorum. Ne yapıyor o zaman?"

"Ya da kimi arıyor?"

Damon Finn'i duymamış gibi görünüyordu, çoktan anlamıştı ve sadece bir hayaletin yapabileceği şekilde kalabalığı yararak ona doğru ilerlemeye başladı.

Yirmi yaşlarında, orta boylu ve zayıftı; koyu sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Füme saçları, uzun yüzü ve solgun teniyle, bir devlet üniversitesinde görmeyi beklediğiniz türden bir kızdı, yalnız yürüyor, göz temasından kaçınıyor, göğsüne kitap sıkıştırıyordu.

Artık göz temasından kaçınmıyordu. Ağzı sert bir çizgi halindeydi. Çitlerin arasından geçebileceği bir boşluk bulduğunda, izleyenlere yorum yapmaları için meydan okuyan bir kaş çattı. En az bir düzine insan onu izledi, hiçbirisi tek kelime etmedi, hepsi de bunu bu kadar açık bir şekilde yapıyorsa, buna izni olduğunu varsayıyordu.

Finn merkezi arayarak kızın eşkalini verdi ve acil destek istedi. "Hemen" demek yeterince hızlı olmayacaktı.

Onun önünü kesti. "Hanımefendi?"

Bakışları ona doğru döndü. Sanki ona daha kibar bir ifade vermeye çalışıyormuş gibi, daha yumuşak bir şeyin titreştiğini gördü. Bir an sonra vazgeçti.

"Evet?"

Finn rozetini kızın okuyamayacağı kadar hızlı bir şekilde göstererek onu paniğe itmeden bir tepki vermesini umdu. Ama kızın yüz ifadesi değişmedi.

"Güvenlik mi? Tamam, oraya girmemem gerekiyor. Ama parasını ödedim, gördün mü?" Bileğini salladı.

"Bu ödeme yapıp yapmadığınızla ilgili değil - " Rozetini kaldırdı. Kadın rozeti okumak için hiçbir hareket yapmadı, bakışları çoktan kalabalığı taramaya başlamıştı.

"Ben Dedektif Findlay. Sanırım daha önce Robyn Peltier'in telefonundan konuşmuştuk."

Başı, kırbaç darbesine neden olacak kadar hızlı döndü ve yanaklarındaki azıcık renk de soldu.

Kız fırladı ama Finn hazırды, atılıp kızın kolunu yakaladı.

"Hey," diye mırıldandı bir ses. "Bunu yapamazsın." İçki içecek yaşta olmayan bir çocuk onlara doğru atıldı, Finn'in rozetini sallarken gözleri parlıyordu. "Cep telefonum var, biliyorsun. Bırak onu yoksa You Tube'da oynarsın, göt herif."

Finn kızın kolunu tutmaya devam etti, sarhoş çocuğun yolundan ustalıkla çekilirken onu görüş alanında tuttu.

"Bayan, size sormam gereken bir şey var."

Biri kürek kemiklerinin arasına vurdu. Kadın çekerken adamın eli gevşedi. Serbest kaldı ve cep telefonlarını çıkararak etraflarını saran kalabalığın içine daldı.

Finn kalabalığın arasından omuzlayarak onun peşinden gitti. Desteğini aramaya devam etti. Hiçbir iz yoktu. Teğmenini aradı, olabildiğince çabuk bilgi verdikten sonra telefonu kapattı. Kız şimdi koşuyordu. Herkes onun yolundan çekildi. Herkes onun yolundan çekilmedi, birkaçı kasıtlı olarak onun yoluna çıktı ve etraflarından dolanmasına neden oldu.

"Finn! Onu yakaladım!" Damon'ın sesi gürültünün üzerinde yükseldi. "Çocuk bölümüne doğru gidiyor. Sanırım orada bir çıkış var."

Damon'ın sesini takip eden Finn bir köşeyi döndü. Oradaki insanlar tartışmaya tanık olmadıkları için sadece üzerlerine doğru gelen iri bir adam gördüler... ve kenara çekildiler. İleride kızın sarı gömleğinin karanlıkta parladığını görebiliyordu.

Damon bağırmaya devam etti ve çocukların olduğu bölüme doğru ilerlerken onu yolda tuttu. Orası neredeyse bomboştu ve hatasını da burada yaptı. Finn iri olabilirdi ama kondisyonu üst seviyedeydi - ve o değildi. Aralarındaki mesafe kapandıkça omzunun üzerinden bakmaya devam etti,

Kendini daha da yavaşlatıyor ama kontrol etmeden duramıyor.

Finn son sürat koşmaya başladı. Kız, panayır gürültüsünden uzakta, bir ağacın altında pamuk şekerin tadını çıkaran bir grup emekliye doğru savruldu. Genç bir kadını kovalayan bir adam gördüklerinde yüzlerinde bir telaş belirdi. Finn rozetini salladı ve ona yer açmak için geri çekildiler. Kız direksiyonu kadınlardan birine doğru kırdı.

"Finn!" Damon bağırdı. "O - "

Finn kadının geri çekildiğini, çılgınca kenara çekilmeye çalıştığını gördü. Sonra kadının yüzündeki şaşkınlık dehşete dönüştü. Kocasına ona doğru atıldı, sanki onu kızın yolundan itecekmiş gibi ellerini uzattı. Ama çok uzaktaydı. Kız ona doğru geliyordu, uzattığı elinde bir silah vardı. Kadın çığlık attı. Silah ateşlendi. Kadın geri çekildi, gözleri inanamamaktan büyümüştü. Sonra kız kadını iterek bowling lobutu gibi yere düşürdü.

Onu vurdu, itti ve yoluna devam etti.

Kocasına ona doğru atılırken Finn kadının yanına savruldu.

"Finn!" Damon bağırdı. "Hayır! Onun istediği de bu. Anladılar. Devam edin."

Finn kadına sessiz bir özür gönderdi... ve 911'i aramaları için bağırarak yanından hızla geçti.

İleride kızın sarı gömleğini görebiliyordu ama yavaşlamak zorunda kaldı, desteğini çağırdı. Hareket etmeyi ve sarı tişörtü izlemeyi bırakmamasına rağmen, orta yola ulaştığında kız çok öndeydi. İlk büyük kalabalığın içinde kayboldu. Diğer tarafta bir anlığına onu gördü ama kalabalığın arasından geçtiğinde kadın gitmişti.

Destek ekibi tüm çıkışları kapatmış ve çevrede devriye geziyordu. Hâlâ parkı arıyorlardı ama Finn içinden kızın kaçtığını biliyordu. Parka gizlice girmenin onun için ne kadar kolay olduğunu görmüştü.

Çıkışla uğraşmazdı. Başka bir çıkış yolu bulacak, devriyeleri atlatacak ve kaçacaktı. Ve bunu hemen yapardı, dikkatinin dağılmasıyla sınırlı bir zaman kazandığını bilirdi.

O kadını Finn'i yavaşlatmak için vurmuştu. Birini öldürmek için sahip olabileceğiniz tüm anlamsız nedenler arasında, hiçbiri bu kadar soğuk değildi.

Kadının ayaklarını yerden kesebilirdi. Silahı havaya ateşleyebilirdi. Omzunu kanatlandırabilirdi. Ama yapmadı. Bir yabancıнын yüzüne baktı ve onu öldürdü.

Ve şimdi Finn yere düşmüş kadını çevreleyen kalabalığın yanında duruyordu ve herkesin dikkati kadını hayata döndürmek için çılgınca çalışan sağlık görevlilerinin üzerindeyken, Finn kaldırımında ayrı oturan iki kişiye odaklanmıştı. Damon ve kadının hayaleti.

Damon kadının ellerini tuttu, yakınına eğilip onunla konuşurken kadın uyuşuk bir şekilde başını salladı, bakışları bedeninin etrafındaki kalabalığa sabitlenmişti. Finn olduğu yerde kaldı. Kadının, cinayeti çözmesine yardımcı olacak ekleyebileceği hiçbir şey yoktu ve Finn'in de onu Damon'ın olduğundan daha fazla rahatlatacak ekleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Kadının şoku yavaş yavaş çözülüyor gibiydi. Baş sallamalarına kelimeler ekledi. Sonra Damon'la konuşurken onunla göz teması kurdu. Sonunda yüzünü ona döndü. Adam bir şey söyledi ve kadın başını sallayarak cevap verdi. Damon onun ayağa kalkmasına yardım etti ve hâlâ bir elini tutarak onu kalabalığın kenarına götürdü.

Damon orada durdu ve onun elini bıraktı. Kadın onun sırtını tuttu, sıktı ve bir şeyler söyledi. Sonra onu kenarda bırakarak, kocasının cesedinin yanında diz çöktüğü, gözyaşlarının yüzünden aktığı yere doğru yürüdü. Onun arkasında durdu ve başının tepesine dokundu, parmakları içinden geçerken bile okşadı. Kocası durdu. Başını kaldırdı. Kadın gülümsedi ve eğildi, mırıldandı, eli hâlâ kocasının başındaydı.

Sonra da gitti.

ROBYN

Robyn patikada Hope'u takip etti. Barikatın yakınında ortaya çıkmışlardı. Hope etrafına bakındı, sonra silahını bir aksiyon filmi pilici gibi kotunun arkasına soktu.

"Hangi omuzdu?" Hope sordu. "Ne?"

Hope ona bariyere oturması için el salladı. "Hangi omzundan vuruldun?" Robyn duraklayınca Hope oturana kadar onu dürtükledi, sonra cebinden ilk yardım çantasına benzeyen bir şey çıkarırken, "Tişörtünü çıkar," dedi.

"Karl..."

Hope ormana doğru baktı, sonra gözlerini kırpıştırarak bir anlık endişesini sildi. "O iyi olacak. Gitmeden önce omzunu temizleyelim."

Robyn gömleğini çıkardı ve Hope herhangi bir saha doktoru kadar yetkin bir şekilde işe koyuldu.

Onu tanımıyorum. Onu hiç tanımıyorum.

Titredi.

"Üşüdün mü?"

Hope kot ceketini çıkarıp Robyn'in çıplak omuzlarına dolamaya başladı. Sonra yüzü kalktı, gözleri kapandı. Yumuşak bir nefes. Gözlerini açtığı anda, Robyn az önceki parıltının şimdi bir coşku ışıltısına dönüştüğünü gördü.

"Her şey bitti," diye fısıldadı. "O iyi."

"Umut mu?"

Kadın irkilerek sıçradı, sonra Robyn'in ceketini çekiştirmekle meşgul oldu. "Artık kavga ettiklerini duymuyorum ve sanırım Karl seslendi. Buraya geldiğinde gitmemiz gerek."

"Ne oldu?" Robyn'in boğazı kurumuştı, fısıltısı kuru yaprakların hışırtısı gibiydi.

"Hmm?"

"Orada. Ormanın içinde. Adam."

"Tahminime göre seni vuran kızın ortağı. Neyse ki seni getirmesi ve uzak durması için ona güveniyor gibi görünüyor. Uğraşmamız gereken bir sorun daha azaldı."

"Onunla çalışmıyor."

Sıkı bir kahkaha. "Birbiriyle alakasız nedenlerle peşinde *iki* kişinin olması son derece tesadüfi olurdu. Eminim o -"

"O değil. Bir telefon aldı. Onun hakkında konuşuyordu - Adele - beni ondan uzaklaştırmak hakkında."

"Öyle mi?" Hope'un başı havaya kalktı. "Ne yaptı - ?" Durdu. "Judd Archer'ın evinde bir adam gördün, değil mi? Bahse girerim oydu. *Eski* ortağı, şimdi kendi gündeminin peşinde."

"Ve telefonda söylediğine göre Karl'ın peşindeymiş."

Hope'un uygun şaşkınlık ifadesini bulması bir an aldı. "Sanırım her şeyi daha sonra çözmemiz gerekecek. Şimdilik -"

Başını kaldırıp baktı ve ormanın kenarına koşmadan önce hızla yeni bir bandaj yapıştırdı. Robyn hiçbir şey duymadı ve görmedi ama bir an sonra Karl ortaya çıktı. O ve Hope orada, bir düzine metre ötede durmuş, Robyn'in anlayamayacağı kadar alçak seslerle mırıldanıyorlardı.

Hope Karl'ın dudağını kontrol etti, sonra gömleğindeki kanlı yırtığı parmakladı. Karl ona doğru eğilmiş, konuşuyor, Hope da başını sallıyordu.

Sonra Karl daha samimi bir şeyler söylemek için eğilerek kadının saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. Diğer Karl - ormandaki, onları kenara iten Karl - gitmişti.

Robyn'e yaklaşırlarken Karl, "Önce ikinizi arabaya kadar geçireyim," dedi.

Hope başını salladı. "Bize bir şey olmaz. Sen buradaki işini bitir, sonra bizimle buluş." Robyn'e baktı. "Karl'ın temizlenmesi gerekiyor."

Robyn, "Cesetten kurtulun," dedi.

Hope bir cıvıltı çıkardı. Bir kahkaha mı? Yoksa şaşkınlıktan boğulma sesi mi? "Damon seni gerçekten de çok fazla polisiye diziye maruz bıraktı, değil mi? Karl'ın *kendine çeki düzen vermesi* gerektiğini kastetmiştim." Kanlı gömleğine ve yarılmış dudagina el salladı. "İnsanların içinde bu şekilde dolaşamaz."

Robyn ona bir bakış attı. Hope irkilmeden karşıladı. Robyn bakmaya devam etti, Hope'un başka tarafa bakmasını, gergin bir kahkaha daha atmasını sağlamaya çalışıyordu. İkisi de olmayınca Robyn ormana doğru yürüdü. Kenara kadar geldi. Sonra Karl'ın eli omzuna düştü.

"Arabaya gidiyorsun," dedi.

Sesinde tehdit yoktu. Sorulara da yer yoktu.

Gözleriyle buluşmak için çenesini kaldırarak ona baktı.

"Evet," dedi. Başka bir şey demedi. "Evet" anlamına gelebilirdi,

arabaya gidiyorsun" ya da "evet, bir adım daha atmanı engelleyeceğim." Ama öyle olmadığını biliyordu. "Evet, haklısın" anlamına geliyordu. İhtiyacı olan tek şey buydu. Patıkaya geri döndü ve Hope'u takip etti.

Ormandan yürümek beş dakikadan fazla sürmedi. Robyn ormanın açıldığını ve önündeki tarlayı görünce yavaşladı, sınırın bu kadar yakın olamayacağından emindi. Koşarken kendine defalarca ormanın ne kadar küçük olması gerektiğini söylemişti, ama orada olan her şeyle birlikte, o ağaçların sonsuza kadar devam etmesi gerektiğini, medeniyetten kilometrelerce uzakta olduklarını hissetti.

Ve işte, az ileride, olabildiğince gösterişli bir uygarlık vardı. Panayır. Müzik hala gürlüyordu. Çocuklar hala çığlık atıyordu. Işıklar hala gece gökyüzünü renklendiriyordu. Hava korku, kan ve kir değil, mısırlı sosis ve pamuk şeker kokuyordu.

Robyn kollarını ovuşturdu ve gözlerini kırptırdı. Gideli bir saatten az olmuştu ama her nasılsa dışarı çıktığında panayırlı toplanmış, alanı ıssız bir çorak arazi

olarak bulmayı bekliyordu

yarı dolu kola bardakları ve istenmeyen ödüllere doluydu. Kendini, gardıroptan çıkıp Narnia'da gördüğü her şeye rağmen gündelik dünyanın kayıtsızca devam ettiğini gören Lucy gibi hissetti.

"Araba nerede?" diye sordu sonunda. Karl'dan ayrıldığından beri ilk sözleri.

Hope sessizliğini bozmadı - sadece panayırı işaret etti, sonra tarlanın derinliklerine doğru ilerledi ve Robyn'in gözlerini kısarak neden çit boyunca doğrudan gitmediğini anlamaya çalışmasına neden oldu. Robyn sorduğunda Hope sadece başını salladı.

"Hope?"

Arkadaşı durdu. Dönmesi bir an sürdü. Ay, bulut parçalarının arkasına kaymış, Hope'un yüzünü gölgede, ifadesini okunmaz halde bırakmıştı. Konuşmadan önce bir an daha geçti.

"Adele'in seni her yerde bulabileceğini söylemiştin." Robyn başını salladı.

"Olmadığından emin oluyorum."

Hope yürümeye devam etti. Robyn onun arkasından yürüyordu, gecenin çiylere ayakkabılarını ıslatmıştı. Yorgunluk omuzlarını çökertmişti, yaralı olan omuzu ağrıyordu. Az önceki adrenalin patlaması çoktan geçmişti. Öğleden sonra kafein ve şeker krizine girmiş gibi, tek istediği Hope'u takip etmek, Adele için endişelenmesine izin vermek ve onlara saklanacak güvenli bir yer bulmaktı; soruların, nedenlerin ve nasılların canı cehenneme. Ama bu sorular beyninde arılar gibi vızıldıyor, onları görmezden gelmeye çalıştığı her seferinde onu sokuyordu.

Bu yolu izlemek onu Adele'den nasıl koruyacaktı? Tarla boştu - Adele'in tek yapması gereken ay yeniden ortaya çıktığında dışarı bakmaktı ve onları görecekti.

Ormana ilk girdikleri zamanı hatırladı, adam ormanın "uygun bir şekilde tanımsız" olduğunu ve Adele'in onları bulmasını engelleyeceğini söylemişti.

"Beni görebiliyor, değil mi? O... polisin insanları bulmak için kullandığı medyumlardan biri gibi." Robyn bile

kelimeleri duyduğunda, bunları söylediğine inanamadı ve daha da kötüsü, bunları sanki inanıyormuş gibi söyledi.

"Adele beni görüyor," diye devam etti. "Etrafımda ne olduğunu görüyor ve beni bu şekilde takip ediyor. Eğer manzarada herhangi bir ipucu yoksa - "

" - o zaman seni bulamaz."

İşte, Hope itiraf etmişti.

Hope durmadan önce yirmi adım daha gitmişlerdi. "Arabaya gitmek pek akıllıca bir fikir olmayabilir. İçimden bir ses Adele'in otoparkı O.K. Corral'a çevirmekte tereddüt etmeyeceğini söylüyor." Belindeki silahı çıkardı. "Karl'ın gelmesini bekleyeceğiz. O bizi bulacaktır."

Elbette yapardı. Her zaman yapardı. İz bıraktıkları her yerde onları bulmak için doğal olmayan bir yetenek. İz süren bir köpek gibi. Ürperdi ve Hope'a baktı. Hope alanı tarıyordu. Robyn bir bakışta etrafta kimsenin olmadığını görebiliyordu ama Hope bakmaya devam etti, yavaşça döndü. Robyn bir şey söylemek için ona doğru eğildi. Hope'un gözleri kapalıydı.

"Hope?"

Bir parmağını kaldırarak ona beklemesini söyledi. Birkaç saniye sonra Hope irkildi ve kaskatı kesildi. Gözleri fal taşı gibi açıldı, bakışları bir düzine metre ötedeki çimlerin üzerindeki beyaz bir şeye kaydı.

Robyn yaklaştı ve solmuş plastik bir çelenkle küçük, beyaz bir haç gördü. "Burada biri ölmüş olmalı."

"Evet." Kararlı, sanki Hope bundan eminmiş gibi.

Robyn kollarındaki tüyleri ovuşturdu, oturmaya başladı, sonra soğuk, ıslak çimenleri hissetti ve fikrini değiştirdi. Kollarını göğsüne sararak ormana baktı.

"Orada ne oldu?"

"Bilemiyorum. O adamın Adele'i tanıdığını ve senin peşinde olduğunu bildiğini söylemiştin ama kesinlikle seni kurtarmayı planlamıyordu, en azından gitmene izin vermek anlamında..."

"Kastettiğim bu değildi."

Bir ambulansın feryadı sessizliği doldurdu. İki si de sesi takip etmek için döndü. Panayıra doğru gidiyor gibi görünüyordu ama yanıp sönen ışıklardan bunu anlamak imkânsızdı. Bir an sonra Robyn bunun bir ambulans olduğundan bile emin olamadı, sadece sirenler çalmıyordu.

Ses kesildiğinde Robyn bekledi. Hope hâlâ yanıt vermiyordu. "Demek istediğim bu değildi," diye tekrarladı Robyn.

Hope başını salladı. Ve hiçbir şey söylemedi. Başını çevirip bakana kadar en az otuz saniye geçti.

"Ne demek istedin?" diye sordu.

Robyn bu bakışın altında bembeyaz kesildi - onu detaylandırmaya cesaretlendiren ve belki de bunu yapmaması için uyaran sert bir meydan okuma, ona bu işin peşini bırakmasının daha iyi olacağını söylüyordu. Robyn unutmanın daha iyi *olacağını* biliyordu. Bunu yorgunluk ve gerginliğe bağladı. Hope ona kolay bir çıkış yolu öneriyordu. Güvenli bir çıkış yolu. Ama Robyn'in doğasındaki hiçbir şey bunu kabul etmesine izin vermezdi.

"Bu gece en iyi arkadaşımın sahip olduğunu hiç bilmediğim bir silahı çektiğini ve onu nasıl kullanacağını bildiğini gördüm. Bir adam beni bir bez bebek gibi fırlattı, sonra başka bir adamın aynısını ona yapmasını izledim. Bir adamın iblislerden, cadılardan ve kurt adamlardan bahsettiğini duydum, sanki ne demek istediğini biliyormuşum gibi, sanki etrafımızdaki ağaçlar kadar inkar edilemez bir şeyden bahsediyormuş gibi. Ve o adamın şu anda ormanda yattığını, yumruk atmayı bilmediğini düşündüğüm bir adam tarafından öldüresiye dövüldüğünü biliyorum."

"Bir ceset gördün mü?" "Hayır, ama - "

"Evet, Karl onu fena benzetti. Hepsi bu kadar. Şimdi seni neden takip ettiğini anlamak için kimliğini kontrol ediyor, sonra da buradan çıkabilecek kadar temizlenmeye çalışıyor. Evet, Karl nasıl dövüşüleceğini biliyor. Sana anlattığım güvenlik görevlisi hikayesi var ya? Yalandı. Karl'ın yaptığı tüm güvenlik işleri kanunun yanlış tarafındaydı. Bunların

hepsi geçmişte kaldı, ama bir ünü ve düşmanları var ve her an kendini koruması gerekebileceğini biliyor, bu yüzden

Şekil. Kurtlar, iblisler ve cadılardan bahsetmeye gelince? Birileri ilaçlarını almamış."

Halkla ilişkiler dünyasında iki tür spin vardır. Birincisi, "Evet, müvekkilim alkollü araç kullanmaktan tutuklandı, ancak raporlar limitin çok az üzerinde olduğunu gösteriyor, bu yüzden partide yanlış içkiyi almış olmalı" gibi tamamen makul alternatif açıklamalardır. Sorun ne kadar büyük ve karmaşık olursa, mükemmel bir mazeret bulmak da o kadar zorlaşır. Bu durumda, reklamcılar ikinci türden bir mazeretle yetinmek zorunda kalırlar: "Zorlama olduğunu biliyorum, ama bu konuda benimle çalışın, tamam mı?" Evet, müşteriniz yasal sınırın iki katını aşmış, Victoria's Secret vitrinine çarpmış, iç çamaşırına kadar soyunmuş ve fotoğraf çekirmiş, ama yanlış içkiyi almış olmalı ve soğuk algınlığı ilacıyla kötü reaksiyona girmiş.

Hope'un açıklaması tam olarak ikinci tipe giriyordu. "Gerçeği bilmek istiyorum," dedi Robyn.

"Öyle mi?"

"Evet, biliyorum." Sözlerindeki ısırtık, altta yatan incinmişliği gizliyordu. "Ben senin arkadaşınım. Elbette bilmek istiyorum -"

"O zaman, bir arkadaş olarak, bu konuda biraz daha düşünmeni tavsiye ederim. Gerçekten daha fazlasını bilmek isteyip istemediğine karar ver. Bir arkadaş olarak, belki de istemediğini söyleyebilirim."

UMUT

Robyn bundan sonra başka soru sormadı. Hiç şansı olmadı.

Hope önce Karl'ı fark edilmeden panayırdan çıkanların arasından geçirme sorunuyla uğraşmak zorundaydı. Gilchrist adlı itten tişörtü almış ve önündeki kanı gizlemek için ters giymiş, sonra da ceketini üstüne geçirmişti. Yanına yaklaşan herhangi biri için, karın kaslarını yukarı kaldıran dar tişörtün ona ait olmadığı açıktı. Etraflarındaki kasıla kasıla yürüyen gençlerden herhangi birinde yersiz görünmeyebilirdi ama Karl'ın yaşındaki kusursuz bakımlı bir adam tarafından giyildiğinde fark ediliyordu. Dudaklarını her kıpırdatışında yarığın yeniden açılarak kan damlatması da işe yaramamıştı. Hope arabayı alırken Karl ve Robyn'i kapalı bir marketin gölgesinde bekletti.

Arabaya bindiklerinde Hope Robyn'i arka koltuğun ortasına, camlardan uzağa oturttu ve yolculuk boyunca gözlerini kapatmasını söyledi. Kapalı gözlerin Adele'i Robyn'den uzak tutmaya yarayıp yaramayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama zararı olmazdı. Daha önce bir tabelayı geçmeden yan kapıya ulaşabilecekleri bir otel seçmişlerdi. Yaklaşık on beş mil uzaktaydı ama Karl iş bölgelerinden ve tabelalarından kaçınarak yerleşim bölgelerinden geçtiği için neredeyse bir saat sürdü.

Sonunda otele vardıklarında Karl işaretlenmemiş bir yan kapıya park etti. Hope onları bir süite yerleştirdi ve çıkışta içeri aldı. Robyn'i üst kata çıkardılar, Hope işaretleri korumak için önden gözcülük yapıyordu. Sonra Karl ve Hope panjurları çekip odayı otelin adını taşıyan her kalem ve yorum kartından boşaltırken Robyn kapının eşiğinde bekledi.

Robyn içeri girdiğinde, omzunun daha profesyonel bir şekilde değerlendirilmesinin zamanı gelmişti. Karl sürünün tıp uzmanı olan Alfa Jeremy'yi aradı. Kurşun ciddi bir hasar vermeden geçmişti. Jeremy bir doktor tarafından görülmesi gerektiğini, ancak yara düzgün bir şekilde sarılır ve kontrol edilirse birkaç gün iyi olacağını söyledi.

Robyn yatmaya hazırdı. Fuar alanı, bitmek bilmeyen yolculuk, otel odasına kaçış ve yarasının yeniden sarılması arasında bir yerde Hope'un haklı olduğuna karar vermişti - gerçek duyması gereken bir şey değildi.

Yatak odasını son bir kez kontrol ettiler. Sonra Hope kapının yanında bekledi ve kanepedeki Karl'ın yanına dönmeden önce Robyn'in yerleştikten emin oldu.

"İkinci hastaya geçiyoruz. Benim için çıkarma zamanı."

Şakası da gülümsemesi kadar yavan kalmıştı. Karl onlarla tarlada buluştuğundan beri çok az şey söylemişti ve ondan akan endişenin düşük tınısı midesini burktu. Bunun sadece Robyn'in gördükleri ve duyduklarıyla ilgili bir endişe olmasını ummuştu ama şu anda bile sessizliğini koruyor, gömleğini çıkarıyor, o hisler hâlâ titreşiyordu.

"Ona makul bir hikâye anlattım," dedi Hope. "Mükemmel değil - hiçbir şey bütün bunları örtbas edemez. Bir açıklamayı çok istiyorsa bunu kabul edecektir ama istemiyorsa bunu nasıl ele alacağımızı konuşmalıyız."

Başını sallaması bir an aldı. Vereceği cevabı düşünüp düşünmediğini ya da söylediklerinin tek kelimesini bile duyup duymadığını anlayamadı.

Beklemeye devam etti, adamın sohbeti açmasını, önerilerde bulunmasını umuyordu ama adamın ifadesinden Robyn'i düşünmediğini anladı.

Hope ilk yardım çantasını getirdi. Yeniden açılan dudağından başka, göğsünde gömleğini yırtan bir yara vardı. Yaradan bir kıymık çıkardı. Sanki kırık bir dala takılmış gibi görünüyordu. Yaralarının geri kalanı çürüklerden ibaretti. İnsan formunda dövüşmek dışlardan kaçındı

Ama göğsündeki yaradan kaburgalarının zedelendiğinden, hatta belki de çatladığından şüpheleniyordu.

Kadın yaraya dokunduğunda adam irkilmedi, sadece ne yaptığını merak ediyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Bunlar iyi," diye mırıldandı. "Sadece şu kesiği temizlemem gerekiyor."

Ayağa kalktı. Hope omzuna dokunarak oturmasını, kendisinin yapacağını söyledi. Kafası karışmış gibi bir kez daha tereddüt etti, sonra bir kez daha başını salladı ve anlaşılmaz bir mırıldandı.

Islak bir bezle geri döndüğünde, "Robyn, Gilchrist'in Adele'in kim olduğunu bildiğini söylüyor, bu da bugün izinizi tesadüfen bulmadığını gösteriyor" dedi.

"Hmm."

"Detayları yarın kendisinden öğrenmemiz gerekecek." "Evet."

Hope yarayı temizledi ve sardı ama o hâlâ transa geçmiş gibi orada oturuyor, sadece Hope pozisyon değiştirmesini istediğinde hareket ediyor, sadece sorulduğunda konuşuyordu. Düşüncelerini gizlese de, endişesinin keskin nabızları yavaş yavaş sabit bir umutsuzluk akışına dönüşüyordu.

"Bu gece her şey yoluna girdi," dedi sonunda. "Ne kadar gergin olursa olsun, Robyn iyi, ben iyiyim, senin sadece birkaç çürüğün var ve hiçbirimizin Gilchrist hakkında tekrar endişelenmesine gerek yok."

Karl başını salladı.

"Bana elini bile sürmedi," diye devam etti. "Bize sinsice yaklaşamadan geldiğini hissettim. Silahımı çıkardım, Robyn'i arkama aldım..."

Başını salladı.

"Ve saldırdığında doğru olanı yaptım - yolumdan çekildim - ama yine de bir el ateş etmeyi başardım. Sanırım onu vurdum."

"Sen yaptın."

"İtiraf etmeliyim ki, kaosun yükseldiği bir anda bir anlık dalgalanma yaşadım ama tamamen donup kalmadım. Ben

öğreniyorum,

Karl."

"Biliyorum."

"Peki, o zaman, zarar yok, faul yok, değil mi?" Gülüşü cızırdadı ve orada öylece durdu, parmakları ilk yardım çantasının etrafında titriyordu, doğru şeyi söylemediğini biliyordu. Kahretsin, neden doğru şeyi söylememiştii? Neden doğru şeyi *bilmiyordu*?

"Sorun," dedi bir süre sonra, "sen değildin. Bendim."

"Ama o senin peşinde değildi. Bunun o durugörü sahibi kızla bir ilgisi var ve eğer Robyn konusunda bana yardım etmeseydin seni asla bulamazdı."

"Asla mı?"

"Muhtemelen hayır. Yaptıysa ne olmuş? Sen hallettin. *Biz* hallettik. Sen orada olmasaydın, Robyn'i yine de yakalayacaktı."

"Öyle mi?"

"Prob - " Kendini durdurdu. "Evet. Evet, yapardı ve ben de o orospu çocuğunu vurmak ve sığ bir mezar kazmak zorunda kalırdım."

Başını iki yana salladı. "Robyn'le sadece bir amaca ulaşmak için ilgileniyordu. Bu amaç seni ele geçirmektii ve benim yüzümden seni hedef aldı."

"Oh, tabii." Yine o ciyak ciyak gülüş. "Çok teşekkürler Karl. Şunu bilmeni isterim ki, kendi başıma pisliklerin ilgisini çekme konusunda oldukça yetenekliyim."

Ağzının etrafındaki çizgiler daha da derinleştii. "Ormanda, Gilchrist'ten gelen kaosla boğulmadın; benden gelen kaosla boğuldun. Korku, öfke. Kontrol edemedim. Seni tehlikeye attığını bilsem bile, yapamadım -"

Ayağa kalktı, pencereye doğru yürüdü ve orada durup sanki kapalı panjurlardan habersizmiş gibi dışarı baktı. "Jeremy, Jaime'yle ilişkisi olduğunu kimin bildiği konusunda her zaman çok temkinli davranır. O bir kurt adam değil ve bir kurt adamla birlikte olmak onu

Tehlike. Kendime bunun bizim için geçerli olmadığını söyledim. Kendini Jaime Vegas'tan çok daha iyi savunabilirsin. Ve ben Alfa değilim. Sürü üyesi bile sayılmam. Başka bir kurt adamın sana zarar vererek kazanacağı bir şey yok, beni kavgaya zorlamak dışında. Ve eğer dövüşmek istiyorlarsa, senin peşinden gelmelerine gerek yok. Meydan okumaları asla geri çevirmem."

"Kesinlikle, yani - "

"Hayatımı bir itibar inşa ederek geçirdim, ne kadar düşman edindiğimi umursamadım çünkü bu itibara sahip olmak hayatımı kolaylaştırıyor. O düşmanlar intikam almak isterlerse beni nerede bulacaklarını biliyorlar. Bana zarar vermenin başka yolu yoktu. Artık var."

"Ben dikkatliyim, Karl. Dikkatli olduğumu biliyorsun. Eğer daha fazla önlem almamı istersen, alırım. Daha fazla kendini savunma dersi, daha fazla atış dersi, belki bıçak gibi başka bir silah eğitimi. Ya da göz yaşartıcı spreys veya biber gazı taşıyabilirim."

Tanrım, sesi ne kadar acınası geliyordu? Kelimeler gelmeye devam etti, her birinin altında lütfen, lütfen, lütfen diye bir sızlanma vardı. *Lütfen beni bırakma, Karl. Ne istersen yaparım.*

"Beni ısırabilirsin." Hope kelimeleri duydu, en yumuşak fısıltıyla, sanki onlara ses vermeye cesaret edemiyormuş gibi ve onlara ses verdiğine, başka birinin arkasından yaklaşıp onları söylemediğine inanamıyordu.

Karl hareket etmedi. Orada öylece durdu, sırtı ona dönüktü. Duymamıştı. Tanrıya şükür, duymamıştı. Sonra yavaşça döndü. Yüzündeki ifade, dehşet.

"Hayır." Adam ona doğru adım atarken kelime boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü. "Asla, Hope. Asla - "

Yanakları alev alev yanarak adamın ulaşamayacağı bir yere geri döndü.

"Ben-ben-ben-" Kelimeleri çıkarabilecekmiş gibi boğazını ovuşturdu. "Özür dilerim."

Adam arkasından seslenirken tökezleyerek banyoya kaçtı. Kapıyı kilitledi ve kapıya yaslandı. Yanıyor

Utanç gözyaşları odayı bulanıklaştırdı. Kapı tokmağı önce bir yöne, sonra diğeri yöne döndü. Bir duraklama.

Sonra bir rap.

"Hope?"

"Banyo yapıyorum."

Bu da muhtemelen aklına gelen en saçma bahaneydi.

"İçeri girmeme izin ver - "

"Söylediklerimde ciddi değildim. Çok yorgunum ve Robyn için endişeleniyorum ve bu gece duydukları yüzünden stresliyim ve sadece - bir banyoya ihtiyacım var."

Hope onun kapıda olduğunu hissedebiliyordu ama cevap vermedi. Takip etmek zorundaydı ama küvet inanılmaz derecede uzakta görünüyordu. Sendeleyerek küvete gitti ve musluğu açtı. *Duydun mu? Gerçekten banyo yapıyorum.*

Soyundu ve küvetin dolmasını beklemeden kendini küvetin içine bıraktı. Kelimeleri kafatasına çarpıyordu.

Beni ısırabilirsin.

Bunu söylediğine inanamıyordu. Daha da kötüsü, şimdi bile utanç içinde titreyip ağlarken, bunu kastetmediğinden emin değildi.

Dilinin üzerinde safra akıyordu.

Filmlerde, romantik kadın kahramanların erkekleri olmadan yaşayamayacaklarını söylediklerini duymuştu ve onlara omurgalı olmalarını söylemek istiyordu. Ama Karl'a ihtiyacı vardı. Onsuz...

Onsuz öleceğini söylemeyi kendine yediremiyordu ama son birkaç yılda, önünde uçurumun esnediğini, kaos açlığının bir özleminden her şeyi kapsayan bir sahip olmalıyım ihtiyacına dönüştüğünü, iblisin açlığı beslemek için yeni yollar fısıldadığını gördüğü zamanlar olmuştu. O uçuruma baktı ve neye dönüşebileceğini ve eğer o hale gelirse çok geçmeden öleceğini biliyordu.

Ama her zaman Karl onu geri çekmişti. Onu desteklemek ve ona bu karanlıkla başa çıkmayı öğretmek, kurdu kabul ettiği gibi şeytanını da kabul etmek ve kontrol etmek için. Ona iyi olacağını, iyi gittiğini, Karl'ın yanında olduğunu ve ne olursa olsun üstesinden geleceklerini söylemek için.

Karl şimdi çekip gitse bile, onu terk etmezdi. Onu uçuşunun kenarından çekmeyi, arkadaşı olmayı bırakmazdı. Sadece sevgilisi değil. İlişkinin o kısmı olmadan da yaşayabilirdi - sadece bunu istemiyordu.

Ama Karl'ın yaptığı her şey - Philly'de bir daire satın almak, bölgesini Pennsylvania'ya çevirmek, onu takip etmek L.A. - ona bu ilişkiye bağlı olduğunu ve hiçbir yere gitmeyeceğini söyledi. Bu gece bile, onun sadece neyi değiştirmesi gerektiğini anlamaya çalıştığını biliyordu, böylece onun *yanında* güvende olacaktı.

Peki neden sürekli endişeleniyordu? Kalmayı planladığına dair kanıta ihtiyaç duyuyordu? Onun kalmayabileceğini ve buna hazırlıklı olması gerektiğini kendine hatırlatıyordu?

Çünkü buna hazırlıklı değildi. Onu dehşete düşüren Karl'ın gitmesi değil, Karl'ın gitmesinden korkmasıydı. Ona o kadar ihtiyacı vardı ki, onu kaybetmemek için hayatını kurt adama dönüşerek riske atabilirdi.

Bu onu nasıl bir insan yapıyordu? Olmak istediği biri değil.

"Titriyorsun."

Karl kilidi açmış ve o farkına varmadan içeri girmişti. Şimdi küvetin yanında, kalçalarının üzerinde oturmuş, sırtını kapıya dayamış, ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturmuştu.

Doğruldu. "Ayaklarına dikkat et. Biraz daha sıcak su ekleyeceğim."

Musluklara doğru eğildi, suya dokundu, sonra elini geri çekti. "Buz gibi, Hope."

Çok hızlı soğuduğu hakkında bir şeyler mırıldandı. O kadar kendinden geçmiş olduğunu itiraf etmekten daha iyiydi.

farketmeden soğuk su dolu bir küvet.

Karl musluğu çekti ve Hope suyun düşüşünü, sessiz odada yankılanan *çuf çuf* seslerini izledi. Üçte ikisi boşaldığında tıpayı yerine taktı, sonra sıcak suyu açmadan önce Hope'un ayaklarını musluktan uzağa itti.

Doldurulduktan sonra tek kelime etmeden kapının yanındaki yerine döndü.

"Öyle demek istemedim," dedi bir süre sonra. "Umarım öyle değildir."

Hope'un yanakları alev alev yanıyordu. "Yorgunum Karl. Kesinlikle bitkinim ve gevezelik etmeye başladım. Bunu söylediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Bunu hiç istemiyorum. Ben sadece... gevezelik ediyordum."

Küvetin kenarına oturmak için hareket etti, böylece kadın ona bakmak zorunda kaldı.

"İstediğimin bu olmadığını biliyorsun, değil mi?" dedi. "Çiftleşme içgüdüğü hakkında şaka yaptığımda ve seni ormanda bir kulübeye sürüklediğimde, *seni* kastediyorum. Olduğun gibi. Kastettiğim -"

"Biliyorum."

Hope bakışlarını suyun üzerinde sallanan ayak parmaklarına sabitledi. Yüzünü kendisine doğru çevirdi, parmaklarını çenesine dayadı. "I ortalama O. İşte bu. değil ne I istiyorum. Bilinçli olarak, bilinçaltında, bilinçsizce. Ben değil savaşımak herhangi bir seni bir kurt adama dönüştürmek için."

Kız başını sallayıp bakışlarını indirdiğinde, adam onun çenesini kaldırdı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Hope, Clay'in Elena'ya yaptığı gibi, Karl'ın ondan izin almadan kendisini ısırması tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu ya da bunu "kazara" yapmanın bir yolunu bulabileceğini hiç düşünmemişti. Ama belki de Karl'ın bunu tercih edeceğinden biraz endişelenmişti. Kurtadamlar diğer doğaüstü varlıklar gibi değildi. Kurtlar gibi onlar da kendi türlerinin arkadaşlığını tercih ederlerdi.

"Hayır," dedi, sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi, bakışları ona kilitlenmiş, herhangi bir işaret için titreşimlerini okuması için ona meydan okuyordu.

Yalan söylüyordu. Kadının kendisine inandığından emin olunca raftan bir bez ve bir kalıp sabun aldı. "Ben değil gidiyor Her yerde, Hope," o dedi olarak paketini açtı ve Sabun. "Bu gece, I oldu sadece Öfkeli kendimle için olmak çok Cavalier hakkında ve tehdit Gilchrist poz verdi. Bugünden önce bile saldırıya uğrama tehdidini küçümsedim. Benimle olmanın güvenli olmayabileceğini kabul etmek istemedim. Sorunu nasıl çözeceğimi düşünüyordum Hope, ondan nasıl kaçacağımı değil. Tehdidi anladığından emin olmalıyım ve sana bunu öğretmeliyim. onunla nasıl başa çıkılacağını - bir kurt adamla nasıl savaşılabileceğini. Hepsi bu."

Bunu biliyordu. Ama yine de çıldırmıştı. Ve çıldırdıkça, onun tepkisi değil, kendi tepkisi onu daha da dehşete düşürüyordu.

Bezi suya daldırdı, sıktı, köpürttü ve ensesini sildi. "Ormanda biraz kir kapmışsın."

Başını öne eğerek adamın yıkamasına izin verdi. Adam sırtında yavaş daireler çizerek ilerledi, kaba kumaş geceyi sıyırıp atıyordu. Gözleri kapanmaya başladı.

Onu küvete yasladı, başını kenarına koydu, sonra omuzlarını yıkadı. "Seni bir kez terk ettiğimi biliyorum."

Ağzını açtı, bunun önemli olmadığını, unutulduğunu söylemek istiyordu. Ama unutulmamıştı.

"Seni incittiğimi biliyorum."

Yine tartışmak istedi. Ama yapamadı.

"Bir daha gitmeyeceğimi söylediğimi biliyorum ama bunun yeterli olmadığını ve gitmeyeceğime güvenmenin tek yolunun gitmemem olduğunu da biliyorum."

Bezi kollarının üzerinden kaydırды. "Eğer bu iş biterse Hope, bunu bitiren ben olmayacağım. Sanırım bunu biliyorsun."

Küvetin içinde iki büklüm oldu, ayağa kalktı, kollarını adamın boynuna doladı ve onu öptü. Adam onu su damlatarak kucağına aldı ve diğer odaya taşıdı.

ROBYN

Robyn on dakikadır otelin yatak odasının kapısında durmuş, parmakları kapının kolunda diğer taraftan gelecek sesleri dinliyordu.

Dün gece soru sormayacak kadar yorgundu ve bunu sormamak için kendine bahane olarak kullanmıştı. Ama uyandığında aklına gelen ilk şey *bilmek zorundayım* olmuştu.

Duş almış, giyinmiş, yatağı hazırlamıştı ve şimdi Hope ile Karl'ın uyuduğu ana odanın kapısında duruyordu.

Üçe kadar saydı. Sonra beşe kadar. Sonra kendine, ona kadar saydığında, kesinlikle yapacağını söyledi -

Lanet olsun, aç şunu!

Kapıyı çaldı. Hope'un uykulu "içeri gel" sesini duyması biraz zaman aldı. Kapıyı araladı. Hope çekyatta yalnızdı, doğrulup yanındaki boşluğa gözlerini kırptırıyordu.

Robyn kapalı banyo kapısını işaret etti, kapının altından ışık parlıyordu. "

Sanırım içeride."

Hope başını salladı. Robyn'e baktı, sonra bakışları başka yöne kaydı. Karl banyodan çıktı. Hope bir şeyler mırıldandı, sonra arkasından içeri süzüldü. Kapı kapandı.

Robyn bu sabah Hope'un nesi olduğunu merak ederek kapıya baktı. Zor bir gece geçirdiğini tahmin ediyordu. Yaşadıkları çileden sonra onu suçlayamazdı.

"Günaydın Robyn," dedi Karl.

Kadın cevap vermeyi başardı. Masaya geçti ve oda servisi menüsünü aldı. Robyn durduğu yerde kaldı ve onun menüyü karıştırmasını izledi.

Diğer adamın Karl'ın ne olduğunu söylediğini düşündü ve kelimeyi oluşturamasa bile

düşünmeden duramıyordu. Dün geceki hırıltısını duymadan duramıyordu. Yüzünde titreşen öfkeyi görmeden duramıyordu. Diğer adamın yüzünü unutamıyordu, başka bir şeyle titreşen, bükülen, değişen...

"Dün geceki panayırda ucube gösterisi yoktu, değil mi?" Karl hala menüyü okurken sordu.

"Ne?"

"Ucubeler. Sakallı Kadın. Üç Bacaklı Adam. Istakoz Çocuk. Ucubeyi görmek için bir dolar ödeyelim mi?"

"Um, hayır, görmedim..."

"Ama daha önce de böyle sergiler görmüştün. Hope fuarları sevdiğinizi söylüyor, özellikle de ucube gösterilerinin şüpheli niteliklerinin daha kabul edilebilir olabileceği küçük, gözden uzak olanları."

"Tabii..."

Yukarı baktı. "Hiç paranı ödedin mi?" "Hayır, asla.

I - "

"İşaretleri gördüğünüzde, o çadırın içindeki kişi olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç düşündünüz mü? Sergilenen? Herkes bakarken, hastalıklı meraklarını tatmin ederken, nasıl yaşadığınızı merak ederken, sizin yerinizde olmanın ne kadar korkunç olacağını..."

"I..." Durdu ve adamın ne demek istediğini anladı. "Özür dilerim. Aval aval bakmak istememiştim."

"Kişisel olarak mı? Umurumda değil." Menüyü tekrar masanın üzerine koydu. "Ama Hope'un umurunda. Zaten rahatsız. Arkadaşının ona teşhir ediliyormuş gibi bakması..."

Hope bu yüzden mi banyoya girmişti? Robyn onun ağzının açık kaldığını düşünmüyordu ama ona farklı bir gözle bakıyor, düşünüyor, merak ediyor olmalıydı...

"Bilmek istiyorum," dedi Robyn.

"Hmm." Sandalyenin arkasından ceketini aldı. "Görünüşe göre oda servisi bu otelin güçlü yanlarından biri değil. Hope'a daha uygun bir kahvaltı bulmak için dışarı çıktığımı söyle."

Onun yoluna çıktı. "Ciddiyim Karl. Neler olduğunu bilmek istiyorum. Her şeyi."

"Biz tartışmak o üzerinde Kahvaltı. Yapma. Zıpla üzerinde Banyodan çıkar çıkmaz bu konuda umutlan."

"Yapmazdım."

Dudakları aralandı, ama başını sallamakla yetindi, kısa bir veda etti ve gitti.

Karl gittikten kısa bir süre sonra Hope dışarı çıktı. Robyn havadan sudan konuşarak gariplikten *kaçınmaya* çalıştı, Hope'un annesinin 1 Mayıs'taki büyük yardım balosuyla ilgili planlarını sordu, ama bu onun konuşmaktan *kaçındığı* milyonlarca şey olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Hope bu sorular karşısında Robyn'in ona baktığı kadar kıvrandı. Karl'a daha fazla soru sormayacağına söz vermişti ama sormamak daha da garip hissettiriyordu. O ucubelerden biriyle oturup akla gelebilecek en sıradan konuları tartışmak, sakallı bir kadınla konuştuğunuzu fark etmemiş gibi davranmak gibiydi.

Hope sonunda, "Dün gece olanlar hakkında konuşmamız gerek," dedi.

"Oh, ben - Hayır, sorun değil. I - "

"Seni yakalayan adamdan bahsediyorum, Adele ve Karl hakkında söylediklerinden."

"Ah, doğru." Robyn bu güvenli ama önemli konuyu düşünmediği için kendini tekmeledi. Konuyu saptırmaya çalıştı ve Karl geldiğinde hâlâ açıklama yapıyordu.

Kahvaltıyı hazırladı, yardım etmek için ayağa kalktıklarında onları kenara itti, Robyn açıklamasını bitirdiğinde sorular sordu. Sonra Hope ve Karl, Robyn'in iyi tanıdığı ve artık anladığı bir bakış attılar: "Bunu daha sonra, o etrafta yokken tartışırız."

"Robyn sana ne istediğini söyledi mi?" Karl kahvaltı tabaklarını dağıtırken sordu.

"Bu konuyu açmamam konusunda uyarılmıştım," dedi Robyn. Hope onun bakışını takip etti. "Karl..."

Özür dilemeden sadece omuz silkti ve kruvasanını ısırdı.

"Karl'a bilmek istediğimi söyledim," dedi

Robyn. "Bilmek... ?"

Robyn ona bir bakış attı - bu, odadaki meşhur filin etrafında eğilip "ne fili?" diye sormak gibiydi.

"Her şey," dedi.

Hope ve Karl birbirlerine bir kez daha baktılar.

"Şu anda önemli olan şöyle başlayalım," dedi Hope. "Bu Adele Morrissey..."

"O bir medyum."

Hope duraksadı, sanki konuyu burada bırakma isteğiyle savaşıyormuş gibi, sonra da, "Biz onlara kahin diyoruz," dedi.

"Yani geleceği mi görüyor?"

"Hayır, sadece şimdiki zaman. Bu uzaktan izleme. Bunu hiç duymuş muydun?"

Robyn başını salladı.

"Viktorya döneminde bunu spiritüalist gösterilerde yaparlardı. Spiritüalist bir paravanın arkasında ya da arka odada oturur ve seyirciye bir şeyler tarif ederdi."

"Bunu bilmiyordum," diye mırıldandı Karl.

Hope dikkatini dağıttığı için minnettarmış gibi ona bir gülümseme attı. "Çünkü sen *True News'un* tuhaf hikâyeler anlatan kızı değilsin. Bu benim hayatım, unuttun mu?"

Robyn bunu, Hope'un alışılmadık uzmanlığını düşünmemiştii bile. Belli ki bir işten daha fazlası vardı.

"O uzaktan görüntülerin çoğu sahteydi elbette," dedi Hope, şimdi rahatlamış, kendi halindeydi. "Gerçek durugörürler son derece nadirdir. Nesiller boyunca farklı derecelerde aktarılır, bu yüzden kana sahip olsanız bile uzaktan görüntüleyemeyebilirsiniz. Ancak bu güce sahip olanlar bir ekranın ötesini ya da bitişik bir odayı görebilirler. Bir resim ya da kişisel efekt kullanarak bir kişiye odaklanırlar."

"Medyum gibi."

Hope başıyla onayladı. "Bütün bu şeyler aslında bir yerden geliyor olmalı, değil mi? O nesneyi kullanarak ve odaklanarak Adele seni görebilir. Ne kadar büyük bir pencere açabildiğini bilmiyorum - dediğim gibi, gerçek durugörürler nadirdir, bu yüzden onlar hakkında pek bir şey bilmiyoruz. Yine de bu görüşü çevrenizle ilgili ipuçlarını yakalamak için kullanabilir - bir sokak tabelası, bir dönüm noktası..."

Robyn bir gün öncesini hatırlayarak, "Üzerinde kafe ismi yazan bir peçete," dedi.

"Aynen öyle. Onun bir fotoğrafçı olduğunu ve magazin dergileri için Portia'nın fotoğraflarını çektiğini söylemiştin. Sanırım yeteneklerini bu şekilde kullanıyordu."

Kâhin paparazziler, hedeflerini her yerde bulabilir, izleyebilir ve magazinsel bir şey yapma ihtimallerinin en yüksek olduğu anı bekleyebilir, meslektaşları kovalar, takip eder ve şanslarının yaver gitmesi için dua ederken içeri sızabilir, çekimi yapabilir ve gidebilirlerdi.

Robyn kendini mantıklı bir insan olarak görüyordu. Bazılarına göre fazla rasyoneldi. On dört yaşındayken bir arkadaşının peşinden bir sanat kampına gitmişti. İki haftanın sonunda, yaratıcı yazarlık eğitmeni ona olabildiğince nazik bir şekilde, herkesin roman yazarı olmak için yaratılmadığını ve yazmaktan hoşlanıyorsa, bunun yerine kurgusal olmayan eserleri düşünmek isteyebileceğini söylemişti. Başka bir deyişle, Robyn'in vücudunda yaratıcı bir hücre yoktu. Bunu kabullenmeye başlamıştı.

Ama şimdi, gerçek psişik yeteneklere sahip insanların varlığıyla karşı karşıya kaldığında, fazla rasyonel beyni bile kanıtlar göz önüne alındığında bunun mantıklı *olduğu* konusunda tatmin olmuştu. Bu tür fenomenleri incelemeye adanmış bilim dalları varken, bu o kadar mantıksız mıydı? Hope'un da dediği gibi, ESP ve uzaktan görüntüleme hakkındaki hikâyeler bir yerlerden geliyor olmalıydı. Geleceği değil de bugünü gören insanlardan bahsettikleri sürece, evet, Robyn bunu kabul edebilirdi.

"Yani Adele bu... grubun bir parçası," dedi Robyn. "Bu topluluk... olağanüstü güçleri olan insanlardan oluşuyor."

"Adele'in kiminle işbirliği yapmış olabileceğine dair bazı fikirlerimiz var ve evet, bu bir örgüt ama şimdilik önemli olan onun ne olduğunu bilmemiz. Onunla başa çıkabileceğiz."

"Ama daha büyük grup, topluluk, her neyse, paranormal güçleri olan herkesten oluşan grup..."

"Ben buna tam olarak bir topluluk demezdim." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Hope kahvesini yudumladı.

Robyn bir an Hope'un cevap vermesini bekledi. Cevap vermeyince, "Yani durugörü uzmanlarımız var ve..." dedi.

Hope bir krema daha ekledi. Karıştırdı.

Yudumladı. "Kâhinler ve..." Robyn sordu.

Hope fincanını yere bıraktı ve arkasına yaslandı. "Başka ne bilmek istiyorsun?"

"Bilmek istediğimi söyledim - " "İhtiyacım var," dedi Karl.

Birinden diğerine baktı. İkisi de bakışlarını karşıladı, ifadeleri boştu.

"Yani bana söylemeyeceksin," dedi sonunda.

"Yapmayacağım, yapmamalıyım, yapamam..." Hope söyledi. "*İhtiyacın* olan her şey bilmek için, ben-"

"Oh, bu çok saçma." Robyn kollarını kavuşturarak sandalyeye yığıldı. Bunu yaparken kendini çocuk gibi hissediyordu ama en azından surat asmaktan kaçınmayı başarmıştı. "Tam olarak ulusal güvenlik sırlarını sormuyorum."

"Sen değil misin?" Karl dedi ki. "Belki ulusal güvenlik değil ama bir grup insan için kesinlikle çok geçerli güvenlik endişeleri."

"Neden? Dünya aniden uzaktan görüntüleyebilen insanlar keşfetse ne olur?"

"Engizisyon diye bir şey duydun mu hiç?" Karl sordu.

"Bu çok saçma. Evet, Orta Çağ'da insanlar büyüclükten korkuyordu. Ayrıca dünyanın öbür ucunda ejderhaların yaşadığını düşünüyorlardı. Bugün insanlar kâhinlerden haberdar olsalardı, onları avlayıp kazığa bağlayıp yakacaklarını mı söylüyorsunuz?"

"Belki de değil."

"*Belki de* bu konuda bir şey yok, Karl. Orta Çağ'da değiliz."

"Ya çok küçük bir grupta bulunan mutant bir genin keşfedildiğini duyuran bir manşet okursanız. Bu gen onları hayatta kalmak için her yıl bir kişiyi öldürmeye ve yılın geri kalanında parazitler gibi insanlardan beslenmeye zorluyor. *Vive la différence* der misiniz? Yaşa ve yaşat?"

"Şey, hayır, ama o insanlar her neyse - "

"Vampirler mi?"

Robyn'in yüzü kızardı. Bunu yapmak istememişti ama elinde değildi.

"Ama eğer... vampirler varsa, onlar insan değildir," dedi.

"Ben olsam bunu onlara söylemeye kalkmazdım," diye mırıldandı Hope.

Robyn ona baktı. Ciddi miydiler? Yoksa sadece verebilecekleri en çirkin örneği mi veriyorlardı? Doğruldu ve Karl'ın bakışlarıyla karşılaştı.

"Tamam, vampirleri onaylamıyorum. Ama bu -" "O zaman başka bir örnek alalım. Biraz daha büyük bir grup. Öldürmek için biyolojik bir zorunluluğu olmayan, ancak bunu yapmak için güçlü - bazen ezici - bir içgüdüye sahip insanlar. İnsanı bilinçli bir varlık olarak değil, sadece başka bir tehdit ve besin kaynağı olarak görme içgüdü. Birçoğu bu dürtüye direnir, bazıları başarılı olur. Bazıları ise denemeye zahmet bile etmiyor. Hepsini yok etmeli miyiz? Sadece güvende olmak için mi?"

Kurtadamlar. Kurtadamlardan bahsediyor olmalıydı. Ve eğer şüphelendiği şey doğruysa, bu hayali bir örnek değildi.

"Hayır," dedi. "İnsanları idam etmezsiniz çünkü onlar öldürebilir."

"Asil, ama herkes sizinle aynı fikirde mi? Sonuçta çok küçük bir gruptan bahsediyoruz. Kuzey Amerika'da belki otuz kişi. Sadece güvende olmak için onları toplayıp öldürmek, kirliliği ortadan kaldırmak daha kolay olmaz mı?"

Kadın ağzını açtı ama Karl devam etti. "Tabii ki her doğaüstü avcı değildir. Çoğunluğu değil, ve bariz bir tehdit oluşturmayacaktır."

"Tam olarak demek istediğim, yani -"

"Durugörü uzmanı, medyum ya da cadı gibi biri, işin içine dini karıştırmadığınız sürece mükemmel bir şekilde kabul edilebilir."

"Din mi?"

Umut cevap verdi. "Onlar hepsi düşünüldü, at en az Hristiyanlık tarafından, şeytanla işbirliği içinde olmak."

"Oh, bu-"

"Aptalca mı? Bunu İncil'de Tanrı'nın onları onaylamadığı şeklinde yorumlanabilecek bir şey olduğu için zulüm gören diğer tüm gruplara söyleyin. Örneğin şeytan kanı taşıyor olsaydınız, bunu ne kadar çabuk duyururdunuz?"

Robyn bunu düşündü... ve cevabı umursamadı. "Ve asıl örneğe dönelim," diye devam etti Hope.

"Kâhinler. İnsanların, her zaman, her yerde ne yaptıklarını görebildiğinizi bilmelerini ister miydiniz? Arkadaşlarınız bu konuda ne düşünürdü? Kocanız ya da sevgiliniz? Onları gözetleyebildiğinizi bilmek?"

Robyn Hope'un bakışlarını tutamadı. Evet, haklı olduğu bir nokta vardı.

Ama Robyn ondan dünyaya anlatmasını istemiyordu. Sadece ona.

Lanet olsun Hope, diye düşündü, ben senin arkadaşısım.

"Evet," dedi Hope usulca. "Sen benim arkadaşımsın."

Robyn sertçe başını kaldırdı. Yüksek sesle mi konuşmuştu? Hope'un gözlerinin içine baktı ve konuşmadığını anladı. Ve ürperdi. Tanrım, bunu yapmak

istemiyordu ama elinde değildi.

"Bu arkadaşlarına duyurmak isteyeceğin bir şey mi?" dedi Hope. "Bu benim hakkımda gerçekten bilmek istediğin bir şey mi?"

Robyn ağzını açtı ama kelimeleri bir araya getiremedi. "Ben öyle düşünmemiştim."

Robyn "bana her şeyi anlat" derken ne kadar aptalca davrandığını hemen fark etti. Hope ona sadece bilmesi gerekenleri anlatmış, kurtadamlardan, iblislerden ya da cadılardan hiç bahsetmemiş, her şeyi mümkün olan en basit terimlerle ifade etmişti. Ama öyle bile olsa, Robyn çok geçmeden tamamen kaybolmuştu.

Görünüşe göre fotoğraftaki adam bir şirkette yöneticiydi... Adele, Karl ve Hope gibi insanları istihdam eden ve çevrelerinde doğaüstü şirket mafyası olarak bilinen bir şirket. Bunun ne anlama geldiğini, böyle bir şirketin nasıl işlediğini, neden kimsenin fark etmediğini? Robyn sormadı. Normal bir iş gibi görünen "doğaüstü şirket mafyası" kavramı özümsemesi için yeterliydi.

Hope, bu Irving denen adamın istediği şeyin Adele olduğundan emindi. Görünüşe göre, nadir bir ırk olan kâhinler çok değerliydi. Robyn'in tahminine göre, çalışanlar olarak, gerçi bu noktada Hope onun Adele'i bir kurban töreni için istediğini söylese gözünü bile kırpırmazdı.

"Tüm bunların fotoğrafla ne ilgisi var ve Adele neden onu geri istiyor, bilmiyorum. Portia'nın ölümünün arkasında *Irving* olsaydı mantıklı olurdu. Eğer Adele'i işe almaya çalışıyorsa, fotoğrafın magazin başlığında yer almasını ve bir rakibinin onu bulup daha iyi bir teklif yapmasını istemezdi."

"Bunun için adam mı öldürecek?"

"Elbette." Hope bunu kesin bir inançla söyledi, sanki bir rakibin Adele'e daha iyi bir teklif yapıp yapmayacağından daha fazla söz konusu değilmiş gibi.

Yani bu adam Portia'nın Robyn'e resmi sekmelere göndermesini söylediğini biliyordu. Belki de Portia'nın telefonunu dinliyordu.

Telefon. Ya da belki Adele güçlerini kullanmış ve Portia'nın mesajı yazdığını görmüştü. Bunun bir önemi yoktu. Adele Portia'yı öldürmüştü ve Robyn'in peşindeydi, önemli olan da buydu.

Hope ve Karl da bu doğaüstü şirketin Dedektif Findlay aracılığıyla cinayet soruşturmasına dahil olduğundan şüpheleniyordu.

"O bir doğaüstü," diye açıkladı Hope. "Güçlerimden biri de diğer doğaüstü canlıları tespit edebilmem. Bunu Findlay'den öğrendim. Ast'ların polis teşkilatında çalışanları olduğunu doğruladım. Cinayet Masası kilit pozisyonlardan biri olabilir. Fark edilmeden hayatta kalmanın, açığa çıkma tehditlerini bertaraf etmenin ve hikâyeleri bastırmanın bir başka yolu."

"Tıpkı senin *Gerçek Haberler*'de yaptığın gibi," dedi Robyn. "Peki *ben* bu işe nasıl bulaştım? Doğaüstü değil de normal olan tek kişi benmişim gibi görünüyor."

"Olur böyle şeyler. Nüfusun çoğunun doğaüstü güçleri yok ve biz komünlerde ve mağaralarda yaşamıyoruz. Karl Cuma günü sizi bulmak için burada olmasaydı neler olabileceğini bir düşünün. Ne yapardınız?"

Robyn bunun hakkında düşündü. "Sonunda teslim oldum. O zaman sanırım Dedektif Findlay görevi devralacak ve kendimi cinayetle suçlanırken bulacaktım. Tabii Adele beni karakolun dışında bulmasaydı."

"Peki bunlardan biri gerçekleşseydi, Adele'in sadece deli bir kadın olmadığına dair herhangi bir şüphemiz olur muydu?"

Ya da Dedektif Findlay'in sadece işini yapan bir polis olmadığından?" "Hayır." Durakladı. "Bu yüzden sanırım size teşekkür etmeliyim.

burada olmak."

"Bu konuda çok aceleci davranmak istemeyebilirsin. Seni bu durumdan kurtarmak için planımızı duyana kadar bekle."

ADELE

Ah, Adele, işte buradasın."

Adele merdivenlerden yukarı, çelik grisi saçları olan, gömleğini içine sokmuş tıknaz bir figüre baktı. Niko, Kumpanya'nın bulibaşısı.

"Yeni mi biniyorsun?" Niko saatini kontrol etmek istercesine kolunu kaldırdı ama bileği çıplaktı.

"Evet, eve yeni geldim."

Jasmine yanında durduğunda yüzünde kibirli bir gülümseme belirdi. "Sanırım Jasmine Wills iyi bir gece geçirmiş."

"Bilmiyorum. Onu kaybetmeye devam ettim." Adele ensesini ovuşturarak yüzünü buruşturdu. Numara yapmasına gerek yoktu. Bütün geceyi birini arayarak geçirmişti. Sadece Jasmine'i değil. "Tek bir fotoğrafını bile çekemedim. Özür dilerim."

"Olma, ufaklık. İlk geceden sonuç bekleyemezsin."

Sanki hâlâ beş yaşındaymış gibi saçlarını karıştırdı. Elbette beş yaşındayken Niko'nun saçlarını karıştırdığı pek olmamıştı. Şimdi bile Niko'nun dokunuşu onu ürkütüyor, dayakları hatırlıyordu - ana evin bodrumundaki karyolada cırılçıplak yatarken yediği o soğuk, metodik dayakları, özür dilemek, annesini sormaktan, onun için ağlamaktan, kaçmaya çalışmaktan vazgeçeceğine söz vermek için nefes alamayacak kadar hıçkırana kadar tekrar tekrar vurulan kayışları.

Sonunda dayak sona erecekti. Niko ona iyi bir kız olduğunu söylerdi, nefesi hızlı hızlı gelirdi, sanki dayak yemenin yorgunluğu yeni yeni üzerine geliyordu ve aniden odadan çıkana kadar onun saçlarını, omzunu, kalçasını okşardı. Birkaç dakika sonra Adele onun merdivenlerdeki ayak seslerini duyacak ve Lizette'in elinde taze pişmiş limonlu somunla gelip Adele'e bu kadar bencil olmayı bırakması gerektiğini söyleyeceği sabaha kadar onu soğuk, siyah bodrumda yalnız bırakacaktı,

O kadar yaramazdı ki, bir durjardo -yabancı bir kâhin- olsa bile Kumpanya onu yanına almaktan mutluluk duyarken onu terk eden bir anne diliyordu.

Adele'in isyanı sona erdiğinde, sanki kırılmış vahşi bir atmış gibi dayaklar da sona erdi. O andan itibaren, Niko'dan aldığı tek şey buruşuk saçlar ve hırslı gülümsemeler ve ara sıra, sanki onu o bodrum odasına geri götürüp kayışla bağlayabilmek için tekrar küçük bir kıvılcım göstermesini diliyormuş gibi hüznü bir bakıştı.

Şimdi onunla konuşurken eli omzuna dayanmıştı. Ne hakkında konuştuğunu bilmiyordu ve esneme numarası yaparak onu bastırdı ve "Özür dilerim efendim. Gerçekten uzun bir gece oldu. O da neydi öyle?"

"Jasmine Wills'in fotoğraflarını çekmenin sandığınızdan daha kolay olabileceğini söyledim. Görünüşe göre senin hayranınmış."

"Fan?"

"Reklamcısı *True News'u* aradı. Portia öldüğüne göre, Jasmine seninle çok ilgileniyor." Yüzünde fazla parlak bir gülümseme belirdi. " - yaratıcı yeteneklerinle. Şimdi, onunla görüşemezsin; bu Kumpanya'nın çıkarlarına uygun olmaz."

"Hayır, tabii ki değil."

"Ve Kumpanya'nın çıkarına olmayan şey..." ". . . benim de çıkarıma değil."

Bu ezbere yanıt otomatik olarak geldi ve ona bir gülümseme daha kazandırdı. "İşte benim kızım. Reklamcının numarasını odana bıraktım. Onu arayıp Jasmine'in programını öğrenebilir misin diye sorabilirsin. Güzel bir kestirme yol olur. Seni uzun geceler onun peşinde koştırmaktan kurtarır."

"Teşekkür ederim, efendim. Minnettarım."

Niko'nun göğsü sanki her şeyi o ayarlamış gibi kabardı. Adele ona bir kez daha teşekkür etti - Niko'ya fazla minnettarlık diye bir şey yoktu.

Adele, yatak odasına giderken Lily'nin kapısının önünden geçerken içeri baktı ve genç kadını koltukta otururken gördü.

Yatağının kenarında, buruşuk eteğini düzeltiyordu, gözleri kızarmıştı, iç çamaşırı ayaklarının dibinde beyaz bir top gibi duruyordu.

Adele, merdivenlerden inerken Niko'nun saçsız kafasına baktı. Sonra Lily'nin komodinine, saatinin durduğu yere baktı.

Gülümsedi.

Bir an için sahenin tadını çıkardı, sonra gülümsemesini - ya da çoğunu- sildi ve kapı aralığına yaslandı. "Sanırım phuri sonunda Hugh'un kocalık görevlerini yerine getiremeyeceğine karar verdi."

Lily başını kaldırdı ve elinin tersiyle gözlerini sildi. "Ona gerekenden daha uzun süre verdiler ve düşünceleri için minnettarız, ancak kumpanyaya çocuk sağlamak benim yükümlülüğüm ve bu şansı bulduğum için mutluyum."

Puling aptalı. Şu anda bile şikâyet edecek cesareti yoktu. Adele hıçkıra hıçkıra ağlamayı tercih ederdi ama sessiz gözyaşları yeterliydi. Doğurganlık döneminin sonunda hıçkıra hıçkıra ağlayacak, yatağa kıvrılacak ve bacaklarının arasına soğuk kompresler *koyacaktı*. Bu düşünce Adele'i bir anlığına da olsa neşelendirdi.

Lily, Adele'in oyalanma nedenini yanlış yorumlayarak, "Ben iyiyim," dedi. "Ama uğradığın için teşekkür ederim. Sen iyi bir kardeşsin, Adele."

Kız kardeşmiş, kıçımın kenarı. Adele'in bir kız kardeşi olsaydı, her sabah kendisine kahve getirdiği için Adele'e teşekkür eden ve doğum kontrol haplarının ağzda bıraktığı acı tadı hiç fark etmeyen bu budaladan çok daha zeki olurdu. Niko'nun Lily'yi hamile bırakmak için bir sonraki adımı atmaları gerekebileceğini söylediği son toplantıda Adele, Hugh'yu teselli etmeye çalışan, tatsız bir görevi kabullenmiş gibi davranan erkeklerin yüzlerini izlemişti. Önümüzdeki bir yıl boyunca kumpanya Lily'nin regl dönemlerini izleyecek ve zamanı geldiğinde, erkekler sıralarını almak için üst kata akın ederken Lily üç gün boyunca odasına kapatılacaktı.

Adele izin isteyip koridora geri döndü. Arkasını döndüğünde Lily'nin kuzeni Bernard'ın merdivenleri çıktığını gördü, şişman vücudu efordan titriyordu, pantolonunun ağ kısmı şimdiden beklentiyle gerilmişti. Ah, görev.

"Seni bekliyor," dedi Adele, adam onun yanından hantalca geçip odaya girerken.

Adele'in iyi ruh hali ancak yatak odasının kapısını kapatıp boy aynasında kendini görene kadar sürdü. Lily'nin hamile kaldığını düşününce kendi durumunu gözden geçirdi. Gömleğini sıkıca çekti ve her açıyı incelemek için döndü. Hiçbir şey yoktu. Gömleğini kaldırdı. Karnı hâlâ dümdüz görünüyordu.

Kitap en az bir ay daha göstermemesi gerektiğini söylese de, "küçük" kadınların daha erken gösterebileceğinden de bahsediyordu. Adele kendini "ufak tefek" olarak görmüyordu ama eğer bu zayıflık için bir örtmece ise, evet, zayıftı.

Kumpanya'da yaşamak, hamileliğini büyük beden gömleklerin altında gizlemek için ihtiyaç duyacağı mahremiyet düzeyine izin vermiyordu. Belli olmadan önce gitmesi gerekiyordu.

O fotoğrafları yakında bulamazsa, bir yedek plana ihtiyacı olabilirdi - baba olarak gösterebileceği birine. Kumpanya'dan biri. Aksi takdirde, bir yabancıyla yattığını düşüneceklerdi ve kumpanya bu yüzden onu öldürecekti, tıpkı o fotoğrafı gördüklerinde olduğu gibi.

Yatağına oturdu ve seçeneklerini düşündü. İlk planı, eğer Nast'larla işler kötü giderse, başka bir Kabal'la pazarlık ederken Niko'yu baştan çıkarmaktı. Liderleri onu bir çocukla kutsamayı seçmişse, phuri'nin onu cezalandırması zor olacaktı. Ama şimdi bu fikir, ironik bir şekilde, daha önce Hugh'yu elde etmek için yaptığı planın beklenmedik başarısı tarafından engellenmiş olabilirdi. Niko Lily'nin tadını çıkarırsa, onu baştan çıkarmak o kadar kolay olmayabilirdi.

İkinci seçeneği daha riskliydi. Colm'u baştan çıkarmak yeterince kolay olacaktı ama Neala bundan

hoşlanmayacaktı. Yine de Adele kendine hatırlattı, Colm'un etrafında olmaya hiç niyeti yoktu.

Bu yedek plana ihtiyaç duyacak kadar uzun bir süre. Sadece bunu başlatması gerekiyordu ki işler ters giderse Colm inanarak babasının kendisi olduğunu söyleyebilirdi.

Ayağa kalktığı anda komodininin üzerinde bir mesaj sayfası gördü. Jasmine Wills'in reklamcısının telefon numarası. Adele onu çekmecesine tıkmak üzereydi. Jasmine'in bir fotoğrafını göstermek zorunda kalmadan önce gitmiş olma y ı umuyordu. Ama not onu rahatsız etti. Çok... elverişliydi.

Cep telefonundaki numarayı çevirdi. Dördüncü çalıştan sonra, telaşlı bir ses "café au lait" gibi bir şey söyleyerek cevap verdi. Adele durakladı, kadının tekrar söylemesine izin verdi, kelimeler hafızasını kurcalıyordu. "Café au lait" değil, "Café Olé". Adele dün bir saat boyunca bu tabelaya bakmış, Robyn Peltier'in nihayet kafeden çıkmasını beklerken kelimelerle oynadığı oyun bir başka sıkıntı kaynağı olmuştu.

Adele notu buruşturdu. Kendi kendine bunun önemli olmadığını söyledi, Robyn'in onun kim olduğunu bildiğinden zaten şüphelenmişti ama bu ipucu zaten çıkmaz sokaktı. Yoksa öyle miydi? Mesajı Adele'in evine ulaşmış, kumpanya liderinin kendisine bırakılmıştı. Niko'ya her şeyi kolayca anlatabilirdi. Adele kâğıttan topa bakarken bunun bir uyarı olduğunu fark etti.

Bak, sana ulaşabilirim. Seni ifşa edebilirim. Seni öldürebilirim.

Adele yatağından fırladı, nefesi sıcak ve hızlı geliyordu. Demek Robyn kendini oyuncu sanıyordu, öyle mi?

Yemek ve uyku beklemek zorundaydı. İki kuş vurma zamanı.

İki erkek kardeşi var.

FINN

Bayan Adams? Ben Dedektif Findlay. Bu mesajı alır almaz beni arayabilir misiniz lütfen?"

Finn numarayı tuşladı, sonra cep telefonunu cebine koyacaktı ki, Hope Adams'ın geri araması ihtimalini düşünerek telefonu masasının üzerine koydu.

Dedektif odası boştu. Pazar sabahı saat 10'da genellikle öyleydi. Çalışan herkes sokaktaydı. Olması gereken yer de orasıydı ve tekrar ayağa kalkar kalkmaz orada olacaktı.

Dün gecedен beri Hope Adams'ı üç kez aramış ve üç mesaj bırakmıştı. Basit bir *geri arama* ile başlamıştı. Sonra gizemli *bir şekilde davada bir değişiklik oldu, sizinle görüşmem gerek dedi*. Son olarak, acil: *Robyn Peltier'in tehlikede olduğuna inanmak için sebeplerim var*. Cevap yok.

Sabah sekizde *True News*'u aramış, bütün gece orada olan uykulu bir editöre ulaşmış ve Adams'ın cep telefonuna mesaj bırakmayı teklif etmişti - Finn'in zaten sahip olduğu numaraya. Sekiz buçukta, başka bir dedektifin cep telefonunu bile ödünç almış, yabancı numaranın onu cevap vermeye ikna edebileceğini ummuştu.

"Hâlâ bir şey yok mu?" Damon dün geceyle ve davayla ilgili konuşmalara kulak misafiri olmaktan döndüğünde, "Hâlâ bir şey yok," dedi.

Finn başını salladı.

"Umarım iyidir."

Finn endişeli görünmeye çalıştı. Hope Adams'ın iyi olduğundan hiç şüphesi yoktu. Sadece onu görmezden geliyor, her mesajı dinliyor ve gözlerini deviriyordu. *Eğer o dedektif benim*

Arkadaşımı hapse atmasına yardım edecek kadar aptalsa, tekrar düşünebilir.

Robyn Peltier'in ölümlerden sorumlu olmadığını biliyordu.

ve o genç kadınla tanıştığından oldukça emindi, ama bunu telesekretere bırakamazdı, yoksa mahkemede başına bela olabilirdi.

Dün gece, Margie Damascus'u öldüren kızı - kurbanı - iyice görebildiklerini söyleyen birkaç tanık toplamıştı.

"Elimizde benzer üç çizim var, Finn," demişti teğmeni. "Ve hiçbiri fotoğraftaki senin kızın olamaz." Elini Finn'in omzuna koydu, parmakları leke bırakacak kadar nemliydi. "Bu yaygın bir fenomen. Fotoğraflı gördün. Peltier'i panayıra kadar takip ederken fotoğrafın anlamı üzerinde çalışıyordun. Bu genç kadının şüpheli davrandığını gördünüz ve üç olay birleşti - telefondaki kız fotoğraftaki kızdı, panayırdaki kız da oydu." Teğmen Balough onun omzunu sıktı. "Psikoloji diplomasını boşuna almadım. Zihin inanılmaz bir şeydir. Yine de bazen bazı kestirme yollara başvurur."

Balough'un hakkını teslim etmek gerekirse, balistik mermi için acele etmişti. Ancak teknisyen, Margie Damascus'un içinden geçtikten sonra taş bir anıta çarpan mermiye bir kez bakmış ve geçerli bir karşılaştırma yapabileceğinden şüphe duymuştu.

Finn bilgisayarındaki fotoğrafı açtı ve inceledi. "Yani yaşlı bir adamla yürüyor." Damon hareket etti Finn'in omzunun arkasından. "Görünüşe göre parası var." Finn ona tekrar baktı.

"Şu takım." Damon işaret etti. "En iyi çekmece."

Finn bilemezdi ama takım elbisenin adama kendisinininkinden daha iyi oturduğunu söyleyebilirdi, bu yüzden bunun pahalı olduğuna dair iyi bir işaret olduğunu düşündü.

Damon, "Üst düzey bir takım elbise, üst düzey bir yönetici demektir," diye devam etti. "Eminim onu teşhis etmek kızıdan çok daha kolay olurdu."

Finn kabul etti.

görüntü COLM görüntü

Colm ellerini başının arkasında kavuşturdu ve sabah güneşinin yatak odasının duvarında dans edişini izledi. Açık pencereden gelen esinti göğsünü gıdıkladı. Uzandı ve bir elini Adele'in çıplak kalçasına koydu. Adele bir şeyler mırıldandı ve Colm'un yanına sokuldu.

Ev sessizdi, herkes Pazar günü işlerini yapıyordu. Bu iyi bir şeydi, çünkü Adele'le genellikle buluştukları arka ormanda mahsur kalmaktan nefret ederdi. Bekâretini toprakta yuvarlanarak kaybetmekten daha iyisini hak ediyordu.

Ormanda başlamışlardı. Onu sebze bahçesinde çalışırken bulmuştu. Onu izlerken yakalamış ve onu çalışırken izlemeyi sevdiğini söylemişti, gömleği açık, terli ve kirli...

O zaman ormana gitmişlerdi. Tişörtünü çıkarmıştı. Belki bunun yardımı olmuştur.

Onu bir ağaca doğru itmiş ve etrafına sarılmıştı, onu öyle sert öpmüştü *ki* saniyeler içinde sertleşmişti. Geri çekilmemiş, her zaman yaptığı gibi onu yavaşlatmamıştı.

Neredeyse bir yıldır ormana gidiyorlardı ve genellikle ellerini kızın gömleğinin içine sokabiliyordu ama sadece iki kez pantolonunun altından parmaklarını kızın içine sokmuştu, o kadar sıcak ve ıslaktı ki... Duşta bu anılarla çok zaman geçirmişti ama sadece birkaç gün önce onun için o gizli polisi vurduğu üçüncü anıyla kıyaslanamazlardı bile. Robyn Peltier'i kaybettiği için onu affetmiş, onu bulacaklarını söylemiş ve onu koruyarak çok cesur, çok güçlü olduğunu göstermişti. Ona yaslanmış, burnunu sokmuş, göğüsleri göğsüne sürtünmüştü. Sonra fermuarını açmış, eli içeri kaymış, onu okşamış, ilk başta çekingen davranmış, umduğunu söylemişti

doğru yapıyordu. Ona öyle olduğunu söylediğinde, kendine güveni geri geldi, onu okşadı, o kadar sıkı ve sert kavradı ki...

Ama bunun sorun olmadığını söylemişti. Bu onu ne kadar sevdiğini, onu ne kadar istediğini kanıtlıyordu.

Sadece ondan faydalanmamış olmayı umuyordu. Çok heyecanlanmıştı, ona sarılışı, onu öpüşü, ağzının sıcaklığı, teni, ıslaklığı, yumuşak iniltileri onu teşvik ediyor, yavaşlarsa inliyor, ona doğru bastırıyor, parmaklarında kıpırdanıyor, fısıldıyordu, "Yapmamalıyız, Colm. Daha çok gençsin. Beklemeliyiz. Tanrım, Colm, durma. Lütfen, durma."

Nazik davranmıştı. Kumpanyadaki erkekler düğün gecesinden önce Hugh'ya koçluk yaparken, ilk seferin kolay olmayacağını, Lily'yi biraz incitebileceğini söylerken o da oradaydı. Bu yüzden Colm dikkatli olması gerektiğini biliyordu ama Adele o kadar heyecanlanmıştı ki, Hugh ilk hamleden önce tereddüt ettiğinde onu içine çekmiş, onu karşılamak için eğilmiş, sadece küçük bir çığlık atmıştı ve eğer acı çektiyse bile bunu çabucak unutmuş görünüyordu. Yani iyi iş çıkarmıştı ve kendisiyle gurur duyuyordu. O -

En ufak bir burun çekme sesi onu düşüncesinin ortasında durdurdu. Adele hâlâ yan yatmış, sırtını ona dayamıştı. Sessizdi, uyuyor gibi görünüyordu.

Bir koklama daha. Kadın oturup gözlerini silerken o da ayağa fırladı.

"Ağlıyorsun," dedi.

"Hayır, ben sadece - "

"Seni incittim mi? Tanrım, Adele, eğer yaptıysam, çok özür dilerim. Nazik olmaya çalıştım - "

"Öyleydin." Gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Mükemmeldin Colm. Hiç acımadı." Gülümsemesi büküldü. "Belki ilk başta birazcık ama buna değdi. Ağlamamın nedeni bu değil."

"Pişmansın. Beklemek istedin ve şimdi - "

Ellerini tuttu ve onu yanına oturması için çekti. "Asla," dedi şiddetle. "Seni seviyorum. Bunun doğru olmaması, çok genç olman umurumda değil. Daha fazla bekleyemem. Seni çok seviyorum. Henüz karın olamasam da sevgilin olmak istiyorum. Eğer sorun olmazsa..."

"Tabii."

Hâlâ ellerini sıkarak onu öptü. Sonra bakışlarını indirdi ve solgun yanağından yeni bir gözyaşı süzüldü. Bir elini serbest bırakıp gözyaşını sildi, sonra eğilip gözleriyle buluşmaya çalıştı.

"Sorun ne Adele?" Başını iki yana salladı. "Lütfen söyle bana."

Alt dudağını dişledi, sonra kızarmış gözlerini onunkilere dikti. "Dün gece bana neden yardım etmek istemediğini anlıyorum."

"Ne?"

"Robyn Peltier ile. Onu yakalamak için yardımına ihtiyacım vardı, bu yüzden aradım ve o mesajı bıraktım - " Başını salladı. "Bunun bir önemi yok. Haklısınız. Bu benim sorunum."

"Ben öyle bir şey demedim. Eğer mesaj bıraktıysan, almadım."

Gözlerini kaçırdı. "Sorun değil Colm. Yalan söylemene gerek yok-"

"Yalan mı?" Ayağa kalkarken sesi çatallaştı. "Sana asla yalan söylemem, Adele."

Adele ona doğru uzandı ama Adele onun elinden kurtuldu. "Bu adil değil Adele. Ben hiç yalan söylemedim. Sana değil." "Özür dilerim."

Gözlerini kaçırdı ama kızın elini tutarak onu kendisine doğru çekmesine izin verdi.

"Özür dilerim. Sadece düşündüm ki -" Elini sıktı. "Seni suçlamıyorum. Seni bu karmaşanın içine yeterince soktum zaten."

"Beni hiçbir şeye buluşturmadın. Ben teklif ettim. Başın dertteydi ve bu senin hatan değildi. Yardım etmekten mutluluk duydum.

mesajı almış olsaydım dün gece seve seve yardım ederdim."

"Annen sana söylemeyi unutmuş olmalı."

Mesajı annesi mi aldı? Bu her şeyi açıklıyordu. Unutmamıştı ama Colm Adele'in böyle düşünmesine izin vermekten ve onu gerçeklerden -annesinin ondan nefret ettiğinden- korumaktan memnundu. Yıllardır aralarındaki arkadaşlığı engellemeye çalışıyordu. Sonra geçen sonbaharda onları ortak binanın arkasında öpüşürken yakalayınca patlamış ve Niko'ya gitmişti. Colm onun peşinden gitmiş ve dinlemişti.

Annesi Niko'dan Colm ve Adele'in nişanını iptal etmesini istemişti. On dokuz yaşında bir kızın on dört yaşında bir oğlanla öpüşmesinin doğru olmadığını söylemişti ve bu sadece yıllardır şüphelendiği şeyi kanıtlıyordu - Adele'de doğru olmayan bir şeyler vardı, sinsisi, manipülatif, *yanlış bir* şeyler.

Niko gülüp geçmişti. Sadece bebeğinin büyüdüğünü ve hayatına başka bir kadının girmesine izin verdiğini görmekte zorlanıyordu. Bundan sonra annesi doğrudan Colm üzerinde çalışmış, onu Adele'e güvenilemeyeceğine ikna etmeye çalışmıştı.

Colm annesini seviyordu. Babası o iki yaşındayken kumpanyayı terk etmişti ama Colm bunun eksikliğini hiç hissetmemişti. Annesi bundan emin olmuştu. Annesinin sadece ona göz kulak olduğunu biliyordu ama o artık bir çocuk değildi ve annesinin bunu görmesini ve kendi hayatını yaşamasına izin vermesini diliyordu.

Her ne kadar kızgın olsa da annesinin yola geleceğine güveniyordu ve Adele'i ona karşı kışkırtacak bir şey söylemeyecekti, bu yüzden başını salladı ve "Evet, unutmuş olmalı. Ama hâlâ yardımına ihtiyacın varsa..."

Adele yine dudağını çiğnedi, ellerini kavuşturdu, bakışlarını yere indirdi. "Adele, ben senin için buradayım. Sadece bana neye ihtiyacın olduğunu söyle." Söyledi de.

UMUT

Hope bir lokantanın penceresine oturmuş, yolun karşısındaki başka bir lokantanın ön kapısını izliyordu. Robyn içeride öğle yemeği yiyor ve Adele Morrissey'i bekliyordu. Onu pencereye oturtmayı düşünmüşlerdi ama Adele'in güpegündüz insanları vurmaktan çekinmediği düşünülürse, onu kışkırtmak akıllıca görünmüyordu.

Robyn'in yeni bir ön ödemeli cep telefonu ve bir panik butonu vardı. Karl dün gece mucizevi bir şekilde düğmeyi bulmuş ve Hope'un onu taşımaya başlamasını istediğini söylemişti. Bu sayede, dün gecedan önce bile onun karşı karşıya olduğu tehlikeyi hafife almadığını biliyordu.

Karl düğmeyi ve alıcıyı geçen yıl, çalıştıkları bir iş için Benicio Cortez'e tedarik ettirdiğinde almış olmalıydı. Bunca zaman saklamış, hatta normal işinden daha tehlikeli bir şey yapmayacağını düşündüğü Los Angeles'a bile getirmişti. Başka bir deyişle, onu çıkarıp "Bence bunu taşımalısın" demek için bir bahane bekliyordu.

Bir bahaneye ihtiyacı olmamalıydı. Ama ihtiyacı olduğunu düşünmekte haksız da sayılmazdı, en azından onun savaşmadan pes etmesini beklemiyordu.

Eğer bu onu daha iyi hissettirecekse, onu taşımaya başlayacaktı. Büyüme ve ne kadar sıkı antrenman yaparsa yapsın, tek başına üstesinden gelemeyeceği bazı durumlar olacağını anlama zamanı gelmişti.

Ama şimdilik panik butonu Robyn'deydi ve Hope bunun tek başına üstesinden gelebileceği bir şey olmadığını kabul ederek hiç sorgulamadan butona bastı. Hope şimdi bir lokanta masasında oturuyordu, Robyn ararsa diye cep telefonunu çıkarmış, panik butonunun alıcısı kucağındaydı. Karl dışarıdaydı, bir yandan telefon görüşmesi yaparken bir yandan da çevreyi gözetliyordu. Karl döndüğünde Hope, "Jeremy ne dedi?" diye sordu.

"Bunu biraz düşünecek."

Annesinin sofra adabıyla ilgili iç çekişini duyarak yenmemiş salatasından bir parça pastırma aldı. "Jeremy'ye senin ne olduğundan şüphelendiğini söyledin ama henüz doğrulayamadık, değil mi?"

"Evet."

"Biliyorum, Sürü Yasası gerçeği öğrenen her insanın - "

"Böyle bir şey olmayacak Hope. Robyn aptalca bir şey yapmadığı sürece Jeremy bunu düşünmez."

"Sizden doku örnekleri çalıp eBay'de satmak gibi mi?"

"İkimiz de biliyoruz ki bu onun aklının ucundan bile geçmez. Güvenilir değilse hiçbir şey değildir."

Hope'un midesindeki düğüm hafifledi. Kanun her zaman makul görünmüştü. Sürü çok dikkatliydi. Biri onları kurt olarak görse bile çok büyük köpekler sanırdı, bu yüzden birinin kazara sırlarını keşfetme ihtimali yok denecek kadar azdı. Yani Sürü kendilerini ve dolayısıyla doğaüstü dünyayı korumak için çok çok nadiren bir insanı öldürmek zorunda kalsa bile, bu ödenecek küçük bir bedeldi. Ancak bu "tehdit" onun arkadaşışysa, makul bir kural aniden barbarca bir hal alıyordu.

"Sence bunu yapmalarına izin verir miyim?" Karl bir süre sonra sordu.

"Bu Sürü Kanunu."

"Kanun'un canı cehenneme, Jeremy bana bunu yapmamı emretseydi, ona uyabileceğini söyledim."

Bu cevabı daha çok sevdiğinden emin değildi. Sürünün bir kurt adamın ilk sadakati olması gerekiyordu. Yalnız bir kurt olarak geçirdiği bir ömürden sonra Karl bu konuda sorun yaşıyordu ve bu onu endişelendiriyordu.

Onun bakışlarını yakaladı, kısık gözlerini yanlış okudu. "Bunu sana yapmazdım Hope."

Salata yaprağının altından bir pastırma parçası daha aldı.

"Dediğim gibi, bu bir sorun değil. Jeremy durumu anlıyor ve Robyn'inki de dahil olmak üzere kimsenin hatası olmadığını biliyor. Dahası, sorulara cevap vermekten kaçınırsak, bu onu daha da meraklandıracaktır. Bazı şeyleri saklamamamızı önerdi - sadece onu yavaşlatmamızı, her şeyi anlaması ve hayatını her karanlık sokakta ve ormanlık patıkada yeni tehditler görerek geçirmek isteyip istemediğine karar vermesi için ona zaman tanımamızı."

Hope'un cep telefonu çaldı. Ekranı kontrol etti. "Lucas."

Karl aldı. Daha önce Paige'den dün gece aldığı Grant Gilchrist'in cep telefonundan bir numaraya bakmasını istemişti. Robyn dedi biri vardı aradı Gilchrist ve Diğer kişi onun izini sürmüş gibi görünüyordu.

Arama listesindeki tek numarayı aramayı denemişler ama bağlantının kesildiğini görmüşler.

"Ön ödemeli cep telefonları," dedi telefonu kapatırken. "Hem Gilchrist'in cep telefonu hem de aradığı numara."

Hope sokağa baktı. "Onu neredeyse doksan dakikadır orada tutuyoruz. Daha fazla kalırsa Adele ortaya çıkarsa bunun bir tuzak olduğunu anlayabilir. Devam etme zamanı."

Her hareketinizi izleyen birini nasıl yakalarsınız? Bırak izlesin.

Adele Robyn'i istiyorsa, ona Robyn'i verirlerdi. Belki de bunun bir tuzak olduğunu anlamıştı. Ya da belki o uzun geceden sonra uyuyordu. İkincisine güveniyorlardı. Robyn'i ikinci yere taşıdılar: göz atmayı teşvik eden, yersiz yurtsuz görünmeyeceği büyük bir kitapçı.

İlgili bir vatandaşın onu Cuma günkü gazeteden tanıma ihtimaline gelince, üç gündür Los Angeles'ta dolaşıyordu ve kimse fark etmemiş gibi görünüyordu. Burası büyük ve anonim bir şehirdi. Robyn genç, sarışın ve çekiciydi. Los Angeles daha genç, daha sarışın ve daha çekici kadınlarla doluydu.

Yeni seçimleri daha da iyi bir gözetleme konumuyla birlikte geldi - Robyn'in oturduğu birinci kata bakan ikinci kattaki bir kahve dükkânı. Karl, "Takip ediliyoruz," dediğinde orada kahve alacak kadar uzun süre kalmışlardı.

Hope başını kaldırıp baktığında başını salladı ve burnunun kenarına dokundu, yani birini görmüş değil, kokusunu almıştı.

"Lokantadan biri mi?" diye sordu.

"Hayır, bloğun etrafında dönerken. O zaman fark ettim çünkü koku belli belirsiz tanıdık geliyordu. Şimdi tekrar aldım, yani tesadüf olması mümkün değil."

"Tanıdık geldiğini söylemiştin..."

Başını salladı. "Hâlâ nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum. Tanıdığım biri değil - muhtemelen karşılaştığım bir koku."

Başka bir deyişle, birileri onları bir süredir takip ediyor olabilir. Gerçi kurt adam değildi - Karl olsa bundan bahsederdi. Hope onları takip eden kişinin doğaüstü bir varlık olduğunu düşünerek kendi hislerini ortaya çıkardı ama hiçbir şey tespit edemedi.

"Burada olduğunu sanmıyorum," dedi Karl. "Sadece bir koku aldım. Ben aşağıya bakmaya gidiyorum."

Adam gitti ve kadın izlemeye devam etti, dikkati ön kapılar ve bir tarih kitabıyla yerleşmiş olan Robyn arasında bölünmüştü, bir yazarın imza gününü duyuran ve mağaza şubesinin adını veren bir tabelanın yanında oturuyordu.

Adele'den hiçbir iz yoktu. Daha önce Robyn, Adele'in *True News* için fotoğraf sağladığından bahsettiğinde Hope editörüyle temasa geçmişti. Adele'e ait bir telefon numarası olduğu ortaya çıkmıştı. Paige şu anda onu yönetiyordu, ama kökenini takip etmek bir çileye dönüşüyordu. Adele her kimse, izlerini iyi kapatmıştı.

Hope'un cep telefonu masaya çarparak titredi. Muhtemelen Dedektif Findlay'di. Beş mesaj bırakmıştı. Sonuncusu panayırdaki bir ölümden bahsediyordu. Sadece kurbanın Gilchrist ya da Gilchrist'in oğlu olmadığını duyacak kadar dikkat etmişti.

Adele ama yaşı bir kadın. Başka bir ayrıntı vermemiş, ona sabah gazetesine bakmasını söylemişti.

Bir tehdit. Hope bunu onun söylediği kadar net anlamıştı: "İşte arkadaşının üzerine yıkabileceğim bir tane daha." Robyn'in dün gece panayırda olduğunu biliyordu. Aslında, Nast Cabal'ın Robyn'in tabutuna çekiçle vurmak için başka bir cinayet daha uyduracağını tahmin ediyordu.

Ama arayanın kimliğini kontrol ettiğinde, arayanın dedektif olmadığını gördü.

"Arkanda bir koridor var," dedi Karl kadın cevap verdiğinde. "Aşağıda tuvaletler ve bir engelli asansörü bulacaksın. Asansörle birinci kata çık. Sonra sağa dön, duvar boyunca ilerle, çocuk bölümüne gir. Oradaki yığınların içinde. Bak bakalım herhangi bir titreşim alabilecek misin?"

"Anladım." Ayağa kalktı. "Neye benziyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Kokusunu alabiliyorum ama bakmak için yeterince yaklaştırmaya cesaret edemiyorum. Bulduğum yerden dışarı çıkarsam beni görür."

"O zaman bir erkek?"

Karl bunu doğruladı. Hope asansörü Karl'ın söylediği yerde buldu. Onu takip eden kişi onu izliyorsa, tuvalete gittiğini düşünmesi için asansöre binmesini istediğini tahmin etti.

Çocuk reyonunun uzak köşesinde bir Disney kitabını karıştırdı. Görüntü hızla geldi, ilk başta bulanıktı, sanki yağlı bir mercekten bakıyormuş gibi. Kitap rafında duran birini mi gördü?

Lanet olsun. Bir kaos imgesi. Temizlemek için başını sertçe salladı ve yanında kitap okuyan küçük bir kızı ürküttü. Ama bu bir kar küresini sallamak gibiydi - görüntü sadece bir anlığına karardı, sonra tekrar eski haline döndü. Kitaplıktaki biri. Ne tür bir kaos olayıydı bu? Resim bir slayt gösterisi gibi dönüp bir dizi masanın önünden geçen bir adama geçmeden önce merak edecek zamanı bile olmamıştı. Adam da kadın kadar bulanıktı ama adımlarından onu tanıdı. Karl.

Görüntü tekrar tersine döndü. Kadın. Siyah buklelerden oluşan uzun bir atkuyruğunun kot ceketinin üzerine düştüğünü seçebiliyordu. Hope inledi. Gerçekten de, arka açısını pek sık görmese bile kendini bundan biraz daha hızlı tanıyabilmeliydi. Resim Karl'a döndü, şimdi masanın üzerindeki bir kitabı karıştırıyordu.

Hope neden *onları* görüyordu?

Bane'deki o geceyi, Portia Kane ve diğer kulüp müdavimlerinin bulanık ve birbirinden kopuk görüntülerini yakaladığını hatırlıyordu. Daha sonra Karl'a bunun doğaüstü bir görüntünün "imzası" olduğundan emin olduğunu söylemişti ama ne tür bir görüntü olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kâhinler.

Hope, statik bir imza görüntüsü yerine, güçleriyle ne *gördüklerini* kısaca gördü.

Görüntü üçüncü bir kadına geçti. Başka bir kadın, bu açık renk saçlı, bir tabelanın yanında oturuyor. Robyn.

Hope o kadar hızlı döndü ki kitabını düşürdü ve yanındaki kızı tekrar ürküttü. Aceleyle yanından geçerken bir özür mırıldandı. Parmakları cep telefonunun hızlı arama tuşuna basmaya başlamıştı bile, bakışları koridoru tarıyor, koridora ulaşmadan önce koridorun sonunu görmeye çalışıyordu. Karl cevap v e r d i ğ i n d e oraya varmıştı.

Aniden durdu ve eğilmeden önce görüşünü kontrol etmek için gözlerini kapattı.

"Umut?" dedi, kadın konuşmayınca.

"Bir saniye," diye fısıldadı.

Hiçbir görüntü gelmeyince rafların etrafına baktı. Robyn hâlâ onu bıraktıkları yerde oturuyordu, Adele'den iz yoktu.

"O burada," dedi. "Adele."

"Nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. Sadece bir şey yakaladım -" Etrafına bakındı, kimsenin dinlemediğinden emin olmak için. " - bir imgelem."

"Tamam, geliyorum." "Seni görüyorum."

Mağazanın karşısında, kasiyerlerin olduğu sıranın yakınındaydı. Robyn yirmi adım ötedeydi, koşarak ona ulaşabileceği kadar yakındı. Pozisyonlarını korudular, baktılar, dinlediler, kokladılar, hissettiler.

"İşaret yok," dedi.

"Burada da aynı."

"Ön kapılara doğru gidin. Ben seni korurum. Ben Robyn'in etrafında dönüp Adele'i dışarı çıkarabilir miyim diye bakacağım. Eğer size doğru gelirse, bırakın gitsin. İstedığımız - "

"Onu dışarı çıkarmak için. Biliyorum."

Hope saklandığı yerden çıktı, Adele'i ararken telefonu hâlâ kulağındaydı. Ön kapılara doğru ilerlerken, doğaüstü bir olayın yakın olduğunu söyleyen titreşimleri tekrar aldı. Sonra imgelem yeniden kıvılcımlandı, ondan Karl'a ve Robyn'e aynı sahneler geçiyordu.

Yavaşladı ve etrafına bakındı. Solunda genç bir Latin bebek arabasını itiyordu. Sağında bir grup kız, göremediği bir çocuk hakkında fısıldaşıyordu. Az ileride yaşlı bir adam Gerçek Suçlar sergisini inceliyordu. Yanında başka bir adam bir çalışanla konuşuyordu.

Bir sürü insan. Hiçbiri Adele Morrissey'in yerine geçemez.

Üç adım daha attı. Görüntü geri döndü, her zamanki gibi güçlü bir şekilde tekrar dönmeye başladı.

"Umut mu?" Karl söyledi.

Hâlâ telefonda olduğunu unuttuğu için cevap vermesi bir anını aldı.

"Sadece... hissediyorum,"

dedi. "Seni

görebiliyorum."

"Başka kimse var mı?"

"Adele değil, ama belki de hissettiğiniz kişi o değildir. Robyn Adele'in bir erkek partneri olabileceğini düşündüğünü söylemişti, gizli polisin evinde gördüğü kişi. Ve bizi takip eden kişi kesinlikle erkekti, muhtemelen doğaüstü..."

Başka bir durugörü sahibi mi? En nadir ırklardan biriydiler ama durugörü kalıtsaldı.

Hisler ona tespit ettiği kişinin çok yakında olduğunu söylüyordu.

Ama görebildiği tek adam yaşlı olan ve tezgâhtarla konuşan adamdı. Yaşlıların yeteneklerini küçümsemek gibi olmasın ama bu adam, suça olan ilgisine rağmen, belli ki heyecanını dolaylı yoldan alıyordu. Seksen yaşlarında olmalıydı ve bir yürütece yaslanmıştı ve bunun harika bir kılık değiştirme olacağını bilse de, kronik ağrı ve depresyondan hafif kaos titreşimleri alabiliyordu ve bu taklit edilemezdi.

Tezgâhtarla konuşan adam konuşmasına dalmıştı, çevresine dikkat etmiyordu ve saldırıya açıktı. Kötü casusların el kitabındaki tüm hayır-hayır'lar.

Ama bu durugörü hisleri için görünen tek olasılık o olduğu için Hope daha yakından baktı. Otuzlu yaşların ortasındaydı, boyu ortalamanın biraz altındaydı.

Lisedeki beden eğitimi öğretmenlerine benziyordu. Belki de kıyafetinden kaynaklanıyordu - kot pantolon, rugby tişörtü ve şapka, kolunda bir takım ceket. Belki de tişörtünün kollarını yukarı iterek zayıf atletik kaslı kollarını gösteren yapısıydı. Tezgâhtar onun yakışıklı olduğunu düşünüyor gibiydi, sırasını bekleyen müşterinin ayak parmaklarına dokunmasını görmezden geliyordu.

Adele'in ortağı olabilir mi? Belki de sevgilisi? Neredeyse onun iki katı yaşındaydı ama Hope bunun bir şey ifade etmediğini biliyordu.

"Burada bir adam var," diye fısıldadı telefona. "Şapkalı, koyu yeşil gömlekli..."

"Onu görüyorum."

"Tanıdık geliyor mu?"

Karl durakladı. "Hayır, ama arkasında bunu yapan birini görüyorum."

Önce o olabilirsin "Kim?" a Şekil Basamaklı bir ekranın arkasından.

"Bu düşündüğüm kişi mi?" Karl sordu.

Öyleydi.

UMUT

Hope ve Karl kitapçıdaki ayrı yerlerinden Adele'in ortağını izlediler. Robyn'in dairesindeki kızıl saçlı genç çocuktan bu. Ön kapının yanındaki vitrinlerin etrafında, kaçmayı bekleyen bir hırsız gibi süzülüyordu. Bir süre sonra, duvara yapışarak mağazanın içine doğru ilerledi.

Hope onun yanındaki koridora yöneldi. Bir süre sonra durugörü tekrar geldi, bu kez Robyn ile rastgele yüzler arasında gidip geliyordu. Çocuk rafın diğer tarafındaydı, etrafta başka kimse yoktu, yani titreşimler ondan geliyor olmalıydı.

Robyn, Judd Archer'ın evindeki kişinin sesinin genç olduğunu söylemişti. Ama bu çocuk hiçbirinin hayal edemeyeceği kadar gençti. Hope bir vitrinin etrafında ona bir göz attı. Araba kullanacak yaştaysa çok şaşıracaktı.

Mesele sadece çilleri, kızıl saçları ve pürüzsüz yanaklarıyla tehlikeli görünmemesi değildi. Onu Robyn'in dairesinde gördüklerinde kaçmış, ilk bela işaretinden ürkmüştü. Şimdi bile her hareketi, duruşu orada olmak istemediğini haykırıyordu. Kaos titreşimleri ondan yayılıyordu. Endişe, korku, kafa karışıklığı. Tek bir öfke ya da nefret titremesi bile yoktu.

Bu yüzden Hope onu dikkatle takip ediyordu, Cuma gecesi onu gördüğünü ve bir bakışta tavşan gibi kaçacağını biliyordu. Onu takip ederken gözlerini ve sensörlerini asıl tehdit olan Adele'e karşı tetikte tuttu. Hope çocuk gelmeden önce dükkânda bir kâhin bulduysa, bu Adele olmalıydı, yani muhtemelen hâlâ buradaydı.

Hope bir vitrinin arkasından baktığında çocuğun zorlandığını, yüzünün efordan kıpkırmızı olduğunu gördü. Bunu fark etti

sanki bir aynaya bakıyormuş gibi kesin bir ifadeye sahipti. Bir imgelem yakalamaya çalışıyordu - onun durumunda, durugörür bir imgelem.

Bir şeyler bulmaya çalışıyor gibiydi. Sonunda Robyn'i fark ettiğinde, bunu gözleriyle yaptı. Sonra bir rafın arkasına saklandı, düşünceleri kararsızlık içinde karmakarışık. Robyn'i dükkândan çıkarma görevini anlayacak kadar anladı.

Hope, Robyn'in yanındaki koridora doğru ilerledi. Sanki aralarındaki raf ondan on beş santim daha uzun değilmiş gibi ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu.

Robyn'i çocuğun burada olduğu ve Adele'in de muhtemelen yakınlarda olduğu konusunda uyarmak istemişti. Ama Robyn yeterince gergindi ve buna bir de bu gerginlik eklenirse Adele'i ele verebilirdi. Yine de kısa süre içinde Robyn'in acil bir tehlike altında olmadığı anlaşıldı, çünkü çocuğun görevini tamamlama umudu yoktu.

Robyn'i dışarı çıkarmak kulağa kolay geliyor olmalıydı ama şimdi durmuştu. Ve Adele her neredeyse, ona yardım etmiyordu.

Hope Karl'ı aradı ve neler olduğunu fısıldadı, sonra da "Adele hâlâ buralarda bir yerde olmalı. *Ve* bizi takip eden adam. Bu işe nasıl bulaştığına gelince - belki Irving'le birlikte ya da - " Başını salladı. "Bunun bir önemi yok. Mesele şu ki, onu da dikkate almamız gerekiyor."

"Onları bana bırak. Sen çocuğa göz kulak ol."

"Bir yere gideceğini sanmıyorum. *Onu* ortaya çıkarmamız gerekebilir. Kaçmasını sağlayın, izini sürün ve sorgulayın."

"İyi fikir."

Bir plan yaptılar. Sonra Robyn'i aradı ve ona aktardı.

Hope ahududulu bir çikolatayı fiyat etiketini arar gibi evirip çevirdi. Robyn'i aynalı vitrinin arkasından izleyerek, kalan kitapların olduğu bir masanın önünden geçti. Arkasında

Çocuk bir raftan ona baktı, sonra da onu takip etmek için dışarı kaydı.

Hope ona kadar saydı ve döndü. Çocuk Robyn'e o kadar odaklanmıştı ki, Robyn onun yanında durana kadar Hope'u görmedi. O zaman bile sadece tereddüt etti, ayağını kaldırdı, başını eğdi, sanki tanıdık geliyormuş gibi kaşlarını çatı ama... Anısı canlandı.

Sessiz bir "oh" çekti. Dudakları "kahretsin" demedi ama düşünceleri dedi. Kaldırdığı ayağını geriye doğru hareket ettirdi ve Karl'ı aradı. Onu göremedi - Karl hâlâ Adele'i ve gizemli adamı arıyordu - ama çocuğun endişe titreşimleri paniğe doğru ilerledi ve eli cebine doğru ilerledi. Hope cebinde ne olduğuna dair iyi bir fikre sahipti ve sanki onu fark etmemiş gibi hızla Robyn'e baktı.

"Gitmeye hazır mısın?" Hope söyledi.

Çocuk geri geri adım atmaya devam etti, hâlâ etrafına bakınıyordu ama eli cebinin dışında duruyordu, panik havası azalıyordu.

Güzel. Şimdi dönüp giderse. dükkandan çıksaydı, Karl onun izini sürebilirdi.

Çocuk geriye doğru yavaş bir adım daha attı ve yürüteçli yaşlı adama çarptı. Sert bir çarpışma değildi. Ama yaşlı adam yeterince dengesizdi, ödülüyle kasaya doğru ilerliyordu - devasa bir ciltli kitap - ve bu dürtme onun dengesini bozmaya yetti. Büyük kitap, çevredeki herkesin sıçramasına neden olan bir *gümbürtüyle* yere çarptı.

Çocuk dondu kaldı. Elini cebine sokması dışında.

"Eee?" diye havladı yaşlı adam. "Bunu benim için alacak mısın, almayacak mısın? Nereye gittiğine dikkat edememen yeterince kötü. Orada öylece durma..."

Çocuğu azarlamaya devam etti, ama Hope onu duyamadı, dikkati o cebe odaklanmıştı, çünkü kaos

En iyi çikolata kadar zengin ve pürüzsüzdü.

Çocuk, sanki adamın eline geri dönmesi için dua ediyormuş gibi kitaba baktı. Sonunda, eli hâlâ cebinde, eğildi, iki büküm oldu, özürler mırıldanırken kitabı yerden aldı.

Doğrulurken, rafın arkasından bir figür çıktı, bakışlarını elindeki kitaba sabitlemişti. Bu, tezgâhtarla konuşan beden eğitimi öğretmeniydi. Kalabalığı fark etti ve başını kaldırıp baktı. Yaşlı adamın hâlâ homurdandığını gördü ve yolundan çekilmeye başladı. Ama sonra yaşlı adamın kimi azarladığını gördü. Ve durdu.

Kaos titreşimleri yükseldi. Şaşkınlık, inançsızlık ve Hope'un anlayamayacağı kadar karışık, daha keskin ve güçlü bir şey. Sonra adamın gözleri parlayınca hisler yatıştı. Bir şey söyledi. Tek bir kelime. Hope'un anlayamayacağı kadar uzaktaydı ama çocuk döndü.

Adam tekrar söyledi ve ilerledi, geçerken kitabını dalgınca bir rafa yerleştirdi. Çocuk tökezleyerek geri döndü. Geride kalan kitap masasına çarptı. Boştaki eli savruldu, diğer eli cebinden fırladı, silahı da beraberinde çekti, silah havaya uçtu ve yere çarptı, şangırtı bir tezgâhtarın çığlığıyla bastırıldı.

Herkes durdu. Tüm gözler silaha çevrildi ve o çığlık bir siren sesi gibi dükkânda yankılandı.

Sonra, insanlar neler olduğunu anladıklarında, kaos tsunamisi vurdu. Hope bunun altında kaldı. Gözleri geri yuvarlandı, kaos mutluluğu onu kör etmişti. Sadece hareketsiz kareler yakaladı. Çocuk, silaha bakıyordu. Çocuğa bakan adam. Ağır çekimde geri çekilen müşteriler. Elini kılıfına götüren bir güvenlik görevlisi öne doğru ilerliyordu.

Başka bir dalga, o kadar güçlüydü ki Hope'un dizleri büküldü. Robyn onun kolunu kavradı. Hope onu itti ve çikolata vitrinini yakaladı. Odaklan! Lanet olsun, odaklan! Gözlerini kırptırdı, çenesi sıkılmıştı.

Hope tekrar görebildiğinde bakışlarını güvenlik görevlisine çevirdi. Çocuktan çok daha yaşlı değildi ve daha az korkmuş da değildi.

Hope hareket etmeye, bir şeyler, herhangi bir şey yapmaya çalıştı ama iblis onu hareketsiz tutmak için savaştı, felaketin kokusunu alıyor ve müdahale etmemesi, karışmaması, güvenli olmadığı, sadece arkasına yaslanıp içmesi, gelecek kaos şölenine hazırlanması için onu uyarıyordu.

Hope ekranı daha sıkı kavradı ve kendini ileri doğru itti. Robyn onu tekrar kolundan yakaladı ve her şeyi akışına bırakmasını fısıldadı. Ama Robyn havada uçuşan düşünceleri duyamıyor, korku ve kafa karışıklığını hissedemiyordu. Ona göre her şeyi olurluna bırakmak, gardiyanın çocuğu sessizce indirmesine ve polisi aramasına izin vermek anlamına geliyordu. Ama böyle bir şey olmayacaktı.

Hope onu iterek geçti ama zamanında yetişemeyeceğini anlayabiliyordu. Gardiyan çocuktan sadece birkaç adım ötedeydi. Silahını kaldırmış, hazır bekliyordu. Çocuk bunu gördü, sonra yerdeki kendi silahına baktı.

"Hayır, hayır, hayır," diye fısıldadı Hope. "Sadece orada bırak. Aptalca bir şey yapma."

Çocuğun ve gardiyanın onu duysalar bile dinlemeyeceklerini biliyordu. Onların görebildiği tek şey yerdeki silahtı ve onun görebildiği tek şey de aralarında titreşen trajediydi.

Beden eğitimi öğretmeni sanki iki genç adamın arasında durduğunu yeni fark etmiş gibi sendeleyerek geri çekildi. Geri çekilirken omzunun üzerinden baktı, bakışları kitap ayraçlarından oluşan bir karusele takıldı. Sonra "sendelemesini" o yöne çevirdi ve sanki destek almak için atlıkarıncayı kavradı. Çekiştirdi ve atlıkarınca muhafızın yoluna devrildi.

Son saniyede, nöbetçi düşen atlıkarıncayı gördü ve yoldan çekildi. Çocuk silaha son bir kez baktıktan sonra kapıya doğru koştu.

Beden eğitimi öğretmeni, sanki düzeltmeye çalışıyormuş gibi kitap ayracı atlıkarıncasını karıştırdı, ancak daha da kötüleştirerek

böylece çocuğu takip edemedi. Gardiyan sonunda kendini kurtardı.

Yaşlı adam kapıya doğru el salladı. "O gitti -"

"Silah," dedi Hope, işaret ederek. "Hâlâ orada."

Güvenlik görevlisi silahtan kapılara baktı. Bir müdür, olaya karışmadan durumu değerlendirmeye çalışıyormuş gibi rafların etrafında süzülerek yaklaştı.

"Silahı orada bırakamazsın," dedi Hope. "Dükkânda çocuklar var."

O sırada müdür dışarı çıktı. "O haklı. Polisi arayacağım. Bir şey çalmadı, değil mi?"

"Sanmıyorum, ama - "

"Güzel. Bırakalım polis halletsin o zaman. Sadece şu şeyi buradan çıkarın."

Hope geri çekildi ve kimse onları durdurup bir açıklama yapmadan önce Robyn'e kapıya doğru gitmesini işaret etti. Onlar kaçarken Hope beden eğitimi öğretmenini aradı. O gitmişti.

FINN

Finn, Jasmine Wills'in fotoğrafını karakolda dolaştırdıktan sonra başka bir karakoldan gelen ve arka plandaki adamın birkaç yıl önce tanık olarak sorguladığı bir adama benzediğini düşünen bir dedektif bulmuştu.

Dedektif, "Ama benim adamım dava duruşmaya gelmeden öldü," dedi. "Kibirli orospu çocuğu. Bana zaman ayırmazdı, ben de sırf haftasını mahvetmek için onu kürsüye çıkarmayı dört gözle bekliyordum. Adam Nast Şirketi'nin başındaki adamlardan biriydi. Duymuş muydun? Ben duymamıştım. Başka şirketler dışında bir şey üretmeyen şirketlerden biri. Adamımın adı Chris'ti sanırım. Senin adam onun kardeşi gibi görünüyor. Yarın şirketi ziyaret edip fotoğrafı göstereceğim. Duyduğuma göre bütün lanet aile orada çalışıyormuş."

Finn davaya baktı. Neredeyse yedi yıllıkmış. Bir araba hırsızlığı. Tanık her şeyi görmüş ama polisi aramaya zahmet etmemişti. Ne yazık ki, yoldan geçen sivil düşünceli bir kişi, arabayla uzaklaşan o kadar da vicdanlı olmayan insanların ehliyet numaralarını yazmakla meşguldü. Kristof Nast. Finn'in de doğruladığı gibi artık ölmüş.

Finn şimdi Nast Corporation'ın web sitesinde geziniyor, yöneticilerin fotoğraflarını boşuna arıyor, Damon ise kulak misafiri olarak departmanda dolaşmaya devam ediyordu. Madoz geldi, bir güncelleme arıyordu. Finn ona verdi, sonra da fotoğrafı gösterdi.

"Bu Irving Nast," dedi tereddüt etmeden.

"Emin misiniz?"

"Evet. Nast Şirketi için çalışıyor. Başkan yardımcısı gibi bir şey. CEO'nun yeğeni. Bir davam vardı.

Birkaç yıl önce, çalışanlarından biri bir vur-kaç olayında öldürüldü. Dul eşinin çılgın bir komplo teorisi vardı. Şirketin yaptığını iddia etti."

"Bir vur-kaç olayı mı düzenledin?"

Madoz güldü. "Evet. Görünüşe göre adam bir hafta önce işinden ayrılmış. Kesinlikle idamlık bir suç." Başını iki yana salladı. "Tamamen saçmalık, ama takip etmek zorundaydım. Sanırım dul kadın susması için ona para vereceklerini umuyordu. Her neyse, firmayla bağlantım Irving Nast'tı.

Yeterince iyi bir adam. Her şey hakkında kafası çok karışıkta ama tamamen işbirliği yaptı. Keşke hepsi bu kadar kolay olsaydı."

"Onun için bir ev numarası var mıydı?"

"Sanırım vardı. Dosyayı alayım."

Finn, Irving Nast'ın ev telefonunu aradı ve karısını buldu. Bu işleri zorlaştırdı. Nast Madoz'la işbirliği yapmıştı ama konu çok genç bir kadınla olası bir patavatsızlığı içerdiğinde bunu yapmaya daha az eğilimli olabilirdi. Finn, neden aradığını itiraf etmeden Nast'ın karısına nerede olduğunu söyletmeyi başardı - birkaç saatliğine ofiste - ama onu cep telefonu numarasını vermeye ikna edemedi. Yani bir uğrama ziyareti gerekiyordu.

Finn arabasıyla Nast'ın merkez ofisine giderken Damon'ın parmakları bacağına vuruyordu. Vurulma olayından beri böyleydi, düşüncelerinin içinde kayboluyor, bazen o kadar çok kayboluyordu ki, bir keresinde birkaç dakikalığına tamamen yok olmuş, sonra yeni bir enerji patlamasıyla geri dönmüştü.

Finn, kadının ölümünün onu rahatsız ettiğini biliyordu ama bundan da öte, kocasının şokunu ve kederini izlemek ona Robyn'i hatırlatmıştı. Dün gece Damon, Finn Robyn'i bulursa kendisinden uzak tutulacağını düşündüğünü söylemişti. Ama Finn fuara girmesine izin verilmesinin bariyerin kalktığı anlamına geleceğini umduğunu biliyordu. Onu görmeyi bekliyordu. Şimdi bu hayal kırıklığı onu içine çekmeye devam ediyordu.

Damon yumruğunu sıktı ve salladı. Elini kapının koluna dayadığında ise sadece bir dakika sürdü.

sonra tekrar davul çalmaya başladı. Parmaklarından ses çıkmıyordu ve bunun doğal olmayışı Finn'in radyonun sesini bir kademe daha açmasına neden oldu. Ama işe yaramadı. Damon'ın ruh halinin ağırlığını hâlâ hissedebiliyordu.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu sonunda.

Damon'ın "Ha?" diye cevap vermesi için iki kez söylemesi gerekti. "Sen ve Robyn. Nasıl tanıştınız?"

Damon'ın gözleri parladı ama Finn'i incelerken gülümsemesi tereddütlüydü, sadece kibarlık yapıp yapmadığına karar vermeye çalışıyordu.

"Üniversiteye birlikte mi gittiniz?" Finn sordu.

Damon başını salladı. "Küçük kız kardeşimin bir arkadaşıydı."

"Demek kız kardeşin tanıştırdı..."

"Tam olarak değil." Damon'ın eli kucasına gitti, parmakları hâlâ yerindeydi. "Onun düğününde tanıştık - kız kardeşimin düğününde yani. Nişanlısı havalı bir borsacıydı, parasını saçmayı severdi, bu yüzden büyük bir düğün yapmakta ısrar etti. Robyn bir arkadaştan çok bir tanıdıktı ama davetli listesine girmişti. Zorla kaynaştırma konusunda uzman bir düğün organizatörleri vardı. Bilirsiniz, konukları kimseyi tanımadıkları bir masaya oturtmak. Bobby benim yanımdaki koltuğa oturdu. Diğer herkes damat tarafındandı - iş arkadaşları ve dostları."

"Yani onunla konuştun, hoş karşılandığını hissettirdin."

"Bobby'nin kaynaşmak için yardıma ihtiyacı yoktu. Benimle kıyaslandığında sessizdir ama havadan sudan konuşmakta üstüne yoktur. İş gereği öyle olmak zorunda. Birlikte oturduğumuz şu kızlar var ya? Onlar sadece iki çeşit havadan sudan konuşmayı biliyorlardı. Dedikodu ve iğneleme. Şimdi, damadın üvey annesinin düğünde deri mini etek giymesinin uygunluğu hakkında ciddi bir sohbe girmek istiyorsanız, Bobby sizin kızınız. Ama iğneleme ve gıybet? Hayır. Dikkatimi çeken ilk şey bu oldu - olayı ele alış şekli. Çoğu insan sırf dahil olmak için katılırdı. Bobby çok kibarca konuşmayı daha yapıcı yönlerle çekmeye çalıştı. Bu başarısız olunca da geri çekildi."

"Ve seninle konuştum."

Damon'ın gülümsemesi bir sırıtışa dönüştü. "O noktada, ilişkiyi başlatan ben oldum. Ben onun işini sordum, o da benimkini. Bir kızın ilgisini 'Ben ortaokul matematik öğretmeniyim' demekten daha hızlı çeken çok az şey vardır ve ben de onun yerine müzik grubumdan bahsetmeye bu kadar yaklaşmıştım. Ama bunun Bobby'nin hoşuna gitmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden gerçeği söyledim ve o da sorun etmedi. Hatta ilgilendi. O kadar çok konuştuk ki, tatlının ne zaman servis edildiğini fark etmedim, ki bu benim için bir mucize."

Durakladı, sanki kafasındaki filmi izliyormuş gibi, o kadar çok tekrarlamıştı ki kelimeleri ağzında geveleyebiliyordu.

"O zaman her şey bitti," dedi Finn. "Ona çıkma teklif ettin." "O kadar kolay olmadı. İkimiz de başkalarıyla görüşüyorduk.

İnsanlar. Benim için diğer ilişki yemekten önce bitmişti. Robyn'in ikna edilmesi gerekiyordu ve başka bir adamla ilişkisi varken benimle kahve bile içmezken bu hiç de kolay değildi."

Finn bunu sevmişti. Bu, Robyn Peltier'in ilkeli ve dürüst biri olduğuna dair kafasında oluşan resmi destekliyordu; birlikte çalışabileceği ve yardım edebileceği biri... tabii şansı varsa.

"*The Godfather'ı* okudun mu hiç?" Damon sordu.

Finn'in düşüncelerinden sıyrılması bir an aldı. "Filmi izledim."

Damon'ın gözleri düşünceli bir şekilde yukarı kıvrıldı. "Filmde olup olmadığından emin değilim. Kitabı gençken okumuştum. Michael Corleone'nin Sicilya'da ilk nişanlısıyla buluştuğu bir bölüm vardı ve yaşlı bir adam Michael'a yıldırım çarptığını söylüyordu. Buna gözlerimi devirdiğimi hatırlıyorum. Kötü bir aşk romanından fırlamış gibiydi. Ama kız kardeşimin evlendiği gece bunun ne anlama geldiğini anladım. Kulağa çok klişe geliyor ama doğru. Biriyle tanışırsınız ve bam, yıldırım çarpmış gibi olursunuz."

"İlk görüşte aşk."

"Mmm, sanırım öyle. Ama bu her zaman kulağa çok... pasif geliyor. Hiç de öyle değil. Sizi bir sarsıntıyla uyandırır ve hayatınızın asla eskisi gibi olmayacağını bilirsiniz. Kader ve metafizik saçmalıklar hakkında ne dersiniz deyin, ama buluşmamızın bir tesadüf olduğunu sanmıyorum, birlikte oturuyorduk, yalnızdık, sevgililerimiz katılamıyordu. Ben ve Bobby, bu sadece... işe yarıyor, anlıyor musun? Aramızda bir şeyler var." Durakladı. "Aramızda bir şey *vardı*." Bir duraklama daha, sonra Damon pencereden dışarı baktı. Bir süre sonra parmakları kolçağa döndü ve sessizce davul çalmaya başladı.

görüntü COLM görüntü

Colm, Adele'i uyarmak zorundaydı.

Robyn'den aldığı ve ona verdiği cep telefonunu çıkardı. Cep telefonuna bir hızlı arama numarası ayarlamıştı. Aradı... ve müsait olmadığını söyleyen bir mesaj aldı.

İki kez daha denedi. Yanlışlıkla kapatmış olmalı. Buluşacakları yere gitmesi gerekiyordu. Kitapçının arkasına koştu, göğsü o kadar gergindi ki her nefes boğazında düğümleniyor gibiydi.

Orada ne olmuştu?

Adele her şeyi çok basit göstermişti. Robyn Peltier'i dışarı çıkaracak ve Adele oradan devam edecekti.

Ama Robyn'i *nasıl* çıkaracağını söylememişti. Belki de talimatlara ihtiyaç duymayacak kadar basit olduğunu düşünmüştü. Ama hiç de basit değildi.

Tereddüt etmişti ve bu tereddütle Adele'e ihanet etmişti.

Kumpanya, tanrıların ölümlüleri tembellik ettikleri, kaderin yol göstermesine izin verdikleri, kendi kaderlerini şekillendirmek için kararlı adımlar atmadıkları için cezalandırdığını öğretiyordu. Adele tanrıları nasıl memnun edeceğini biliyordu. Kendini ve kumpanyayı korumak için en zor adımları atmaktan asla çekinmemişti. Annesi gibi güçlü, parlak bir örnekti. Colm ise babası gibi zayıf, kararsız ve korkaktı.

Annesi babası hakkında hiç olumsuz bir şey söylememişti ama Colm söylentileri duymuştu. Babası da Adele gibi bir durjardoydu, kumpanyaya dışarıdan kabul edilmiş bir kâhindi. Adele'in aksine, asimile olmayı başaramamış ve sonunda ailesini terk etmiş, bu yüzden de ölmüştü. Tanrılar tarafından öldürüldü. Bir şans verildi

Bir kâhin için mümkün olan en iyi hayat, ona sırtını dönmüştü.

Colm şimdi kendisinin de babası gibi başarısız olduğunu görüyordu. Robyn Peltier'in peşinden gitmiş ve bir tuzağa düşmüştü. Adele'e dairedaki o çiftten hiç bahsetmemişti. Adamın doğaüstü güçlerini görmüştü. Kadının güçlerinden de şüphelenmişti. Ama sonuçlarını düşünmeyi reddetmişti. Kaçıp gitmişti.

Adele, Robyn'in farkında olmayan bir piyon olduğunu düşünmüştü. Yanılmıştı. Robyn, Nast Cabal için Adele'i yakalama planının bir parçasıydı. Eğer herhangi bir şüphesi, aşırı tepki gösterdiğine dair bir hissi varsa bile, kasketli adamı gördüğünde silinip gitmişti.

Colm onu tanıyordu. Nasıl ve nereden tanıdığına dair hiçbir fikri yoktu ama adamın yüzüne bir kez baktığında tanımak midesine bir yumruk gibi inmişti. Bu tanımayla birlikte onu görmenin kötü, korkunç ve imkânsız derecede kötü olduğu hissi de gelmişti. Bu da adamın Kabal'dan olması gerektiği anlamına geliyordu.

Her Kumpanya çocuğu gibi Colm da "derslerden" geçmişti. Dersler hakkında pek bir şey hatırlamıyordu ama bazen kâbuslar görüyor, nefes nefese ve titreyerek uyanıyor, bodrum katındaki bir odadan kesitler, Niko'nun sesi, ekranda yanıp sönen fotoğraflar ve tarifsiz bir acının sarsıntılarını hatırlıyordu. O adamı görünce ve o dehşeti hissedince, Colm onu o fotoğraflarda -Kabal için çalışan insanların fotoğraflarında- görmüş olması gerektiğini anladı.

Adam Colm'un adını söylemişti. Bir değil, iki kez. Ve Colm geleceğini görmüştü - bir Kabal hücrelerine kapatılmış, delirene kadar durugörü güçlerini kullanmaya zorlanmış, hayalleri tarafından tüketilmişti.

Silahını kazara düşürmesi neredeyse bir şans eseri gibi görünmüştü. Güvenlik görevlisi silahı hazır bir şekilde üzerine doğru gelirken Colm kaçış yolunu görmüştü - her Kumpanyalı çocuğa, eğer

bir Kabal tarafından köşeye sıkıştırılmıştı. Tek yapması gereken yere düşen silaha uzanmaktı ve muhafız onu serbest bırakacaktı.

Ama Kabal'ın adamı bunun olmasına izin vermeyecekti. Muhafızın dikkatini dağıtarak Colm'a kaçma şansı verdiğinde, o da bu şansı kullanmıştı.

Aceleyle arka köşeye gitti. Adele'den iz yoktu. Sorun değildi - her şeyin kontrol altında olduğuna güvenerek ileride saklanıyor olabilirdi.

Yavaşladı, tehlikeyi küçümsemeden olayları nasıl kendi lehine çevirebileceğini düşündü. Hikâyesini hazırladığında hızını artırdı ve Adele'in beklemesi gereken çöp kutusunun arkasına baktı.

Orada değildi.

Hayal kırıklığı ve dehşet derisinin altına battı ve ayaklarını yere vurarak bundan kurtuldu. Odaklanmak zorundaydı. Demek burada değildi. Çok önemli. Uzun zamandır yoktu ve o da sorunun ne olduğunu görmek için yola çıkmış olmalıydı.

Ama neden onu aramıyorsun?

Cep telefonu bozuk olmalı, bu yüzden ulaşamadı. Ya da belki onunki öyleydi. Eğer telefon Robyn'den geldiyse ve Robyn Kabal'la birlikteyse, o zaman telefonu hiç kullanmaması gerekirdi. Belki de Robyn içine bir iz yerleştirmişti. Bu onun kitapçada olduğunu nasıl bildiklerini açıklardı.

Cep telefonunu çıkardı ve duvara fırlattı. Kırılmadı ama tatmin edici bir çatırtı çıkardı. Bir çöp kutusunun altına tekmeledi. Sonra Adele'i bulmak için binanın etrafından dolaştı.

Colm dükkânın arkasındaki çitlere tırmandı, diğer tarafa geçti ve orada büzüldü, dizlerini göğsünde kavuşturdu, sırtı çitlere dönüktü, bakışları bir o yana bir bu yana gidip geliyordu, kimseyi göremeyeceğini biliyordu ama yine de bakıyordu.

Dükkânın etrafını dolaşmış ve otoparkta dolanarak onu aramıştı, bir gözü hep dükkânın kapısında idi. Otoparkta bir polis arabası vardı, yani memurlar içerideydi. Dışarı

çıktıklarında, iki polisin arasına saklandı.

Minibüsler, sonra sinirlerine hakim olamadı ve kendi yaşlarındaki bir grup çocuğu takip ederek mağazaya girdi. Adele de oraya gitmemişti.

Bir ankesörlü telefon bulmuş ve onun cep telefonunu aramıştı ama yine aynı "ulaşılamıyor" mesajını almıştı. Onu görmeyi bile denemişti. Bunu yapamayacağını biliyordu - durugörü güçleri birbirleri üzerinde işe yaramıyordu - ama aralarındaki bağın, aşklarının bu engeli aşmasına yardımcı olabileceğini ummuştu. Ama olmamıştı.

Onu bulamadı. Ve diğerlerini de bulamadı - Robyn'i, güzel Hintli kızı, erkek arkadaşını ya da şapka giyen adamı. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Adele'i götürmüşlerdi.

Bu yüzden onu kovalamamışlardı. O sadece güçlerini kazanmaya çalışan bir çocuktur. Adele eğitimli bir durugörü uzmanıydı, güçleri kanıtlanmıştı. Tek hedefleri oydu.

Dükkândaki olay kurgulanmıştı. Robyn onu güzel kızın yanına götürerek bir şeylerin ters gittiğini fark etmesini ve endişelenmesini sağladı. Sonra adam onun adını söyleyerek endişesini tam bir paniğe dönüştürdü ve kızın insanüstü erkek arkadaşı Adele'i dışarı kaçırırken dikkatini dağıttı.

Kumpanya'yı aramak zorunda kaldı.

Ama ya yanılıyorsa? Ya Adele onu arıyorsa? Ve Niko onun bir Kabal tarafından hedef alındığını öğrendiyse ve hiçbir şey söylemeyerek tüm Kumpanya'yı açıkta bıraktıysa...

Colm kafasındaki görüntüleri temizlemek için ellerini kot pantolonuna sürttü. Kumpanya yasaları ne derse desin Niko Adele'i öldürmeyecekti. Ona bir şans daha verecekti. Vermek zorundaydı. Colm düşünmeye dayanamıyordu -

Daha sert ovuşturdu, pürüzlü dikiş avuçlarını sıyırdı, sürtünmeden dolayı derisi yandı.

Neden Niko'ya en başından söylememişti? İtiraf etmeyerek durumu daha da kötüleştirmişti ve şimdi Niko asla vermemesi gereken kararları vermek zorunda kalmıştı.

Ellerini sıkıp açarak yavaşça nefes verdi. Otoparkta ve dükkânda bir tur daha atacak, sonra da annesini arayacaktı. Adele bundan hoşlanmadıysa, çok kötüydü. Önemli olan tek şey onu Kabal'dan kurtarmaktı.

Ağırlığının altında sallanan basit bir ses bariyeri olan ahşap çitin üzerine çıktı. Zayıf, açık renk saçlı bir kadın kitapçının arka köşesinden döndüğünde tepeye ulaşmıştı.

Adele'in adı dudaklarından döküldü. Sonra kadın gölgeden çıktı, gözlerini gölgeleyerek çitin üzerinden ona baktı ve onun Robyn Peltier olduğunu gördü.

Aşağı inmek için iki büküm oldu.

"Bekle!" diye seslendi. "Seninle konuşmamız gerek."

Çitten atladı. Yere inerken bir dizi kırıldı ve dört ayak üzerine düştü. Üzerinden bir gölge geçti. Kafasını kaldırdığında apartmandaki adamın çitten atladığını gördü.

Colm kaçmaya çalıştı ama adam yoluna çıktı. Gözleri Colm'unkilerle buluştu ve çocuğun boğazında utanç verici bir şekilde sızlanmaya benzer bir şey fokurdadı. Adam çenesini kaldırdı. Başını hafifçe eğdi, burnunu kaldırdı, burun delikleri açıldı... ve Colm karşısında duranın ne olduğunu anladı. Bir kurt adam.

Colm'un iç organları sıvılaştı ve birkaç damla bacağından aşağı süzüldü. Kurt adamın burun delikleri sanki Colm'un aşağılanması kokusunu alabiliyormuş gibi tekrar alevlendi.

Adam parmağını kaldırdı, birine belli belirsiz bir "bekle" der gibiydi. Colm çitin üzerindeki apartmandan gelen güzel kızı fark etti. Adam bakışlarını Colm'unkilere kilitledi.

"Sana zarar vermeyeceğiz," dedi. "Sadece konuşmamız gerek."

Colm'un bakışları yana kaydı, Adele'i arıyor ve onun için dua ediyordu.

"Gitti," dedi kız çitin üstündeki direğinden. "Sadece konuşmak istiyoruz. Kendini güvende hissedeceğin bir yere gidebiliriz, halka açık bir yere-"

Colm kaçtı. Bunun faydasız olduğunu biliyordu. Adam bir kurt adamdı - Colm bir metre bile gidemeden üzerine atılıp boynunu kırabilirdi. Bunu yapamayınca arkasına baktı ve adamın hâlâ bıraktığı yerde durduğunu gördü.

Colm döndüğünde nedenini gördü. Orta yaşlı bir adam sağlık binasının bahçesinde durmuş, anahtarlığını uzatmış, şimdi de durmuş, çitlerin dibinde olup bitenleri izliyordu.

Colm omzunun üzerinden bir kez daha kontrol ettikten sonra binaya doğru koşmaya başladı. Otoparktaki adam Colm'u izledi, anahtarlığı hâlâ elindeydi, diğeri arabasının kapısına doğru uzanıyordu. Colm binanın kapısına ulaştığında, adam görevini yapmış ve çocuğu güvenli bir yere götürmüş gibi başını salladı. Arabasının kapısını açtı.

Colm binanın kapısına uzandı. Kilitliyse arabadaki adama koşacak, bir hikâye uyduracaktı. Kapı açılırsa, bu içeride daha fazla insan olduğu ve orada saklanabileceği anlamına geliyordu.

Kapıyı çekti. Kapı açıldı. İçeri koştu.

FINN

Polis okulunda Finn'in eğitmenlerinden biri adaletin önündeki en büyük engelin önyargı olduğunu iddia etmişti. Bir durumu bu prangalardan arınmış olarak değerdendirme yeteneği, bir memurun sahip olabileceği en büyük yetenektir. Ve bu mutlak önyargı yoksunluğuna ulaşabileceğini düşünen her memur kandırılmış demektir.

İnsan beyni bağlantılar kurmak üzere tasarlanmıştır. Benzerlikler ve örüntüler arar ve bunları bulduğunda mutlu olur. Bir polis ilk çağrışım seline ve evet, önyargılara yardımcı olamaz. Ancak onları oldukları gibi tanıyabilir ve gerçeklere dayanarak yeniden değerdendirebilir.

Kaldırımında durup Nast şirketinin genel merkezine bakan ve anında ondan hoşlanmayan Finn, bunun basmakalıp yargılara dayanan bir sonuç olduğunun farkındaydı.

Bina onu rahatsız ediyordu, sade ve basit... belki de binanın kendisi sade ya da basit olmadığı için. Blok, görkemli ve ağırbaşlı tarihi yapılarla doluydu. Nast binası ise onların arasında, yaşlı komşularına attığı her bakışta onları küçümseyen, kibar dullarla dolu bir odada süzülen Avrupa-şıklığında bir podyum mankenine benziyordu.

Finn, bu görkemli eski kadınlardan birinin, bu yükselen postmodern lekeye yol açmak için bir yıkım topu tarafından devrildiğini tahmin etti. Bu önyargının üstesinden gelebilir miydi?

Bundan şüpheliydi.

Pazar günü olmasına rağmen lobinin ışıkları yanıyordu. Bir kapıyı çekip açtığında, sanki giriş vakumla kapatılmış gibi bir emme sesi duyuldu. İkinci kapının ardında, bir morg sedyesini andıran paslanmaz çelik bir masanın arkasında genç bir adam oturuyordu. İnce yapılı

ve takım elbisesi güvenlikten çok resepsiyon görevlisi olduğunu gösteriyordu ama Finn bunun görünüş için olduğundan şüpheleniyordu.

Finn iç kapıya uzandı. Kilitliydi. Genç adam sanki Finn bir alarm çaldırmış gibi sertçe başını kaldırdı. Arkasındaki kapı sıkıca kapanırken bir vınlama sesi duyuldu.

Bir adamın arkasından kapanan ve yavaşça zehirli gazla dolan küçük bir odaya girdiği filmleri düşünmeden edemedi. Üzerine üflenen soğuk havanın hafif metalik kokusu da ona yardımcı olmamıştı. Masada oturan ve bir cyborg gibi boş bir suratla onu izleyen adam da yardımcı olmamıştı.

Finn Damon'a bir şey söylemek için döndü... ve onun hâlâ dışarıda, kaldırımında olduğunu gördü. Damon'a içeri girmesini işaret etti. Damon o kadar da ihtiyatlı olmayan bir şekilde giremeyeceğini söyledi.

Finn dış kapıyı açtı, kapının açıldığını görünce mahcup bir şekilde rahatladı. Damon açıklığa doğru yürüdü ve geri sıçradı. Elini uzattı ve avucu sanki cama bastırıyormuş gibi düzleştirdi ve beyazlaştı.

"Huh," dedi Finn. "Belki de artık bir vampirsin. Davet edilmen gerekiyor."

"Şaka mı? Etkilendim. Yine de sunumunuz üzerinde çalışmamız gerekecek. Şu anda..." Damon parmak eklemlerini görünmez bariyere vurdu. "Küçük bir sorun."

"Robyn etraftayken böyle mi oluyor?"

Damon'ın gözleri umutla parladı, sonra söndü. "Hayır. Robyn'le birlikte, şehirde dolaşan bir rakun gibi yerim değişecek. İçeri girmek için başka bir yol arayacağım."

Finn girişe geri adım attığında, güvenlik görevlisi hâlâ onu izliyordu, yüzü hâlâ donuktu, sanki kapıdan eğilip kendi kendine konuşan adamları her zaman görüyormuş gibi. Pazar vardiyasında muhtemelen öyleydi.

Güvenlik görevlisi kapıya gelmek ya da dahili telefonu açıp Finn'in ne iş yaptığını sormak için hiçbir harekette bulunmadı. Finn zili çaldığında bile adam orada oturmaya devam etti.

Finn tekrar vızıldamak için elini kaldırdığında, adam sonunda bir düğmeye bastı. Tepedeki bir hoparlör tıkladı.

"Nast Şirketi. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Finn rozetini cama doğru tuttu. "Dedektif John Findlay, LAPD."

Adam neredeyse yirmi saniye boyunca, sanki daha iyi bir açıklama bekliyormuş gibi orada oturdu. Sonunda başka bir düğmeye bastı ve kapı açıldı.

Finn masaya yaklaştığında genç adam robot gibi dimdik oturdu, gözleri Finn'in alnına sabitlenmiş gri bilyelerdi.

"Bu adamı arıyorum." Finn fotoğrafın kızın olmadığı kırpılmış bir versiyonunu kaldırdı. "Bana bunun Irving Nast olduğu söylendi."

Muhafızın bakışları görüntü üzerinde gezindi. "Bilemiyorum efendim. Fotoğraf kalitesi bozulmuş görünüyor."

"O zaman Bay Nast'mış gibi davranalım. Onunla konuşmam gerek. Karısı bu sabah ofiste olduğunu söyledi." "Bay Nast bugün için ayrıldı."

"Bunu kontrol edebilir misin? Benim için ofisini arar mısın?"

Bilyeler Finn'in kaşlarının üzerinde delikler açtı. Genç adam masaüstüne yerleştirilmiş bilgisayar ekranına el salladı. "Güvenlik sistemimiz tüm girişleri izliyor. Bay Nast saat 11:23'te arka kapıdan çıkmak için kodunu kullanmış ve içeri girmek için tekrar kullanmamış."

"Pekâlâ. O zaman cep telefonu numarasını alayım." "Bu bilgiyi ifşa etme yetkim yok."

Finn aynı ölçülü tonda, "Bu biraz hassas bir konu," dedi. "Eminim Bay Nast onu evinden aramamamı tercih ederdi. Neden onu arayıp bana numarasını verip veremeyeceğinizi sormuyorsunuz? Ya da ara ve telefonu bana ver."

"Bay Nast bugün için ayrıldı. Dönmesini beklemiyorum. Bugün Pazar."

"Bu yüzden numarasını istiyorum."

Güvenlik görevlisi ekranını kontrol etti. "Oh, özür dilerim. Mr.

Nast bu hafta sonu müsait değil."

"Şehirden ayrıldı mı?"

Genç adamın dudakları -evet, Finn saydı- sekiz saniye boyunca birbirine yapıştı. "Çalışanlarımızın kişisel planları hakkında bilgi sahibi değilim efendim. Bay Irving Nast bu hafta sonu müsait olmadığını belirtti ve eğer yöneticinin dikkatini gerektiren bir durum ortaya çıkarsa, başka bir başkan yardımcısına yönlendirilmelidir. Sizin için bunu yapmamı ister misiniz?"

Ayak sesleri üzerine Finn asansörden çıkan adama baktı. Yirmili yaşların ortalarında, uzun boylu ve ince yapılıydı, bir evrak çantası taşıyor, lacivert çizgili bir kazak ve koyu renk bir kot pantolon giyiyordu. Finn onun yeni bir MBA mezunu olduğunu düşündü. Bu pahalı eğitimin bir kısmı ona fazla mesai yapmanın ne kadar önemli olduğunu öğretmiş olmalıydı, kurumsal başarı imaja da bağlıydı ve rahat bir görünüm ve sarışın at kuyruğu ona üst yönetimden puan kazandırmayacaktı, Pazar günü bile olsa.

"Efendim?"

Finn muhafıza baktı.

"Alternatif bir yöneticiyle iletişime geçmemi ister misiniz?"

"Bunun soruşturamama yardımcı olacağını sanmıyorum ve kimsenin zamanını boşa harcamak istemem. Irving Nast'ın kendisiyle konuşmam çok önemli ve iki LAPD memurunun ölümü de dahil olmak üzere dört cinayeti içeren bir davada yarını bekleyemem."

"Bay Nast'ın bu konuda hiçbir şey bilmediğinden eminim."

"Eminim haklısındır." Finn sözlerindeki alaycılığı emdi. "Yine de onunla konuşmam gerekiyor."

"Sizin için Josef Nast'ı arayayım. O bizim CFO'muz. Belki o - "

"Anladığınızı sanmıyorum. CFO - "

" - Pazar günü rahatsız edilmek istemeyecektir," dedi Finn'in arkasındaki at kuyruklu genç adam. "Amcam Josef kilisede, eminim senin programın da bunu gösteriyordur,

Mark."

Kâtip, hazırola geçen bir asker gibi irkilerek ayağa kalktı. Finn, adamın yüzünü kaplayan şaşkınlıkta, onun gerçekten etten kemikten olduğunun ilk kanıtını gördü.

"Bay Nast, efendim," dedi güvenlik görevlisi.

Finn genç adama daha yakından baktı, yüzünü tam olarak gördü, fotoğraftakiyle benzerliği renkleri ve parlak mavi gözlerinde açıkça görülüyordu, ancak yapısı ve yüz hatları daha inceydi. Bu da atkuyruğuyla nasıl kurtulduğunu açıklıyordu.

Genç adam elini uzattı. "Sean Nast."

"Bay Nast bizim COO'muz," dedi güvenlik görevlisi, Finn'i kendisini bir VIP'nin önünde kötü göstermekle suçlayan bir surat ifadesiyle.

Finn onun elini sıktı ve kendini tanıttı.

"Konuşmak istediğiniz... ?" Nast sordu.

"Irving Nast."

"Ah, az önce onu kaçırdın." Nast saatini kontrol etti. "Irving henüz eve gelmemiştir ve cep telefonunu ararsam cevap vermeyeceğinden şüpheleniyorum." Alaycı bir gülümseme. "Sabahtan beri onu bir projeyle ilgili sorularla rahatsız ediyorum ve o da çıkmak için can atıyor. Neden ofisime gitmiyoruz, ben de birkaç dakika içinde evini arayıp durumu açıklayayım ve onu buraya getireyim? Muhtemelen evine polisin g e l m e s i n i istemeyecektir."

görüntü COLM görüntü

Colm merdiven boşluğunun korkuluklarına yaslanmış, ikinci katın kapısını izliyordu ve kapı açılırsa yukarı uçmaya hazırdı. Bir süre dinledikten sonra gözlerini kapadı ve konsantre oldu. Kurt adamın görüntüsü bir bilgisayar penceresi gibi açıldı. Colm gülümsedi.

Colm bunu tanrıların gözüne tekrar girdiğine dair bir işaret olarak algıladı. Kızılderili kıza, Robyn'e ya da kasketli adama odaklanmayı denemişti. Ama bu şansını zorlamaktı.

Kurt adamın ikinci kattaki bir odada ilerleyişini izledi, bitişikteki bir kapının yanında dizlerinin üzerine çökerek Colm'un oradan geçip geçmediğini anlamaya çalıştı. Adam doğruldu ve sıkıntıyla pantolonunun paçalarını fırçaladı. Colm izini kolay sürmemiş, onu yavaşlatan dolambaçlı bir yol belirlemişti.

Binada başka insanlar varsa bile Colm onları bulamamıştı. Bu sorun değildi. Kurt adamı görebildiği sürece onu alt edebilir ve kaçabilirdi. Ya da dehşeti uzak tutmak için tekrarladığı mantra buydu.

Kaballar kurtadamları işe almadıklarını iddia etti, ancak kumpanya bunun bir yalan olduğunu söyledi. Elbette Kabal çalışanları buna inanmak istedi. Bir kurt adam ideal bir suikastçı, bir av makinesiydi ve şimdi Kabal bir tanesini onun üzerine salmıştı -

Gözlerini sıkıca kapattı. Bir kurt adam soğukkanlı bir katil olabilirdi ama onlar aptal yaratıklardı - bunu herkes biliyordu. Tek yapması gereken bir telefon bulup annesini arayana ve yardım alana kadar canavardan kaçmaya devam etmekti.

Colm bir sonraki görüşünü kontrol ettiğinde kilitlenemedi ve korkulukları sıkıp duymak için zorlarken midesinin çukurunda panik birikti -

Kurt adamın görüntüsü aklına geldi, o kadar netti ki ağzının etrafındaki kırıışıklık çizgilerini görebiliyordu. O bir

Salon. Hangisi? Colm hiçbir ipucu bulamadı.

Görüntü kayboldu. Colm onu yeniden yakalamak için çabaladı.

"Yukarıda olduğunu biliyorum." Adamın alçak sesi boş merdiven boşluğunda yankılandı.

Colm sıçradı ve duvara yaslandı.

Kurt adam aynı sakin ses tonuyla, "Benim üstümdesin," dedi. "Üçüncü kat kapısının hemen altında duruyorsun."

Nasıl - ? Koku. Bir köpek sadece yerdeki bir izi takip edemezdi; kokunuzu da alabilirdi. Kurt adam onun buradaki kokusunu alabilirdi, korkusunun, bacaklarında kurumuş sidiğin, damlayan terin -

Yutkundu, kürek kemikleri duvara sürtünüyor, umutsuzca parmaklıklardan, kurt adamdan uzaklaşmaya çalışıyordu. Kapıya baktı. Sadece üç adım ötedeydi. Sonsuz gibi görünen üç adım.

Colm gözlerini kapadı, şimdi görmeye çalışmıyor, sadece sese odaklanıyordu. Basamaklarda herhangi bir ayak sesi ya da ayakkabı gıcirtısı duymamıştı. Belki de kurt adam Colm'un burada olduğunu kesin olarak bilmiyordu. Belki de tahmin ediyordu.

"İrklar arası konseyi duydun mu?" diye devam etti adam. "Başı dertte olan doğaüstü varlıklara yardım ediyorlar. Benimle birlikte gördüğün kadın onlar için çalışıyor. Size yardım etmek için buradayız."

Kurtadamlar herkesin söylediği kadar aptaldı. Ya da belki de Colm'un aptal olduğunu düşünüyordu, özellikle de konsey hakkındaki o eski yalana inanmasını bekliyorsa.

"Eğer konseyi bilmiyorsanız, belki Lucas Cortez'i duymuşsunuzdur?"

Adamın sesi sabitti, sesi değişmemişti, yani hareket etmemişti. Kımıldadığı anda Colm üç basamağı çıkıp kapıdan içeri girdi.

"Lucas Cortez Kaballarla savaşıyla ünlüdür. Eğer Nast'larla başınız dertteyse, Lucas size yardımcı olabilir."

Bu adam ne zaman bırakacağını bilmiyordu. Bir yalan işe yaramadıysa, başka bir yalan uydururdu.

"Onu hemen şimdi arayabilirim," diye devam etti kurt adam. "Onunla konuşabilirsin. Ya da konsey liderlerinden biri olan karısı Paige Winterbourne ile konuşabilirsiniz. Bana sadece kime güveneceğini söyle, biz de onlarla temasa geçelim."

Colm'un güvendiği tek kişi Kumpanya'ydı.

"Seni güvende hissettirmek için ne yapabileceğimi söyle. Sadece seninle konuşmak istiyorum."

Aşağıdaki merdivenlerde bir kıpırtı oldu. Sonra kurt adamın karanlık kafasının tepesi görüldü. Colm gözlerini kırıştırdı, bunun garip bir açıyla yakalanmış bir görüntü olduğundan emindi. Onun tırmandığını, sesinin yükseldiğini duymalıydı.

Adam başını kaldırdı, gözleri Colm'unkilerle buluştu. Colm basamakları güçlkle tırmandı, ayakları kenarları zar zor yakalıyor, ayakkabıları kayıyor, merdivenler yürüyen merdiven gibi altında hareket ediyor gibiydi, sahanlığa giden o üç basamak imkânsız bir mesafeydi.

"Gidecek bir yer yok," diye seslendi adam, sözleri Colm'un kulaklarındaki kan sesini zar zor delip geçiyordu.

Sonunda sahanlığa ulaştı. Kapıya doğru atılırken kol döndü. Diğer tarafta kimin olduğunu göremeden döndü, merdivenlere doğru tökezledi ve ayakları artık nasıl tırmanılacağını hatırladığı için bir sonraki katı yırtarak çıktı. Dördüncü kattaki kapıya bir göz attı ama kapıyı açarsa diğer tarafta birinin bekliyor olacağını tahmin etmek için kahin olmaya gerek yoktu.

Bir sonraki kata koşarken parmaklıkların üzerinden baktı. Kurt adam hâlâ iki kat aşağıdaydı ve acele etmiyordu. Neden olmasındı? Colm'u istediği zaman yakalayabilirdi. O bir kurt adamdı; Colm ise on beş yaşında sıska bir durugörürdü.

Kurt adam hâlâ tırmanıyor, acele etmiyor, aralarındaki mesafenin büyümesine izin veriyordu. Colm'a kumpanya ahır kedilerini hatırlattı - mutfak personeli tarafından artıklarla beslenen hayvanlar, hayatta kalmak için fare yakalamalarına gerek yoktu, bu yüzden onlarla oynadılar, yaklaştılar, geri çekildiler, sonunda oyundan bıkip küçük boyunlarını parçalayana kadar onları hırpaladılar.

Colm bir sonraki basamağı kaçırdı ve düştü, avuç içleri betona çarptı, incikleri basamağın kenarına çarptı, acı o kadar keskindi ki gözleri kamaştı ve dört ayak üzerinde sürünerek yolunu bulmaya başladı. Görüşü netleştğinde, acı bileğine kaydı ve garip açığı görmek için aşağı baktı, doğru olmayan çıkıntılı bir kemik topuzu. Çocukken bileğini kırmıştı ve doktor tekrar olabileceği konusunda onu uyarmıştı. Şimdi olmaz, lütfen olmaz -

"Yavaşlaman gerek," diye seslendi kurt adam. "Kendine zarar vereceksin."

Beşinci katın sahanlığına ulaştı, kapıyı görmezden geldi ve bir sonraki kata koştu. Sadece devam et.

Gidebileceği fazla bir yer yoktu. Bu uçuş son uçuşuydu. Kapıya doğru hamle yaptı. Ayağı takıldı, elleri dışarı fırlayıp kapıya çarptı. Kolundan aşağı inen acı dayanılmazdı.

Sağlam eliyle düğmeyi çevirdi ama yerinden oynamadı. Çekiştirdi. Çekti, çekti ve -

Belli ki kilitliydi. Yavaşlaması ve bir şeyler yapması gerekiyordu.

Bir sürgü vardı ama insanların zorla girmesini engellemek için onun tarafındaydı. Kapı kolundaki kilit basit bir kilitti. Sahte kimlik kartını çıkardı, sürgünün içine itti, oynattı ve...

Kapı açıldı.

Colm kapıyı çekip açtı ve içeri uçu, sonra güneşten gözleri kamaşmış bir halde geri döndü.

Çatıdaydı.

Döndü, gözlerini kırptırdı, bunun bir imgelem olması için dua etti, kaybolacaktı, ona serin ve karanlık bir koridor ve güvenli bir yere giden kırmızı bir çıkış işareti kalacaktı. Öyle bir şey olmadı.

Bir yangın merdiveni olmalıydı. Etrafı kolaçan etti. Hiçbir şey yoktu. Kapı kapalı kaldı. Kurt adam takip ettiyse, şimdiye kadar burada olmalıydı.

Colm'un yanakları şişti ve sakinleşmeye başladı. Çıktığı yerde dolap büyüklüğünde bir "oda" vardı. Arkasına geçip saklanabilirdi o zaman -

Planlamayı bırakın ve harekete geçin. Harekete geçin, düşünmeyin.

Hedefine doğru geniş bir daire çizdi. Rüzgâra karşı gitmesi gerekiyordu - Hayır, rüzgâra karşı. Yoksa rüzgar altı mıydı?

Düşünmeyi bırak!

Sadece - Kapı açıldı.

Colm yoldan çekildi. "Bekle!"

Bir kadın sesi. Açık kapının yanında duran Hintli kıza baktı, elleri havada, yüzünde gerçek bir korku vardı. Çatıdan atlayacağından ve patronunun kâhin bir köleyi kaybettiği için onu cezalandıracağından korkuyordu.

"Sorun yok." Ona doğru ölçülü bir adım attı. "Sadece benim, tamam mı? Sadece seninle konuşmak istiyorum."

Sanki yeterince tekrarlarlarsa sonunda doğru inandırıcı notaya ulaşacaklarmış gibi bunu söyleyip durdular.

Kapıya doğru bir adım daha attı, elleri hâlâ havadaydı. Sonra durdu. "Ben burada kalacağım, tamam mı? Ellerimi yukarıda tutacağım. Silahlı olmadığımı görebilirsin. Şimdi, korktuğunu biliyorum..."

Buna sinirlendi, omuzları dikleşti.

"Gerginsin," diye düzeltti. "Arkadaşın Adele için endişeleniyorum. O iyi."

Yani onu yakalamışlar.

"Yani - Biz - O kaçtı. Evet, onu takip ediyorduk.

Ama o gitti, biz de sizinle konuşmak için geri geldik."

Bu insanlar yalan söylemeden ağızlarını açamazlar mı?

"Kitapçı plazasının bir blok güneyindeki McDonald's'a park etti, değil mi? Yan tarafa, verandadaki masaların yanına. İzini o kadar takip ettik ama çoktan..." Sözünü yarıda kesti, gözleri onunkileri inceliyordu. "Bak, bana inanmadığımı biliyorum. Seni suçlamıyorum. Beni tanımıyorsun ve endişeleniyorsun. Ama insanlar öldü. Belki Adele'in iyi bir nedeni vardır. Eminim öyle düşünüyordur.

olmadığını söylüyor. Ama bunu durdurmalıyız yoksa hepimizi ifşa etme riskiyle karşı karşıya kalırız. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Oh, anlıyordu. Onu yıpratana kadar konuşup duracağını anlamıştı. Kabal'ın diğer köleleri gibi onun da beynini yıkadı. Tıpkı kendisinin beyninin yıkandığı gibi.

"Biz - " Kendini durdurdu ve geri çekildi. "Benim adım Hope Adams. Irklar arası konsey için çalışıyorum. Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?"

Etrafına bakındı. Kurt adam onları bulmadan önce onu o kapıdan uzaklaştırabilirse...

"Aşağıda konuşmak ister misin? Ya da belki şu McDonald's'ta?" Kadın bir adım attı ve adam gerildi, ama kadın yanlara, kapıdan uzağa doğru ilerliyordu. Gözlerini omzunun üzerinden kısarak baktı. "Sanırım polisler gitti. Çok uzun kalmadılar."

Kenarın ötesini görmek için başını eğdi ama çok uzaktaydı, bu yüzden bir adım daha attı. Sonra bir adım daha. Kapıdan uzaklaştı. Tanrılara sessiz bir teşekkür gönderdi.

"Emin olmam gerekiyor," dedi.

Sanki onun konuştuğunu duyunca şaşırmış gibi başladı.

Boğazını temizledi, sesini bir kademe alçalttı, sesinin daha yaşlı ve kendinden emin çıkmasını umuyordu. "Aşağı ineceğim ama polislerin gittiğinden emin olmalıyım. Hiç görüyor musun?"

"Bekle."

Kenara doğru yöneldi. Onun adımlarını saydı. Beşte koşacaktı. İki, üç...

Gözlerini sımsıkı yumdu ve kapıya doğru fırlamak için kendini hazırladı. Bir görüntü parladı. Kurt adam. Çıkış kapısına yaslanmış, eli kapı kolunda, yüzü gergin bir şekilde dinliyordu.

Colm geri çekildi. Kız dönerek ellerini tekrar havaya kaldırdı.

"Sorun yok," dedi. "Sadece kontrol ediyordum..."

Dudaklarının hareket etmeye devam ettiğini gördü ama ses içeri girmiyordu. Kapana kısılmıştı. Gerçekten kapana kısılmıştı ve

aksini düşündüğü için aptal. Kaçınılmaz olandan umutsuzca kaçınmaya çalışan bir korkak.

Çatının kenarına doğru baktı ve ne yapması gerektiğini biliyordu. Kumpanya'nın ondan yapmasını isteyeceği şeyi. Adele'in ondan yapmasını bekleyeceği şeyi.

Harekete geç. Erkek ol.

Göz ucuyla kızın yüzünün solduğunu, gözlerinin büyüdüğünü ve ağzının bir haykırıyla açıldığını gördü. Döndü ve koşmaya başladı.

Sonra onu duydu, sözsüz bir haykırış, ayakkabıları çakılda çatırdıyordu. Çatının kenarını gördü, onu gördü ve kendini ileri attı.

Sonra... hiçbir şey. Ayaklarının altında hiçbir şey yoktu.

Ne yaptığını anladığında kalbi sıkışmış, şok boğazına hücum etmişti. İki büküm oldu, kolları havada uçtu, bunu durdurabilmek için dua etti, onu kurtarması için. Bunun onu bir korkak yapıp yapmayacağı umurunda değildi. Gerçekten istediği bu değildi.

Peşinden uçan bir figür gördü. Kız değil, kurt adam. Colm uzandı, adamın uzattığı ellere doğru çırpındı. Parmakları temas etti, ten tene değdi. Ve sonra...

Ve sonra hiçbir şey.

UMUT

Çocuğun atlayacağını biliyordu.

Hope onun kenara baktığını gördü. Dehşetini hissetti. Düşüncelerini duydu. *Biliyordu.*

Şimdiye kadar yaptıkları her şey onu daha da korkutmuştu, Ve şimdi o korkunç, akıl almaz düşünceyi duyunca aklından geçen şey *kıpırdama* oldu! O da yapmadı. Ve bu tereddüt içinde onu kaybetti.

Adam kaçmıştı. Kız da onun peşinden fırlamıştı. Ve Karl, kapının diğer tarafında, ne olduğunu duydu, çığlık attığını duydu ve kapı uçtu ve içeri girdi ve kolunun yukarı doğru sallandığını gördü, avuç içi dışarı çıktı, onu uyardığını düşündü. Sonra darbeyi hissetti, eli solar pleksusuna çarptı ve rüzgâr ciğerlerinden uçtu, ayakları altından çıktı ve çatıya çarptı. Sonra Robyn oradaydı, onu yukarı çekti ve Hope ayağa fırladı, bakışları çatının kenarına fırladı, atlayan çocuğu değil Karl'ı gördü.

Karl çocuğu yakalamak için hamle yaptı, onu tuttu, sonra da uçurumun kenarına gittiğini fark etti. Çocuğun o anda hissettiği her şey, Karl'ın sersemlemiş zihinsel "*oh olsun*"u, Hope'un karnına çarpan korkusu ve kafatasına saplanan demir bir kaos gücü tarafından bastırılmıştı. Ve eğer bu kaosun içinde herhangi bir zevk varsa bile, bunu hissetmedi.

Çocuk düştü.

Hope, Karl'ın elinin onunkine değdiğini gördü ama bu sadece bir değmeydi. Döndü, kenarı yakaladı ve sonra çocuk düştü ve hafızasından asla silemeyeceği korkunç bir an için inanılmaz bir rahatlama dalgası oldu. Çocuk düşmüştü. Ama Karl düşmemişti. Önemli olan tek şey buydu.

Hope kenarda dizlerinin üzerine çöktü. Kustu. Kustu ve kustu, kusmuşu metal çıkıntının üzerine sıçradı, Karl'ın kenarı kavrayan parmaklarına bulaştı.

Gözyaşlarının yakıcılığıyla hıçkırarak ağladı, başını o kadar sert salladı ki göremedi.

"Şşşt, şşşt, şşşt," diye fısıldadı Karl. "Ben iyiyim. Ben hallederim.

Hatırlayacağınız üzere bu durumla daha önce de karşılaşmıştım."

Ona binaların arasından atlamaya çalıştığı ve kaçırdığı bir zamanın anı görüntülerini göstermişti, bir daha asla zevk alabileceğinden emin olmadığı bir kaos muamelesi.

Robyn, Hope'un arkasından hızla yaklaştı. "İşte, tutabilir-"

"Hayır!" Hope ona döndü ve kelimeyi tükürdü. "Ona dokunma."

"Ben iyiyim Robyn," dedi Karl. "Hope haklı. Yardım etmemek en iyisi. Bunu yapabilirim."

"Çabuk ol," dedi Hope. "Lütfen."

İki kez hamle yapması gerekti, ilkinde başarısız olunca Hope'un kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama ikincisinde ayakları havaya kalktı ve öylece kaldı.

Ancak güvende olduğunda çocuğu hatırladı.

Hope kenara doğru eğildi ama Karl ayağa kalkarken onun elini tuttu ve basitçe, "Hayır," dedi ve o anda çocuğun öldüğünü anladı.

"Kontrol etmem gerek," dedi.

Karl'ın çenesi gerildi, kelimeleri ısırdı. Hope hâlâ onları duyuyor, bir endişe ve hayal kırıklığı dalgası taşıyordu.

"Hope haklı," dedi Robyn bir adım öne çıkarak. "Kontrol etmeliyiz. Eğer bir şansımız varsa ambulans çağıralım."

Karl'ın Hope'a atmak istediği bakış, onun yerine Robyn'e atıldı.

Robyn'in kafa karışıklığı Hope'un etrafında dönüyordu. Burada çok fazla şey oluyordu, Robyn'in hissedebildiği ama anlayamadığı çok fazla alt metin vardı.

Bu çocuğu kontrol etmekle ilgili değildi; Hope'la ilgiliydi. Karl'ın atlayışının kaosuna o kadar dalmıştı ki çocuğun ölümünü kaçırmıştı. O titreşimler gelecekti.

Daha sonra, imgelemlerde ve kabuslarda, dehşeti ve mutluluğu. Bunu şimdi atlatması gerekiyordu.

Böylece aşağıya indiler. Ya da kusmuğu temizledikten ve çakıl çatıyı düşürmüş olabilecekleri herhangi bir şey için aradıktan sonra yaptılar. Polis burayı arayabilirdi ve bunun öncelikli olması gerekiyordu.

Yer seviyesine geldiklerinde hâlâ siren sesleri duyulmuyordu. Çocuk binanın yanından atlamış, bina ile çitin arasına düşmüştü ve biri göz ucuyla bakıp kaldırımında bir ceset görene kadar da bulunamayacaktı.

Ama çıkış kapısından çıktıklarında Hope'a bir keder dalgası çarptı ve onun bulunduğunu *anladı*.

Karl'ın kolunu yakaladı. "Orada biri var."

Çenesi kalktı, burun delikleri açıldı. Sonra başını salladı. Ondan gelen hayal kırıklığı pingi, orada kimsenin olmadığını değil, rüzgârın yanlış olduğunu kastettiğini söyledi.

Robyn bir adım daha yaklaştı. "Şimdiden polis mi geldi?" "Hayır. Onu tanıyan biri olduğunu hissediyorum."

"Adele," diye mırıldandı Robyn. "Geri dönmüş ve görmüş olmalı."

"Robyn?" Karl söyledi. "Ateş edebilir misin?" Kızın yüz ifadesi cevap verdi.

"*Yapacak* mısın o zaman?" Sesine sabırsızlık dokunmuştu. "*Yapabilir misin?*"

"Anlamıyorum," dedi.

Hope yaptı. Adele sahte bir geçitteydi. Onu alaşağı etmenin en iyi yolu iki ucunda da insanların olmasıydı. Şu anda silahı elinde tutanın cesede yaklaştığında kaos şekerleri diyarına uçup gitmeyeceğine güvenilemezdi.

Hope, "İkimizin arasında idare ederiz," dedi.

FINN

Finn'in deneyimlerine göre şirket yöneticileri iki gruba ayrılıyordu: kibirli piçler ve kendini beğenmiş yalakalar. Finn'e göre istisnalar da vardı ve Sean Nast bunlardan biri gibi görünüyordu. Asansörle ofisine çıkarken Finn'in bölgesinin nerede olduğunu ve ne kadar zamandır cinayet masasında çalıştığını sordu ve bunun kolay bir iş olmadığını tahmin ettiğini söyledi, doğal merakla karışmış gerçek bir nezaketle.

Nast'ın ofisi karakoldaki dedektif odası kadar büyüktü. Finn'in cep telefonu çaldığında içeri giriyorlardı. Nast aynı kibarlıkla bekledi, artık yakışıksız bir meraktan yoksundu ve Finn "Buna cevap vermem gerek," dediğinde başını salladı ve Finn'i yalnız bırakmak için odayı geçti.

Arayan Madoz'du. Biraz vakti vardı ve Finn'e Hope Adams'ın izini sürmesine yardım etmeyi, ofisini ve otelini taramayı teklif etti. Finn ona otelin adını verdi ama oda numarasını hatırlayamadı.

"İhtiyacınız olursa bir yerde saklıyorum, ama verme konusunda oldukça iyilerdi. Onun adına kayıtlı. Hope Adams." Düşündüğünden daha yüksek sesle konuşmuş olmalı ki Nast Rolodex'inden başını kaldırıp baktı. "Eğer onu bulursan bana seslen."

Telefonu kapattığında Nast masanın etrafında dolaşıyordu. "Görünüşe göre Irving'in eski cep telefonu numarası hâlâ bende. Güncellenmiş Bir tanesi bugün getirmediğim dizüstü bilgisayarımda. Bana bir dakika verin, bulup getireyim. Dönerken sana bir kahve ısmarlayabilir miyim?"

"Su, eğer varsa."

"Masamın yanında bir buzdolabı var. Bir şişe ve istediğin başka bir şey alabilirsin."

* * * *

Nast yokken, Finn ofisin her yerini didik didik aradı. Genç adamdan hiçbir şeyden şüphelenmiyordu - henüz değil.

Beklendiği gibi, çerçeveli bir MBA vardı. Yale'den, o da bekleniyordu. Daha az beklenen ise, kapıyla aynı duvarda, palmiye yapraklarıyla kısmen gizlenmiş olan yeri idi. Teğmen Balough, psikoloji diplomasını her zaman işe koşan biri olarak, kısmen gizlenmiş MBA'in utanç belirtileri gösterdiğini, sanki Nast'ın üniversitede kopya çektiğini veya satın aldığını söyleyebilirdi. Finn bunu daha çok alçakgönüllülük, belki de sınırdan bir kararsızlık olarak görüyordu.

Diplomadaki ismi de not aldı. Sean Kristof Nast. Kristof - vur-kaç olayında ifade vermekten kaçmaya çalışan Nast. Babası mı?

Aile konusu Finn'in dikkatini fotoğraflara çevirmesine neden oldu. Masanın ve dosya dolabının üstünde dokuz tane saydı. Beşinde Nast ve daha genç bir adam - erkek kardeş? - ve daha yaşlı biri - baba? - Çeşitli yaşlarda ve çeşitli kombinasyonlarda, anneye dair hiçbir iz yoktu.

Diğer resimlerde sadece iki kadın vardı. Kızlar, diye düzeltti Finn. Biri Nast ve arkadaşlarıyla çekilmiş bir grup fotoğrafında yer alıyordu. Diğerinin iki fotoğrafı vardı, biri Nast'la kol kolaydı ve Finn onun da aynı tuhaf parlak mavi gözlere sahip olduğunu fark etmeden önce "kız arkadaş" sonucuna varmıştı. Diğerinde ise kız yalnızdı, at sırtındaydı ve daha gençti, belki on dört yaşındaydı. Nast geri döndüğünde ve onu resme bakarken yakaladığında o resmi inceliyordu.

"Abla?" diye sordu.

Nast yumuşak bir evet demeden önce adımlarının ortasında durdu.

Nast büyük masanın arkasına sığınırken omuzlarında daha önce olmayan bir sertlik vardı ve Finn onun şaşırdığını, hatta belki de kırıldığını biliyordu.

"At binmek için güzel bir yer seçmiş, şu dağlar falan. Oregon, bahse girerim."

Bir duraksama, sonra da "Evet, Oregon. Irving'in cep telefonu numarası bende var, bir deneyelim."

Aradı, dinledi, sonra başını salladı. "Direkt telesekretere - Irving? Ben Sean. Beni arayabilir misin?" Sıkı bir gülümseme. "Boulder projesiyle ilgili değil, söz veriyorum."

Telefonu kapatırken gülümsemesi bir parça gevşedi. "Pekala. Eğer tekrar ararsa, onunla konuşmak istediğinizi söylerim. Kartınız var mı?"

Kartvizitlerini değiştirdiler, Nast kendi kartvizitinin arkasına Irving'in cep telefonu numarasını yazıp Finn'e verdi.

"Belki daha şanslı olursun. Onu ailesinden uzaklaştırdıktan sonra bugün Irving'in yanında istenmeyen adam ilan edildim. Aklıma gelmişken, bu öğleden sonra onları sahile götüreceğinden bahsetmişti. Sanırım kayınvalidesini ziyaret. Yani bir araya gelmekte zorlanabilirsiniz. Ama genelde sekiz buçukta burada olur. Eğer yarın bir tanışma isterseniz, masaya beni aramasını söyleyin."

Damon ön kapının dışında bekliyordu. "Bütün binayı dolaştım. Arka tarafta bir nokta vardı, görünmez duvara çarpmadan önce duvarı iki adım geçebildim. Garipti."

Finn başını salladı, gerçekten dinlemiyordu. "Irving içeride miydi?" Damon sordu.

Finn başını salladı.

"Cep telefonunu çıkarıp benimle gerçekten *konusabilir* misin?"

Damon'a her şeyi anlattı. "Nast o odadan çıktığında bir şeyler oldu. Bir an Bay Yardımsever oldu, sonra beni yeterince hızlı çıkaramadı. Sanırım ben Madoz'la konuşurken, Nast benim önümde Irving'i aramak konusunda tereddüt etti. Bunu diğer odadan yaptı ve kuzeni her ne dediyse Nast'ın yardım etmeye bu kadar hevesli olmaması gerektiğine karar vermesine neden oldu."

"Peki numarayı kendiniz denediğinizde ne oldu?" "Ben denemedim."

"Çünkü sahte olduğunu biliyorsun."

"Eminim öyle değildir." Finn köşeyi döndü.

"Yani - Hey - " Damon Finn'in kolunu tuttu, parmakları geçtiğinde hayal kırıklığıyla bir tıslama çıkardı. "Bir gün bunu yapmayı bırakacağım. Araba şu tarafta diyordum."

"Arabaya gitmiyorum." Finn duvara yaslandı. "Ben numarayı denerken bekle."

Tahmin ettiği gibi telesekreter çıktı. Sean Nast ona sahte bir numara verme riskine girmezdi. Sadece Irving'i cevap vermemesi için uyarırdı. Finn mesaj bıraktı ve defterine not aldı.

"Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Finn defteri cebine koyarken Damon sordu.

"Nöbetçi beni çıkarken gördüğüne göre ön kapıya geri dönüyorum. Sen arkayı kollayacaksın. Eğer Nast senin yolundan çıkarsa, takip et -" Durdu, ortağının Görünmez Adam olduğunu hatırladı. "*Sen* ön tarafı koru; ben arkayı alacağım. Onu görüyor musun? Islık çal."

ROBYN

Robyn terden yapış yapış olmuş bir elini silahtan çekti, esnetti ve tutuşunu yeniden ayarladı.

"İyi gidiyorsun," diye fısıldadı Hope bina boyunca ilerlerken.

İyi mi? Robyn *ne* yaptığını bile bilmiyordu. Planı biliyordu ama ne anlama geldiğini, daha geniş bir bağlamda nasıl bir araya geldiğini kavramadan birleri ve sıfırları işleyen bir bilgisayar gibi hissediyordu.

Psikopat bir paparazzi tarafından mı vuruldu? Sorun değil. Bir kurt adam tarafından mı kaçırıldı? Tamam. En iyi arkadaşı iblis mi çıktı? Elbette. Bir katili yakalamak için yem bile olmuştu ve yine de soğukkanlılığını korumuştı. Ama o çocuk ölüme atladığında duygusal çekirdeği tamamen kapanmıştı.

Hâlâ onun yüzünü görüyordu, nereye baksa önünde süzülüyordu, düşmekte olduğunu fark ettiği andaki ifadesi donup kalmıştı.

Ve şimdi onun vücudunu görecekti.

Robyn silahı Hope'un eline geri vermek ve "Sen anla, çünkü ben yapamam," demek istedi.

Hope Robyn'in gömleğinin arkasını çekiştirdi. "Bunu ben yapacağım."

Robyn'in dudaklarından "Ben iyiyim," sözleri döküldü. Sonra Hope'un düşüncelerini okumuş olabileceğini fark etti. "İyi olacağım. Eğer bunu yapmak isteseydin Karl bana silahı vermezdi."

"Sadece - Yaklaştığımızda göreceğim... onu. Çocuk atlıyor. Bayılıyor. Sadece bunu görüyorum."

Ölümünün bir tekrarı mı?

Robyn tekrar, "İyi olacağım," dedi ve bunda ciddiydi.

Köşeye yaklaştıklarında Hope telefonunu çıkardı. Robyn bakışlarını ileriye dikmiş, Hope Karl'ı arayıp yerlerini aldıklarını söylerken bekliyordu.

O gelmeyince Robyn arkasına baktı. Hope orada duruyordu, telefonu hâlâ cebindeydi, yüzü bakır bir maske gibiydi, hareketsiz ve pırıl pırıldı, kehribar rengi gözbebekleri kekeliyordu, tıpkı Damon'ın televizyon izlerken uyuyakaldığı zamanki gibi, gözkapakları tam olarak kapanmıyordu. Rüya görüyordu. Ya da bir hayal görüyordu.

Robyn arkadaşının koluna uzandı, sonra durdu. Uyurgezerleri uyandırmamanız gerekiyordu - aynı mantık geçerli olabilir miydi?

"Bu o - Adele," dedi Hope. "Keder. Suçluluk. Tanrım, kendini çok suçlu hissediyor. O - " Hope'un çenesi imgelemden sekerek yukarı kalktı. "Özür dilerim, ben..." Kendini sabitlemek istercesine duvara doğru uzandı, sonra elinde tuttuğu telefonu fark etti ve kafası karışmış bir halde ona baktı.

"Aramanız gerekiyor -" diye başladı Robyn.

"Tamam." Hızlı arama düğmesine bastı, kulağına götürmedi. Sadece iki kez çalmasına izin verdi, sonra kapattı ve "Bir göz atacağım. Eğer donup kalırsam, bir şey duymadığın sürece endişelenme. Sonra beni geri çek."

Hope Robyn'in yanından yavaşça geçti. Robyn kaskatı kesildiğinde hâlâ kenardan bir adım uzaktaydı. Sonra geri çekildi.

"Bu Adele değil," dedi

Hope. "Ne? Görmedin mi?"

Hope telefonu çaldığında bir parmağını kaldırdı, titreşim zil sesi kadar yüksekti. Robyn köşeden bakmak için onun yanından geçti.

Çocuğun cesedinin yanında kitapçıdaki adam çömelmişti. O atlıkarıncayı yerle bir eden adam.

Kiralık arabadaydılar, gidiyorlardı... Robyn tam olarak nereye gittiklerinden emin değildi ve bunun önemli olmadığını düşünüyordu.

"Demek kokusunu tanıdığını söyledin?" Hope ön koltuktaki Karl'a bir şeyler söylüyordu. "Daha önce bizi takip eden adamdı, değil mi?"

"Lokantada ve kitapçada, evet. Ve daha önce de. Cuma gecesini hatırlıyor musun?"

paket servis...?"

"Bir adamın bizi izlediğini düşündün ve onu arka tarafta takip ettin. Kokuyu oradan aldın. Bu oydu. Yani o da işin içinde. Belli ki çocuğu tanıyordu. Keder ve suçluluk o kadar büyüktü ki -"

Hope'un başı yukarı kalktı.

"Bir şey mi hissediyorsun?" Robyn koltuğun üzerinde biraz daha eğildi.

"Hayır, bir şey duyuyorum."

Hope'un cep telefonunun *bzz-bzz* sesi titriyordu. Hope telefonu arka cebinden çıkarmak için uğraşırken Karl uzanıp telefonu ustalıkla çıkardı.

"Teşekkürler. Eminim yine o dedektiftir. Başka numaralardan arayıp duruyor, tanımazsam cevap vereceğimi umuyor - " Ekрана baktı. "Hay aksi. Bu numarayı tanıyorum."

Cevap verdi. "Hey, Lucas. Benim için kâhinler hakkında daha fazla bilgin var mı?"

Hope'un gülümsemesi düştü. "Kim?"

Karl'a baktı. Karl ışıktaki durmuştu ve Hope'a kaşlarını çatmış, sanki duyuyormuş gibi bakıyordu, Robyn belki de duyduğunu düşündü.

"Emin misin?" Hope durakladı. "Hayır, anlıyorum." Bir duraklama daha. "Tabii, ne dersin..." Saatine baktı. "Ona yarım saat de."

Hope telefonu kapattı. "Bir mola vermemiz gerek."

ADELE

Adele arabanın penceresinden bir sedyenin Colm'un cesedini taşımalarını izledi.

Colm ölmüştü. Tanrılara şükürler olsun.

Arabayı vitesine taktı ve ambulansın ve yol boyunca sıralanmış polis araçlarının yanından geçmeye devam etti. O geçerken iki polis memuru arabasına baktı, sonra da nöbetlerine geri döndüler. Aval aval bakmak için durmadığı sürece onunla ilgilenmiyorlardı.

Geçmişe gitmek, atmak istediği bir adım değildi. Risk eklenmişti. Ama bilmek zorundaydı. Robyn çatıya koştuğunda Adele onu uzaktan izliyordu ve Colm'un atladığını görmüştü.

Eğer ölmediyse, hâlâ orada olması için dua etti ve ona ilk o ulaşp acısına son verebilecekti. Boğulma, diye karar verdi - düşmeye bağlanabilirdi. Onu yaralı halde kumpanyaya geri götüremezdi, yoksa nasıl bu hale geldiğini açıklamak zorunda kalırdı.

Yolda Colm'a lanet okudu. Ona güvenmişti ama o beceriksizliğiyle ona ihanet etmişti. Onun için yaptığı onca şeyden sonra.

Ama şimdi, onun öldüğünü görünce, anısına bir nebze de olsa saygı duydu. Her şeyi berbat etmiş olabilirdi ama hatasını anlamış ve onu koruyarak doğru seçimi yapmıştı.

Yine de onun ölümünü Kumpanya'ya açıklamak zorunda kalacaktı. Arabayı sürerken birkaç hikâye uydurdu ve her birini çok fazla suçlama damlacıkları saçtığı için reddetti. Şehir sınırlarını geçmeden önce çözümün kitapçıdaki adam olduğunu fark etti.

Onu son gördüğünden bu yana on üç yıl geçmiş olması önemli değildi. Yüzü beynine kazınmıştı ve

rahatlatıcı bir sıcaklık dalgası, buz gibi bir öfke parlaması ve sonra, sanki sonradan düşünölmüş gibi, omurgası boyunca bir ürperti, bir adam değil, bir hayalet görme hissi.

"O olduğundan emin misin?" Niko işaret parmağıyla sandalyesinin kolunu ovuşturarak sordu.

Genellikle furi için ayrılan toplantı odasındaydılar - kitap rafları, bir bar ve deri sandalyelerle ahşap panelli bir kütüphane, bilgisayarların uğultusuyla bozulmuş Viktorya dönemi atmosferi.

"Evet, eminim."

Neala ayağa fırladı, parçalanmış mendili yere düştü. "Oturup bunu dinlemeyeceğim. O benim - "

"Neala..." Niko'nun sesi sitemle doluydu.

"Colm'u ben öldürmedim," dedi Adele. "O benim için bir kardeş gibiydi. Bir kardeşten daha fazlasıydı. Müstakbel kocam, geleceğim, benim - "

"Boş ver," diye tersledi Neala. "Birkaç damla gözyaşı bile dökemiyorsan kederli aşığı oynama Adele."

"Şokta olduğumu görmüyor musun? Neredeyse ölüyordum."

"Colm öldü. Ama her şey seninle ilgili. Başka hiçbir şey o iğrenç küçük zihne nüfuz edemez."

"Neala!" Niko söyledi. "Bu kadar yeter. Adele öldürmedi..." "Onu itmemiş olsa bile ölümünden sorumluydu.

onu o çatıdan indirdi, ki bunu yapmadığına hala ikna olmuş değilim - " "Neala..."

"Ve şimdi bunu bu çirkin yalanla birleştiriyor."

"Neala, Adele'in demek istediğini sanmıyorum."

"Bana eziyet etmek ve bana eziyet ederken de dikkatleri yaptıklarından başka yöne çekerek kendine hizmet etmek istiyor. Ve bunu başarıyor, değil mi?"

Niko Adele'e döndü. "O olduğundan emin olduğunu mu söylüyorsun?" "Beni dinleyen var mı ki?" Neala söyledi. "O olmadığını biliyoruz. O olamayacağını siz de biliyorsunuz.

Onu. O öldü. "

"Neala?" Niko söyledi. "Bence artık gitmelisin."

Adele onu dikkatle izledi. Hâlâ hayatta olduğunu duymak doğal olarak şok etkisi yaratacaktı ama Neala öfkesini abartıyor gibiydi.

Neala aptallar ve fantazmalar hakkında mırıldanarak hışımla dışarı çıktı. Kavgayı terk etmek Neala'ya göre değildi. Yine de yeterince hızlı uzaklaşamıyor gibiydi.

Niko onun ayak sesleri kaybolana kadar bekledi, sonra Adele'e döndü.

"Evet," dedi o tekrar sormadan önce. "O yaptı." "Peki Colm'u gördü mü? Onu tanıdı mı?"

"Sanırım öyle."

"Colm'a ne olduğunu gördü mü?"

Adele yalan söylemeyi ve evet demeyi düşündü ama artık onun her hareketini ve mimiğini dikkatle inceleyen sadece Neala değildi. Niko onun söylediklerine inanmak istemiyordu - kumpanyanın buna inanmamakta çıkarı vardı. Burada verdiği yanıtlar Colm'un ölümüyle ilgili olanlardan daha önemliydi.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti.

Niko sandalyesine geri oturdu, parmakları kızarmıştı. "Yaptığını varsaymak zorundayız. Ve eğer yaptıysa, buraya doğru yola çıkacaktır. Onun için hazır olmalıyız."

UMUT

Karl arabayı boş bir kreş otoparkına çekti, böylece konuşabileceklerdi. Robyn'i arabada bıraktılar.

"Çok yorgun," dedi Hope. "Ona bir motel odası bulmalıyız, ben de -"

"O zaman sen onunla buluşurken o arabada uyuyabilir, ben de sana göz kulak olurum."

Hope itirazını bastırdı ve sessizleşti, sekiz metrelik çitleri, güvenlik kameraları ve uyarı levhalarıyla oyun alanına baktı. Çocuklarının bir oyun alanından çok hapisane bahçesine benzeyen bir yerde oynaması gerektiğinde korkutucu bir dünya.

Karl, bu toplantıda onun gözlerine, bu ebeveynlerin çocuklarının bir video kamera gözetiminde oynamaları gerektiğini düşündükleri kadar ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Tehlike gerçek olsun ya da olmasın, korkular ve endişeler gerçektir.

"Pekâlâ," dedi. "Devam edebilir ve onu kenarda tutabiliriz."

Karl'ın kısılmış gözleri, sanki neşesi onu rahatsız ediyormuş gibi parlak kırmızı ve sarı plastik ekipmana sabitlendi. "Hayır, haklısın. Bizimle kalması gerekiyor ve bunun için de ayak uydurması lazım. Seni buluşma yerine bırakıp bir motel bulacağım. İşin bitince taksiyle gidebilirsin."

Oyun oynayan çocukların hayaletlerini izler gibi avluya baktılar. Bir fırtına sürünme borusunu inletti ve Hope ürperdi. Elinde sıcak bir basınç hissedince aşağı bakıp Karl'ın elini tuttuğunu gördü ve başından beri tutmaktan çok kavradığını fark etti, parmakları sıkıca kenetlenmiş, başparmağı Karl'ın elinin arkasını okşuyordu.

"Gördüğünü biliyorum," dedi usulca. "Onun ölümünü."

Acı havayı içine çekti. Buz küplerini çiğnemek gibi, azı dişleri ağrıyordu.

"Onunla buluşabilirim," dedi. "Eğer buna hazır değilseniz, söyleyin."

"Beynim meşgul olduğu sürece imgelem geri gelmeyecek. Yine de bu gece kendi yatağını isteyebilirsin. Zor bir gece olacak."

"Eğer yeterince mışıl mışıl uyuyorsan hayır. Bundan emin olacağım."

Karnında bir kahkaha dolaştı. Dışarı çıkmadı ama bu gıdıklanma moralini düzeltti ve başını kaldırıp ona baktı. "Peki bunu nasıl yapacaksın?"

Serbest eli kalçasına gitti, onu rüzgâra karşı koruyacak kadar yakınına çekti, nefesi uyuşmuş kulak memesini eritirken, ruh halinin geri kalanını onu titreten vaatlerle dağıttı.

"Senin için de birkaç kaos anısı bulacağım," dedi. "Yenilerini."

"Hiçbiri çatılardan atlamayı içermediği sürece."

"Biliyorum." Doğrulurken dudakları kızın kulağına değdi.

"Orada, çatıda yaptığın şey çok..." Hope bir kelime bulmakta zorlandı ama her biri - cesur, özverili, kahramanca - onu utandıracaktı.

"Aptal mı?" diye sordu.

Ona yaslandı ve güldü. "O da var. Ama takdir ettim. Sadece bunu bir daha asla yapma."

Başını salladı, bu kabul ettiği anlamına gelmiyordu, sadece bunu dikkate alacağı anlamına geliyordu.

Hope toplantının nerede yapıldığını görünce endişesi bir kademe daha arttı. Bir iş merkezinin ortasındaydı ve gideceği yerdeki tek parlak Açık tabelası The Scone Witch adlı küçük bir dükkândı. Çöreklerden sandviç yapıyordu. Scone-wich, anladın mı? Gerçek cadıların dişlerini gıcırdatmasına neden olan siğillerle dolu bir cadalozla tamamlanmış aşağıdaki yardımcı resmi görene kadar o da anlamamıştı.

Bu seçim onu tedirgin etti çünkü konumu göz önüne alındığında boş olacağı kesindi. Bu durum gizli bir toplantı için mükemmel gibi görünse de, "boş" demek, muhtemelen çok sıkılmış ve kâhinler hakkında konuşan tuhaf müşterilere kulak misafiri olmaktan oldukça mutlu olan garsonlar veya tezgâhtar yardımcısı olacağı anlamına geliyordu.

Ama Hope yaklaştığında bunun bir endişe kaynağı olmayacağını anladı. Beslenme saatinde bir ahıra yaklaşmak gibiydi bu - sohbetin cıvıltısı, kahkahaların kişnemesi, gürültünün arasından duyulmaya çalışan seslerin korna sesleri. Kapıdan içeri girmeyi başardı, sonra kötü bir ağartıcı işi olan, gümüş çivili bir kızla flört eden, rahatlatılmamış siyah giyimli bir adam tarafından engellendi.

Bir omuz vuruşu ve yüksek sesli bir "affedersiniz" başarısız olduğunda, adam tökezleyip sertçe duvara çarptığında "yanlışlıkla" diz kapağının arkasına diz çökmek üzereydi.

Saldırkanı bulmak için etrafına bakınırken, Hope yanından geçip yan penceredeki masada tek başına oturan sarışın bir gencin el sallamasını takip etti.

"Biraz yardıma ihtiyacın var gibi görünüyordu," dedi.

"Ah, geri püskürtme büyüsü. Ben de yeni bir güç geliştirdiğimi sanmıştım."

Onun karşısına oturdu. Sean Nast, Savannah'nın üvey kardeşi ve Nast Cabal CEO'sunun torunuydu. Sean Hope'tan birkaç yaş küçüktü ama aradaki yaş farkını unutturan sessiz bir ciddiyeti vardı.

Sean'ın merkez ofisten uzak bir yeri tercih edeceğini düşünmüştü ama o buranın daha iyi olduğunu, eğer biri onları fark ederse, bir iş teklifini görüşmek için onu kahve içmeye davet ettiğini söyleyebileceğini düşündü.

Değerli doğaüstü insanları işe almaktan bahsetmişken, Lucas ona Irving'in Adele'i işe almaya çalışmasıyla ilgili teorilerini anlatmıştı bile. Sean, Kabal'ın alt düzey yöneticilerinin bunu her zaman yaptığını, yeni çalışanlar bulup yetiştirerek öne geçmeye çalıştıklarını doğruladı.

kendisi de bir zamanlar böyle bağımsız bir projenin konusu olmuştu.

Ama Irving'in Adele'le ne yaptığıнын bir önemi yoktu. Sorun, onu bir polis katiliyle ilişkilendiren o fotoğraftı. Bu tehdidi ortadan kaldırmak için Sean, Hope'un Adele'i bulmasına yardım etmek için elinden geleni yapacaktı.

Dedektif Findlay'e gelince, Hope onun Nast'ın maaş bordrosunda olduğu konusunda yanılmıştı. Bir Kabal yöneticisinin "bağımsız projesi" de olamazdı - eğer öyleyse, rozetini göstererek merkez ofise gelmeye asla cesaret edemezdi.

Sean, Dedektif Findlay'i ofiste nasıl bulduğunu ve bir telefon görüşmesinde Hope'un adından bahsettiğini duyunca Lucas'ı aramak için izin aldığını anlattı.

"Neler olduğunu anlayana kadar Irving'i arayıp durumu idare etmeyi planlamıştım. Ama geri döndüğümde Savannah'nın bir resmine bakıyordu. Onu sordu ve ben de adının geçmesinin bir kaza olup olmadığını merak etmeye başladım. Onu başından savmaya ve biraz daha araştırmaya karar verdim."

"Yani Savannah'yı tanıyor gibiydi?"

"Muhtemelen aşırı tepki verdim ve o da sohbet ediyordu. Sadece beni yanlış anladı." Lattesini yudumladı. "Lucas'a bu dedektifin bir büyücü olduğunu mu söyledin?"

O açıkladı. Sean Expiscos'un diğer doğaüstü varlıkları tespit edebildiğini bilmiyordu. Bunu duyan çoğu Kabal yöneticisinin gözleri parlar, uygulamaları düşünürlerdi. Lucas bile bunu öğrendiğinde düşünceli bir an geçirmekten kendini alamamıştı. Ama Sean, tembel hayvanların gözleri açık uyduğunu keşfetmek gibi ilginç ama ezoterik bir gerçekmiş gibi hafif bir merakla tepki vermişti.

"Findlay başka biri için çalışıyor olabilir. Bir çete ya da karşı bir Kabal grubu..." Zihinsel notlar alıyormuş gibi bakışlarını yukarı kaydırды. "Bunu kontrol edeceğim. Bu arada L.A.'deki kâhinlerle ilgili kayıtlarımızı inceledim."

"Ve..."

"Güncel kayıtlar? Yok. En azından, halihazırda maaş bordrosunda olmayan hiç kimse."

"Çalışanlarınız arasında iki kahin var, değil mi?"

Başını salladı. "Büyükbabam bununla övünüyor ama görüldüğü kadar etkileyici değil. Birinin güçleri son derece sınırlı, diğeri ise emekliliğe yaklaşıyor."

"Emeklilik *yaşı* yaklaşıyor" demediğini fark etti. Kabal kâhinleri nadiren Sosyal Güvenlik çeklerini tahsil edecek kadar uzun süre hayatta kalırlardı. "O zaman Kabal yerine birini arıyor olmalı."

"Her uydu ofiste güçlü bir tane olsa bile yine de daha fazlasını arayacaklardır. Bu inanılmaz değerli bir güç. Sorun onları bulmak. Expisco ya da Ferratus gibi nadir yarı-şeytanlarda bazen şansımız yaver gidiyor ve siz iş için bize geliyorsunuz. Diğer zamanlarda, size rastlarız ve pazarlık başlar. Hayır cevabını kabul etmeyiz çünkü dışarıda bir yerlerde evet demeye istekli bir başkasının olduğunu biliriz. Sizi işe ikna etmek istiyoruz. *Gönüllü* istihdam. Bu sadece iyi bir iş. Kâhinlerde böyle bir şey asla olmaz. İyi ücret alırlar - bize gelin ve bir milyoner gibi yaşayın - ama ruhunuzu satarsınız."

"Ya da, bu durumda, akıl sağlığınız."

Başını salladı. "Kâhinlerin üyelerini saklamak ve korumak için yeraltı ağları vardır. Bir ailede nesiller boyunca iyi niyetli bir durugörü sahibi olmamış olsa bile, bu ağın bir parçasıdırlar ve eğer olurlarsa ortadan kaybolmaya hazırdırlar. Ayrıca tüm ırklar arasında en düşük doğum oranına sahipler. Kasıtlı olarak, öyle varsayılıyor."

"Genetik Rus ruleti."

"Çoğu oynamamayı tercih ediyor."

Bütün bunları Lucas'tan öğrenmişti ama konuşmak Sean'ı rahatlatmıştı ve ikinci bir fıkirden asla zarar gelmezdi.

Devam etti. "Bu kız genç ve Irving'le gönüllü olarak konuşuyor gibi görünüyor. Nedenine gelince, benim tahminim

basit bir gençlik cehaleti. Çok para kazanıp çıkabileceğini düşünüyor. Bu ara sıra olur - yanlış anlama, dışarı çıkma kısmı değil. Tahminimce ailesi yeraltı ağının bir parçası değil ve onu gerektiği gibi uyarmadı. Yakın zamanda buraya taşındı, kendi başına, servetini kazanma umuduyla."

Onu yanlış yönlendirdiğine dair bir işaret var mı diye yüzünü inceledi. Ama yüz açıktı, rahattı, elleri masanın üzerindeydi. Şu anda kendi halindeydi, ailesinden ya da şirketinden bahsetmiyordu, sadece doğaüstü bir arkadaşıyla sıradan bir spekülatif sohbet yapıyordu.

Hope, "L.A.'de yeni olduğunu sanmıyorum ve yalnız olduğunu da düşünmüyorum," dedi.

"Diğer doğaüstü varlıklarla
mı?" "Diğer
durugörücülerle."

Bu gerçek bir şaşkınlıkla gözlerini kırptırmasına neden oldu, ancak bunu sindirdikten sonra bile, bir keşif parıltısı yoktu. Bir dalgıcın bir hazine sandığı bulması ve sadece tarihi önemini düşünmesi gibiydi.

Sean Nast'in işinde iyi olduğundan emindi. Öyle olmalıydı - Irving, Kabalların sadece genetikle terfi etmediğinin kanıtıydı. Ama bir Kabal ailesinin felsefesini gerçekten benimsemek, bir doğaüstüne bakıp sadece bir varlık görmek için nasıl bir içgüdü gerekiyorsa, Sean'da o yoktu.

Yine de Adele'in paparazzi çifte hayatından ya da ergenlik çağındaki kâhin ortağından bahsetmemişti. Lucas Sean'a ne kadar güvenirse güvensin, Hope dersini yeterince almıştı. Bu dünyada çeneni kapalı tutabiliyorsan, tut.

Biraz daha konuştular ve Cabal dosyalarını daha derinlemesine inceleyeceğine söz verdi. Sonra çayını bitirdi ve bir taksi çağırdı.

FINN

Finn Sean Nast'in ofisinden ayrıldıktan yirmi dakika sonra genç adam ön kapıdan çıkmış ve bir sandviç dükkânına yönelmişti. Sonra Nast'ın tam da Finn'in beklediği şeyi yapmasını izlediler - biriyle tanışmıştı. Sadece Finn'in beklediği biriyle değil.

"Bunun Adams'ın Los Angeles'taki ikinci iş değişimi olduğunu mu söylemişsiniz?"

"Ha?" Damon düşüncelerinden sıyrılıp gözlerini kırptırdı. "Doğru. Birkaç yıl önce bir tane yapmıştı - Sence bu adamı o şekilde mi tanıyor?"

"Belli ki onu tanıyor." Finn pencerede oturan çifte el salladı. "Ve olan bitenle bir ilgisi olmalı... tabii bütün gün iletişim kurmaya çalıştığım kız, az önce beni başından savan adamla takılmıyorsa."

"Hope, Karl'a kazık atmaz." Damon çifti inceledi. "Bir bağlantısı olmalı ama benim için bir araya gelmiyor."

Finn için de her şey bir araya gelmiyordu.

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun?" diye sordu.

"Hope mu? Bobby'nin arkadaşları arasında onu en iyi ben tanırım. Nasıl olduğunu bilirsin. Belki öyle değildir ama biriyle evlendiğinde, arkadaşlarını da yanında getirir. İyi ya da kötü. Karınız onlardan birinin size geleceğini söylediğinde, bazen aniden iade edilmesi gereken kütüphane kitaplarını hatırlarsınız. Bazen maç izlemek ya da ödevlere not vermek için geri çekilirsiniz. Bazen de 'tamam' der ve etrafta dolanırsınız. Hope her zaman yanında olduğum biriydi."

"Yakınlar, anladığım kadarıyla."

"Liseden beri arkadaşlar. Hope'un kendi işleri var ve birlikte çok fazla zaman geçiremeyebilirler."

Ama Bobby'ye en iyi arkadaşının kim olduğunu sorarsanız, Hope diyecektir. Hope bu iş değişimini Bobby'ye yardım etmek için aldı. Bundan eminim. Burada her ne oluyorsa, hepsi bununla ilgili. Bobby'ye yardım etmek."

Finn, Damon'a içeri girip konuşmalara kulak misafiri olması için el salladı.

On dakika sonra Hope Adams ayaktaydı ve ceketini giyyordu. Damon restoranın merdivenlerinden indi ve aceleyle Finn'in yanına gitti.

"Yani..." Finn
söyledi.

"Bilmiyorum."

"Neyi bilmiyorum?"

Finn soruyu tekrarlamadan önce ona bir an verdi. Damon cevap vermedi, sadece dükkânın kapısına baktı, gözleri Nast'la birlikte merdivenlerde beliren Hope'u takip ediyordu. Hâlâ konuşarak kaldırıma doğru yürüyorlardı.

"Ne dediler?" Finn sordu.

"Bilmiyorum."

"Onları duyamadın mı?"

"Ben sadece... Ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yok. Hiç mantıklı gelmedi."

"Kod mu?"

"Garip bir şey söylerken duyulmak istemediğinizde kod kullanırsınız, değil mi? Eğer yaptıkları buysa, tamamen çuvallıyorlardı çünkü bu şimdiye kadar duyduğum en garip konuşmaydı."

"Ne yaptı - ?"

Finn bir taksi kaldırıma yanaşınca durdu. Nast, Adams için kapıyı açtı, sonra da arkasından kapattı.

"Onunla git," dedi Finn.

"Ha?"

"Beni zaten bir kere atlattı. Şu taksiye bin. Ben takip ederim. Eğer beni kaybederse, nereye gittiğini öğren ve benimle istasyonda buluş."

ROBYN

Robyn başucundaki saate baktı ve yeterince uzun süre uyuyup uyumadığını merak etti. Kendini anaokuluna geri dönmüş gibi hissediyordu, uykuya ihtiyaç duyma yaşını geçmişti, oyun zamanına geri dönmeden önce "dinlenmeye" zorlanıyordu.

Karl bölgeyi keşfetmek için dışarı çıkmış, Robyn'i uyumaya bırakmıştı. Gerçi şimdi dinlenmiş ve gitmek için can atıyordu ama Karl geri dönmemişti. Onun kendisini hiç düşünmediğinden, sadece binanın etrafında dolanıp Hope'u beklediğinden şüpheleniyordu.

Perdenin arkasından dışarı baktı, çeşitli açılar denedi ama sadece otoparkın bir kısmını görebildi. Karl ona pencerelerden uzak durmasını ve kendisi haber verene kadar kapıyı zincirli tutmasını söylemişti. Ama buraya gelirken herhangi bir işaretten uzak durmaya dikkat etmişlerdi ve Robyn zekâsını keskin tuttuğu sürece dışarı bakıp Karl'a uyandığını ve Hope'la buluşabileceklerini söylememesi için hiçbir neden yoktu.

Zinciri bağlı tutarak yaptı. Ama pencerelerden gördüğü park alanından daha fazlasını göremiyordu. Bu yüzden zinciri çözdü, kapıyı hafifçe açtı ve dışarı eğildi.

Karl'dan iz yok.

Belki de yürüyüşe çıkmalı -

Belki de sana söyleneni yapmalısın, Bobby. Belki de adamın bunu yapmanı söylemek için bir sebebi vardı.

Doğru, tabii ki. Güvenli olsa bile, o zevk vermedi Karl tarafından yakalanmak.

Odanın içine çekildi, kapıyı kapattı - Durdu.

Kafasını kaldırdığında kapıyı tutan parmakları gördü. Erkek parmakları, uzun ve pürüzsüz, tırnakları mükemmel kesilmiş. Tutuşunu gevşetti.

"Üzgünüm, ben sadece-"

Kapı açıldı. Ve son günlerde ikinci kez gelen Karl değildi. Bu sefer kitapçıdaki adamdı, çocuğun cesedinin yanında çömelmiş olan adam. Ayağıyla kapıyı destekleyerek, "bakın, silahlı değilim" der gibi ellerini kaldırdı. Bir zamanlar bu onu rahatlatmış olabilirdi. Son yirmi dört saat içinde gördüklerinden ve duyduklarından sonra, öyle değildi. Bu yeni dünyada, "silahlı" "tehlikeli" ile pek ilgisi yok.

Gerekirse adamın ayağını ezmeye hazır bir şekilde kapıyı çarpmaya çalıştı ama adam yine kenardan tutup sıkıca kavradı. "Korumanız köşede, az önce taksiyle gelen arkadaşınızla buluşuyor," dedi adam. "Birazdan gelirler. Bağırarak istersen seni durduramam ama bu onları daha hızlı getirmez ve sadece dikkat çeker.

Bize. O yüzden neden içeri girip onları beklemiyoruz?"

Robyn geri çekildi, sert adımlarla bir sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu, Sırtını dikleştirmiş, ellerini kucağına koymuştu. Kendini bir çöp adam gibi hissediyor, dirseklerini ve dizlerini bile zar zor esnetebiliyordu.

Adam odayı gözden geçirdikten sonra diğer sandalyeye oturdu, pencerenin görüş alanının dışına ve kapıdan içeri biri girerse ateş hattının dışına yerleştirdi.

Şapkasını çıkardığında Robyn ona ilk kez iyice bakabildi. Saçları koyu kırmızıydı ve çilleri silikti ama benzerlik çok açıktı.

"O senin oğlundu," dedi.

Verdiği tepki ona haklı olduğunu söylüyordu. Benzerlik gibi, bu da açık bir şey değildi. Sadece göz kırpmasıyla dağılan bir keder patlamasıydı. Bunu görmek göğsünü acıttı, Damon'la ilgili düşünceler kafasını doldurdu.

"Görünüşe göre çıkarlarımız çakışıyor." Adamın sözleri hafifti ama sesi sertti. "Konseyin neden bu işe karıştığını anlıyorum. Başınızdaki beladan kurtulmanıza yardım etmeye çalışıyorlar ve bunun bir kâhinle ilgili olduğunu fark etmediler ama şimdi fark ettiklerine göre, bu işi benim halletmeme izin vermenizi istemek için buradayım. Kâhinlerin endişeleri konseyin endişeleri değildir."

Bu "konsey" her neyse, doğaüstü olmalıydı ve bu adam onun konseyin bir parçası olduğunu ya da en azından kendisinin doğaüstü olduğunu düşünüyordu.

Onu yola getirebilirdi. Ama bunun bir anlamı yoktu... ve insan olduğunu kabul etmenin akıllıca olmayabileceğine dair birkaç iyi neden görüyordu.

"Bu doğru," dedi. "İşin içinde bir kahinin olduğunu fark etmemiştik. Ama *ben işin içindeyim. Hâlâ işin içindeyim.* Yani geri adım atacak değilim."

Çenesi yavaşça eğilerek başını salladı ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi.

Daha önce onun hakkında konuşurlarken Hope ona "beden eğitimi öğretmeni" demişti. Robyn şimdi bunu anlayabiliyordu. Çok sevilen bir koça benziyordu. Spor şortuyla genç kızların gözlerini dikip "yaşına göre... sevimli" olduğunu fısıldadıkları biri. Hoş ve alçakgönüllü. Onun beden eğitimi öğretmeni *olmadığını*, alçakgönüllü olmadığını ve muhtemelen o kadar da hoş olmadığını bilse bile bu izlenimden kurtulamıyordu.

Robyn kapıya baktı. Hope ve Karl gerçekten geliyor muydu? "Bunun konsey işi olmadığını, çünkü kâhinlerle ilgili olduğunu söylemiştin. Sanırım siz de öylesiniz?"

"Hmmm."

Bakışları kızın ayaklarının dibindeki bir noktaya sabitlenmişti, sanki sorusuna cevap veremeyecek kadar düşüncelere dalmış gibiydi. Düşünce mi? Hayır. Bir hayalin içinde kaybolmuş, Karl ve Hope'u izliyordu. Kadın ürperdi.

Korkacak zaman yok Bobby. Bu cesur yeni bir dünya. Ayarla.

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Durugörü uzmanları adına mı konuşuyorsun? Bu 'çıkar çatışması' bununla mı ilgili? Konsey sizin yetki alanınıza izinsiz mi giriyor?"

"Durugörü uzmanlarının endişeleri çok özeldir. Konseyin bunu anlamasını beklemiyoruz."

"Onları siz mi temsil ediyorsunuz? Kâhinleri mi?"

Doğruldu, gözleri sonunda odaklandı. "Arkadaşın bir Expisco, değil mi? Bunu duymuştum ama bir hata olduğunu düşünmüştüm. Öyle olmasını *ummuştum*. Sanırım değilmiş. Bu da bunu -"

Sandalyesinden sıçradı. Robyn onun kendisine değil yatağa doğru atladığını fark edene kadar çığlık atmaktan başka bir şey yapacak zaman bulamadı, sadece filmlerde görülebilecek türden mükemmel bir sıçrayış gerçekleştirmişti. Karl, Robyn'i şaşırtarak banyodan çıkarken, ellerini kaldırarak döndü. Robyn bir çığlık daha attı ve ardından bir dahaki sefere tam bir yirmi birinci yüzyıl kahramanı gibi kendini savunmak için sıçrayacağına dair zihinsel bir söz verdi.

Ön kapı gürültüyle açıldı. Hope içeri uçu, silahını davetsiz misafire doğru savurdu. Robyn çığlık atmamayı başardı. Kimse de fark etmedi. Böyle durumlarda her zaman olduğu gibi rehine çabucak unutulmuş, kaçırın ve kurtaranlar karşı karşıya gelmiş, sadece birbirlerine odaklanmışlardı.

"Silahlı değilim," dedi adam.

Ellerini dur işareti gibi kaldırdı, her bir saldırgana doğru birer tane, bakışları aralarında gidip geliyordu, sanki hangisinin daha büyük bir tehdit oluşturduğunu anlamaya çalışıyordu: sinirli büyük kurt adam mı yoksa silah taşıyan küçük yarı iblis mi?

"Bana zarar vermedi," dedi. "Onu içeri aldım ve konuşuyorduk, seni bekliyorduk."

"Sen iyi misin?" Hope sordu.

"Peki. Söyleyeceklerini dinleyelim."

"Seni başka bir yere götürmeliyiz," dedi Hope. "Buna ihtiyacın yok-"

"Ben iyiyim."

Ve öyleydi. O garip berraklık hissi şimdi üzerine çökmüştü ve bunun şok değil denge olduğunu fark etti. Bununla başa çıkabilirdi. Kurtadamlar, iblisler, durugörürler. *Cesur yeni bir dünya, Bobby*. Ağırdan al.

Karl perdeleri kontrol ettiğinde, adam "Yalnız geldim" dedi.

"Başka kimseyi görmedim," diye ekledi Robyn. "Ama ben de bakma fırsatı bulamadım. Dediğim gibi, uzun süredir burada değil. Tanışma faslına bile geçemedik." Adama döndü. "Ben Robyn."

Sanki isimsiz kalmayı tercih ediyormuş gibi durakladı ve sonra "Rhys" dedi.

Robyn Hope ve Karl'a, "O bir kahin," dedi. "O çocuğun babasıydı."

Rhys araya girdi. "Benim istediğim şeyin - " Sesi takıldı. " - Colm'la. Sen konseyden Hope Adams'sın, değil mi?"

Şimdi tereddüt etme sırası Hope'taydı.

Rhys onay için beklemedi. "Arkadaşınıza yardım etmeye çalıştığınızı anlıyorum ama ona da söylediğim gibi, konseyin durugörü işlerinde yeri yok."

"Ve ona söylediğim gibi," dedi Robyn, "bu bir kâhin tarafından işlenen bir cinayetten şüphelenilen beni içerdiğinden, bunu teslim *etmemekte* çıkarım olduğunu söyleyebilirim."

"Kimseye bir şey vermiyoruz," dedi Hope. "Konseyin bir durugörü uzmanını soruşturmaya hakkı olmadığını söylüyorsanız - "

Rhys bir elini kaldırdı. "Onların işi olmadığını söylemedim - " "Bizi anlam karmaşasına sokuyorsun," dedi Robyn.

"Sadede gelelim."

Hope'un gözlerine bir gülümseme değdiğini düşündü.

Rhys, "'Kovalamaca', hakkında çok az şey bildiğiniz bir duruma dahil olmanızdır ve ne kadar derine inerseniz, o kadar kötüleşecektir" dedi.

"Yani geri çekilmemizi mi istiyorsun?" dedi Hope. "Hiç sanmıyorum."

"Bu soruşturmayı düzgün bir şekilde yürütebilmemi sağlayacak bir anlaşmaya varmamızı öneriyorum."

"Ve yalnız," dedi Robyn. "Biz olmadan."

Dudakları gerildi. Düz bir cevap vermeye zorlanmaktan hoşlanmıyordu. Çok yazık. Robyn bir tanesini tanıyacak kadar çok kar işi tasarlamıştı.

"Tamamen yalnız değil," dedi sonunda. "Halkımla birlikte." "K i m l e r l e ?" Hope sordu. "Durugörücülerin yönetim organı. Konseyin buna hakkı olmadığını söylüyorsunuz - "

"Doğru demedim."

"Kâhinleri soruşturmaya hakları olmadığını söylüyorsunuz ama geçmişte bunu yaptılar. Çünkü durugörücülerin, bu yönetim organından yoksun oldukları için gidecek başka yerleri de yok."

"Bu durumda öyle."

Hope başını salladı. "Sen. Ve sen... ?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Siz temsil

ediyorsunuz... ?" Hala

bir şey yok.

"Peki. Eğer konseye götürebileceğim bir belge sunamazsanız, bu konuyu araştırmaya devam edeceğim."

"Ve bir çocuğun daha ölmesine mi neden olacaksın?"

Hope kaskatı kesildi, sanki tokat yemiş gibi silahını kaldırdı. "Onu kurtarmaya çalışıyordum. O atladı -"

"Çünkü durumu anlamadınız."

Karl Rhys'in üzerine atıldı, diğer adamın geri çekilmesini sağlayacak kadar hızlıydı, sandalyenin bacakları gıcırdıyordu.

"Artık gidebilirsin." Karl Rhys'e doğru yürüdü. "Olur da Grant Gilchrist yapmadı söyle sen nasıl Bu çalışıyor, izin ver Açıklayayım. Toplanıp şehri terk etmek için günün geri kalanında vaktin var. Eğer yapmazsan? Gün batımında seni avlar ve öldürürüm."

Karl yaklaşırken Rhys kendini tuttu ama Robyn onun yüzünün kızardığından emindi.

"Dün gece bize tuzak kuran senin adamdı. Gilchrist mi?"

"I - "

"Dün gece eve gelmedi, değil mi? Öğleden sonra onu uyardım. Gün batımına kadar vakti olduğunu söyledim. Ama dinlemedi. Belki de bunu bir ders olarak almak istersiniz."

"Grant ile olanlar bir hataydı. Benim hatamdı. Seni alaşağı etmenin onun için, onun itibarı için ne anlama geleceğini hafife aldım. Tasmaını daha sıkı bağladığımı sanmıştım."

Karl'ın gözlerindeki parıltı, köpek göndermesinden hoşlanmadığını gösteriyordu. Robin onu suçlayamazdı.

"Oğlunuza ne oldu?" diye başladı.

"Kasıtlı değildi." Hope'a baktı. "Ne yapacağını tahmin etmen mümkün değildi ve eminim ona yardım etmeye çalışmışsındır, ama demek istediğim şu ki, burada olanlar konseyin geçmişte kâhinlere verdiği basit yardımın ötesine geçiyor. Eğer geri çekilirseniz, bu genç kadını durdurabilirim -"

"Adele Morrissey."

Tepkisini gizlemek için ani bir hareketle doğruldu - bir isme kadar gelmediklerini umduğunu söyleyen bir tepki.

"Evet, ona öyle diyorlar," dedi Rhys. "Adele'i ben halledebilirim. Seni bir daha rahatsız etmez." Robin *onun* L.A.'in En Çok Arananlar listesinden çıkarılmasından bahsetmediğini fark etti. "Senden istediğim şey - "

"Geri çekil de sen hallet," dedi Hope. "Bir kâhin. Adele'in suç ortağının babası -"

"Colm Adele'in değildi - " Kasketini tekrar çıkardı, kucağında tuttu, parmağı kasketin faturasında gezindi. "On üç yıldır oğlumun hayatının bir parçası değilim. Yani, hayır, ne yaptığını bilmiyorum ve onu savunmamalıyım. Ama sizden durumu ele almam için bana yirmi dört saat vermenizi isteyeceğim."

"Adele'i ve olaya karışan diğer herkesi şehirden ve konseyin erişiminden uzaklaştırmak için."

"Ben -"

Banyodan bir çatırtı geldi. Robyn ayağa fırladı, beyni "silah!" diye bağıırıyordu. Ama silahın o olmadığını anlaması sadece bir saniye sürdü. Metalik bir cınlama, patlama değil. Sonra bir tane daha.

"Yere yat!" Karl bağırdı.

Banyodan kırık bir boru gibi bir tıslama sesi geldi. Rhys sandalyesinden fırlarken Karl Hope'un üzerine atılarak onu yere düşürdü.

"Her şey yolunda!" Robyn bağırdı. "Bu bir - "

Oda dumanla dolarken Karl ayaklarını altından tekmeledi.

UMUT

Gaz odayı doldururken Karl Hope'u yere düşürdü. Hope gömleğinin yakasını ağzına kapattı, sonra onun da aynısını yaptığından emin olmak için baktı ama adam yere atlarken Rhys'in bacaklarını tutarak arkasını dönmüştü.

Etraflarında Maine sisi kadar yoğun bir duman dönüyordu. Adamlar dumanın içinde kayboluyor, bir bacak ya da kol bir saniyeliğine beliriyor, sonra bir *çatırtı* ve dövüşürken çıkardıkları bir homurtuyla yok oluyorlardı. Gözleri yanıyor, sulanıyordu. Gözlerini kırptırdı ve sisin içine baktı, silahını ararken yere vurdu.

"Robyn'i getirin!" Karl bağırdı, onun yerine kendisini kurtarmaya çalışacağını biliyordu.

"Rob?" Hope
bağırdı. Bir öksürük
cevap verdi.

"Ağzını kapat," diye seslendi Hope, gaz boğazını yakarken kendi öksürüğünü bastırıyordu. "Gözlerini kapat. Seni bulacağım."

Sürünerek ilerledi, bir eliyle kamburunu çıkarırken diğer eliyle gömleğini ağzının üzerinde tuttu. Gözlerini kapattı - zaten göremiyordu. Gazın içinden kaos yayılıyordu, sabit dalgalar bir sevgilinin dokunuşu gibi tenini gıdıklıyor, onu ürpertiyordu.

Robyn tekrar öksürdü, şimdi
solundaydı. "Olduğun yerde kal!"
Hope seslendi.

Rhys'ten bir acı homurtusu ve bir lanet. Kaos Hope'un içini ürpertti, iblis ona durması ve tadını çıkarması için yalvarıyordu. Dişlerini sıktı ve iblise bunun zamanı olmadığını söyledi. Bir başka *çatırtıya* kadar onu görmezden geldi, bu *çatırtıyı* Karl'ın acı çektiğini anladığı tıslayan bir hırıltı izledi. Bu onu susturdu.

"Robyn?"
Sağa doğru öksürüyor.

"Olduğun yerde kal! Yapamam - "

Çizmeli ayak sesleri odaya girdi. Sis içinde gölgeli figürler belirdi. Hope yana kaçtı ve yatağa yaslandı. Figürler geçti.

Oda artık sessizleşmişti.

Bir öksürük daha. Robyn adamları polis sanmış olmalıydı. Ama bir cinayet zanlısı çevik kuvvet ekibinin müdahalesini gerektirmezdi. Gaz ve SWAT ekipleri Nast'ların alametifarikasıydı. Hope artık Rhys'in kimin için çalıştığını biliyordu.

Hope yerde sürünerek Robyn'e doğru ilerledi. Birkaç metreden fazla uzakta olamazdı - oda o kadar büyük değildi. Ayak sesleri durdu. Hope da durdu, dinlemek için başını kaldırdı.

Hemen yanı başında donuk bir gümbürtü. Bir ses, sanki gaz maskesiyle boğuklaştırılmıştı, sözcükler anlaşılmıyordu. Yanıt geldiğinde Hope dikkatini iyice yoğunlaştırdığı için sesin ne dediğini anlayabildi.

"Sanırım öyle."

İçi boş, yankılanan bir homurtu. "Rahatlatıcı. Sen..." Gerisi bulanıktı. Cevap bir kahkahaydı.

Robyn öksürdü.

Hope nefesini tuttu ama adamlar konuşmaya devam etti. Sonra arka taraftan, banyonun yanından bir ses geldi. "Kımıldayın. Bay Nast hemen yola çıkmamızı istiyor. O kâhin kızı hava kararmadan yakalamalıyız."

"Bacaklarını al ve ben..."

Hope gerisini ya da yanıtı anlamamıştı ama ana fikir, dışarıdan birini almaya çalıştıklarıydı. Rhys. Yoldaşlarını güvenli bir yere taşıyana kadar gaz diğerlerini tutacaktı.

Onlar gidene kadar bekledi. Sonra bir öksürük geldi, o kadar yumuşaktı ki daha çok boğaz temizleme gibiydi. Hope sürünerek ona doğru gitti. Çekilmiş perdelerin arasından süzülen bir parça ışık, Robyn'in ön kapının yanında olduğunu gösteriyordu. Mükemmeldi. Birkaç adım daha atarsa Hope -

Alnı kapıya çarptı. Elleri onu yakaladı ve bir "şşşt" ile aşağı çekti.

Elini okşayıp Robyn'e iyi olduğunu söylemek için uzandı.

Parmakları nervürlü bir manşete dokundu. Rhys'in spor ceketini.

Hope döndü, yumrukları sisin içinde uçtu. Biri yerine çarptı, çarpmanın etkisiyle kolu sarsıldı. Diğerini de aynı yöne doğru savurdu. Bir şaplakla vurdu. Sonra parmakları bileğini, inlemesine neden olacak kadar sert bir şekilde kavradı. Rhys, Hope'un kolunu arkasından çekti. Gözleri taze yaşlarla doldu, yanan yanaklarına tuz battı. Serbest eliyle yumruk atmaya çalıştı ama Rhys onu yere çarptı, burnu sertçe yere çarptı ve acı patladı.

Rhys onun sırtına çömeldi, onu yere yatırdı, kolu hâlâ arkasına bağlıydı. Kız kıpırdandığında Rhys kolunu daha yukarı kaldırdı ve kızın nefesini kesti.

"Şşşt!"

Ayağını adamın bacağına çarptı. Adam onun kolunu daha yukarı çekti ve kadın acı onu hareketsiz kalmaya zorlayana, nefes nefese kalana ve gözyaşlarını geri kırpana kadar debelendi.

Rhys, Hope'u dizlerinin üzerine çekti.

"Kalk," diye fısıldadı, onu ayağa kaldıran bir hamleyle.

Parmakların sanki kapı tokmağını arıyormuş gibi duvar boyunca kaydığını duydu. Kapı hafifçe açıldı ve içeri bir esinti girdi, Rhys onu içeri iterken sisi geri itti. Temiz hava buz gibi çarptı. Nefes nefese kaldı. Boğazı, ciğerleri ve gözleri yandı. Cildi bile sıcak hissetti. Midesi bulandı.

Rhys onu itmeye devam etti. Birine çarptı. Gözlerini kırptırdı ve önündeki kısa boylu figürü seçebildi. Gözlerini bir kez daha kırpınca yüzü netleşti; küçük bir kız Hope'a ters ters bakıp mırıldanarak yanından geçip gitmişti.

Hope arkasına baktı. Rhys gözlerini kırptırıyor, gözlerinden yaşlar akıyordu. Ceketinin kolunu gözlerinin üzerinde kaydırıp ve elini cebine attı. Hope kendini öne attı. Rhys onu geri çekti ve kolunu hiç vakit kaybetmeden yukarı kaldırdı. A

Elini salladı, güneş gözlüklerini açtı ve taktı.

"Yürümeye devam et."

Hope gözyaşlarının buğusuyla etrafına bakındı. Bir başka rüzgâr motelin ön cephesini sarstı, paravan kapıları salladı ve fast-food paketlerini ayaklarının dibinde savurdu. Güneş gözlerini iğneliyordu. Saç telleri yüzünü kamçılıyordu. Başını bir salladı ve at kuyruğunun dışında içinde olduğundan daha fazla saç olduğunu anladı.

Nasıl görüldüğünü hayal etti, buruşuk ve darmadağınık, yeraltı deliğinden çıkarılmış bir kaçırılma kurbanı gibi güneşe karşı yüzünü buruştururken gözleri akıyordu. Arkasında kolunu çekiştiren bir adam vardı, belli ki öğleden sonra gezintisine çıkmamıştı. Biri fark ettiyse bile umursamamaya karar vermişti.

Gözleri ve ciğerleri temizlenirken, midesi de kendi payına düşen ilgiyi istemeye başladı. Tipik bir durumdu. Hareket hastalığı ya da sinirler her zaman midesini çaydanlık gibi kaynatır, en ufak bir tahrikte fokurdar. Ve şu anda, göz yaşartıcı gaz kışkırtılmış hissettiriyordu.

Kaldırımındaki bir çatlağa takılıp tökezlediğinde ağzı safrayla doldu. Öğürdü ve zorla yuttu, tadı mide bulantısını daha da kötüleştirdi.

"Sorun nedir?" Rhys huysuzca söyledi.

Hope sallandı, boştaki eliyle karnını tutuyordu. "Gaz. Hissediyorum..."

"Bunu yapar. Sadece devam et."

"Sanmıyorum -" Derin bir nefes aldı, başı geriye eğildi. "Tamam. Bu daha iyi." Bir adım daha attı, sonra iki büklüm oldu, inledi ve öğürdü.

"Oh Tanrım, ben -"

O kadar hızlı savurdu ki, adamın gevşeyen tutuşu kolundan düştü. Adam onu yakaladı ve bileğinden yakaladı. İşte o zaman Aikido dersleri işe yaradı, Hope'un vücudu içgüdüsel olarak tutuşu tanıdı ve talimat almadan tepki verdi. A

İngiliz anahtarı, bir tutuş, bir takla ve o yerdeydi.
Kolunu arkasına sıkıştırmış.

O anda biri fark etmeye karar verdi. İri yarı, orta yaşlı bir adam park yerinden hantalca çıktı ve gür kaşlarının altından Hope'a baktı. Bir motelin kaldırımında zorlanan bir kadın dikkatini çekmemişti ama görünüşe bakılırsa aynı kadının kendisinden iki kat büyük bir adamı sıkıştırmaması biraz şüphe çekiciydi.

"O - o bana saldırdı," dedi, kelimeler arasında yutkunarak.

"Hope," dedi Rhys nefesinin altından. "İstemiyorsun - "
"Müdür. Müdürü çağır. Lütfen."

Hope ağlamaktan kızarmış gözlerini kaldırdı ve adam ön ofise doğru koşmaya başladı. Rhys'in üzerinden uçtu, kaburgalarına sert bir tekme attı ve koşmaya başladı.

Bir adam bağırdı. Rhys mi? İri yarı adam mı? Bilmiyordu ve açıkçası umurunda da değildi, sadece eğildi ve kaldırımı yumrukladı.

Otoparka girdiğinde yavaşlayarak koşmaya başladı. Çok hızlı bir koşu, kollar pompalanıyor, sıradan bir koşucu gibi görünmeye çalışıyordu.

Koşarak motel arazisinin kenarına geldi, sınır çitinin hemen yanından geçti, sonra tekerleklerini çevirerek çit boyunca koştu. Motelin arka tarafına gelene kadar mesafeyi ölçtü. Sonra çite döndü, tırmanmaya hazırды.

Hope'un önünde iki metre yüksekliğinde, dörde iki sağlam bir levha vardı. Ne bir parmak ne de bir dayanak görülebiliyordu ve zıplayıp tepesine çıkma şansı da yoktu.

Son yirmi dört saat içinde iki çit atlamıştı, bu yüzden bunu görmüş ve kancalar olmadan *atlanabileceğinden* emin olmadan *terlemeyeceğini* düşünmüştü.

İblis karnında homurdandı. *Şu çitin üstünden geç. İçinden geç. Parçalayın. Karl orada, tehlikede.*

Hepsi çok güzeldi, ama iblis onun için gerçek süper güçler yaratıyordu.

ya da o çitin içinden. Mucizevi bir şekilde bir çıkış yolu bulmayı umarak koşmaya devam etti. Bir merdiven iyi olurdu. Bir ip de iyi olurdu. Bu noktada güçlü bir sarmaşığa ya da sarkan bir dala bile razıydı. İki çukur buldu ama beş numara ayak parmakları bile oraya sığmıyordu.

Arka taraftan geçebilir miydi? Eğer çit motele aitse, tüm çevreyi kaplıyor olmalıydı.

Geç onu, diye bağırdı iblis. Etrafindan, üstünden, içinden. Karl'ı yakala!

Onun telaşlandığı her saniye Cabal onu bir minibüse bindirmek için... eğer daha önce yapmamışlarsa. Geldiği yoldan geri dönmek zorundaydı. Döndü... ve Rhys ona doğru koşuyordu.

FINN

Finn arabada oturdu ve binayı izledi. Çerez kesimli bir motel - bir ucunda bir ofis, ortasında bir temizlik bölmesi ve otomatlar bulunan çirkin bir oda bloğu. Ellili yıllardaki bir motel satıcısını müşteri toplarken hayal etti. "Model A yol kenarı motellerimizden birini istiyorsunuz. Model B mi? Aslında Model B'miz yok..."

Model A'nın sorunu park yeri idi. Düzen, ellili yaşlarda *olduğunuzu* ve 66. Yol'da bir aile gezisine çıktığınızı varsayıyordu ve doğal olarak sadece bir park yerine ihtiyacınız vardı, o da oda kapınızın hemen dışında elverişli bir konumda bulunuyordu. Bir arkadaşınızı getirdiyseniz ya da bir karavan çektiyseniz, onu arkadaki toprak alana park etmeniz gerekiyordu ki bu da muhtemelen bir gözetleme için en kötü yerdi. Bu yüzden Finn ön taraftaki boş alanlardan birine sıkışıp kalmıştı. Rahatsız edici bir şekilde açıktaydı ve daha da kötüsü, bir minibüsün reklam panosu yanına yanaştığı için binanın bir yarısını göremiyordu.

Bir kez keşif için dışarı çıkmıştı ama uzun süre oyalanacak kadar göze çarpmıyordu, bu yüzden iki umudu vardı. Bir, Adams'ın motelin görebildiği kısmında olması. İki, Damon'ın hayalet kışını gittiği yerden geri getirmesi ve Finn'e Adams'ın nerede olduğunu *söylemesi*.

Damon'ın taksiye otostop çekmesini sağlamak ilham verici bir plandı. Ve son birkaç gündür yaptığı tüm ilham verici planlar gibi, bu da zihninde gerçekte olduğundan çok daha iyi sonuçlanmıştı. Finn, Adams'ın taksisini birkaç mil takip etmeyi başarmıştı. Sonra bir taşıt önünü kesince onu kaybetmişti. Nakliye aracı geçtiğinde, taksi gitmişti. Yarım mil sonra dikiz aynasından taksinin bu motelden çıktığını görmüştü.

O zaman tek yapması gereken arabayı kenara çekmek ve Damon'ın çıkıp Adams'ın hangi birimde olduğunu söylemesini beklemektir. Bu on dakika önceydi.

Finn koltuğunda arkasına yaslanırken, arabasının yanından bir adam koşarak geçti. Finn ne zaman Los Angeles'ta koşu kıyafeti olmayan -hatta bazen olan- birini görse dikkat kesilirdi. Adam kırk yaşlarına yaklaşıyordu, traşlıydı, takım ceket ve kasketi vardı, yola doğru ilerliyordu, kovaladığına ya da kovalandığına dair hiçbir işaret yoktu.

Finn rahatladı. Sonra daha yaşlı ve iri yapılı başka bir adam koşarak geçti, bu seferki motel odalarının önündeki kaldırım boyunca ilerliyordu.

"Hey!" diye bağırdı ikinci adam. "Hey! Biri şu adamı durdursun!"

Bu Finn'in arabadan inmesini sağladı. Kaldırıma doğru yürüdü. Koşan adamın önünde, en fazla on bir yaşında, askılı bir bluz ve kot etek giymiş, bir sokak fahişesinden farksız bir kız duruyordu.

"Burada neler oluyor?" Finn, şimdi durmuş, iki büklüm olmuş, nefes nefese kalmış olan iri adama rozetini göstererek, "Burada neler oluyor?" dedi.

"Bir kız vardı..."

"O kız mı?" Finn başparmağını genç kıza doğru salladı.

"Hayır, bir - " Nefesini tuttu. "Kadın. Genç bir kadın. Adamın ona saldırdığını söyledi. Müdüre polisi aramasını söyledim ama arayacağını sanmıyorum."

"Genç kadın nerede?" "Gitti," dedi kız.

"Onu kovalıyor mu?"

"Bilmiyorum."

"Hangi yöne gitti?"

"Bilmiyorum."

Yıpranmış spor ayakkabılarını kaldırıma sürttü. Kollarını kavuşturdu. Sanki kendisinden bir iş yapması isteniyormuş gibi kaşlarını çattı. Finn destek çağırmak için telefonunu çıkararak yürümeye başladı.

"Babam haklı," diye mırıldandı kız arkasından. "Bu şehirde çok fazla yabancı var. Aptal kadın bana çarptı. Özür bile dilemedi."

Finn durdu ve arkasına baktı. "Genç kadın mı?"

"Evet. Meksikalı ya da öyle bir şey."

"Doğu Hindistanlı sanırım," dedi adam. "Ufak tefek bir şey, ama o adamı yere atma şekli - "

Finn gerisini duymadı. Çoktan ön kaldırımından aşağı koşmaya başlamıştı. Genç bir çift yolu kapatmıştı. Kısmen açık bir kapıya bakmak için durmuşlardı.

Finn yanından geçerken genç adam kolunu çekti. "Kokuyu alıyor musun?"

Bağırsaklarını düğümleyen bir koku aldı ve LAPD'ye yeni katılanlara CS gazı sıktıkları bir eğitim seminerini hatırladı.

Çatlak açık kapıdan dumanlar yükseliyordu. İçeriden biri öksürdü. Silahını çıkardı ve kapıyı bir santim daha araladı. Göz yaşartıcı gazın keskin kokusu başka bir kokuyla karışarak dışarı yayıldı - dumana neden olan her neyse, diye düşündü.

Duman neredeyse buharlaşmıştı ve dört ayak üzerinde, bir şeyler kesen bir figür seçebiliyordu. Bir kadın. Genç. İnce yapılı. Koyu sarı saçlarını atkuyruğu yapmış. Eli silahında sıkılaştı, aklına Adele Morrissey'in görüntüsü geldi. Sonra kadın başını kaldırdı ve Finn üç gündür kendisiyle alay eden yüzü gördü.

Robyn Peltier.

Boş odaya dikkatlice bir göz attıktan sonra silahını kılıfına soktu ve aceleyle içeri girdi, onu kollarından tutup kaldırdı. Kapıyı geçtikten sonra sendeleyerek duvara doğru yürüdü ve duvara yaslandı. Başı öne düşmüştü, nefes nefese kalmış ve gözyaşları akıyordu.

Finn destek ve ambulans çağırdı. Adını söylediğinde Robyn kaskatı kesildi, başı kalktı, gözleri kızardı.

Gözleri onunkilerle buluştu. Sonra tekrar başını eğdi, yeni bir öksürük ve kuru kabarma dalgasıyla sarsıldı.

"Ben Dedektif Findlay, Robyn," dedi telefonu kapattığında. "Dün gece beni aramıştınız."

Öksürükler arasında başını sallamaya çalıştı, yüzü hâlâ düşüktü. "Sağlık görevlileri yolda," dedi. "Bu gözyaşıydı Gaz. Tehlikeli değil, sadece..." Bölümün öğrettiği gibi uygun bir şekilde nötr bir şey söylemek üzereydi ama nasıl hissettirdiğini hatırlayınca ağzından çıkan şey şu oldu: "... iğrenç."

Öksürüğü yumuşayarak kahkahaya dönüştü. "Bu her şeyi özetliyor."

Finn onun koluna girme dürtüsüne direnerek ağırlığını kaydırdı.

Bu kadını aramak için üç gün harcamıştı ve şimdi buradaydı, ciğerlerini parçalıyordu ve tek düşünebildiği onun küçük göründüğüydü.

Etrafına bakıp ambulansı aradı. "Nefes almaya devam et.

Hasta olacakmış gibi hissediyor musun?"

Başını salladı ve kolunu gözlerine silmeye gitti.

Finn onun kolunu yakaladı. "Ovma. Sadece daha da kötüleştirirsin. Gözlerini yıkamamız gerek. Aynı şekilde cildini de. Yanıyor mu?"

"Buz," diye mırıldandı.

İyi fikir. Otomatta su da olurdu.

Cüzdanından bir banknot çıkardı ve ayak işlerini yapacak birini bulmak için etrafına bakındı. Küçük kalabalık dağılmıştı, bunun açık kapıdan hâlâ sızan pis kokulu sisle bir ilgisi olabilirdi. Kapıyı kapattı, etrafı taradı ve Robyn'e bakarken geri çekilen iri yapılı adamı buldu.

Finn adama el salladığında adam başını iki yana salladı, Robyn'e genellikle Ebola kurbanlarına özgü bir dehşetle bakmaya devam ediyordu.

"Bu göz yaşartıcı gaz," diye seslendi Finn. "Bu değil - "

Adam arabasına bindi, kapıyı kapattı ve kilitledi. "Buz makinesi hemen şurada..." Robyn görmek için gözlerini kıstı, Gözlerinden hâlâ yaşlar akıyordu. "Şurada," dedi kararlılıkla, sonra aynı kararlılıkla bir adım daha atıp duvara yaslandı.

Finn onu tutmaya gitti ama hâlâ kolunu tuttuğunu fark etti. Tutuşunu sıkılaştırarak dengesini bulmasına yardım etti.

"Özür dilerim," dedi. "Sanırım biraz dalgınım."

Şimdi gülme sırası ondaydı, paslı bir gümbürtü. "Bence buna hakkın var. Ben buz ve su getireyim. Sen burada kal ve biraz soluklan."

Finn koşarak otomata gitti. Faturasını makineye atarken bir yandan da buz koyacak bir şey aradı. Bir su ve bir kola aldı, sonra boş bir cips poşeti kaptı, buzla doldurdu ve cebine koydu.

Kaldırım boştu.

Finn Robyn'i bıraktığı yere doğru yürüdü. Etrafına bakındı. Hatta motel odasının kapısını tekrar açtı. Robyn gitmişti.

Şişeleri düşürdü. Dürüst olmak gerekirse, koşmaya başlarken onları fırlattı.

Bu ne kadar aptalcaydı? Sonunda kaçan şüphelisini yakaladı, ancak biraz su, biraz buz almak için kendini kaybederken onu gözetimsiz bıraktı... Kan şekerini yükseltmek için muhtemelen bir kola içebilirdi.

Yan köşeye ulaştığında, birkaç dakika önce iki adım bile atamayan biri için dikkat çekici bir çeviklikle arka tarafa koştuğunu gördü.

Onunla oynamıştı.

O kadar hızlı ilerledi ki, arka köşeden dönmeden önce silahını zar zor çıkarabildi ve -

Orada Robyn Peltier duruyordu. Ona silah tutuyordu.

UMUT

Hope, Rhys'in ayak sesleri arkasından gelirken, çit hattından aşağı doğru koştu. Köşeyi döndü. Hâlâ bir açıklıktan iz yoktu. Neden olsun ki? Motel kimseyi kendi arazisinden geçmeye teşvik etmezdi.

Kendini tahtalara yasladı ve Rhys'in ayakkabılarının çıkardığı sesleri takip ederken gözleri yarı kapalı bekledi. Yaklaşıyor, yaklaşıyor...

Adam köşeyi döndü ve kadın atağa geçti. Onu bir tutuşla yakaladı, ama bu sefer adam hazırды ve kadın onu çeviremeden, adam karşı koyarak onu sırt üstü fırlattı.

"Hope, beni dinlemek zorundasın."

Hope ona bir kafa darbesi indirdi, uzanmış kolunu yakaladı ve açık avucunu çenesinin altına sıkıştırdı. Adamın geri uçması gerekirdi. Ama o hareketi fark etti, bir bilek büküşüyle karşılık verdi ve onu tekrar yere fırlattı, bu sefer daha sertti, rüzgâr ciğerlerinden vınlayarak çıktı, kafası bir kayaya çarptı, acı ve ışıktan havai fişekler patladı. Adam onun üzerinde durdu, dudakları kıpırdıyordu, "Bunu konuşalım," gibi yeni bir şey söylüyordu ama kulaklarında cınlayan gong sesi onun sözlerini bastırdı.

İblis elektrikli bir yılan balığı gibi vücudunda dolanıyor, her kıvrılışta kıvılcımlar saçıyor ve sarsılıyor, Hope'un iç organlarına çarpıyor, kaçmak için savaşıyordu. Daha önce de kaçmıştı. Bir keresinde Hope onu bir aynada bile görmüştü, kendisinin öfkeden çılgına dönmüş, kâbus gibi bir versiyonu. Şimdi de içinden fırlayıp geçiyor, özgür olmak için yalvarıyordu.

Böylece Hope şartları belirledi... ve kapıyı açtı.

Rhys'e doğru uçtu, dövüş sanatları eğitimi unutulmuştu, hayvani içgüdü - iblis içgüdü - devreye girdi, sahip olduğu her şeyle ona saldırdı, tırnakları, ayakları ve yumruklarıyla bir derviş gibi.

Başka bir dövüş sanatı hareketi beklerken sendeleyerek geri çekildi. Kadın kendini ona doğru fırlattı. İkisi de yere düştü.

Hope, o anda alçaktan uçan bir uçak geçseydi, Rhys'le birlikte toprakta debelenirken, etraflarını bir toz bulutu sararken, Tazmanya canavarı çizgi filmlerinden fırlamış bir sahne göreceklerinden şüpheleniyordu.

Dövüş boyunca kontrolü elinde tuttu. Ve bu muhteşemdi, hayal edilebilecek en saf adrenalin ve kaos patlamasıydı. İblise teslim olmaktan bile daha tatlıydı. Daha tatlıydı çünkü o birkaç dakika boyunca yarısı bütünlüğünü bulmuştu, iblis ve vicdan senkronize olmuştu. Bu, iblisin sınırları zorlamadığı anlamına gelmiyordu, vücut parçalarının - gözler, kulaklar, dişler... ve hiçbir erkeğin kaybetmeyi gerçekten hak etmediği parçaların - kalıcı olarak yok edilmesini içeren önerileri ortaya atıyordu. Ama iblisi kontrol ediyor ve onu kullanıyordu.

Rhys, Hope'un bileğine takılana kadar farkına bile varmadığı, kırbaç inceliğinde bir plastik kayış çıkarana kadar her şey yolunda gitti. Hope geriye doğru sarsıldı, Rhys'in avantaj sağlayacağı kadar savruldu, onu yüzüstü çevirdi ve kelepçeyi diğer eline geçirdi.

Kadın sarsıldı ve kıvrandı, tekmelemeye çalıştı ama adam ulaşamayacağı bir yerde durdu. Saçlarından tuttu ve yüzünü yere çarptı. Kadın öksürdü ve toprak tükürdü - ve birkaç küfür.

Onun üzerine eğildi. "Hope'la konuşmak istiyorum." "Sen kim olduğunu sanıyorsun - ?"

Yumruğu kızın saçlarında sıkılaştı ve başını geriye doğru salladı. "Hope'la konuşmak istiyorum."

İblis gücünü artırarak hızla savruldu ve takla attı. Ayakları havaya kalktı, adamın beline dolandı ve gözlerini kırıştıran bir ustalıkla onu yana fırlattı.

Yüzüstü düştü. O ayağa kalkarken Hope atılarak sırtına indi, elleri çılgınca bükülüp kayış kelepçelerini kırmaya çalışırken dizleri omurgasına saplandı. Kadın

Kravatın ıslak teninin üzerinde kaydığını hissetti ve omzunun üzerinden bakınca bileklerinin kanlı olduğunu gördü.

Kan görmenin şaşkınlığı duraklamasına yetmişti. Rhys kıpırdandığında kadın geriye düştü. Adam ayağa fırladı ve ona doğru hamle yaptı. Kadın ayağa fırladı ve tekme attı. Ayağı temas etmeyince dengesini kaybederek savruldu ve omzunu çitlere çarparak çatırdadı.

Rhys onu omuzlarından yakaladı ve yüzüstü çitlere çarptı. Yanağına bir kıymık battı ve iblis bıçaklanmış gibi öfkeyle çığlık attı. Taze adrenalin ona pompalandı ve çırpındı, kıvranıp tekmeledi.

Rhys onu yine nefesini kesecek kadar sert bir şekilde parmaklıklara çarptı ve *bu* sefer vücudu iblisin ne istediğinin canı cehenneme, yeter dedi ve tahtaya yaslandı, nefes nefese, ter açık ağzına damlıyor, göz kapakları çırpınıyor, bacakları yorgunluktan titriyordu.

"Güzel," dedi Rhys. "Şimdi Hope'la konuşmama izin ver." "Nesin sen? Şeytan mı kovuyorsun?"

Mizahtan uzak bir kıkırdama. "Eğer olmak zorundaysam."

Onu yüzüne doğru çevirdi, omuzlarından tuttu ve yüzüne doğru eğildi.

"Beni duyabildiğini biliyorum Hope."

"Tabii ki yapabilirim. Yüzüme tükürüyorsun."

Geri çekildi ve devam etmeden önce çenesini kaldırdı. "İblisin kontrolü ele almasına izin vermenin iyi hissettirdiğini biliyorum. Ama kontrolü ele almana ihtiyacım var. Yaralanıyorsun -"

"Çünkü beni etrafta dolaştırıp duruyorsun. Alo? Kontrol *bende*. Başım dönmüyor, anladın mı? Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa kusmayı da başarabilirim."

"Demek döndün?"

"Ben hiçbir yere gitmedim. Ben onu kontrol ediyorum; o beni kontrol etmiyor."

"O mu?"

Hope, Karl'ın görüntüsünü iblis için parlattı. Karl'ın başı dertteydi. Yeniden yedi yaşında olmak, annesine onu ata bindirirken poposunu okşamaktan hoşlanan binicilik hocasını anlatmak gibiydi. Annesi gibi iblis de çılgına dönmüş, koruma içgüdüğü tam gaz devreye girmişti. Hırlayan, dişlerini gıcırdatan derviş geri döndü, kelepçe kayışının ısırtığı onu ayıltana kadar çırpındı.

"İşte." Terden sıırıslık olmuştı saçlarını gözlerinden uzaklaştırmak için başını salladı. "Daha iyi bir gösteri isterseniz, şu kayışı çözün." Sonra dişlerini gösterdi, uyarıcı bir gülümseme, saf Karl, özümsemiş ve şimdiye kadar hiç kullanılmamış bir başka ders.

Rhys gözlerini kırptırdı ve geri çekildi. "Yani kontrol edilebilir." Dudakları kırırdadı. Bu ifadenin bir gülümseme olduğunu anlaması bir an aldı. "Haklıymışım."

"Evet, görünüşe göre - " Hope tatmin edici bir çatırtıyla onun kaval kemiğine vurdu. " - öyleydin."

Sendeleyerek geri çekildi, yüzünü buruşturdu.

"Şimdi bu kayışı kes ve uzaklaş ya da -"

"Ben senin tarafındayım Hope."

Bir başka klasik kavga repliği. Kahkahası sert geldi. "Elbette öylesin. Kabal SWAT ekibinin saldırısı mı? Tamamen yanlış anlaşılma."

"Evet, Kabal'dı. Bu da benim bununla hiçbir ilgim olmadığı anlamına geliyor."

"Çünkü Nast'lar için çalışıyor olamazsın." Çenesini kaldırdı ve onun gözleriyle buluştu. "Bize tuzak kurdun. Cuma gecesi Irving Nast'ın evini kontrol etmeye gittiğimizde oradaydın. Bizi takip ettin, sonra da Grant Gilchrist'i peşimize taktın. Irving için Adele'i bulmaya çalışıyordun ve ona önce bizim ulaşmamızı istemedin."

Hope onun da Irving'in evinde bulunma nedeninin kendileriyle aynı olduğunu söylemesini bekliyordu. Aynı derecede akla yatkın bir mazeret. Ama bir an sonra kasketini aldı, başına geçirdi ve, "Evet, senin bu işe karıştığını böyle öğrendim ve evet, Irving Nast tarafından

Adele. Ama ben Cabal alışanı değilim. Bağımsız bir mteahhidim."

"Bir paralı asker."

"Benim seçeceğim kelime bu olmazdı."

"Hoşuna gitmedi mi? Ben de bağlanmayı sevmiyorum. Beni bırakırsan sana bir daha böyle hitap etmeyeceğime söz veririm."

"Evet, Irving Nast beni işe aldı. Bunun zekice olduğunu düşündü - bir kahinin başka bir kahini bulmasını sağlamak. Onu *bulamayacağından* emin oluyordum. Bir Kabal bir khinin ruhunu alır."

"Kimden bahsettiğimizi düşünürsek - polislerin, ünlülerin ve masum seyircilerin katili - küçük bir ruh parçalamasının sırayla olmadığına ikna olmadım. Ve hayır, konuşan iblis değil."

"Adele... kırıldı."

"Bunu söylemenin bir yolu da bu."

Bakışları başka yöne kaydı, küstahlığı takdir edilmemişti. "Beni yakaladın, tamam mı?" dedi, tonunu bir kademe düşürerek.

"Teslim oluyorum. şimdi beni Nast'lara götür." "Bana inanmıyorsun."

"Gitmek istiyorum -"

"Marsten iyi Hope. Kabal bir kurtadam sürüsüne dokunmaz ve Grant yanılmıyorsa Marsten da öyle ve Kabal da bunu biliyor. lmesini isteselerdi onu vururlardı. nce en büyük tehdidi etkisiz hale getirmek için onu sakınleştirdiler."

"İyi, o zaman beni al-"

"Başım senin kadar beladayken bunu yapamam. Ve geri dönmemi *istemiyorlar*. Anlamıyor musun? Bu bir tuzak. n kapıdan kamamıza izin vermenin bir dikkatsizlik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, bu senin onlar için çalıştığının kanıtı. Beni dışarı çıkarıp kurtarmış gibi yapabilmen için gitmene izin verdiler."

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Titreşimlerim sana ne söylüyor? Hayal kırıklığı dışında olumsuz bir şey var mı? Yalan söylediğimi gösteren bir şey var mı?"

"Bir paralı asker olarak - kiralık silah, kiralık casus, kiralık dolandırıcı, her neyse - profesyonel bir yalancısın." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Öyle değil mi?"

Şapkasının kenarını çekiştirdi, sanki onu ayarlıyormuş gibi, bilinçaltında gölgelerinin altına çekilme çabası vardı. Anonimliğin güvenliğini tercih eden bir adam.

"Profesyonel bir yalancı bir Expisco'yu alt edebilir," dedi Hope. "Eğer doğru düzgün eğitilmişseniz, hayır."

Expiscos hakkında ne kadar şey biliyordu? Bu, onun ilk tanıştığı kişi olmadığını ikinci kez dile getiriydi. İblis dikkat kesildi, sorularla ileri doğru atıldı. Hope onu yakaladı ve susturdu.

"Seni sahte bir şekilde kurtarmak için ne gibi bir sebebim olabilir ki?" Rhys söyledi. "Beni Adele'e götürmek için mi? Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Tamam o zaman. Ben işe yaramazım. Bırak gideyim."

"*Benim* için işe yaramaz değilsin. Bu göreve bir ajan getirdim ve erkek arkadaşın onu öldürdü. Yardıma ihtiyacım var ve bu görevde Grant'ten çok daha faydalı olacağına dair içimde bir his var."

"Ne görevi?"

"Kabal'ın o otel odasından kaçmama neden izin verdiğini sormadınız. Irving ne istiyor?"

Sınav zamanı değildi. Ama Hope kıvrandıkça, o izin verene kadar bu kayışlı kelepçelerden kurtulamayacağını anlıyordu. "Adele'in nerede olduğunu biliyorsun. Irving onu teslim etmeyeceğini anladı. Üzerimize çullanırsa ve sen kaçarsan, onu uyarmak için kaçacağını düşünüyor. Onu ona götüreceksin. Bu yüzden adamlarından birine onun nerede olduğunu bildiklerini söyledi."

"*Önermek mi?*" Rhys güldü. "Bu gördüğüm en bariz numaralardan biriydi. Irving'in onu vurmamasının bir nedeni var."

Kabal saflarında."

Cebinden bir çakı çıkardı ve hafifçe vurarak açtı.

"Ellerin," dedi.

"Onları saklamak istiyorum."

"Ve o kayışı çekiştirip durursan, daha da derine batırırsan bunu yapamayacaksın." Hope'u çevirdi ve kelepçeleri kesti.

"Şimdi bunu temizlememiz gerek. Arabamda bir ilk yardım çantası var. Sonra da Kumpanya'ya gideceğiz." Kızın yüz ifadesini gören adam başını salladı. "Bunun ne olduğunu bile bilmiyorsun, değil mi? Boyundan büyük işlere kalkışmakla ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun? Kumpanya, Adele'i bulacağımız yer."

"Ama bu tam olarak -"

"- Irving ne yapmamı istiyor? Evet."

"Ben kıza yardım etmiyorum."

"Adele'i uyarmıyorum. Neala'yı uyarıyorum." Yine onun şaşkınlığını gördü. "Colm'un annesi."

"Karin."

Başını salladı, bıçağı cebine geri koyarken gözlerini yere dikti. "Çok uzun zamandır değil. Ama bir keresinde hayatımı kurtarmıştı. Ona borçluyum."

"Yani onu Kabal hakkında uyaracaksın."

"Ve daha da önemlisi, Adele hakkında. Zaten şüpheleniyordu. Ben sadece dinlemedim. O denedi -"

Başını sallayarak ve onu çit çizgisi boyunca dürterek sözünü kesti.

Hope söze girdi. "Senin sorunun her neyse, bu *senin* sorunun. Benimki Karl ve Robyn. Robyn'in nerede olduğunu bile bilmiyorum -"

"Kabal tarafından alındığına eminim. Siz onları Kabal SWAT ekibinden geri almak istiyorsunuz, ben de peşimde SWAT ekibi olmadan Kumpanya'ya ulaşmak istiyorum. Bu iki hedefin birbirini dışlamadığını kabul edeceğini düşünüyorum." Onun dirseğini tuttu. "Gel bakalım."

FINN

Motel boyunca koşturmak Finn'in öfkelerini dindirmişti ve Robyn'in silahı tuttuğunu gördüğünde ilk fark ettiğı şey namlunun kara deliğı değıl, titreyen ince elleriydi. Robyn dehşetini gizlemek için çaresizce yüz ifadesini sabit tutmaya çalışıyordu, gözleri kısılmıştı. Finn'in iyi bildiğı bir bakıştı bu. Silahın diğeri ucundaki pek çok insanda görmüşti bu bakış, korkmadıklarını, tetiğı çekeceklerini göstermek için mücadele ediyorlardı ve bu onları en azılı çete üyesinden on kat daha tehlikeli yapıyordu. Çünkü en ufak bir harekette, en ufak bir seste, beyinleri müdahale edemeden ateş ediyorlardı.

"Bunu yapmak istemezsin," dedi.

Robyn'in kahkahası da elleri gibi titredi. "Bana bir kanun adamını vurmanın cezasını hatırlatacak mısınız, Dedektif? Bahse girerim bu işinize yarayacaktır, değıl mi? Patronun seni benim gibi birinin peşine gönderiyor ve ben sana karşı çıkarsam, polis kartını oynayıp kendimi savunmak için iki kez düşünmemi sağlıyorsun."

"Patronum mu?"

"Çalıştığın insanlar." "Ben şehir için çalışıyorum -"

"Saçmalamayı kes, Dedektif Findlay. Hope oyununuzu çoktan anladı."

"Hope?"

"Ah, yani şimdi onunla hiç tanışmamış gibi davranacaksın." "Eğer arkadaşın Hope Adams'ı kastediyorsan -"

"İkimizin de bildiğı tek Hope bu. Sadece sen onu sandığın kadar iyi tanı mıydun. Onun o sihirli güç dedektörünü gözden kaçırdın."

"Sihirli güç mü?" Adams'la yaptığı görüşmeyi hatırladı, sırrını bir şekilde öğrenmesinden korktuğunu hatırladı.

"Söylediğim her şeyi papağan gibi tekrarlayacak mısın? Eminim çifte ajan okulunda sana bunu öğretiyorlardır, değil mi? Açığa çıkma ihtimaline karşı, sorgucun ne derse desin, sen de onu tekrarlayacak mısın?" "Çift taraflı ajan - "

Kendini durdurdu. "Ne olduğunu bilmiyorum.

- "

" - Ben bundan bahsediyorum. İkinci ders: Her şeyi inkar et. Şimdi bana Hope'un yanlış olduğunu, doğaüstü güçlere sahip olmadığını söyleyeceksin."

Çenesinin açıldığını hissetti. Düştüğünü söyleyecek kadar ileri gitmezdi ama kesinlikle açıldı.

"Daha da iyisi, aklımı kaçırmışım gibi bana bak." Ağzını kapattı.

"Son birkaç gündür," diye devam etti, "akıl sağlığını sorgulamak için çok iyi nedenlerim oldu, ama şu anda bildiğim bir şey varsa, o da deli olmadığım ve söyleyebileceğiniz hiçbir şeyin beni aksi yönde ikna edemeyeceği. Şimdi bana doğaüstü güçlere sahip olmadığını mı söyleyeceksin?"

İnkâr etmeliydi. Evlenene kadar bunu yapmak, sonra da sadece karısına söylemek, genleri bir hastalık taşıyorsa onu uyarmak üzere yetiştirilmişti.

Ama Robyn Peltier onun yalanını görecekti. Onu bu yüzden, gerçeği söylediği için kınayacağından daha fazla kınayacaktır. Şu anda elinde silah tutan bir kaçak olduğu düşünülürse, onun fikrinin bir önemi olmamalıydı. Ama önemliydi. Ve eğer bu davayı çözecek ve sadece adaleti değil, gerçeği de bulacaksa, vereceği cevabın -ve kadının fikrinin- çok önemli olacağını biliyordu.

"Hayır," dedi.

"Yani bunu inkâr edeceksin."

"Yani hayır, bunu inkar etmeyeceğim."

Kendine gelmek için bir saniyesini ayırdı, silahı gevşetip yeniden kurdu.

"Şunu indirebilir misin?" diye sordu.

"Şu anda, bu silah bana gerçeği garanti eden tek şey."

"Hayır." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Öyle değil."

Tekrar duraksadı, parmakları sıyrıldı ve yeni tutamaklar buldu. Sonra yavaşça yanına indirdi.

"Onlar sende, değil mi?" dedi. "Kimde?"

"Hope ve Karl."

"Benim hiç -"

"İşvereniniz biliyor o zaman."

"İşverenim - " Finn nefes verdi, hava dişlerinin arasından ıslık çalarak geçti. "Tamam, geri dönelim. Kimin için çalıştığımı sanıyorsun?"

"Fotoğraftaki adam. Portia'nın bana gönderdiği, her şeyi başlatan fotoğraf."

"Irving Nast'ı mı kastediyorsunuz?" Rozetini çıkardı. "Bu mısır gevreği kutusundan çıkmadı Robyn. Hemen şimdi numarayı arayıp kontrol edebilirsin. Ben gerçek bir dedektifim."

"Elbette öylesiniz. İşin güzelliği de bu. Sizi LAPD'ye alıyorlar ve ne zaman bir suç işlense insanlar - "

"Sizler mi?"

Sanki ırkçı bir hakarete bulunurken yakalanmış gibi kızardı. "Sizin... sizin türünüz. Doğaüstü güçleri olan insanlar. Kurtadamlar, iblisler, kâhinler, Nastlar için çalışan her kimse. Eğer başlarını belaya sokarlarsa -ya da belaya sebep olurlarsa- sen devreye girip ortalığı temizliyorsun, dünyanı bir sır olarak saklıyorsun."

Finn, bunun tuhaf bir mantığı olduğunu düşündü... Fortune gibi görünen hain bir örgüt tarafından istihdam edilen kurtadamlar ve iblislerle ilgili kısmı geçtikten sonra 500 şirket, ki bunun oldukça büyük bir engel olduğunu kabul etti.

"Irving Nast... ?" tek söyleyebildiği buydu.

Robyn kollarını kavuşturdu, silahı parmaklarının arasından sarkıyordu ve onu onaylamayan keskin bir bakışla süzdü. Sonunda papağan gibi tekrarlamayı ve inkârı aşmışlardı ve şimdi o geri adım atıyordu.

"Eğer Irving Nast için çalışıyorsam, neden birkaç saat önce onun ofisindeydim?"

Hayal kırıklığı tiksintiye dönüştü. Belli ki Irving Nast için çalışıyorsa, onunla görüşmek için bir nedeni o l m a l ı y d ı .

"Onu bu dava hakkında sorgulamaya gittim," dedi. "Onun yerine

Sean Nast ile tanıştı. Bu bir şey çağrıştırıyor mu?" "Çağrıştırmalı mı?"

"Hope'a sor. Onunla bir saat önce tanışmış - ben Nast ofislerinden ayrıldıktan hemen sonra. Sence bu bir tesadüf mü?"

Kollarını kavuşturdu.

"Hope biriyle buluştu, değil mi?" diye dürtükledi.

"Evet, bir bağlantıyla."

"Sean Nast kimdi, tanıştığım, beni oyalayan, ofisinden kovan, sonra da arkadaşınızla buluşmak için koşturan adam. Yani Nast'lar için çalışan *ben* değilim."

Robyn başını iki yana salladı, kolları iki yana düşmüştü. "Hope değil. Sean Nast onun o organizasyondaki bağlantısı. Sen onunla konuştun, o da onu aradı..."

"Ve onu o toplantıdan bu motele kadar takip ettim. Tüm bunlar Irving Nast için çalışmadığım anlamına gelmeli."

Bu kurşun geçirmez bir argüman değildi ve bakışı ona bunu söylüyordu, ama düşünerek geri çekildi.

"Yine de doğaüstü bir gücün var, değil mi?" "Eğer öyle diyorsanız."

"Hope senin bir büyücü olduğunu söyledi."

Bu hafta bu kelimeyi ikinci kez duyuyordu. Kendisini huzursuz ve dengesiz hissettirmesinden hoşlanmamıştı. Her okul piyesinde yıldız olmak, Los Angeles'a gelmek ve kendini her okul piyesinde rol almış binlerce oyuncudan biri olarak bulmak gibi.

"Büyücünün *ne* olduğu hakkında hiçbir fikrim yok..." Robyn devam etti.

Kadının onu beklentiyle izlediğini fark etmesi bir anını aldı.

"Anlamı... hayaletler," dedi. "Hayaletleri görüyorum, onlarla iletişim kuruyorum."

Kadının gözlerinin parlaması ve "Ölülerle konuşabiliyor musun?" demesi için kendini hazırladı. Kocam altı ay önce vefat etti. Sen... ?" Damon'a ona söylemeyeceğine söz vermişti, henüz değil. Ama ona o bakışı atarsa, o yeşil gözler umutla parlarsa, sorarsa...

Ama fark etmedi. Belki de "ölüler" değil de "hayaletler" dediği içindir. Belki de şu anda Damon aklından kilometrelerce uzakta olduğu için.

"Hayaletlerle konuşuyorsun," dedi, özümsemiş gibi başını sallayarak. "Tamam, bununla yaşayabilirim. İnanması diğerlerine göre çok daha kolay."

"Diğerleri mi?"

"The - " Durdu, onu inceledi. "Gerçekten de Nast'lar için çalışmıyorsun, değil mi?"

Başını iki yana salladı.

"Nastlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?" Başını iki yana salladı.

"Ama bir büyücü olduğunu biliyorsun."

"Eğer adı b u y s a , sanırım öyle. Sadece hayalet görmenin ailemde o l d u ğ u n u biliyorum."

"Ama ve dinlenme . Bu... ?

Kâhinler mi? Şeytanlar mı?

Kurtadamlar

mı?" "Uh,

hayır."

"Oh, oğlum."

Sessizlik üzerlerine çökerken, Finn'in sağında, yan çitin yanında bir şekil belirdi. Bir kol belirdi. Sonra adım atan bir bacak. Sonunda silik bir şekil parıldadı ve ona doğru yöneldi. Birkaç adım sonra Damon tam olarak ortaya çıktı.

"Oh, demek *artık* beni görebiliyorsun. Tam zamanında. Ben -" Damon köşeyi döndü ve Robyn'i gördü ve yüzü -

Finn gözlerini kaçırdı, bir hafta sonu üniversiteden eve erken döndüğünde Rick'in kız arkadaşına evlenme teklif ettiğini gördüğü zamanki gibi hissediyordu, yüzü özlem ve

Umut. Finn onun kendisini geri çevireceğini biliyordu ve bu, o anın Damon için olduğu gibi hayal kırıklığından başka bir şeyle sonuçlanmayacağını bilerek, bunu görmeyi daha da acı verici hale getirmişti.

Finn ambulansı arıyormuş gibi yaparken, kaşındığı için değil, sadece yapacak bir şey olsun diye ensesini kaşıdı. Göz ucuyla Damon'ın Robyn'e yaklaştığını gördü, yavaşça, temkinli bir şekilde, sanki ortadan kaybolmasını bekliyormuş gibi.

Damon'ı karısına yaklaştırmaktan alıkoyan güç her neyse, belli ki bu yasağı kaldırmıştı. Belki de Finn'in bu davayı çözmek için hâlâ Damon'ın yardımına ihtiyacı vardı ve şimdi Robyn'e de ihtiyacı vardı. Ya da belki sadece onu tekrar görmesine izin vermenin zamanı geldiği için.

"Finn? Karım neden silah tutuyor?"

Finn döndü. Robyn onun neden arkasını döndüğünü anlamaya çalışıyormuş gibi şaşkın görünüyordu.

Damon onun yanında duruyordu, o kadar yakındı ki kolu onun içinden geçiyordu. Silahı işaret ederken kaşları çatılmıştı.

"Bobby... sana silah mı çekti?"

Finn bir bahane aradı. Sonra Damon gülümsedi, karısının bildiğini hiç fark etmediği bir dövüş sanatları hareketini yaptığını gören bir adam gibi, kendini savunma yeteneğiyle gurur duydu... ve bunu yapmak zorunda kaldığı için üzüldü.

Damon Robyn'e doğru eğildi. "Cesur yeni bir dünya, ha bebeğim?"

"Daha yarısını bile bilmiyorsun," diye mırıldandı Finn.

"Dedektif mi?" Robyn onun bakışlarını kendi tarafına doğru takip etti. "Dedektif mi? orada... bir hayalet mi var?"

Damon sertçe geri çekildi ve Finn'e Robyn'e ondan bahsetmeyeceğine dair söz verdiğini hatırlatan bir bakış fırlattı. Damon haklıydı - şimdi ona söylemenin sırası değildi. Bu daha sonra olacaktı. Bunu atlattıktan ve Robyn güvende olduktan sonra. Şimdilik Damon'ın Finn'in isimsiz ruhani yardımcısı olması gerekiyordu.

"Hayaletleri gördüğümü anladı." Damon'a anlamlı bir bakış attı. "İşte bu kadar."

"Dedektif mi?" Robyn söyledi.

"Evet, bu bir... hayalet. Bize - bana - bir dakika izin verir misin?" Finn köşeye doğru geri çekildi. Arkasını dönmek üzereydi,

Sonra Robyn'i en son ne zaman yalnız bıraktığını hatırladı. "Sorun yok," dedi Damon. "Ona göz kulak oluyorum."

Ki öyleydi. Finn'e neler olduğunu, Hope'u motel odasına kadar nasıl takip ettiğini, sonra kaldırımında engellendiğini ve Robyn'in içeride olması gerektiğini bildiğini anlatırken bile gözlerini ondan alamıyordu. Geri döndüğünde Finn'in hayalet radarının yine bozulduğunu gördü. Bir süre Finn'i sıkıştırdıktan sonra motel odasının kapısı açıldı ve Hope'la bir adam dışarı çıktı.

"Karl Marsten?" Finn, Robyn'in duymaması için sesini alçak tuttu.

"Hayır, takım ceketini giymiş kızıl saçlı bir adam." "Onu gördüm."

Damon Finn'e Adams'ın zor durumda olduğunu söyledi. Finn bunun gazdan kaynaklandığını tahmin etmişti, ama Robyn'e dağınık bir civcivi olan bir anne tavuk gibi bakan Damon'a bu kısımdan bahsetmemiştir. Damon adamın Adams'ı zorla götürmüş gibi göründüğünü ama onun kaçtığını söyledi. Onları takip etmek için kestirmeden yan çitten koşmak üzereydi. Sonra arkada bir minibüs görmüş, içinde Karl Marsten varmış.

"Adams'ı terk mi etti?"

"İsteyerek değil. Baygındı, SWAT gibi giyinmiş iki adam tarafından içeri dolduruluyordu ve ben de sizin ihbar etmiş olabileceğinizi düşündüm. Ama kimse görmesin diye banyonun penceresini kesip onu oradan götürmüşlerdi ki bu bana LAPD'nin yapacağı bir şey gibi gelmedi."

"Değillerdi."

"Yani elimizde çevik kuvvet teçhizatı giymiş, bir motel odasının penceresinden adam kaçıran ve bir

Güpegündüz bir kadını ön kapıdan çıkarmak mı? Bu dava her geçen dakika daha da garipleşiyor."

Yine Damon *işin* yarısını bile bilmiyordu ve Finn durup tüm bunları düşünmeye kalksa, kafa karışıklığının bataklığına saplanıp kalacaktı.

"Adams şimdi nerede?" diye sordu.

"İşte orada." Damon arka çiti işaret etti. "Adamın ağzını burnunu kırdı. Aikido'nun kendini savunmak için iyi bir yöntem olduğunu biliyorum ama bu bambaşka bir şeydi. Bobby kesinlikle onunla birlikte bu dersleri almaya başlamalı. Silahtan çok daha iyi."

"Yani Adams iyi mi?"

"Sanırım öyle. Onlar kavga ederken, seni bulmak için geri döndüm, bulamadım, geri döndüm ve kavgaları bitmişti. Pazarlık yapıyor gibiydiler." Durakladı, bakışları hâlâ Robyn'in üzerindeydi ve başparmağını çenesine sürttü. "Sanırım gidip onu kontrol etmeliyim. Hope'u yani."

Finn kalpsiz görünmeden aynı fikirde olmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. İkisi de Damon gittikten sonra Robyn'e bir daha bu kadar yaklaşamayacağını biliyordu.

"Ben giderim." Damon bakışlarını kaçırdı. Bunu yaparken, ön tarafa daha iyi bakmak için eğildi. "Az önce bir ambulans geldi. Bobby için mi? O iyi mi?"

"Sadece onu kontrol ettirmem gerektiğini düşündüm. Bir ekip arabası da olmalı. Adams'a yardım etmesi için onu göndereceğim."

Damon tereddüt etti. "Beklemek isteyebilirsin. O iyi ve..." Finn'e bakmadan önce tekrar çenesini ovuşturdu. "Sandviç dükkanında duyduklarım mı? Hope ve şu Nast denen adam? O..."

"Garip mi?"

"Evet. Bobby ne yaptı?" "Git Adams'a göz kulak ol."

Burada her ne oluyorsa, eğer polis inmiş
üzerinde ve durum çok Çabuk,
cevaplar

duman sinyalleri gibi dağılacaktı. Damon çitlere doğru koşarken Finn de Robyn'i alıp ön tarafa yöneldi.

UMUT

Bir blok ötede Rhys yerel plakalı, sıradan bir arabayı park etmişti. Arabanın içinde Hope'un yaralarıyla etkili bir şekilde ilgilendi, sonra da kaçmaya çalışıyormuş gibi görünürken Kabal'ın peşine takılmayı başardı. Bağımsız ajan, kiralık katil, paralı asker... Rhys kendini ne olarak adlandırırsa adlandırırsın, bu konuda ustaydı, ki bu iyi bir şeydi çünkü bir durugörü uzmanı olarak berbattı.

Hope bunu itiraf ettiği için onu destekledi. Doğaüstü dünyada, güçlerinizin gücü insanlar için zeka seviyesi gibidir. Herkes, kullanılmamış bir potansiyel olarak da olsa, buna fazlasıyla sahip olduğunu söyler. Güçlerinizin zayıf olduğunu söylemek, çok zeki olmadığınızı kabul etmek kadar zordur.

Karl'ı kontrol etmeye çalıştığında hiçbir şey alamadı, bu da Karl'ın hala bilinçsiz olduğunu gösteriyordu. Robyn'in kısa bir görüntüsünü aldı. Bir ambulansın bagaj kapağında oturuyor gibiydi. Yanında bir adam vardı. Tarifine bakılırsa, bu Dedektif Findlay'di.

Sean'la konuştuktan sonra Hope, Findlay'in Kabal'la hiçbir ilgisi olmadığından emindi. Ofislerinin kapısından elini kolunu sallayarak girmiş olması ya çok cesur bir büyücü olduğu ya da Nast Şirketi'nin ne olduğunu bilmediği anlamına geliyordu. Ama bunu Robyn'e söyleme şansı olmamıştı. Yine de sağlık görevlileriyle birlikteyse, Findlay her neyse, şimdilik güvende olduğunu anlamış olmalıydı.

Şimdilik Robyn güvende görünüyordu ve Hope bunu böyle bırakmak zorundaydı, çünkü Robyn'in kısa bir görüntüsünden sonra Rhys'in zihinsel kamera ekranı karardı. Standartların altında bir modelden çok, pil tüketen, çekimler arasında bolca kesinti gerektiren bir modeldi.

İki araç tarafından takip ediliyorlardı - siyah bir araba ve bir minibüs, sırayla takip pozisyonu alıyorlardı.

Rhys kanmamıştı.

"Karl'ın o minibüste olduğuna emin misin?" diye sordu Hope. "Eminim."

"Ama eğer onu göremiyorsan..." "Öyle. Rahatla, Hope."

"Duyarlı davranıyorum, hassas değil. Cabal'da araç sıkıntısı yok. Neden o minibüsü bir başkasıyla değiştirip Karl'ı geri götürmüyor ve uyanmadan önce onu kilit altına almıyoruz?"

"Çünkü onun uyanmasını *bekliyorlar*. Irving pek zeki değildir ama beceriklidir. Eğer yaya olarak kaçarsam ve adamları beni kaybederse, elinde bir kurt adam var demektir."

"Takip için."

"Muhtemelen asıl plan sizi rehin almak ve Karl'ı yardım etmeye zorlamaktı."

"Ama şimdi ben varım ve motivasyon olarak bu da işe yarıyor."

Bir an sessizlik, sonra, "Arkamızdaki minibüse bakın. Bana neyi yanlış yaptığını söyleyebilir misiniz?"

Bir paralı askerin bilgisini kıskançlıkla koruyacağı düşünülebilirdi ama Rhys sonraki on dakikayı ona nasıl fark edileceğini, kaybedileceğini ve kuyruk *olunacağını* öğreterek geçirdi. Hope bunun kısmen oğlunu düşünmekten uzaklaşmak için olduğundan emindi ama öğretmeyi sevdiğini de hissediyordu. Bu yüzden çenesini kapadı ve içine çekti.

Ya da uzakta, daha önce gördüğü büyük kitapçıyı görene kadar öyle yaptı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Colm'un daha önce bulunduğu tıbbi ofislere geri dönün."

"Neden?" diye ihtiyatlı bir şekilde sorması bir an sürdü.

"Kabal ekibiyle ilgilenmek için sessiz bir yere ihtiyacım var."

"Onlarla ilgilenmekten kastınız..."

"Bagajda sakinleştirici silahlarım var."

Rahatlama iç çekişinin çok yüksek olmamasını umuyordu.

Devam etti. "Bunu yapmak için durmakla ilgili sorun şu

ki, mantıklı olarak daha önce gidebileceğim boş bir yere ihtiyacım var.

Kumpanya'ya gidiyorum. Irving seni neden yakaladığımı merak edecektir. Buraya gitmek onun sorusuna cevap olacaktır."

Hope nasıl olduğunu sormak üzereydi. Sonra görüntü yeniden canlandı: Çocuk uçurumdan aşağı koşuyor, yüzü iki büklüm oluyordu... Ürperdi, kaosun verdiği haz, soğuk bir korku yılanının omurgasına doğru süzülmesiyle kısa kesildi.

"İntikam," diye fısıldadı.

Kadının sesindeki ürpertiye fark etmemiş gibiydi. "Doğru. Karl'ı henüz uyandırmadıysa, seni içeri götürdüğümde uyandıracaklar. Onlara neden burada olduğumuzu söyleyecek ve ekip içeri dalecek. Senin ölümün onların çıkarına değil. Benim kaçmama izin verirken seni kurtarmaya çalışacaklar, böylece ava devam edebilecekler."

Araba bir köşeyi dönmek için yavaşladı, büyük mağazanın arkasındaki komplekse doğru ilerliyordu. Bakışlarını ileriye diken Hope araba yavaşlayana kadar bekledi, sonra bir eliyle kapıyı, diğeriyle emniyet kemerini kavradı. Kapı uçarak açıldı, kendini arabanın koltuğuna atarken emniyet kemeri şangırdadı.

Rhys'in kolu Hope'un göğsüne çarptı, onu solar pleksusundan yakaladı ve koltuğuna geri dönmeye zorladı, frenler gıcırdarken nefes nefese kaldı. Araba kaldırıma fırlayıp tekrar aşağı inerken Rhys kapıyı kapatmak için Hope'un üzerine atıldı.

Araba durduğunda Hope onun koluna doğru sarsıldı, öksürüyordu, gözleri sulanmıştı, sanki yeni bir doz göz yaşartıcı gaz yemiş gibiydi. Bir ses çıkardı, şüpheli bir şekilde şuna benzeyen bir ses...

Gülüyordu.

Hope'un nefesi kesildi, ağzı açılıp kapanıyordu ama içeri ya da dışarı hiçbir şey girmiyordu.

"Sığ nefesler." Kolunu geri çekti. "Geri gelecektir. Ve hayır, sana o kadar sert vurduğum için özür dilemeyeceğim. Müttefiklerinizi alt etmeniz gerekiyorsa onlara asla yumuşak davranmayın. *Özellikle de* müttefiklere. Şu anda bile bir şey yapmama dürtüsüyle savaşıyorsun.

onları incitmek için. Buna karşılık verin ve elinizdeki her şeyle onlara vurun."

Adam konuşurken, sakın bir şekilde koltuğunda dönerken, eli direksiyonda, sanki hâlâ seyir halindeymişler ve bir arabayı nasıl takip edeceklerini konuşuyorlarmış gibi ona ders verirken baktı. Kızın parmakları kapıya doğru yöneldiğinde, adam elektronik kilide bastı.

"Ne düşündüğünü biliyorum Hope. Kabal'ı Colm'un ölümünün intikamını almak istediğime inandıracağımı söyledim ve sen de istediğimin tam olarak bu olup olmadığını, bunu seni yolundan saptırmak için söyleyip söylemediğimi merak ediyorsun. Bu kadar ileriye görebilecek tek bir ajanım olduğunu sanmıyorum ve onları her zaman bir hileye karşı tetikte olmaları için *eğittim*. Etkilendim."

Bakmaya devam etti.

"Birinci sınıf hayatta kalma içgüdüleri." Ona doğru eğildi. "Bu iblis kanına sahip olmaktan mı geliyor? Yoksa profesyonel hırsız bir erkek arkadaştan mı?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Her iki şekilde de etkilendim. Asla çok paranoyak olamazsın Hope. Düşmanlara olduğu kadar müttefiklere de sert davranmak derken bunu kastediyordum. Konsey için, Kabal için ya da kendi başına çalışman fark etmez. Müttefiklerinizin size sırt çevirmeyeceğine asla güvenmeyin ve düşmanlarınızın da size yardım edemeyeceğini asla varsaymayın."

Dikiz aynasını kontrol etti. "Güzel. Bizi gördüler. Bir şey olduğu belli olacak, belki de kaçmaya çalıştınız, bu da hikayeyi destekleyecek."

Direksiyonu kaldırımdan uzaklaştırdı, sonra hızlandı. "Bu bir hikâye Hope. Evet, oğlumun ölümünden sorumlu olan kişiden intikam almak istiyorum ama o kişi sen değilsin. Sen bunu durdurmaya çalıştın. Senin yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım. Yani peşinde olduğum kişi sen değilsin."

"Adele."

Tıp merkezinin yakınında yavaşladı ve otoparka

dönmeden önce polis olup olmadığını kontrol etti. "Neala -
annesi-

Adele konusunda beni uyar. Colm iki yaşından beri yoktum. Uzak durdum. Anlaşma böyleydi." Araziyi dolaşırken sessizlik oldu. "Ama Neala irtibatı koparmadı, nasıl olduğunu bana bildirdi. Sonra, geçen yıl, öfkeyle beni aradı. Adele ve Colm'u öpüşürken yakalamış."

"Adele kaç yaşında?"

"Tam olarak Neala'nın demek istediği. Sen anladın. Ben anlamadım. Belki de bir erkek olarak tek düşünebildiğim, onun yaşında on dokuz yaşında biri bana asılırsa cennete gideceğimdi. Neala gibi, sanırım sorunu görüyorsun. On dört yaşında bir çocuğun fantezi kurması sorun değil ama genç bir kadının karşılık vermesi..."

"Bir sorun var."

"Neala'nın söylediği de buydu. Bunun normal olmadığını biliyordum ama kumpanya çok dar görüşlü. Adele'in cinsel bir çıkış için çok fazla seçeneği olmazdı. Belki de on dokuzuna göre olgun değildi. Belki Colm on dört yaşına göre olgundu. Bahaneler uydurdum ve Neala'nın tepkisini bir annenin kıskançlığına bağladım." Bir an durakladı, sonra bir noktaya girdi, frene sertçe basarak onu öne doğru itti, kaburgaları ağrıyordu.

Kapıyı açarken, "Olduğun yerde kal," dedi. "Zaten izliyor olmaları ihtimaline karşı iyi bir gösteri yapmamız gerekiyor."

ROBYN

Sağlık görevlisi gözlerini kontrol ederken Robyn ambulansın bagaj kapağına oturdu. Omzuna bakmamıştı. Bakması gerektiğini bilmiyordu.

Robyn Dedektif Findlay ile bir anlaşma yapmıştı. Adele'i bulacaksa onun yardımına ihtiyacı vardı ve bunu onu bir hastane odasına atarak elde edemezdi. Bu yüzden omzundan bahsetmeyecekti ve o da bunu bilmiyormuş gibi davranacaktı.

Bu hiç hoşuna gitmemişti, mavi-yeşil gözleri buz mavisine dönmüş, kare çenesi daha da kare olmuştu. Ama kadın haklıydı ve belirttiği gibi, bu onun güvenliğiydi, dolayısıyla onun kararıydı. Bu onun da hoşuna gitmemişti, bakışları bir cinayet zanlısı olarak böyle bir hakka sahip olmadığını söylüyordu ama bunu söyleyemeyecek kadar kibardı.

Ona eskiden okuluna gönderdikleri polisleri hatırlattı, onları Memur Dostu'nun gerçekten dost canlısı olduğunun kanıtı olarak gösteriyorlardı. Robyn, Dedektif Findlay'i tanımlamak için kullanacağı kelimenin *dostça* olduğundan pek emin değildi. Sadece... nazikti, ki ona silah çekip kurtadamlar ve iblisler hakkında atıp tuttuktan sonra hak ettiğinden daha fazlasıydı bu.

Robyn etrafına bakınırken Dedektif Findlay ona doğru döndü. Hayır, *ambled* de doğru kelime değildi. Amaçsızlığı ima ediyordu ve Dedektif Findlay bu kadar belirsiz bir şeyi yasaklayan kararlı bir hava taşıyordu. Ama hedefine kilitlenmiş bir boz ayı gibi acele etmiyor, ama küçük yaratıkların yolundan çekileceğini düşünerek yolundan da sapmıyordu.

Memurlardan biri onu durdurmak için koşarak yoluna çıktı. Genç bir subaydı, henüz yirmi yaşındaydı, hevesli bir gülümsemesi, iri gözleri, iri ayakları ve tökezleme eğilimi vardı

Onlar. Dedektif, kendisine çarpmasına kıl payı kalana kadar memuru fark etmemiş gibiydi.

Düşüncelere mi daldın? Yoksa hayaletini dinlemekle mi meşguldü? Robyn'in artık bir imgelem gördüğünü anladığı Hope'un bakışının aynısı onda da vardı. Genç subayı gördüğünde aynı şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Hayaletleri görmek nasıl bir şeydi? Neye benziyorlardı? Ne dediler?

Dedektif Findlay'in iletişim kurduğu hayalet, Hope ve Karl'ı bulmasına yardım eden bir tür ruhani rehber gibi görünüyordu. Dedektif Findlay sadece o ruh yardımcısını mı görüyordu? Yoksa bir hayaletler dünyası mı? Eğer hayaletlerse, bu ölümden sonra yaşam olduğunu mu kanıtlıyordu? Bu, Damon'ın hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğu anlamına mı geliyordu ve eğer öyleyse, Dedektif Findlay -

Robyn bu düşünceyi kovdu. Hope ve Karl kayıptı. Adele Morrissey hâlâ kayıptı. Ölü kocasıyla temas kurmak Robyn'in öncelik listesinin en altında yer alıyordu. Öyle olmalıydı.

Dedektif Findlay memurla konuştuktan sonra Robyn'e doğru ilerledi. "İyi misin?"

Sağlık görevlisi gerekenden çok daha ayrıntılı bir şekilde onun yerine cevap verdi, dedektifin sabırlı baş sallamaları parmak uçlarının bacağına vurmasıyla yalanlandı.

"Eğer iyiye, onu merkeze geri götürmem gerekiyor."

Sağlık görevlisi "Elbette," dedi. "Yapabiliriz -"

"Benal onu içinde benimaraba." O baktı at

Robyn. "Bayan.

Peltier?"

Tek söylediği buydu, geniş yüzü donuktu. Aralarında anlamlı bir bakış geçmedi ama tıkırdayan parmakları ona bir şeyler olduğunu söylüyordu. Şimdiye kadar onu gözaltına almak için bu kadar hevesli olmamıştı.

Robyn bagaj kapağından kaydı. Dedektif Findlay sağlık görevlilerini gönderdi ve memurlara son talimatlarını verdi.

motel misafirlerini ve personelini yokladıktan sonra Robyn'i arabasına götürdü.

Emniyet kemerini bağlarken, "Hope'un yerini tespit ettik," dedi. "Senin motel odandaki adamla birlikte. Şapkalı ve spor ceketli."

"Rhys. O iyi mi?"

"Öyle görünüyor. Kaynağımın söyleyebildiği kadarıyla onunla kendi isteğiyle gidiyor. Takip edeceğiz."

UMUT

Rhys elinde bir silahla Hope'un kapısına geldiğinde, Hope çok ikna edici bir direniş gösterisi yaptı. Ve Rhys ona müttefikine göz açtırmama konusunda bir ders daha verdi, kolunu tekrar kırılma noktasına kadar sıktı ve onu binanın içine girmeye zorladı, silahın sakinleştirici dartlarla dolu olduğunu ve onun için ikinci bir tane daha olduğunu gösterdi.

Bunu ona arabadayken de söyleyebilirdi ama gerçek panik duygusunun rolüne zarar vermediğini tahmin ediyordu.

Merdiven boşluğunda toplandıklarında, "Bacaklarına nişan alın," dedi. "Vücut zırhı giydiklerini varsayıyorum. Irving'in içeri gireceğini sanmıyorum ama adamları dışarı çıkmakta yavaş davranırsa takip edebilir. Onu görürseniz bayıltın. Sonra da bunu kullanın."

Ona anahtarlık gibi görünen bir mezura uzattı. Kadın ona bakarken, adam halkayı tuttu ve ince bir tel çıkardı.

"Hiç kimseyi boğazladın mı?"

Bakışlarını onun yüzüne çevirdi.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

"Dedin ki - " Sakinleştirici silahına baktı. "Bu takım için.

Irving'i öldürmek zorundayız." Ses tonu

Hope'un kendini saf bir gazetecilik öğrencisi gibi hissetmesine neden oldu, iyi bir haber yapmak için el altından bir şeyler yapması gerekebileceğini duyunca şok oldu.

"Eğer Irving yaşarsa, peşimizden gelecektir. Hepimizin." Sanki kız sandığı kadar zeki değilmiş gibi telaffuz etti. "Adele'i - ve onun işe alınmasının zaferini - kendisi için istedi. Ekibi sadece emirleri uyguluyor. Ayrıntıları kimseye vermeyecektir. Yani o ölürse, proje de ölür... ve onu mahvedenlerden intikamını alır."

"Ama konsey - A Nast - Hayatım acil bir tehlike altında olmadığı sürece - "

" - Konsey cinayete göz yummaz. Takdire şayan ve adil... ve konseyin doğaüstü dünyanın ihtiyaç duyduğu kadar etkili bir organ olmamasının ve asla olamamasının nedenlerinden biri. Ama şimdi politik nutuklar atmanın zamanı değil. Eğer Irving'in yaşamasına izin verirsiniz, size aynı merhameti göstermeyecektir."

Kız tereddüt edince Rhys, "Karl olsa ne yapardı?" diye sordu.

Hiç şüphe yoktu. Gilchrist'e yaptığı gibi tehdidi ortadan kaldıracaktı ve bu onun için doğru bir karar olacaktı. Ama Karl onun kendisi olmadığını ve olmaya çalışmaması gerektiğini söyleyen ilk kişi olacaktı.

"Bunu çözmeni bekleyecek zamanım yok Hope. Kendinin ve Karl'ın güvenliğini korumak ya da konseydeki işini korumak. Sen karar ver."

Son talimatları verdi ve gitti.

Birinci adım: Siviller için mekanı araştırın. Rhys tam olarak bu kelimeleri kullanmadı. Bir paralı asker için gerekli olan sertlikten ciddi biçimde yoksundu. Yine de Hope'un kaburgalarındaki ağrı, ısırığının havlamasından daha kötü olduğu konusunda ısrar ediyordu. Eğer kendi tavrı biraz ciddiyetten yoksun görünüyorsa, bu kasıtlıydı. Düşüncelerinin, onu Kabal'la savaşıyor bir komando olmaktan çıkarıp titreyen bir titremeye dönüştürecek bir alana sapmasını engelliyordu.

Robyn'i, Karl'ı, Irving Nast'ı ve onu bulursa ne yapacağını düşünemiyordu. Rhys seçimi çok basit göstermişti. Ölümcül bir tehdide son vermek ya da işini korumak... Sanki konseydeki işi McDonald's'ta yarı zamanlı bir işmiş gibi. Ama Hope'un hayatı ve konseydeki işi iç içe geçmişti. Bu iş onun kaos açlığını vicdanının kabul edebileceği bir şekilde doyuruyordu. Peki ya geçen yıl bu açlık arttıkça konsey çalışmaları giderek daha az etkili olduysa? Bunu şimdi düşünemezdi.

Hope, Irving Nast'ı bulmaması için dua etti. Eğer bulursa, Karl'ın doğru kararı vermesine yardım etmesi için

dua etti.

seçim.

Rhys, Colm'un ölümünü 911'i isimsiz arayarak bildirdiğini söyledi, böylece yarın sabah çalışanlar ona çelme takana kadar oğlu yerde yatmayacaktı. Yine de polis gelmeden önce herhangi bir polis varlığı yoktu.

Otopark boştu, bu da binanın da boş olduğunu gösteriyordu. Kesin kanıt sayılmazdı ama kontrol edecek zamanları yoktu. Yerlerini alıp daha kapsamlı bir tarama yapacak *olan* Kabal ekibini beklemeleri gerekiyordu. İşte o zaman, aramak için ayrıldıklarında onları indireceklerdi.

Hope, alçak bir kaos sesi ona Kabal ekibinin binaya girdiğini söylemeden önce hızla bir katı gözden geçirmeyi başardı. Saklanacak bir yer bulmak için acele etti. Bir kliniğin bekleme odasının önünden geçerken koridorda ayak sesleri duyuldu, kadınsı ayakkabıların hızlı *tıkırtıları*. Kesinlikle SWAT ekibi değildi.

Odaya hızla geri döndü. Çok hızlı. Ayağı bir sandalye ayağına takıldı, metal sert zeminde yankılandı. Kıpırdamadan durdu, silahını kaldırdı. Ayak sesleri kontrolsüzce devam ediyordu. Omzunun üzerinden baktı. Dört sandalye ve bir kapıdan oluşan küçük bir odadaydı. Kapıya doğru geri çekildi ve tokmağı çevirdi. Kilitliydi.

Kapının önünden bir kadın geçti, sırtı Hope'a dönük, diğer tarafa doğru ilerliyordu. Bir kucak dolusu dosya klasörü taşıyan, belli ki pazar günü fazla mesai yapmış olan kadın tişört, kot pantolon ve topuklu ayakkabı giymişti; kısa saçları diken diken olmuş, halka küpeleri sallanırken kafası kulaklıktan gelen ritme uyuyordu.

Bir odaya girdiğinde adımları yavaşladı ve gıcırdadı. Bir gıcırtı daha, bu sefer bir sandalye. Masanın zerine düşen dosyaların çıkardığı vınlama. nc bir gıcırtı, sandalye içeri çekiliyor.

Hope köşeden sessizce ilerledi. Klasörleri yığınlar halinde karıştıran kadının sırtını artık sadece ofis kapısından görebiliyordu.

Hope onun müziğini duyabiliyordu, heavy metalin bozuk gümbür gümbür feryatlarını. Koridorda bir çatışma çıkabilirdi ve Hope onun bunu fark edeceğinden şüpheliydi. Bu işi burada bırakmak cazip gelse de güvenli değildi. Ne onlar için, ne de kadın için.

Sakinleştirici silahı kadının omzuna doğrultarak kendini konumlandırdı. Sonra durdu. Bunun sakınleştirici dolu olduğundan neden bu kadar emindi?

Rhys paranoyasının nereden geldiğini sormuştu. Belki bir kısmı şeytandan, bir kısmı Karl'dan, ama çoğu o en yüce öğretmenden geliyordu: deneyim.

Sosyete hayatının aldatmacaları ve yalanları yüzeyseldi, "Oh, ne kadar muhteşem görünüyorsun. Balonun en güzel kızısın ve senin adına çok sevindim" demek gibi yüzeyseldi, oysa asıl söylemek istediğiniz "Bu elbise seni ucuz bir fahişe gibi gösteriyor ve eğer bir daha beni kendi partimde görürsen, ciğerini kaşıkla oyar ve ezme olarak servis ederim" demektir. Elbette, toplum dünyasında kimsenin ciğeri gerçek bir tehlike altında değildi. Peki ya doğaüstü dünyada? Buna karşı bahse girmeyin.

Hope'a yalan söylenmiş, kandırılmış, ihanete uğramış, sonra yine yalan söylenmiş, kandırılmış ve ihanete uğramıştı. Ve insanoğlunun doğuştan gelen iyiliğine ne kadar inanırsa inansın, sonunda kışındaki "tekmele beni" etiketini fark etmiş, yırtıp atmış ve kimsenin onun yerine geçmesine izin vermeyeceğine yemin etmişti.

Dedektif Findlay ve Rhys hakkında yanlış sonuçlara vararak paranoyaya kapılmış olabilirdi. Ve bu silahın içinde ne olduğunu sorgularken yanılıyor olabilirdi. Ama emin olana kadar bir görgü tanığını vurmayacaktı. Rhys konseyin öldürme konusunda ne kadar hassas olduğunu biliyordu. Neden ona zehirli oklar verip bunun sadece bir sakınleştirici olduğunu söylemiyordu? Ateş edecek, yoluna devam edecek ve asla akıllanmayacaktı.

Seçimler. Herkes bunları yapmak zorundaydı. Bazıları diğerklerinden daha çirkindi.

Koridorda ayak sesleri duyduğunda -ağır botlu olanlar- çözümünü gördü. Bekleme odasına çekildi, ayak sesleriyle arasındaki mesafeyi ölçtü. Yaklaştıklarında üçe kadar saydı, dışarı çıktı ve ateş etti.

Hope iki el ateş etti - ilki tahmin, ikincisi nişan alarak. İkisi de adamın bacaklarına isabet etti. Adam aptalca gözlerini kırpıştırarak ona baktı, sonra yere yığıldı.

Ofisteki sandalye gıcırdadı. Hope kendini duvara yasladı ve dinledi. Bir gıcırtı daha. Şarkı arasında adamı düşürmek tam ona göre bir şanstı.

"Alo?"

Temkinli selamlaşmaya hiçbir topuk tıkırtısı eşlik etmedi ve Hope masasının yanında duran kadını hayal etti. Duvar boyunca ilerledi ve Cabal'ın adamının yanına çöktü. Bir eliyle nabzını kontrol ederken diğerk eliyle silahını ofis kapısına doğrulttu.

Geçici bir tıklama. Sonra bir tane daha.

Adamın nabzı sanki ikinci sakinleştirici ok fazla gelmiş gibi zayıf atıyordu. Bir süre baygın kalacaktı ama iyileşecekti.

"Alo?"

Üç tıklama. Bir gölge ofis kapısını kararttı. Kadının eli kapının üzerinde belirdi. Başının gölgesi göz atmak için öne doğru hareket etti.

"Hey!" diye seslendi Hope.

Kadın irkilerek geri sıçradı, elleri havaya kalktı, kolları ortaya ıktı. Hope'un oku bileğinin arkasına isabet etti. Hope, kadın onu görmeden en yakın kapıdan içeri daldı. Birkaç saniye geçti, sonra kadının vücudunun yere çarpma sesi duyuldu.

Hope tam dışarı adımını atıyordu ki, botların çıkardığı ses onu geri kaçmaya zorladı. Merdiven boşluğundan kısık sesler geliyordu.

Sonra, "Onu çatıya çıkaracak."

Karl'ın sesi sarhoş gibi bulanıktı... Karl'ı hiç sarhoş görmemişti. Sesini duymanın verdiği rahatlama iki saniye sürmüştü ki, koridorda yayılmış olan öncü muhafızı gördü ve sahanlığa yaklaşan adımları duydu.

Kadına doğru koştu. Hızlı bir nabız kontrolü yaptıktan sonra onu ofise geri itti ve kapıyı kapattı. Gardiyanın bacaklarından birini tutup kaldırdı. Silahı yere düştü. Kadın dondu kaldı. Ayak sesleri devam etti, aynı telaşsız serseri.

Ayak sesleri neyse ki sahanlığı geçip yukarı doğru devam etmeden önce muhafızı altı santim sürüklemeyi zar zor başardı. Silahını kapıp ofise koydu, sonra da muhafızı içeri çekti.

Ayak sesleri merdivenlerden aşağı indiğinde koridora geri dönmüştü - elinde kendi silahı vardı.

"Onu yukarı götürün. Ben Rogers'ı alacağım."

Irving Nast. Nefesi boğazında düğümlendi.

"Efendim?" dedi ekipten biri.

Onu geri ara. Rogers'ı bulacağını söyle. Lütfen, lütfen -

"Üçüncü katta keşif yapıyordu," diye devam etti adam.

Irving ona teşekkür etti ve ayak sesleri devam etti. Hope baygın ekip üyesiyle birlikte ofise girdi. Kendi kapısını kapatmaya fırsat bulamadan merdiven boşluğunun kapısı gıcırdayarak açıldı. Topuğu korumanın koluna çarptı. Dikkatle üzerine bastı ve gölgelerin arasına çekildi.

Elbette faydasızdı. Nast kayıp muhafızı arıyordu. Cesedi açık kapıdan görecekti. Işığı açacaktı ve sonra.

Sonra ne olacak?

Seçme şansı var mıydı?

Kalbi, Irving'in hızlı ve kararlı adımlarına ayak uydurarak kaburgalarını dövüyordu.

Bayıltıcı tabancayı kavradı. Hava akımına kapılan bir saç teli yanağını gıdıkladı. İleri geri gıdıklandı, geri ve

her santim derisini ürpertiyor, her kasını bir gitar akort aleti gibi geriyor, sinirlerini daha da sıkılaştırıyordu.

Açık kapıdan önce Irving Nast'ın gölgesi geçti. Gözlerini dikmiş, çalışanının kendisine geleceğinden emin bir şekilde yanından geçip gitti.

Hope onu izledi, bakışları kürek kemiğine sabitlenmişti, silahı kolunun üst kısmına doğrultmuştu. Mükemmel bir atış. Sadece tetiği çek.

Hazır değildi. Nefes almak, bir karar vermek, o lanet olası gıdıklayıcı saçı çekip çıkarmak için biraz zaman ayırırken, onun geçip gitmesine izin ver-

Ateş etti.

Geri tepmeye hazırlıksız olan Hope geriye savruldu ve bir an için vurulduğunu sandı. Tetiği çektiğini ancak Nast sendeleyince fark etti.

Adam düşerken kadın öyle bir ürperdi ki neredeyse silahı düşürecek. Bu kaos mutluluğu değil, rahatlamaydı, o kadar tatlıydı ki kaos kadar iyi hissettiriyordu.

Tetiği çekerek rotasını belirlemişti. Onu vurmuştu, bu yüzden şimdi onu takip etmek zorundaydı, onu öldürmek zorundaydı, sanki "yanlışıyla" o tetiği çekerek, geri kalanı için sorumluluktan kurtulmuştu. Kendi istediği seçimi yapmak zorundaydı: Konsey yerine onların güvenliği.

Kendini ve Karl'ı korumak için Irving Nast ölmek zorundaydı. Konuşan iblis değildi. Kendisiydi, çünkü kendisi ve iblis hakkındaki tüm bu konuşmalar, kalbinde saçmalık olduğunu bildiği yapay bir ayırımdı. Hope ve iblis diye bir şey yoktu. Sadece Hope vardı ve o da Irving Nast tehdidinin ortadan kaldırılmasını istiyordu.

Sonra, boğma telini çekip çıkardığında, telin fermuarı sessizliği yararak geçerken, ne yapmak üzere olduğunu anladı.

Rhys, Irving'i öldürme konusundaki isteksizliği için konseyi suçladı, bu da onun Expisco iblislerini de kurtadamlar kadar yüzeysel anladığını kanıtlıyordu. Bunun yasalarla hiçbir ilgisi yoktu. Vicdandan da öte bir şeydi.

Hope bir can almanın yanlış olduğunu biliyordu. Bunu Karl'ın asla hissedemeyeceği kadar derinden hissediyordu. Eğer ona öldürmeleri gerektiğinde bunu neden onlar için yaptığını sorsaydı, bunu bir bahane olarak kullanırdı: çünkü o umursamıyordu ama Hope umursuyordu. Gerçek şu ki, ikisinin de bildiği gibi, bir can almak iblisin ondan esirgediği tek deneyimdi. Ölüm iblisin en saf zevkiydi. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir mutluluk. Eğer o canı *alırsa*, yeni bir mutluluk bulacak mıydı? Eğer öyleyse, bununla yaşayabilir miydi?

Ölümün tadını çıkarmak Hope'un palyatif bakım koşullarında dolaşmasına ya da kaza mahallerine koşmasına neden olmadı. Bağımlılığı tesadüflerle besleniyordu - bulduğu yerde rızkını alıyor ve asla dışarıda aramıyordu.

Ve yine de...

Hope'un sınırlarını bulma çabası burada sona erdi. Burada uçurumdan aşağıya baktı ve hayatının geri kalanının baştan çıkarma ve kendinden nefret etme ateşi tarafından tüketildiğini gördü.

Irving'in yanına çömeldi, ellerinin arasına ip gerilmişti. Bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Bedeli ne olursa olsun. Öldürmek ya da öldürülmek.

Teli adamın boğazına bastırdı. Derisi tel boyunca beyazlaştı. O yarığın kanla dolduğunu hayal etti. Son saniyede nefes borusu kesilmiş, hayat kanı dışarı pompalanırken, nefes nefese kalmış bir halde uyanacak ve onu orada oturmuş, sabırla ölmesini beklerken mi görecekti?

Safrası yükseldi. Yutkundu, bağırsaklarına kadar yanarak çukurun fokurdamasına katkıda bulundu.

Bunu yapamazdı. Yapamazdı. Bu şekilde olmaz. Neden bir garrote? Neden bir silah ya da zehirli bir şırınga değil?

İsteddiği *bu* muydu? Birini öldürmek için temiz ve sessiz bir yol mu?

Hayır, eğer öldürmesi gerekiyorsa, bu şekilde olmalıydı, dağınık, çiğ ve inkâr edilemez.

Teli aşağı doğru itti. Tek bir noktadan kan aktı, sonra da tel boyunca sızdı.

Çabuk olsun. Çabuk olursa uyanmaz -

Evet! Eğer uyanmasaydı, kaos olmazdı.

Hope silahı aldı, Irving'e ikinci kez sakinleştirici vermeye hazırdı. Bayıldığından emin olduktan sonra -

Midesi yeniden kazındı ve yeni bir safra dalgası getirdi. Ter gözüne battı; titreyen eliyle terini geri çekti.

Yapamadı, yapamadı, *yapamadı*. Yapmak zorundaydı. Mecburdu. *Mecburdu*.

Merdiven boşluğundan gelen bir gümbürtü Hope'un ayağa fırlamasına neden oldu. Bir gümbürtü, sonra bir başkası, merdivenlerden yuvarlanan bir bedenin hızlı *çarpma sesi*. Bir bağırış, bir kükremeye karşılık buldu.

Başka bir kaza. Başka bir *çarpma*. Bir görüntü parladı. Karl kendisini esir alanlara saldırmış, onları merdiven boşluğunun duvarlarına doğru uçurmuş ve aşağı yuvarlamıştı. Hope silahı ve teli kaptı, koridordan aşağı uçarken iplik tekrar kılıfına girdi.

Ona yardıma gittiğini söyleyebilirdi ama gitmediğini biliyordu. Koşuyordu, koşabildiği kadar hızlı koşuyordu. Irving Nast'tan Karl'a, sorundan çözüme koşuyordu. Ayaklarının her vuruşu kalbine bir utanç hançeri saplıyordu. Ama koşmaya devam etti.

Hope önce bir muhafızın, sonra da ikincisinin cesedinin üzerinde bağırdı. İlki baygındı. Ya ikincisi? Kontrol etmek için duraklamadı.

Hava artık kaosla zonkluyordu. Her pompa, korkaklığının utancını hafızasının derinliklerine itti, gitti ama unutulmadı.

Çatıya tırmanırken, o kaos zonklaması en zayıf ses gibiydi.

Uzak bir kalbin atışı, her adımda daha da güçlenen nabız, kaos onu içine çekiyordu.

"Nerede o?" Karl hırladı. "İndirin onu!" diye bağırdı biri. "Oh, niyetim o."

Hope kapıyı fırlatıp açtı. Karl çatının kenarında duruyordu, bir eli Rhys'in boğazındaydı ve onu kenarda tutuyordu. İki silahlı SWAT ekibi üyesi silahlarını Karl'a doğrultmuştu.

Rhys orada asılı kaldı, kımıldamadan. Bilinci tamamen yerindeydi, sadece çok ama çok hareketsiz duruyordu.

"Karl? Ben iyiyim."

Döndü. Kabal ekibi hâlâ emir yağdırıyordu. Ama o onları duymazdan geldi. Bakışları Hope'un üzerinde bir aşağı bir yukarı geziniyor, sanki Hope yaralanırsa Rhys'i düşürme tehdidini tekrar düşünmeyecekmiş gibi onu değerlendiriyordu.

Cabal'ın adamları -iyi askerler gibi- ona sadece kısa bir bakış attılar, silah olup olmadığını kontrol ettiler ve sonra onu görmezden geldiler. Gözlerini kaçırdıklarında Karl'a Rhys'le birlikte geldiğini, Rhys'in ona zarar vermeyi planlamadığını söyleyen bir mesaj mırıldandı ve pandomim yaptı.

Mesajı aldığından emin olamadan arkasını döndü.

"Yani planın başarısız oldu, öyle mi?" diye hırladı Rhys'e. "Hope sandığından daha zekiydi. Seni atlattı ve kaçtı. Ona bir şans daha vermemi bekleme benden. Ben tehditlerle böyle başa çıkmam."

Rhys'in gözleri doldu, Hope ileri atılıp Karl'a durması için bağırırken boğuk bir "bekle!" sesi yükseldi. Karl döndü... ve Rhys'i en yakındaki muhafıza fırlatırken o da diğerine hamle yaptı.

Rhys ilk muhafıza vurarak onu çakıl ve toz yağmuruna tuttu. Karl ikincisini uçurdu. Hope, Rhys'in kapının yanına bıraktığı silahına koştu. Dartlarla dolu olduğundan emin olduktan sonra iki Cabal adamını da vurdu. Kulağa geldiği kadar kolay değildi ama başardı... bir kez ıskaladıktan ve Karl'ın pantolonunun paçasına ikinci bir dart yerleştirdikten sonra.

Daha sonra, yırtık bir Kabal SWAT üniforması parçasını Karl'ın yeni yarılmış dudağına tutarken, "Bir dahaki sefere sahte bir plan yaptığında beni uyar" dedi.

"Eğer yapsaydım, tepkiniz bu kadar gerçekçi olmazdı."

Rhys ikinci muhafızı çatıdaki kulübenin arkasına sürükleyerek geri döndü. "Ben de bir uyarıya minnettar olurum ama füze olarak kullanılmamaya razıyım."

Karl omuz silkti, böyle bir söz vermedi.

* * * *

Karl ve Rhys merdivenlerdeki adamları kaldırdılar - ikisi de baygındı ve öyle kaldıklarından emin olmak için ikinci bir iğne yaptılar. Sonra Hope onlara üçüncü kattaki kadın ve nöbetçiden bahsetti ve "Irving nöbetçiyi aramak için aşağı indi," dedi.

"Ve?" Rhys sordu.

"Onu sakinleştirdim."

"Ve?"

Karl'ın kafası döndü. "Senden ne yapmanı istedi?"

Hope onun koluna dokundu. "Ben yapmadım. Rhys, Irving'in peşimizden geleceğini söyledi ve haklı da, ama o sırada seni duydum, ben de onu bıraktım."

"Güzel. Siz ikiniz daha fazla muhafız olup olmadığını kontrol edin. Ben Irving'e göz kulak olurum."

"Yapabilirim. Yapmalıyım."

"Hayır, yapmamalısın. Ve yapmayacaksın da."

Her zamanki gibi onun için bu işi halletmeye gitti.

FINN

Finn nankörlük etmekten nefret ederdi. Ama başka doğaüstü güçleri olan insanlar varsa, ısınlanma gibi daha kullanışlı bir güçle kutsanmış olmayı dilemekten kendini alamıyordu. Toplu taşıma araçlarına güvenmek zorunda olan hayalet bir ortağa sahip olmak oldukça sıradan görünüyordu. Ve bu şartlar altında oldukça sinir bozucuydu.

Damon'ı Adams ve Robyn'in Rhys adını verdiği adamla birlikte önden göndermişti. Ama Finn arabayı trafikte kaybedince Damon kaçmak zorunda kalmış, sonra da Finn'i en son gördüğü yere kadar otostop çekip onu bulmuş ve Adams'ın hangi yöne gittiğini söylemişti. Şimdi arabayı aramak için bölgeyi taramak zorunda kalmışlardı.

Ya da Finn, o ve Robyn'in aradıklarını söylemeliydi. Damon karısına yaklaştığında, çıplak bir süper modelin yanındaki on iki yaşındaki bir çocuk kadar işe yaramazdı. Arka koltukta karısının yanında öylece oturuyor, bakıyor, kıpırdanıyor, sebepsiz yere sinirleniyor, görebiliyor ama dokunamıyordu.

"Omzunu kontrol ettirdin mi?" Damon koltuğun kenarına kaydı ve eğildi.

"Yapamadım. Yine de iyi görünüyor."

"Bobby'nin bilinci yerinde olduğu sürece iyi olduğunu söyleyeceği konusunda seni uyarmadım mı? Bir doktora görünmesi gerekiyor."

"İşimiz biter bitmez o da yapacak. Bu onun kararı." Finn

Damon'la ilk konuşmaya başladığında Robyn başını kaldırıp sertçe bakıyor, Finn'in kendisiyle konuşmadığını anlayacak kadar dinliyor, sonra başını sallayıp dikkatini tekrar pencereye veriyordu. Birkaç konuşmadan sonra Finn'in Damon'la konuşurken kullandığı ses tonuna alışmış ve başını kaldırıp bakmayı bırakmıştı. Hızlı öğrenen biri.

Hızlı bir adaptör de.

Hayatını hayaletlerle konuşan insanların etrafında

geçirmiş. "İyi görünüyor, sence de öyle değil mi?"
Damon sordu.

Finn dikiz aynasından Robyn'e baktı. Gerçekten de iyi görünüyordu. Ama homurdanmak en güvenli cevap gibi görünüyordu.

"Ayaklarının üzerinde durmaya başlamış gibi görünüyor," dedi Damon. Finn de buna katılabilirdi. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Robyn, Damon'ın ölümünden önce ya da sonra olduğu gibiydi ama yanındaki kadın -pencereden dışarıyı dikkatle izliyor, ara sıra durup onu soru yağmuruna tutuyordu- Robyn'in beklediği şok geçirmiş dul kadından çok uzaktı.

"Bekle," dedi Robyn.

Finn frene bastı.

Öne doğru sarsıldı, sonra kucak kemerini ayarlarken acı dolu bir gülümseme verdi. "Bunun 'Dur!' diye bağırmaktan daha az endişe verici olacağını düşündüm. Ben de tam bu bölgeyi tanıdığımı söyleyecektim. İleride size bahsettiğim kitapçı var, çocuğu ilk gördüğümüz yer."

"Rhys'in oğlu."

"Neden Hope'u getirsin ki?" Çenesi yukarı kalktı. "Oğlu atladığında Hope çatıdaydı. Onu ikna etmeye çalışıyordu."

"Ama Rhys orada değildi."

"O bir kahin, hatırladın mı?"

Finn'in bağlantıyı kurması biraz zaman aldı. Görünüşe göre bazı insanlar bu şeye diğerlerinden daha yavaş adapte oluyordu. "Bu, insanların imgelemine gördüğü anlamına geliyor. Şimdiki zamanda. Yani Hope'u görmüş olabilir."

"O yaptı. Motelde de aynı şeyi söyledi. Eğer atladığı için onu suçluyorsa ve şimdi onu oraya geri götürüyorsa..."

"Beni

yönlendir."

O da

yönlendirdi.

Robyn Finn'i bir tıbbi ofis binasına götürdü. Otoparkta üç araç vardı. Biri takip ettikleri arabaydı. Ayrıca bir minibüs ve Finn'in daha önce gördüğünü sandığı bir araba da vardı.

"Marten'i bindirdikleri minibüs bu mu?" diye sordu Damon'a.

"Uh..." Damon daha iyi görebilmek için ön koltuğa geçti.
"Kahretsin. Evet, öyle."

Otoparkın uzak ucuna park etti. "Yaklaş ve bir bak."

Damon gittiğinde Finn telsiz alıcısını aldı. "Ne yapıyorsun?" Robyn söyledi. "Bu onların arabası.
Binanın içindeler."

"Biliyorum. Destek çağırıyorum."

"Ne?" Koltuğun kenarına doğru fırladı.

"Arkadaşınız Karl'ın içinde olduğu minibüsün bu olduğunu doğruladım. Bu da muhtemelen iki ayrı ve düşman tarafın olduğu potansiyel bir çifte rehine durumumuz olduğu anlamına geliyor. Oraya tek başıma gidemem."

"Tamam." Kapının kolunu tuttu ve kırdı. "Aç şunu."

"Sakin ol."

Sözcükler Finn'in ağzından çıktığı anda yanlış olduklarını anlamıştı. Şimdi bakışlarını ona çevirmişti, gözleri parlıyordu.

"Sakinim, Dedektif Findlay. Arkadaşımın hayatı tehlikedeyken kışınızın üstüne oturacağınızı bilecek kadar sakinim ve benim de aynı şeyi yapmayacağımı bilecek kadar sakinim. Şimdi aç şu kapıyı."

"Desteğe ihtiyacım var. Standart - "

" - çalışma prosedürü." Kelimeleri evirip çevirerek bir kova aşağılamayı ortaya çıkardı. "Güzel. Bir nokta dışında prosedüre uyuyorsun. Bu kapıyı kilitlemeyi unuttun ve ben kaçtım."

"Benimle ne kadar uzun süre kavga edersen, bu aramayı yapmak da o kadar uzun sürecek." Yine pişmanlık sözcüklere sinmişti. Söylenecek son derece mantıklı bir şeydi ama kulağa son derece küçümseyici geliyordu, tıpkı sinirlenen bir çocuğa öğretmeninin "uslu durduğun zaman sınıfa tekrar katılabilirsin" diyerek onu bir köşeye oturtması gibi.

Robyn koltuğunda geriye doğru kaydı. Kollarını kavuşturmaya başladı, sonra daha iyi düşündü ve yanlarına düşmelerine izin verdi.

Finn tereddüt edip onu izlediğinde, "Aramanızı yapın, Dedektif," dedi.

Damon yolcu koltuğuna atlayarak Finn'in sıçramasına neden oldu. "Koy 'er içinde ters ve kabuğu lastik," Damon. dedi.

"Çıkmak üzereler." Finn otoparktan geri çekildi.

Robyn tekrar ileri atıldı. "Ne halt ediyorsun sen? Hâlâ içerideler."

"Vay canına Finn," dedi Damon. "Konuş onunla."

Finn beklemek ve izlemek için bir yer bulduğunda hızlıca açıkladı.

"*Kim* dışarı çıkıyor?" Robyn talep etti.

"Hope, Karl ve şu adam," dedi Damon ve Finn de onu aktardı.

Damon. tırmandı içine ve arka koltukta. "Ne oldu? sen yap ona?"

"Hiçbir şey."

"Bir şey yaptın. Çok kızgın."

"Adams ve Marsten rehine olarak mı geliyorlar?" diye sordu.

"Konuyu değiştir, ha? Hayır. Kendi istekleriyle onunla birlikte görünüyordı. Bence burada durmak SWAT elemanları için bir tuzaktı. Karl'ı kurtardılar ve onu kaçıranları etkisiz hale getirdiler."

"Engelli mi?"

"Bayıltıldı. Sakinleştirici silahlar." Damon'ın dikkati tekrar karısını değerlendirmeye yöneldi. Her şey normaldi ama Finn, Damon'ın biraz fazla hızlı döndüğünü anlayacak kadar uzun süredir onunla birlikteydi.

"Başka ne var?" Finn sordu.

"SWAT üniforması giymiş beş adam saydım, hepsi şu anda baygın. Bir de takım elbise var. Ve bir kadın. Sanırım bir görgü tanığı ama durumu iyi."

"Başka ne buldun demek istedim? Bana söylemediğin ne var?"

"Hmm?" Yukarı baktı. "İşte bu kadar. Ben sadece... hala işlem yapıyorum, sanırım. Sakinleştirici silahlar. Bu gerçekten biraz

garip şeyler oluyor, Finn... oh, işte oradalar."

Finn ağaçların arasından üçlünün arabaya doğru gidişini izledi.

"Robyn?"

"Hmm?" Kibar ama soğuk. Küçük bir kin ona göre olmayabilirdi ama Finn onun ses tonundan müttefiklikten düşmanlığa kaydığını anladı. Ya da en azından engele.

"Şu adam." İşaret etti. "Rhys mi o?"

Koltuğu boyunca pencereye doğru ilerledi.

"Evet." "Da - Uh, David?"

"İyi kurtarış," dedi Damon, tekrar kaymaması için onu uyaran bir bakışla.

"Onlarla git," dedi Finn. "Bu sefer beni kaybederseniz, devam edin. Son varış noktalarını öğrenin, sonra burada buluşun."

UMUT

Kabal'ın kuyruğundan kurtulduktan ve Karl özgür kaldıktan sonra Rhys anlaşılan ortaklıklarının sona erdiğini düşündü. Hope ve Karl'a Adele'e göz kulak olacağına ve Robyn'in adını temize çıkarmanın bir yolunu bulacağına dair güvence verdi. Hope ona güvencelerini nereye sokabileceğini söyledi - Adele'i alana kadar onu terk etmeyecekti.

Biraz pazarlık yapmak gerekti ama sonunda Adele'in konsey tarafından yargılanmasını kabul etti, yeter ki Hope ve Karl onun kumpanya ziyaretinde korumalık yapsınlar.

Muayenehaneden çıktıklarında Karl direksiyonda, Rhys yolcu koltuğunda, Hope da arkadaydı.

Yolda Rhys sonunda onlara kumpanyadan bahsetmeye karar verdi. Belki de bunun Karl'ın Mulholland Drive'da kenara çekip daha ileri gitmeden önce her şeyi öğrenmek istemesiyle bir ilgisi vardı, uçurumun kenarı daha önceki tehdidinin dile getirilmemiş bir yankısıydı.

"Kumpania," dedi Rhys. "Bu bir Çingene ismi." "Çingene mi?" Hope sordu.

"Doğru. İlk üyeler muhtemelen öyleydi ve şu anki bulibasha Niko da doğrudan onun soyundan geldiğini iddia ediyor."

"Bulibasha?"

"Lider. Yine Romanyalı. Kumpanya'nın Eski Dünya'da başladığı ve pogromlardan kaçarak Yeni Dünya'ya geldiği söylenir. Kumpanya mitolojisini sever. İyi bir hikaye olduğu sürece ne kadar doğru olduğu kimsenin umurunda değildir."

"Kumpanya'daki herkes durugörü sahibi mi?"

Karl'a bir sonraki sırayı alması için talimat verdi. "Güçlerini ortaya koyan tam bir durugörü. Kumpanya iki açık ve birbiriyle bağlantılı amaç için yaratılmıştır

kan bağı ve gücün korunması. Gücün korunması, eğitim yoluyla güçlendirilmesini ve delilik lanetinden kaçınılmasını içerir."

"Bunu yapabilirler mi?"

Kasketini çıkardı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Çoğu kişi için işe yarayan o zor mutlu ortamı buldular. Peki ya işe yaramazsa? Kumpanya temel ilkelerinden sapmaya izin vermez."

"Sence delirme belirtileri gösteren herkesi öldürüyorlar mıdır?"

"Kumpanya kendisini durugörü yaşamını idealize eden bir topluluk olarak sunar. Ancak bir komünden çok bir tarikatla ortak yönleri var; katı telkinler, üyelerinin hareketleri üzerinde ciddi kısıtlamalar ve topluluğu korumak için öldürme isteği gibi. İşte bu yüzden Adele polisleri öldürmekten çekinmiyor. Kumpanya tarzı bu. Her ne pahasına olursa olsun kendini korumak." Şapkasını koltuğun üzerine koydu. "Bu onun yaptıklarını mazur göstermez. Kumpanya katillerden oluşan bir tarikat değil. Onun durumunda, bu sadece hafifletici bir faktör, dikkate alınması gereken bir şey."

"Konsey de öyle yapacak."

Adam başını salladı ve sustu. İhtiyacı olan tek bilgi buydu ve tahminine göre aldıkları tek şey de buydu. Ama bir süre sonra devam etti.

"Kumpanya'nın ikinci kaygısı soyun korunmasıdır. Tüm kumpanya çocuklarının tamamen durugörü sahibi iki ebeveyni vardır. Ancak bu akraba evliliği genetik sorunlara yol açıyor, bu yüzden soylarına düzenli olarak dışarıdan durugörü sahibi kişiler - durjardo - ekliyorlar. İşte ben de burada devreye girdim."

Yol daraldığı için Karl yavaşlamıştı. Rhys devam etmesi için el salladı.

"Liseden hemen sonra donanmaya katıldım," diye devam etti Rhys. "Çocukken izciliğe, Deniz Harp Okulu'na, Genç Yedekler'e katılırdım. Büyüyünce Navy SEAL olmak, ülkemi korumak için durugörü yeteneğimi kullanmak gibi bir hayalim vardı. Bu

işe yaramadı. Colm'un annesi Neala ile o zaman tanıştım. Yıllar sonra anladığım kadarıyla bu bir tesadüf değildi. Kumpanya'nın uygun adayları bulma yöntemleri vardır. Ben seçilmek için olgunlaşmıştım. Öfkeli ve kaybolmuş genç bir adam, güzel bir kızla tanıştı, başka bir durugörü sahibi, beni eve, beni karşılayan ve dengeli ve akli başında bir yaşam vaat eden bu muhteşem gruba getirdi. Bunun ne kadar önemli olabileceğini anlayamazsınız."

Aslında Hope yapabiliirdi. Ama hiçbir şey söylemedi.

Devam etti. "İnsanlar tarikatlar hakkında bir şeyler duyuyor ve birilerinin bunlara katılacağına inanamıyorlar. Ama bu çok kolay. Sadece birinin hayatında eksik olan şeyi, en çok istediği şeyi sunun. İlk yıl harikaydı. Evet, Neala için seçildim ama düşündüğünüz gibi değildi. Ben aşıktım, o da en azından hoşlanıyordu. Mutluydum. Yirmi bir yaşında güzel bir eş, iyi bir iş, destekleyici bir topluluk, yolda bir bebek..."

"Colm."

"Hayır. İlk oğlumuz ölü doğdu. Ciddi genetik kusurları vardı. Taze kan getirmek nesiller boyu süren kuzen evliliklerini ortadan kaldırmaz. O öldükten sonra benim için her şey dağılmaya başladı. Kumpanya bu konuda çok kaderci davrandı. Hatta duygusuzdu. Neala'nın kalbi kırılmıştı ama bulibasha ona içine atmasını ve bir dahaki sefere daha çok denemesini söyledi. Colm'dan hemen hamile kaldı ve bu ona yardımcı oldu ama benim için çok geçti. Sorular sormaya ve cevaplar aramaya başladım. Genç ve saf olduğum için, bildiklerimle grubun karşısına çıkarsam, genel üyelerin phuri'ye -yaşlılara- karşı ayaklanacağını ve işleri düzeltereğimizi düşündüm."

Bir duraklama, sonra, "Buradan sola dön, çakıllı yoldan. Neredeyse geldik." Şapkasını eline aldı ve kenarını parmaklarının arasında gezdirdi. "Adele benim için her şeyin bittiği yerdı. O da başka bir Durjardo'ydu. Geldiğinde beş yaşındaydı. Colm yeni doğmuştu ve ben çoktan görevime başlamış, her şeyi sorguluyordum. Phuri, Adele'e annesinin onu kumpanyaya verdiğini söyledi. Arkasından, ama duyabilecekleri şekilde, annesinin onu sattığını söylediler."

"Ve o da duydu mu?"

"Öyle olması gerekiyordu. Bu beyin yıkamanın bir parçasıydı. Yüzüne karşı sevgi dolu ve naziktiler, onu korkunç gerçeklerden koruyorlardı. Ama annesinin onu istemediğini bilmesini sağlayacak yollar buldular. Bu... ona bir şeyler yaptı. Tekrar söylüyorum, bu bir bahane değil. Hafifletici sebepler."

"Annesi onu sattı mı?"

Başını iki yana salladı. "Adele'i Kumpanya'ya o getirdi. Onlar hakkında bir şeyler duymuş ve durugörü bağlantıları sayesinde izlerini takip etmiş. İkisinin de Kumpanya'da yaşayabileceğini düşünmüş. Ama annesi soluk bir 'cido'ydu - sadece kan bağı olan bir durugörürdü, güçleri yoktu. Kumpanya için bu onu bir yük haline getiriyordu. Hatta bir yük."

"Yani onu öldürdüler." Başını salladı.

"Adele biliyor mu?"

"Bundan şüpheliyim. Büyük sırrın terk edilmek değil, satılmak olduğunu düşünüyor. Annenin satıldığını düşünerek büyümek -" Başını salladı. "Hafifletici faktörler. Karl mı? İleride. Yavaşla da bir bakayım, ne değişmiş."

Hope bir şey olduğundan şüpheliydi. Burası altmışlı yıllardan kalma bir komüne benziyordu. Son on dakikadır bir dönüm ya da daha az büyüklükteki arsalar üzerindeki büyük evlerin yanından geçiyorlardı. Güney Kaliforniya'nın bu bölgesinde bunlar saray gibi malikâneler sayılırdı. Kumpanya arazisinin ne kadar değerli olduğunu ancak hayal edebiliyordu.

Bir orman saçağı araziye komşulardan gizliyordu ama onları rahatsız edeceğini düşündüğü bir şey yoktu - çiçek ve sebze bahçeleriyle çevrili, temiz ve güzel bir bina topluluğu. Tavukların ve keçilerin bulunduğu küçük, beyaz badanalı bir ahır bile vardı. Mükemmel bir komün yaşamı. Komşuları muhtemelen burayı ilginç buluyor, Pennsylvanyalıların Amişlere yaptığı gibi ziyaretçilerini bir göz atmaya götürüyorlardı.

Pırıl pırıl beyaza boyanmış ve sarmaşıklarla dolanmış

metal bir kapı vardı. Buradan bakıldığında

elle açıldı. Hope bunu Rhys'e söylediğinde Rhys başını salladı. "Kilitli değil. Ama orada, kuş evinin içinde bir kamera var. Ve kapı açıldığında ana evde bir alarm çalacak."

Hope durugörücülerin neden bir güvenlik kamerasına ihtiyaç duyduklarını sormak üzereydi. Sonra kendi sorusuna kendisi cevap verdi: Güçleri belirli kişilere sabitleniyordu, yerlere ya da nesnelere değil.

"Yani ön kapıdan mı gireceğiz?" diye sordu.

"Bu ziyareti mümkün olduğunca medeni bir şekilde yapmak istiyorum. Adele'i alıp Kumpanya'ya ondan ve Kabal'dan bahsetmek için buradayım. Hepsi bu."

"Onları uyar ve kaçmalarına izin ver."

"Kumpanya'nın çoğu tam olarak iddia ettikleri gibidir - kendilerini durugörü sahiplerini korumaya ve beslemeye adanmış barışçıl bir grup."

"Peki ya geri kalanı...?"

Şapkasını düzeltti. "Bir gün bununla ilgileneceğim. On üç yıldır bunun üzerinde çalışıyorum ve bu bugün ortadan kaldırılabileceğim bir kurum değil. Şimdilik onlara bir kaçış yolu vermeliyim ki paniğe kapılmasınlar. İşler çok hızlı ters giderse, çoğu tarikat gibi önceden belirlenmiş bir hareket tarzları var."

"Waco?"

"Jonestown."

Hope kollarındaki tüyleri ovuşturdu. Okuldayken Jonestown'dan söz edildiğini okumuş ve ürkütücü şeylerden etkilendiği için araştırmıştı. Fotoğrafları, koridorları ve ceset odalarını, çocukları, tüm o ölü çocukları hâlâ görebiliyordu. Şimdi o kumpanya evlerine bakıyordu ve hiç de o kadar tuhaf görünmüyorlardı.

Karl arabaya doğru döndü.

"Kapıyı açacağım," dedi Rhys. "Bunu yapmadan önce sizi tekrar uyarmam gerekiyor. Bu toplantıyı ne kadar açık ve tarafsız yapmaya çalışsam da, burada çok fazla gerginlik ve güvensizlikle karşı karşıyayız. Hope, sana verdiğim silah sende mi?"

Hope başını salladı.

"Kesinlikle son çare," dedi Rhys. "O silahı çektiğin anda müzakereleri kesmiş olursun ve onlardan daha fazlası var - çok daha fazla silahla. Bunca yıl sonra beni gördükleri için zaten gergin olacaklar. Mezardan gelen bir ziyaret."

"Senin öldüğünü mü düşündüler?" Başını salladı ve kapıyı açtı.

"Bunun yardımını olabilir," dedi Hope. "Bir şok, evet, ama iyi bir şok."

"Hiç sanmıyorum." Dışarı çıktı ve başını geriye yasladı. "Beni öldürmeye çalışanlar onlardı."

ADELE

Adele sırt çantasını hamile olduğunu öğrendiğinden beri yatak odasında sakladığı yerden çıkardı. Rhys'in yolda olduğuna gerçekten inanmıyordu. O bir aptal değildi. Belki bir gün oğlu için geri dönecekti ama Colm ölmüştü ve Thom'dan hiç haberi olmamıştı. Rhys kâhinlerin sırrına güvenecek kadar uzun süre kumpanyanın bir parçası olmamıştı.

Rhys'in sözde ölümünün arkasında Kumpanya'nın olduğundan hep şüphelenmişti. Daha önce, onu gördüğünü söylediğinde Niko bunu itiraf etmiş, gerçeği bilecek yaşta olduğunu, bu durjardoya aralarına nasıl izin verdiklerini, ona kızlarından birini, bir iş, yeni bir hayat verdiklerini söylemişti. Rhys onlara borcunu Adele ve Colm'u kaçırıp Cabal'a satmaya çalışarak ödemişti. O bir canavardı ve onu öldürmek zorunda kalmışlardı.

Adele'in hatırladığı tek şey Rhys'in bir gece geç saatte yanına gelip Colm'un kollarında uyuduğunu ve ona zamanın geldiğini söylediği idi. Haftalardır onu dışarı çıkaracağına ve büyükannesini bulacağına söz vermişti. Bu onların sırrıydı.

Niko ve diğer adamlar onu yakalayıp phuri'nin önüne götürürken, Colm ve Adele yatağa geri götürülmüştü. Sonra Rhys gitmişti. Kumpanya onun sürgüne gönderildiğini ve birkaç ay sonra bir araba kazasında öldüğünü söyledi - tanrıların uygun bir cezası.

Adele, Rhys'i Kumpanya'nın öldürdüğünden şüphelenecek kadar büyüdüğünde bile onu lanetlemişti. Ona özgürlük sözü vermişti ve başarısız olmuştu. Zayıf biriydi. Şansını denemek, cesur hamleler yapmak istememişti.

Belki de onları bir Kabal'a satmayı planlamıştı. Bunun bir önemi yoktu. On üç yıl önce her ne olduysa, Rhys

dönmek aptallık olurdu. Yine de phuri, oğulları öldüğü için Neala'yı görmeye geldiğine ikna olmuştu. Duygusal ve aptalca. Neden seni öldürmeye çalışan karının yasını tutmak isteyessin ki?

Tabii...

Rhys kaçtıysa ve kumpanya onun öldüğüne ikna olduysa, bunu tek başına yapmış olamazdı. Neala değilse ona kim yardım edebilirdi?

Kocasının hâlâ hayatta olabileceği söylendiğinde Neala'nın nasıl davrandığını hatırladı. İtiraz etmekte acele etmişti. Çok çabuk.

Adele doğruldu, sırt çantası kolundan sarkıyordu.

Eğer Neala Rhys'i ölüm cezasından kurtardıysa, bu ihanet olurdu. Bunu kanıtlarsa Adele düşmanından kurtulmuş olacaktı. Kaçmasına gerek kalmazdı.

Hayır, Adele'in Neala'nın yüzünde gördüklerinden sonra, kadının Adele Colm'un ölümünün bedelini ödeyene kadar rahat etmeyeceğini biliyordu. Vatana ihanetten ifşa edilme tehdidi onu durduramazdı. Ve şimdi Rhys geliyorsa, Neala Rhys'e Colm'un ölümünden Adele'in sorumlu olduğunu düşündüğünü söylesen...

Adele için, Portia Kane'i öldürmenin sorununu çözmediğini fark ettiği anda yapması gerektiği gibi geleceğini belirleme zamanı gelmişti. Dışarı çık, Irving Nast ile temasa geç ve görüşmeleri bitir. Paniklediğini anlamasına izin verme. Hızlı bir anlaşma yapmak için onun açgözlülüğünü kullan.

Kumpanya hemen onun peşine düşmezdi. Colm'un yasını tutmakla ve Rhys için endişelenmekle çok meşgul olacaktı. Kederinden kaçacağını düşüneceklerdi. Onlar aramaya başladıklarında, o güvenle Kabal'ın yanında olacaktı.

Hugh'nun dışarıda bağırdığını duydu. Bir arabanın kapısı çarptı. Pencereye doğru koştu.

Rhys'di. Daha da kötüsü, Robyn Peltier'in arkadaşlarını getirmişti.

Üçü de ellerini kaldırmıştı; Rhys ve genç kadın ellerini yukarıda tutarken, siyah saçlı adamınki göğüs hizasındaydı ve etrafını incelerken gönülsüz bir çaba sarf

ediyordu.

Rhys konuşuyordu. Adele pencereyi açtı. Biri cevap verdi - Bernard, diye düşündü ama emin olamadı. Hugh ve yanındaki her kimse ön verandadaydı, görüş alanının dışındaydı.

"Kim bunlar?" Bernard Rhys'e dönerek sordu.

"İrklar arası konseyin delegeleri."

Konsey mi? *İmkânı* yok. Rhys blöf yapıyordu ve oraya gidip onu uyarması gerekiyordu -

Nasıl? Kumpanya Robyn Peltier hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bunların Robyn'in arkadaşları olduğunu açıklamamanın bir faydası olmazdı.

"Konseyi buraya sen mi getirdin?" Niko - onun sesini nerede olsa tanırdı. "Bizim mülkümüze mi?"

"Silahımı arabada bıraktım Niko, beynimi değil. Konsey bu ikisinin benimle olduğunu biliyor. Los Angeles'a geri dönemezsek kumpanya koordinatlarının üç saat içinde onlara teslim edilmesini ayarladık."

"Peki bu ikisini konseyi geri getirmekten ne alıkoyacak?" Hugh söyledi.

"Söyleyeceklerimi duyduğunuzda, bu sorunlarınızın en küçüğü olacak. Niko, ikimiz de konseyin Kabal'ın bir parçası olduğuna dair saçmalıklarının sadece bundan ibaret olduğunu biliyoruz. Ama kimin kimin için çalıştığından bağımsız olarak, ne konseyi ne de Kabal'ı burada istemezsin."

Niko, "İçeri gireceğiz," dedi.

"Hayır, toplantıda konuşacağız - "

"Rhys!" Robyn'in arkadaşı bağırdı.

Hugh saldırırken Rhys döndü. Lily - aptal Lily - dehşet içinde çığlık attı. Siyah saçlı adam ileri atıldı, Hugh'yu kolundan yakaladı ve ayaklarından savurdu. İri yarı genç adamı yaramaz bir çocukmuş gibi havaya kaldırdı, sonra da yakasından tutup kol uzunluğuna getirdi. Hugh karşı koymaya çalıştığında adam onu sadece salladı.

"Konuşmadan önce açıklamam gerek." Rhys genç kadını işaret etti. "O bir Expisco yarı iblisi. Sen değilsin

Eminim bunun ne olduğunu biliyorsunuzdur, ama az önce bir gösteri yaptınız. Olumsuz düşünceleri okuyabiliyor. Hugh'nun yaptığı gibi saldırmaya çalışırsanız, siz daha hamle yapmadan bunu anlayacaktır."

"Ve... bu?" Lily verandadan indi ve siyah saçlı adamı işaret etti.

Adele pencereden bile adamın kaşlarını kaldırdığını gördü. "*Bu mu? Hiç* kibar değil." Hugh'yu ona doğru fırlattı. "Neyim ben? Senin için bir sopa getirmeyeceğim diyelim. İkramlar için yalvarmayacağım. Ve ne kadar kibarca sorarsan sor, ölü taklidi yapmayacağım."

"Bir kurt adam mı?" Lily ciyakladı ve Adele ilk kez onun dehşetiyle alay etmedi.

Eğer bu adam bir kurt adam ve kadın da yarı iblis ise -ki öyle olsunlar ya da olmasınlar, açıkça doğaüstü varlıklardı- o zaman Adele korkunç, çok korkunç bir hata yapmıştı.

Robyn Peltier insan değildi, kolayca öldürülür, çabucak unutulurdu. O bir doğaüstüydü. Hatta belki de konseydeydi. Ya da Los Angeles'ta olması Nast Cabal'ın bir parçası olduğu anlamına geliyordu. Eğer öyleyse, Adele'in Irving Nast'la yaptığı anlaşma, gözünü Robyn'e diktiği anda buharlaşmıştı. Adele'in hayal gücü ışıklar açıkken yakalanmış bir fare gibi panik içinde bir o yana bir bu yana koşturuyor, her köşede ölümü hayal ediyordu.

Adele elini kalorifer peteğine vurdu, metal havalandırma derisini ısırıyordu. Tanrılar aşkına, o da Lily kadar kötüydü, korkudan ağlıyor ve siniyordu. Evet, bu bir sorundu ama onun suçu değildi. Robyn Peltier'in doğaüstü bir varlık olduğunu bilmesine imkân yoktu. Kadın güçlerini saklayarak ve Adele'i kandırarak onu kandırmıştı.

Şu anda önemli olan tek şey bu ikisinin Robyn'in arkadaşları olmasıydı, yani Adele'i ifşa etmek üzereydiler.

Pencereye baktı. Herkes konuşmak için başka bir yere çekilmişti. Onun için geldiklerinde, gitmiş olmalıydı.

Parasını toplamak için birkaç dakika harcadı. Beyni hâlâ koşturup duruyordu ve konsantre olamıyordu, sonuncusunu hatırlamadan önce üç eski saklanma yerini kontrol etti.

Parayı cebine doldurdu, gelirken aldığı kahinin oda anahtarıyla birlikte. Thom'u son bir kez ziyaret etmeyi, Robyn Peltier ve belki de o dedektif hakkında bilgi almayı planlamıştı. Şimdi bunun için zamanı yoktu ama anahtarı saklayacaktı. Kumpanya'nın dikkatini dağıtacak bir sorun daha. Kahinlerle ilgilenmek onu avlamaktan daha önemli olacaktı.

Etrafına bakındı. Her şeyi var mıydı?

Ayak sesleri verandaya kadar geldi. Ön kapı gıcırdayarak açıldı.

"Adele?" Hugh aradı. "Niko seninle konuşmak istiyor."

Derin bir nefes aldı ve çantasını omuzladı. Ayak sesleri aşağıdaki katta yankılandı. Adele arka verandaya bakan diğer pencereye doğru süzüldü.

Pencereyi hafifçe araladı ve merdivenler gıcırdarken sürünerek dışarı çıktı. Pencereyi bir santim kadar kapattı, yana doğru adım attı ve yapraklı dalların altına gizlenerek duvara yaslandı.

Yatak odasının kapısı açıldı.

"Burada değil," diye seslendi

Bernard.

"Dolabı kontrol et," diye yanıtladı Hugh'nun uzak sesi.

Bernard'ın ayak sesleri odayı boydan boya geçti. Kapı gıcırdadı. Bir homurtu. Kapıyı kapatırken bir gıcırtı daha.

"Hayır."

"Diğer odalara bak. Niko buraya geri geldiğini söylüyor." Adele kâhinlerin uzaktan görüntü alamadıkları için tanrılara

şükretti. bir Bir başkası. O bekledikadar

Bernard'ın ayak sesleri geri çekildi.

Sonra o tırmandı üzerine bir

sarkan ve gövdeden aşağıya doğru süzüldü. Bir

ağaç dalı

verandanın yanındaki gölgeli cep. Bir duraksama, dışarı eğilmeden önce dikkatle dinliyordu.

Her şey açıktı.

Yavaş bir adım atarak yere çömeldi ve bir sonraki eve doğru koşmaya hazırlandı. Sonra Lily o evin arkasından fırladı ve Adele'e durması için çılgınca el salladı. Hugh köşeyi dönerek ana eve doğru ilerledi. Adele geri sıçrayarak gözden kayboldu. Hugh gider gitmez Lily eğildi ve Adele'e el salladı.

Adele başka bir seçenek göremiyordu. Diğer tarafa giderse, aptal kız muhtemelen kendi dikkatini çekmeye çalışan Hugh'nun dikkatini çekecekti.

Adele ona ulaştığında, Lily onu sıkıca kucakladı, ona karşı titriyordu, sesi çatlayarak, "Çıldırıdılar, Adele. Herkes çıldırdı. O korkunç adam Rhys'in senin hakkında söylediği şeyler. Yalanlar. Ona nasıl inanabiliyorlar? Seni savunmaya çalıştım ama..." Hıçkıra hıçkıra ağladı. "Hugh bana sessiz olmamı söyledi. Sonra bana vurdu, Adele. Bana *vurdu*."

Adele'in bunu kaçırmaması çok kötü oldu. Lily'nin sırtını sıvazladı ve uygun sempati sesleri çıkardı.

Lily devam etti. "Çok kızgındı. Sanki benim suçummuş gibi. Sanki diğer adamların... yapmasını ben istemişim gibi..."

Adele Lily'nin omzunun üzerinden bakarken daha fazla okşadı. Ahır yüz adım ötedeydi ve içinde bu sıkıntıdan sonsuza dek kurtulmasına yardımcı olacak pek çok alet vardı.

"Nereye gidersen git Adele, ben de seninle geliyorum. Kaçmana yardım edeceğim." Lily burnunu çekti ve doğruldu. "Ahıra doğru koşacağız. Ben dikkatleri başka yöne çekerken sen orada saklanabilirsin."

Adele gülümsememeye çalıştı. "Elbette. Ahır. İyi fikir."

Lily arkasını kollarken Adele bir sonraki eve doğru koştu. Lily yetişti, sonra Adele'in ahıra varışını tekrar izledi. Adele loş içeriye girdi, tüyler ürperten rutubet giysilerinin arasından sızıyordu, hayvan kokusu

ve bok ciğerlerini dolduruyordu. Tanrılar aşkına, uzaklaştığı için memnun olacaktı -

Kulakları parçalayan bir *çatırtı* Adele'in sendeleyerek ilerlemesine neden oldu, ahır kör edici bir ışıkla patladı. Dizlerinin üzerine çöktü, kolları başını korumak için havaya kalktı. Başka bir *çatırtı*. Kulaklarını çınlatan, midesini bulandıran bir başka patlama.

Bir bomba. Birisi ahıra bir bomba yerleştirmiş.

Adele'in kürek kemikleri arasına gelen bir darbe onu yüzüstü samanların içine düşürdü, samanlar ağzını ve burnunu doldurdu. Öksürmeye çalıştı ama inleyecek olsa başı yarılacaktı gibi çarpıyordu.

Bir darbe daha, bu seferki omzunu sıyırıp geçti. Bomba falan yoktu. Biri onu dövüyordu. Kalkmaya çalıştı. Midesi bulandı ve öğürdü, kusmuğu dışarı aktı.

Kaburgalarına yediği bir tekme onu ters çevirdi ve saldırganı gördü; küreği havaya kaldırmış, üzerine doğru yaklaşan şekilsiz bir figür. Kürek bir tırpan gibi aşağıya savruldu. Lily'nin yüzü küreğin üzerinde belirdi, öfke ve nefretten oluşan çirkin bir maskeye dönüşmüştü.

Adele küreğin yolundan dönerek çıktı. Kürek kalçasına çarptı, taze bir acı onu sarstı, Lily küreği tekrar savururken kürek parıldadı.

"Bu kadar yeter Lily," dedi arkalarından bir ses. "Şimdilik."

Neala yürüdü ve Lily'nin yanında durdu. Adele'e baktı. Gözleri parlıyordu, sırttan bir ölü kafasının içinde ışıldayan küreler, soluk teni keskin elmacık kemikleri ve çenesi üzerinde sıkıydı.

Adele yüzüstü dönüp samanları avuçladı ve kendini yere çekerek kaçmaya çalıştı.

"Lily sana sonuçları Dr. Briar'dan aldığını söyledi mi?" Neala söyledi. "Neden gebe kalamadıklarını anlamak için testler yapıyormuş. Görünüşe göre Lily doğum yapıyormuş."

kontrol hapları. Ve görünüşe göre son zamanlarda birisi çok tatlı bir kız kardeş olmuş, her sabah Lily'nin kahvesini getiriyor."

Lily yürüyüp Adele'in kaburgalarına bir tekme daha attı ve Adele'in kesimdeki bir domuz yavrusu gibi ciyaklamasına neden oldu. "Bunun acıttığını mı sanıyorsun? Hugh'un öğrendiğinde sana yapacaklarının yanında bu hiçbir şey."

"Hugh," diye homurdandı Adele. "Bu onun fikriydi. Haplar. Benimle evlenmek istiyordu ve eğer çocuk sahibi olamazsanız, mutfaklara gitmek zorunda kalacaktınız ve o da özgür olacaktı."

"Öyle mi oldu?" Lily alaycı bir tavırla konuştu. "Bana gerçeği söylediğin için sana borcumu nasıl ödeyebilirim? Biliyorum, gitmene izin verebilirim, değil mi?"

"Eğer yapmazsan, beni öldürecek. Bu benim suçum değil -"

"Hiçbir şey asla öyle değildir Adele," dedi Neala. "Lily, onun diğer kolunu tut. Diğerlerinin Adele'in harika hikâyelerini kaçırmamasını istemeyiz."

ROBYN

Robyn, Dedektif Findlay'in Hope, Karl ve Rhys'in gittiği yerleşkenin arkasındaki çakıllı banket boyunca yürümesini izledi. Ekibin geri kalanıyla konuştuğundan sonra arabaya dönüyordu. Bakışlarını yere indirmiş, sanki akreplerle doluymuş gibi dikkatle yeri izliyordu ama yoluna bir teneke kutu çıkınca üzerine bastı ve ayaklarının altında çıtırdayınca irkildi.

Geniş yüzünde kaş çatma çizgileri belirdi. Rüzgâr saçlarını karıştırdığında, saç tellerini yüzünden geriye doğru itti, kaşları daha da çatıldı, bakışları yolunu incelemeye geri döndü.

Kafası meşguldü ama hayaletlerle değil. Robyn onun sarp yüzündeki bu bakışı, bu hayalperestliği tanımayı çoktan öğrenmişti, dağlara özlemle bakan, kendi çiftliğinin hayalini kuran bir kovboy gibi.

Şu anki meşguliyeti de aynı derecede yersiz, çok yoğun, çok öfkeli görünüyordu. Derin düşüncelere dalmıştı ve bu düşünceler her neyse, hiç hoşuna gitmiyordu.

Sürücü koltuğuna tırmandı ve ön camdaki ölü bir böceğe baktı, sanki onun ruhuyla iletişim kurmaya çalışıyordu. Onun konuşmasını beklemiyordu. Muayenehaneden beri aralarındaki gerilim giderek artıyordu.

Verdiği tepkiden pişmanlık duymadığı gibi, bu koşullar altında doğru tepkiyi verdiği hissinden de kurtulamıyordu.

Dedektif Findlay içinse bu bir işti ve onun Hope ve Karl için kendini tehlikeye atmasını beklemiyordu, tıpkı kendisinin -şüphelisinin- aynı şeyi yapmasına izin vermesini beklediği gibi. Önceliklerin uzlaşmaz çatışması, uzlaşmaz bir inatçılık savaşına dönüşmüştü.

Dedektif Findlay sonunda destek çağırmaı başardığında bile, bu sadece ruh halini daha da karartmış görünüyordu. Görünüşe göre, şerif departmanından bir ekiple, tanımadığı adamlarla baş başa kalmıştı. Madoz adında bir dedektife ulaşmaya çalışmış ve onun da bu işe dahil olmasını istemişti; kendisine yolda olduğu söylenmişti ama henüz ondan bir iz yoktu.

Boğazını temizledi. "Dedektif Findlay - "

"Bana böyle hitap etmenize gerek yok."

"Adın ne senin?"

Gözlerini kırptırdı, görünüşe göre silah gösterisi ve araba kovalamacası arasında bir yerde düzgün bir tanışma gerçekleştiremediklerini unutmuştu.

"John," dedi. "Ama herkes bana Finn der."

"Hangisini tercih edersin?"

Sanki biri s o r m a y a l ı çok uzun zaman olmuş gibi durakladı, emin değildi. "Finn iyi."

"Tamam, ekip hazır mı?"

Pencereye vuruldu. Finn camı indirdi. İri yarı bir adam çok fazla eğildi, alanın işgali dedektifin omuzlarının dikleşmesine neden oldu.

"Alvarez," dedi adam. "Daha yeni geldim. Adamlarım planımdan hoşlanmadığınızı söylediler, Dedektif."

"Bayan Peltier'i daha fazla tehlikeye atmak için bir neden göremiyorum." "Tehlike yok, Dedektif. Benim çocuklarım en iyisidir. Ona ihtiyacım var.

Arkadaşlarının kimliğini tespit etmek için yerinde, onları dışarı çıkardığımızdan emin olun." "Neyin dışında?"

"Orada neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. Kayıtlarımız çok aileli bir konut olduğunu gösteriyor. Bir tür komün olduğunu düşünüyoruz. En kötüsüne hazırlıklı olmalıyız."

"İşte bu yüzden Bayan Peltier içeri girmemeli. Arkadaşlarını teşhis edebilirim."

"Kesin teyit için onu tercih ederiz." "Ben konuşmak istiyorum -"

"Sorun değil," dedi Robyn. "Ben giderim."

Finn bundan hoşlanmadı, dudakları gerildi. Alvarez pencere pervazına vurdu ve geri çekildi. "Her şey hazır o zaman?"

Bir yanıt beklemeden uzaklaştı.

Araziyi çevreleyen ormanda pozisyon aldıklarında, Finn daha da huysuzlaştı ve hiç kimseye bağırmadığını ve bunu kendisinin de duymaktan hoşlanmadığını düşündüren bir şekilde memurları tersledi. Ama bu da onu durdurmadı.

Ruhani rehberiyle iletişim halinde gibi görünüyordu ama Robyn şu anda hayaletin pek de rehberlik yapmadığı izlenimine kapıldı.

"İkinize orada ihtiyacım var." Alvarez araziyi çevreleyen ormanlık alanı işaret ettikten sonra dürbünü dedektifin eline tutuşturdu. "Bu güvenli bir mesafe. Arkadaşlarının yerini tespit etsin ve bana telsizle yerlerini ve kıyafetlerini tarif etsin. Solheim seninle gelecek."

Alvarez, Finn'in yaşlarında, kaşları çatık ve çatık kaşlı bir subay bırakarak adamlarıyla birlikte uzaklaştı. Onlara el sallayarak ormana girdi ve elinde tüfekte peşlerinden gitti. Finn birkaç saniyede bir, sanki bir idam mangasına götürülüyormuş gibi arkasına bakıyordu.

Robyn çalıların arasından kendine yol açtı. Ayakları birbirine dolandığında, dedektif onu kısa tuttu ve ayak bileklerinden vahşi asmaları çekti.

"Bu gerçekten gerekli mi?" Finn söyledi. "Burada zar zor yürüebiliyoruz."

Solheim'in tek söylediği "Koru," oldu.

Sonunda yeterince derine indiklerinde Solheim durmaları için homurdandı. Robyn uzaktaki evleri ve aralarında hareket eden insanlara benzeyen şeyleri seçebiliyordu ama o kadar uzaktaydı ki dürbünle bile Hope ve Karl'ı tanıyabileceğinden şüpheliydi.

Gözlerini kısarak bakan Finn'e baktı. Onun da kendi düşüncelerini tekrarlamasını bekliyordu ama onun yerine şöyle dedi,

"Bunları nasıl ayarlıyorsun?"

Solheim tekrar homurdandı, bu sefer içinden bir iç çekiş fısıldıyordu. Tüfeğini yere bıraktı ve dürbünü aldı. Finn Solheim'ın arkasına geçerek ona daha iyi bir görüş açısı sağladı. Robyn gözlerini kısarak Hope'un kot ceketini görmeye çalıştı.

"Bu kadranı görüyor musun?" Solheim dürbünü gözlerine doğru kaldırdı. "Yapmanız gereken - "

Bir çatırtı. Robyn döndüğünde Solheim'ın düştüğünü gördü, Finn arkasında, silahını kaldırmıştı.

O şok içinde bakarken, Finn memurun cesedinin yanında diz çöktü. "Soğuktan bayılmış. Güzel. Şimdi onu çekmeme yardım et - "

"Sen - sen az önce bir polisi bayılttın."

"O bir polis değil, Robyn. Hiçbiri değil."

"Ne?"

Dedektif ayağa kalktı ve silahını kılıfına geri soktu. "Burada neler döndüğü hakkında hiçbir fikrim yok, ama bu adamların h i ç b i r i n i tanımıyorum - "

"Çünkü onlar şerifin ofisinden!"

"Bu davada kimlerle çalışıyorduk ve ben tek bir isim bile tanımıyorum. Madoz ortalıkta yok. Karakoluma ulaşamıyorum. Cep telefonum engellendi. Etrafına bir bak. Burada ne işimiz var?"

"Güvende olmamı istedin. Bu - "

"Bizi kenara atıyorlar. Beni aradan çıkarıyorlar. Onlara Adams ve Marsten'ın tam eşkallerini verdin, ne giydiklerine kadar. Bunu neden tekrar yapman gerekiyor?"

"Destek çağırmışsın. Polis telsizinden. Seni *gördüm*. Bana söyleyemezsin - "

"Bir şey oldu."

Yavaşça geri adım attı. "Oh, ne olduğunu biliyorum. Destek çağırdın, tanıdığın, kontrol edebileceğin adamların gelmesini bekledin. Hope haklıydı. O şirket için çalışıyorsun."

"Ne dedin? Hayır. Ben - "

Robyn döndü ve koşmaya başladı. Adamın parmaklarının sırtına dokunduğunu hissetti, ardından çalıların arasında tökezlerken bir "oomph" sesi duydu.

"Robyn!"

Silahı almak için ceketinin cebine uzandı ama silah takıldı ve çıkmayı reddetti.

"Robyn, sadece dur ve dinle - "

Daha hızlı koştu, alçak bir daldan kaçınmak için eğildi, sonra son saniyede onu yakaladı, koşarken çekti, bıraktı, geri kırbaçlandığını duydu, Dedektif Findlay ondan kaçınmaya çalışırken tekrar tökezlerken küfretti.

"Rob - Bobby!"

Asmalar yerden yılan gibi uzanarak ayaklarına dolanır gibi oldu ve tökezledi, iki büküm oldu, elleri onu savuşturmak için havaya kalktı.

"Ne dedin sen?" Çenesi kelimeleri düzgünce çıkaracak kadar açılmıyordu, öfkesi o kadar sıcaktı ki bunu hissedebiliyor, görebiliyordu, gözlerinin önünde beyaz kıvılcımlar patlıyordu.

"Bobby," dedi. "Damon seni aradı - seni aradı - "

"Sakın buna cüret etme!"

Robyn'in dirseğine uzandı, sonra geri çekildi ve sol tarafa bakarak sert bir sesle, "Biliyorum. Robyn'e dönmeden önce özür dilerim" dedi. Dudakları alaycı bir gülümseme olduğunu sandığı bir şekilde kıvrılmıştı ama yüzünü buruşturmuş gibiydi ve bunu görünce ne söyleyeceğini, aklına gelebilecek en alçak, en ucuz numarayı yapacağını anlamıştı.

"Sakın buna cüret etme." "Rob - "

"Eğer bana Damon'ın burada olduğunu ve sana yardım ettiğini söylersen, ben - ben - "Yeterince büyük bir tehdit düşünemiyordu.

Dedektif Findlay geri adım attı, sesi yumuşadı. "Sana Bobby dediğini söylüyor çünkü Ava'nın düğünündeki yer etiketlerini yanlış okumuş. Süslü bir yazıydı ve Bobby yazdığını sandı ve adının Robyn olduğunu öğrendikten sonra bile herkesin sana Bobby demesi gerektiğini düşündü, bu yüzden bunu kullanmaya devam etti ve kimsenin onu

düzeltilmesi aylar sürdü."

Öfke yeniden alevlendi, gözyaşları buharlaştı. "Bu hikayeyi *herkes* biliyor. Tanrı aşkına, düğünümüzde anlattılar. Sen ve adamların ellerinden geleni ardına koymadınız, bu yalanı ortaya çıkarmaya hazırlandınız - "

"Fuar," dedi hızla, gözlerinde çaresizlik parlıyordu. "O - Damon - senin fuarları sevdiğini söyledi. Dün oraya gittiğimizde bana ne kadar çok sevdiğini anlatıyordu..." Sözünü yarıda kesti, dinliyormuş gibi yan tarafa baktı, sonra kesin bir ifadeyle başını salladı. "Tamam, tamam. Geçen yıl üniversiteden birkaç arkadaşıyla birlikte fuara gittiğinizi söyledi. Damon Tilt-a-Whirl'e kusmuş ve eğer hasta olanın sen olduğunu söylersen bir ay boyunca ev işlerini yapacağına söz vermiş."

Yer sanki bir anlığına o gezintiye geri dönmüş gibi eğildi. Bu hikâyeyi kimseye anlatmamışlardı, tabii ki amaç da buydu, Damon'ı gezintinin diğer tarafında olan ve hangisinin kustuğunu göremeyen arkadaşlarının bitmek bilmeyen şamatalarından kurtarmaktı. Robyn bu konuda onunla acımasızca dalga geçmiş, aylarca fazladan ev işi şantajı yapmaya çalışmıştı.

Kimseye söylememiş *olsaydı*, Damon'ın da kimseye söylemeyeceğini biliyordu.

Bakışları Dedektif Finn'in omzunun yanındaki noktaya kaydı.

"Damon?" Yine, dünyanın yavaşça eğilmesi ve on sekiz yaşındayken yirmilik dişlerini çektirirken anestezinin etkisini göstermesi, lezzetli bir sıcaklık dalgasının onu sarması, tüm vücudunun gevşeyip teslim olması gibiydi. Bunu tekrar hissetti, sallanıyordu, kasları sanki altı aydır sıkı sıkı tutuyormuş gibi gevşiyordu ve tek yapabildiği o noktaya, o boş noktaya bakıp tekrar "Damon" demekti.

Gözlerini sıkarak kapattı, açtığında onu görebilmek için dua etti, onun bir parçasını, sadece bir ışık parıltısını, ulaşabileceği bir şeyi görebilmek için.

Gözlerini karanlık ormana açtı. "Ne diyor bu? Beni duyabiliyor mu?"

"Yapabilir ve sohbet etmek istese de, peşinizde psikopat bir SWAT ekibi olduğunu ve kışınızı kaldırmanız gerektiğini söylüyor."

Hıçkırarak güldü, elleri kahkahasını bastırmak için havaya kalktı. "Damon."

"Onunla konuşacaksın, Robyn. Söz veriyorum." Finn ona doğru bir adım atarak dirseklerinden tuttu. "Bu iş bittiğinde, duymanı istediği her şeyi sana anlatacağım. Ama şu anda..."

"Kışımı oynatmam lazım."

Gülümsemi, gerçek bir gülümseme idi, ondan gördüğü ilk gülümseme idi, gözleri kırışıyordu. "Aynen öyle. Şimdi, eğer bu taraftan gidersek -"

Döndü, bir şey duymuş gibi başını kaldırdı. Sonra geri döndü, iri eliyle kadının kürek kemiklerinin arasına vurdu ve "Yere yat!" diye tısladı. Yere düştü, ağrıyan omzu bir ağaç gövdesine çarptı. Adam yanına düşerken acı dolu bir nefesi yuttu.

"Burası onların olması gereken yer değil mi?" diye sordu bir ses.

Bir başkası cevap verdi, daha uzaktan, boğuk. Robyn dinlemeye çalıştı ama tek düşünebildiği Damon'dı, burada, tam yanında, onu izliyordu ve söylemek istediği her şey ve onun sesini duymak, sadece onu *duymak* için ne kadar çok şey verebileceğiydi. Gözlerini sıkıca kapattı. Bu ne kadar açgözlülüktü? Daha birkaç saat önce *bu* kadarı için her şeyini verebilirdi - onun gerçekten ve şüphesiz bir yerlerde olduğunu, iyi olduğunu, o gece otoyolda mahrum bırakıldıkları şansı elde edeceklerini, söylenmemiş her şeyi söylemek için o son anları, her zaman söylemek için zaman - günler, aylar, yıllar - varmış gibi görünen her şeyi söyleme şansını.

"Kahretsin! Bu Solheim. Bayıldı."

Bu Robyn'i şimdiki zamana geri döndürdü. Daha iyi görebilmek için öne doğru sürünmeye çalıştı ama Finn kolunu

onu sırtından tutup yere yatırdı.

"Solheim, hadi, uyan."

Sersemlemiş bir "Ne - ?"

"Lanet olsun, onlara göz kulak olman gerekiyordu. Her şeyi berbat ettin, değil mi? Tabancanı çektiğini gördüler."

"Ne - ? Hayır, hiç - Tam burada. Ben - ben dürbünle bakıyordum, sonra..."

Robyn gerisini yakalayamadı, zihni ilk kısma geri dönüyordu. Onlarla ilgilenmek mi? Tabancasını mı çekecekti? Ormandan geçerken Finn'in Solheim'a baktığını ve onun idam mangasına götürülen bir mahkuma benzediğini düşündüğünü hatırladı.

Çünkü öyleydi.

Hayır, bu çılgıncaydı. Neden - ?

Neden olmasın? Finn haklıydı. Bu adamlar polis memuru değildi.

Koşan ayak sesleri ormana çarptı. "Solheim, Barrett, Mac! Alvarez'in size ön tarafta ihtiyacı var. Bir şeyler oluyor." Ayak sesleri kesildi. "Onların icabına baktın, değil mi?"

"Kaçtılar. Biz sadece - "

"Kahretsin! Hayır. Herkesin öne çıkması lazım. Arabaları devre dışı, değil mi? Umarım bunu halletmişsindir."

Soğuk bir "Evet, efendim."

"O zaman Solheim, çevreyi gözetle. Kaçmalarına izin verme. Barrett, Mac, beni takip edin."

Onlar gittikten sonra Finn Robyn'in ayağa kalkmasına yardım etti. "Hope ve Karl'ı uyarmamız gerek," dedi.

"Biliyorum. Silah hala sende mi?"

Ceketinin içine uzandı. Şimdi kolayca dışarı kayıyordu. Her şey açığa bağlı, diye düşündü.

"Nasıl kullanılacağı hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu. "Bir yolunu bulacağım."

UMUT

Rhys'in Adele hakkında anlattıklarından sonra Hope, bir tarikatta büyüyen ve annesi tarafından satıldığına inanan Adele'e biraz sempati duyması gerektiğini düşündü.

Ama "kız kardeşine" doğum kontrol hapları vermişti, böylece Hope'un ancak grup tecavüzü diyebileceği bir şeye zorlanacaktı. Colm'un karasevdasını avlamış, sonra da intihar ederek yakalanmaktan kurtulmaya şartlandığını bildiği için onu terk etmişti. Portia Kane'i, Judd Archer'ı, bisikletli polisi ve Rhys doğru tahmin ettiyse panayırdaki masum bir seyirciyi öldürmüştü.

Hope bir bahçede durup Adele'i izlerken - hırpalanmış ve eğilmiş, silahı ihanet ettiği genç kadının elinde, kolu oğlunu öldürttüğü kadının pençesinde - içinde hiç merhamet yoktu.

Her yeni suçlamayla Adele'in dehşeti daha da arttı. Ve Hope onu yuttu.

"Kumpanya'ya ihanet ettin," dedi liderleri Niko. "Kız kardeşin Lily'ye kötü niyetle müdahale ettin. Kardeşin Colm'un ölümüne sebep oldun. Ve bir Kabal ile komplo kurarak en büyük ihaneti işledin - "

"Hayır! Bu doğru değil. Hiçbiri doğru değil. I - "

Neala Adele'in başının yan tarafını kelepçeledi. Adele haykırırken Neala'nın yüz ifadesi değişmedi. Adele'i buluşma yerine ilk sürüklediğinde, etrafında lezzetli kaos hisleri dans etmiş, kederiyle oğlunun katilini adalete teslim etmenin heyecanı birbirine karışmıştı.

Rhys, Neala'nın çok güzel bir kadın olduğunu, ama yılların çok sert geçtiğini ve kendisinden on yaş büyük görüldüğünü söyledi.

Parlak kızıl saçlarını sıkıca arkaya atmış, bu da onu daha da sert gösteriyordu.

"Kanıtlar sunuldu ve kabul edildi, Adele," diye devam etti Niko. "Kararımı verdim ve şimdi hüküm verme zamanı. Yasalarımızın emrettiği gibi, ihanet ettiğin kişiler tarafından taşlanacaksın - "

Adele'in çılgılığı diğerlerini bastırdı, dehşeti o kadar saftı ki iblis onu yalayıp yuttu ve daha fazlası için haykırdı, böylesine görkemli ve kaotik bir ölümün beklentisiyle kıvranıyordu.

Neala Adele'e bir tokat daha attı ve kız bayıldı; Hope'un neler olup bittiğini tam olarak anlaması için kaos kordonunun o anlık kesilmesi yeterli oldu.

"Hayır," dedi öne doğru bir adım atarak. "Onu idam edemezsiniz.

Belediye gözetimine girecek."

"Evet." Adele doğruldu ve kendini bir kuş havuzuna yaslayarak sabitledi. "Bu doğru. Doğaüstü bir varlık olarak konsey korumasını talep ediyorum - "

"Adele?" Lily söyledi. "Kapa çeneni."

"Bu kadar yeter, Lily." Niko Hope'a döndü. "Üzgünüm ama Adele bizim ve konseyin otoritesini tanımıyoruz. İnfaz etme hakkına sahibiz -"

"Hangi yasaya göre? Konsey değil, Kabal değil, insan değil ve belki bunları 'tanımaktan' hoşlanmıyorsunuz ama başlasanız iyi olur. Adele'in işlediği suçlardan dolayı suçlanan masum bir kadın var ve Adele yeryüzünden kaybolursa hapse girebilir."

Karl onun yanına yaklaştı. "Hope haklı. Biz alıyoruz - "

"Hayır, almıyorsunuz. Bu kadın için üzgünüm, ama o bizim endişemiz. Adele öyle ve biz de - "

"Hamileyim," diye ağzından kaçırdı Adele.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Lily. "İşte yine yalanlara başladık."

"Yalan değil. Odanızda hamilelik testi var, değil mi? Git bir tane al. Hemen şimdi alacağım ve göreceksin."

"Baba." Fısıltıyı kaynağına kadar takip etmek bir an aldı ve o zaman bile Hope'un babasını tam olarak tespit etmesi

gerekmedi.

Neala'nın sesindeki umut notası Hope'un yüreğini Adele'in anlattığı hiçbir acıklı hikâyenin yapamayacağı kadar burktu. "Colm mu?"

Bunu duyan Adele, kokuyu alan bir yırtıcı gibi hareketsiz kaldı ve Hope onun gözlerinde kendi iblisinden, Karl'ın kurdundan daha az insani bir canavar gördü, insanlıktan sıyrılmıştı, geriye sadece içgüdüleri kalmıştı, gözleri zekâ sanılabilecek bir kurnazlıkla parlıyordu.

"Hayır, Colm değil." Kadın etrafına bakındı ve Hope o kanlı ve şiş dudakların gülümsediğine yemin etti. "Bu Thom."

Niko ileri atılarak bağırdı: "Küfür! Ne cüretle böyle bir şey önerirsin?"

"Çünkü bu doğru." Şimdi Adele'in dudaklarındaki o kıvrım gülümsemeden başka bir şeyle karıştırılamazdı. "İstediğiniz testleri yapabilirsiniz. Thom'un çocuğunu taşıyorum." Rhys'e döndü. "Tebrik ederim. Colm'un olmayabilir ama yine de dede olacaksın."

Sessizlik. Kargaşa belirsiz anlarda ortaya çıktı. "Ne oldu?" Rhys sonunda söyledi.

"Thom. Senin - " Adele'in korkunç gülümsemesi gerildi. "Ah, doğru ya. Bilmiyorsun. Gerçekten Neala, şimdi ona söylemenin tam zamanı, bir oğlunu kaybetmenin acısını bir oğlu daha olduğunu söyleyerek hafifletmek. İlk çocuğuna."

Rhys yavaşça döndü. "Neala?"

Neala'nın acısı Hope'a bir enerji şimşegi gibi çarptı. Karl onu yakaladı.

"İlk çocuğunu hatırlıyorsun, değil mi?" Adele söyledi. "Neala'nın sana öldüğünü söylediği mi? Ölmedi ama o bir geri zekâlı. Güçlerini kullanabilmek için onu arazinin altındaki bir sığınakta kilitli tutuyorlar."

"Neala?" Rhys, bunun Adele'in yalanlarından biri olduğunu söylemesi için ona yalvarıyordu.

Neala'nın acısı Hope'u tekrar Karl'ın kollarına savurdu, göz kapakları titriyordu, Neala'nın Rhys'e doğru adım attığını gördü, dudakları Neala'nın düşüncelerinde Hope'un tekrar tekrar duyduğu ama duyamadığı bir özürle ayrılıyordu.

dudaklarına ulaştı. Sonra Adele onun arkasında dönerek Lily'nin elindeki silahı kaptı.

Bir  ı lık. Bir silah sesi. Neala sendeledi, gözleri yuvarlandı, özür kafasının içinde kekeliyordu, umutsuzca bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu ve sonra kaos, tatlı, tatlı kaos...

"Neala!" Rhys ileri atılarak onu yakaladı.

Hope odaklanmaya çalıştı ama kaos o kadar tatlıydı ki, o kadar m kemmek tatlıydı ki...

"Ambulans  a ırın!" Rhys bağırdı.

İşe yaramayacaktı. Hope, Neala'nın hayatının akıp gittiğini, dehşetini, etrafta gürleyen kaosu ve ardından genç bir adamın "Niko!" diye ba ıran sesini hissedebiliyordu. Niko!"

Ayak sesleri avlu taşlarını dövüyordu.

"Niko! Adamlar - " Nefes nefese, soluk solu a. "Silahlı adamlar.

Silahlar. Hugh onları gördü. Onlar - onlar her yerdeler

- " Bir  ı lık onun sözünü kesti. Sonra bir başkası.

Niko'nun sesi üstlerinden yükseldi. "Hayır! Sorun yok. Bize zarar vermek için burada değiller. Sakin olun. Herkes kalsın - "

Bir atış. Bir  atlak. G z yaşartıcı gazın biberli kokusu. Uzun, iniltili bir  ı lık. Sonra kaosun için için yanan çukuru patladı.

FINN

Finn kendisini ve Robyn'i neler olup bittiğini görebilecek kadar yaklaştırdı ama duyamadılar. Bunun için Damon'ı göndermişti. Damon memnun olmamıştı; Robyn'e göz kulak olmak istiyordu. Finn saldırıya uğrarlarsa Damon'ın yapabileceği bir şey olmadığını söyleyebilirdi ama bu zalimce olurdu. Bunun yerine Robyn'e yaklaşımları gerektiğini, böylece dinleyebileceklerini söyledi ve bunun üzerine Damon dinleme görevini üstlenebileceğine karar verdi.

Hâlâ araziye çevreleyen küçük orman şeridindeydiler. Finn, çitte devriye gezen Solheim'ı bir an için görmüştü. Yine de görevinin başındaydı. Şu anda tek görevi Finn ve Robyn'in gitmesini engellemekti.

Solheim ve diğerlerinin gerçekte kim olduklarına, buraya nasıl geldiklerine ve Madoz'un nerede olduğuna gelince, bunlar daha sonra sorulacak sorulardı. Cep telefonu çekmediği ve telsizine giden yol kapalı olduğu için tek başınaydı. Uzaklarda yaşanan dramı izlerken, yalnız olmanın iyi bir şey olabileceğini hissetti. Kanunu devreye sokmak hassas bir durumu trajediye dönüştürebilirdi. Eğer Robyn haklıysa, Adams ve diğerleri iyi bir nedenden ötürü yasaların dışında hareket ediyorlardı.

Adams, Marsten ve Rhys dört ev kümesinin arasındaki bir bahçede duruyordu. Finn onlarla birlikte altı kişi saydı. Çevrede daha fazla kişi olabilirdi ama evler kısmen engellediği için açısı iyi değildi.

Adams ve Marsten'ı açıkça görebiliyordu ve önemli olan da buydu. Rhys ile birlikte tüfekli adamlar tarafından çevrelenmişlerdi ama bu silahlar göstermelik bir tehdit olarak sallanıyordu. Görebildiği diğer tek silah siyah saçlı bir kızın elindeydi ve yüzünü asla unutamayacağı genç bir sarışına doğrultulmuştu.

O yüz şimdi kanlı ve hırpalanmıştı, bu da Finn'in dudaklarına bir gülümseme getirdi. Annesinin onu başkalarının talihsizliğinden zevk almaması konusunda uyardığını duyunca bir parça suçluluk hissetti. Ama bu çok küçük bir sızı idi.

Belli ki Adele Morrissey'in suçları ortaya çıkmıştı ve şimdi onu Adams ve Marsten'a teslim etmek için pazarlık yapıyor gibi görünüyorlardı. Her ne kadar komündekiler için acil bir tehlike yokmuş gibi görünse de, onları *bu* adamlar hakkında uyarması gerekiyordu.

Bir hareketle Damon'ın koşarak geri döndüğünü görmek için başını çevirdi. Mükemmel zamanlama. Sahte polis ekibinin nerede olduğuna dair bir rapor alacaktı, o zaman -

"Onu taşılayacaklar!" Damon hâlâ koşarken seslendi.

"Taşlamak mı?" Finn söyledi.

"Taş ne?" Robyn dürbünün arkasından fırlayarak, "Taş ne?" diye sordu. Utangaç bir gülümseme. "Özür dilerim." Durakladı, sonra tereddütle, "Damon döndü mü?" diye sordu.

Finn başını salladı. Bakışları onun yanından geçerek Damon'dan bir iz aradı. Hayal kırıklığı gözlerinde titreşti, o kadar keskindi ki bir buz kıracağı gibiydi, empatik acının nefes kesici bir darbesi.

"Finn?" Damon ellerini Finn'in yüzünün önünde salladı. "Karıma bakmayı bırakıp beni dinler misin?"

Finn, Damon'ın sesinde bir ısırik duyduğunu sandı ama başını kaldırıp baktığında hayalet sadece sabırsız görünüyordu.

"Adele'i taşılayacaklarını söyledim."

"Yanlış duymuşsun."

"Hayır, ben yapmadım. Onun grubu, o insanlar, kendilerine şirket gibi bir şey diyorlar, sadece bir duruşma düzenlediler. Onu bir yığın pislikten suçlu buldular ve tüm grup tarafından taşlanmaya mahkum ettiler. Hope tartışıyor. Adele'i o konseye geri götürmek istiyor ve -"

Vuruldu. Bir çığlık. Damon "Lanet olsun!" diye bağırdı. Robyn dürbünü kaldırdı ama Finn onu kaptı,

Onun itiraz ıgıllıklarını duymazdan gelerek dizlerinin üzerine çökerken onu yere itti.

Mercekleri Adams ve Marsten'a doğru çevirdi. Adams, Marsten'ın kollarında yatıyordu.

"Finn?" Robyn onun kolunu çekti. "Neler oluyor?"

"Düştüler - siper alıyorlar," diye ekledi çabucak. Yalan daha önce söylediklerinden daha kolay geldi. "Onlar iyi. Sadece - "

Başka bir ıgık. Başka bir silah sesi. Silahlı adamlar binaların arkasından koşarak emir yağdırdı. Göz yaşartıcı gazdan oluşan bir mantar bulutu patladı.

Finn ayağa fırladı. Robyn onun pantolonunun paçasını yakaladı. Elini kafasına koyarak onu yerde tuttu.

"Burada

kal." "Ben -

"

Tek dizinin üzerine çöktü ve yüzü Robyn'in yüzüne yaklaştı. "Burada kalmalısın Robyn. Lütfen. Silah hâlâ sende mi?"

Başını salladı.

"O zaman *kal*. Bunun için eğitilmedin, tamam mı?"

Bu da işe yaradı - güvenlik sorunları değil ama kalifiye olmadığını hatırlattı.

Kendini çimlere bıraktı, sonra durdu ve yukarı baktı.

"Damon? Onunla git. Ona yardım et."

Damon eğildi ve onun başının üstünü öptü. "Öpeceğim, bebeğim."

Finn herkesin onu fark edemeyecek kadar meşgul olması için dua ederek tarlanın içinden geçti. Damon önden koştu, biri ilgilenirse uyarıda bulunmaya hazırdı. Kimse ilgilenmedi.

Duman Finn göremeyene ve sadece sesle hareket edene kadar süzüldü. Bir süre sonra bağırان seslerden birini tanıdı. Karl Marsten, Adams'ı çağırıyordu. Sese doğru koştuğunda Marsten'a çarptı, Marsten döndü ve dudakları hırıltıyla kıvrıldı.

"Nast'lar için çalışmıyorum," dedi Finn çabucak. "I - "

"Biliyorum. Hope'u bul," dedi Marsten ve Finn gömleğinin arkasından yakaladığında tekrar dumanın içine dalmak üzereydi.

"Vuruldu mu?" dedi. "Düşüğünü gördüm -"

"Hayır, o - " Finn'e el salladı. "Biz - " Bir öksürük krizi onu kısa kesti. "Vurulmadan önce onu bulmalıyız."

Tekrar döndü ama Finn hâlâ gömleğini tutuyordu. "Bu gaz bizden önce bizi dümdüz edecek."

Marsten'ın kırmızı çerçeveli gözleri parladı ve Finn onu yere sereceğini düşündü. Sonra çenesi büküldü ve başını salladı. "Gaz maskelerine ihtiyacımız var. Gördüğümü sandım - "

Bir figür sendeleyerek dışarı çıktı, iki büküm olmuştu. Rhys. Marsten onu tanıdı - ve gaz maskeli biri olmadığını anladı - sonra yere düşürdü. Finn adamı devrilmeden yakalamak için atladı.

"Seni duyduğumu sandım," diye mırıldandı Rhys, gözlerini kısarak Marsten'a baktı. "Hope nerede?"

"Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum. Gaz maskeleri var, değil mi?"

"Ne?" Rhys o kadar sert öksürdü ki Finn'in pantolonuna kan bulaştı.

"Şu adamlar. Gaz maskeleri var, değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Güzel."

Marsten tekrar olayların içine daldı. Finn onu yakalamaya çalıştı.

Rhys onun elini tuttu. "Eğer tüm vücut parçalarının şu anki halini seviyorsan, ben olsam bunu yapmazdım. O iyi olacak."

Finn'in arkasından bir ses, "Ben onu korurum," dedi.

Döndüğünde Damon'ın Marsten'ın peşinden koştuğunu gördü. "Silahı var mı?" Finn sordu.

"İhtiyacı yok. Sen Adele'in peşindeki dedektifsin, değil mi?"

Finn başını salladı ve baktı içinde ve yön Damon. ve Marsten gitmişti.

"O iyi. Gerçekten," dedi Rhys. "Ama Adele'i istiyorsan, o çoktan gitti. Son gördüğümde kaçmaya çalışıyordu."

"Robyn."

"Ne?"

Finn koşarak uzaklaştı. Robyn'i yalnız bırakmıştı, Damon bile ona göz kulak olmamıştı ve şimdi Adele - onun ölmesini isteyen ve onu her yerde bulabilecek olan kadın - serbestti.

Robyn'i bıraktığı yere varana kadar yavaşlamadı. Orada, yerde, bir çift dürbün duruyordu.

UMUT

Göz yaşartıcı gaz patladığında Karl Hope'u yere düşürdü. Buna gerek yoktu - Hope zaten o tarafa doğru yönelmişti ve Karl'ı da kendisiyle birlikte aşağı çekmek için koluna yapışmıştı; iblisin kaosa olan açlığı, yaşamaya devam etme açlığı tarafından geçici olarak bastırılmıştı.

Hope onu aşağı çekmek için dönerken biri ona çarptı. Hope üzerine düşmesin diye yuvarlanarak yoldan çekildi ve sonra...

Sonra ne olduğundan pek emin değildi. İblis, kaçışlarını tamamlamadan önce bir kaos atıştırmalığının tadını çıkaracak kadar tehlikeden uzak olduklarına karar verdi. Bu coşku dolu ara, bir ayağın Hope'un omurgasına çarpmasıyla sona erdi, Karl'ın yanında olmadığını fark etti ve iblis ona oradan defolup gitmesi için bağırdı.

Dört ayak üzerine düştü, gözlerini kapadı ve kendisine çelme takan insanların darbelerine ve tekmelerine aldırmadan olabildiğince hızlı süründü. Sonunda esintiyle gelen temiz havanın tadını aldığında gözlerini açtı. Etraflarını hâlâ kaos dumanı sarıyordu ama binaların ve insanların şekillerini seçebiliyordu. Özellikle de bir kişi - Adele Morrissey tarlada koşuyordu.

Hope ayağa fırladı ve Adele'in peşinden koşmaya başladı.

Hope çalıdan çalıya atlayarak bir ev boyunca ilerlemeye başladı. Ama bunun gerekli olmadığını hemen anladı. Adele arkasına hiç bakmamıştı, bu da Hope'un çoktan fark edildiğini gösteriyordu. Adele, Hope onun peşinden ilk gitmeye başladığında bir anlığına fark etmiş olmalıydı ve şimdi Hope'un ilerleyişini uzaktan izliyor, onun fark etmediğini düşünmesine izin veriyordu. Hope oyunu oynadı ve silahını kılıfında, görüş alanının dışında tuttu.

Hope ahırın etrafından dolandığında Adele'in gideceği yeri gördü: Bir tarlanın ortasındaki küçük bir ek bina.

Pusu kurmak ya da saklanmak için ahırını seçerdi ama Adele'in yörüngesi onu kulübeye yöneltti ve bir an sonra kulübenin içindeydi.

Hope kapıya doğru koştu, sonra bekledi, kulakları ve kaos sensörleri sonuna kadar açıktı. Kilitte bir anahtar tıkladı. Sonra ritmik bir *çınlama* sesi duyuldu, giderek uzaklaşıp kayboldu. Hope içeri süzüldü. Saman kaplı zeminin bir bölümü aceleyle temizlenmişti. Altında bir kapak vardı ve Hope, Adele'in nereye gittiğini anlayacak kadar zeki değilse, uygun bir şekilde açık bırakılmıştı.

Kapağın altında, metal bir merdiven karanlığa doğru iniyordu. Uzaktan gelen bir klik sesiyle, alt tarafı loş bir ışık doldurdu. Bir kilidin açılma sesi. Ayak sesleri. Bir anahtarın sürtünmesi. Bir kapının gıcirtısı. Manik seslerin patlaması. Çizgi film mi? Gürültü azaldı ve Hope bunu dışarıdan gelen çığlıklar olarak algıladı.

Merdivenden aşağı indi, kimse onu takip etmesin diye kapağı arkasından kapattı. Aşağıya yaklaştığında, indiği yeri daha iyi görebilmek için eğildi ama bulunduğu noktadan görebildiği tek şey kapısı olan boş bir odaydı. Herhangi bir kaos sarsıntısı algılaması için iblisi çağırdı. Olumsuz rapor verdi. Hope, Adele'in aşağıda bekliyor olabileceğini bildiği halde kendini olabildiğince yavaşça aşağıya indirdi.

O değildi. Hope için kapıyı bile aralık bırakmıştı.

Hope sürünerek yaklaştı, silahını çıkardı, Adele'in izleme ihtimaline karşı ceketinin altında saklıyordu. Hope kapıyı yavaşça açtı. Kapı loş bir tünele açılıyordu ve sonunda başka bir kapı vardı, bir ışık huzmesi Hope'a onun da açık olduğunu söylüyordu. Bir kaos kontrolü yaptı, sonra koridorda sürünerek ilerledi ve ikinci kapıyı açtı.

Adele orada durmuş, Hope'a arkasını dönmüş, odaya bakıyordu.

"İçeri gel, Umut," dedi. "Umut'tu, değil mi?"

Döndü, silahı havaya kalktı... ama Hope'un ona doğrulttuğunu gördü. Ona baktı. Gözlerini kırptırdı. Ve güldü, yüksek bir kız kahkahası.

"Bizim için sürpriz unsuru kayboldu, değil mi?" Silahını indirdi. "Seni vurmayacağım. Aklımı oku ya da her ne yapıyorsan. Beni buradan canlı çıkarmalısın. Buradan canlı çıkmak istiyorum ve bunu yapmamın tek yolu da senin gözetimin altında olmam."

Hope'a sırtını döndü, akıllara durgunluk veren bir güven gösterisiydi bu. Ya da Hope'un şüphelendiği gibi, kibir. Ama haklıydı. Şu anda amaçları örtüşüyordu. Yine de Hope silahını indirmiyordu.

"Kapıyı kapat," dedi Adele.

Hope yaptı - kimsenin arkasından gizlice yaklaşmasını istemiyordu.

"Rahatlasak iyi olur. Bizi buradan çıkaracak bir planım var ama pazarlık yapacak biri ortaya çıkana kadar sıkışıp kaldık."

Hope yine aynı fikirdeydi. Mülk silahlı adamlarla doluydu - polisler ya da Kabal, emin değildi. Tüfekli Kumpanya üyelerini de eklersek, biri ona güvenli geçiş izni verene kadar bu sığınaktan dışarı adımını atmayacaktı.

İçinde bulundukları şeyle ilgili olarak aklına gelen kelime *sığınaktı* ama girişten ana odaya geçerken bir hayal gördü... Karl'la birlikte birkaç saat önce önünde durdukları çocuk parkını. Burası da ona benziyordu: parlak renkler ve pelüş mobilyalarla döşenmiş bir kreş. Şimdi bir televizyon yanıp sönüyordu - sessiz çizgi filmler. Duvara yaslanmış bir beşik bile vardı. Neden orada - ?

"Dele?"

"Sorun yok tatlım," dedi Adele. "Bu Hope. Ondan hoşlanıyorsun, değil mi? Güzel kızları seversin." Sesi hafifti ama içine sert bir nota sızmıştı ve Hope'a attığı bakış hançer keskinliğindeydi.

Hope, Adele'in etrafını görmek için yana kaydı. Sandalyede bir çocuk vardı ve bir an için onun Colm olduğunu düşündü. Ama bu çarpık bir görüntüydü, sanki aç ı çarpıktı, bir şeyler tam olarak doğru değildi.

"Gel Thom'la tanış," dedi Adele. "Sanırım senden hoşlanıyor." Dudakları kıvrıldı ama gülümseme sanılamayacak kadar hırıltılıydı.

Hope ilerlerken bakmamaya çalıştı. Sandalyedeki çocuk Colm'dan çok büyük değildi, aynı mavi gözlere ve kızıl saçlara sahipti ama kafası biraz büyük ve şekilsizdi, içinden plastik tüpler çıkıyordu - şantlar, fark etti.

Thom Hope'u izledi. Gözlerinde bir keskinlik, araştırmacı bir merak vardı.

Adele ona doğru yürüdü, kollarını boynuna doladı, dudaklarını şişkin alnına götürdü.

"Evet, bu Thom. Gururlu baba. Değil mi tatlım?"

Ona sokuldu, göğüsleri yüzüne sürtünüyordu. Adele bebeğinin babasının adını verip ona "geri zekâlı" dediğinde Hope onun yalan söylediğini, kaçabilmek için kumpanyayı öfkeliendirmeye çalıştığını düşünmüştü. Şimdi gerçeği görüyordu. Adele sadece on beş yaşındaki bir çocuğu değil, onun zihinsel engelli erkek kardeşini de baştan çıkarmıştı; bir çocuğu taciz etmek kadar korkunç bir eylemdi bu.

Adele geri çekildi ama kasıklarının sıkmadan önce değil. "Bana harika bir hediye verdin, değil mi tatlım? Bana servet kazandıracak bir hediye." Hope'a baktı. "Irving'e bir kahinin çocuğunu taşıdığımı söylediğimde, yemin ederim yaşlı adam bunu düşününce bile ereksiyon oldu."

"Kahin mi?" Hope tiksintisini bastırmak için kelimeyi zorladı. "Başkalarına imgelemler yansıtabilen güçlü durugörürler.

Irving onlar hakkında hikayeler duymuştu - çoğu insan sadece hikayeler duyardı. Ama işte buradalar ve Thom içlerinde en değerli olanı."

"Onlar mı?"

Adele odaya el salladı ve bir dolaba doğru yürüyüp bir şişe aldı. Hope yavaşça döndü. Bakışları yanıp sönen televizyonun yanından geçip başka bir sandalyeye, bu kez bir koltuğa kaydı. İçinde tüysüz bir adam boş gözlerle çizgi filme bakıyordu.

"Bu Melvin. Veggie Boy." Adele kafasına vurdu. "Evde kimse yok. Neredeyse hiçbir işe yaramıyor ama Niko'nun oğlu olduğu için onu hayatta tutmak zorundalar."

Hope, Adele'in ne yaptığını görmek için yana doğru adım attı.

Bir şırınga doldurmak.

Hope'un eli, indirdiği silahının üzerinde sıkılaştı. "O da ne?"

"Thom için bir yatıştırıcı. Çok sinirli biri. Kumpanya ya da Kabal o kapıya vurmaya başladığında işler çirkinleşecek. Onun üzülmesini istemiyorum."

"Geldiklerinde, bırak konuşmayı ben yapayım. Pazarlık yapacağım -"

"Neyle?" Bakışlarından küçümseme akıyordu. "Konuşmayı ben yapacağım. Burada neye sahip olduğumuzu ve bunu kendi yararımıza nasıl kullanacağımızı biliyorum."

"Adele, biz -"

Hope'un arkasında bir ses. Bir hışırtı. Beşikten.

Beşiği unutmuştu. Dizleri kilitlendi, beyni ona olduğu yerde kalmasını, bakmamasını, bunun bir işe yaramayacağını emreliyordu.

Peki bakmamak ne işe yarayacaktı? Gözlerini kapatıp, kulaklarını tıkayıp mezarlığın yanından ıslık çalarak mı geçecekti? Dışarı çıktığında bu konuda bir şeyler yapmalıydı, bu da hikayeyi konseye geri götürmesi gerektiği anlamına geliyordu. Hikayenin tamamı.

Hope beşiğe doğru adım attı ve boğazında bir çığlık düğümlendi. O bir bebek değildi. İnsan bile değildi. Olamazdı. Bir bebektir. Bir eşek şakası. Adele'in Hope'u şok edip silahını alabilmesi için dikkatini dağıtma planı.

Hareket etti.

Hope'un çığlığı boğuk bir feryat halinde kaçtı.

Adele güldü. "Bu Martha. Korkunç, değil mi? Dev bir sümüklüböcek gibi." Bunu söyledikten sonra Hope, beşikte yatanı insan olarak görmek için ne kadar çabalasa da gözünün önünden bir türlü gitmiyordu. Uzun, karmakarışık beyaz saçları olan bir kadındı bu. Bacaksız ve gözsüzdü, vücudu beziyle karışacak kadar beyazdı. Bir o yana bir bu yana kıvranıyor, ağzını açıp miyavlıyordu.

"Muhtemelen açtır." Bu konuda bir şey yapma zorunluluğu hissettirmeyen düz bir ifade. "İçlerinde en güçlüsü o. Ama sadece imgelemlerini alabiliyoruz - iletişim kuramıyor. Bu yüzden Thom en değerlisi. Değil mi tatlım?"

Hope iğneden hava kabarcıkları püskürten Adele'den, o niyetli bakışlarla Adele'i izleyen Thom'a baktı.

"Dele," dedi, gırtlaktan gelen bu kelime Karl'ın uyarı hırıltılarından biriyle aynı keskinliği taşıyordu.

"Her şey yolunda, tatlım. Sadece seni sakinleştirmek için iğnelerinden birini yapıyorum."

"Hayır."

"Onları sevmediğini biliyorum. Seni bulanık hissettiriyorlar, değil mi?" Durakladı, başını eğdi. "Duydun mu Hope? Görünüşe göre sonunda bizi buldular."

Hope belli belirsiz bir metal şıngırtısı duydu. Biri merdivenden iniyordu.

"Merak etmeyin. İçeri giremezler." Masanın üstünden bir anahtar aldı, salladı ve cebine attı. "Kapı kapandıktan sonra bu olmadan kimse içeri giremez ya da dışarı çıkamaz. Elbette dışarı çıkmak için onları da geçmemiz gerekecek."

Adele dozu kontrol etmek için iğneyi kaldırdı.

"Kahinleri rehin tutacaksınız," dedi Hope.

"O merdivenlerden kimin indiği önemli değil - Kabal ya da Kumpanya - her ikisi için de bu adamlar mülkteki en değerli şeyler."

Thom'a doğru ilerlemeye başladı. Ondaki kaos fıskırıyordu, korku belirsizlikle bastırılmıştı, tehlikeyi hissediyor ama sadece

güvendiği biri.

" 'dele..." Sandalyesinin kollarını tutarak ayağa kalktı.

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum," dedi Hope. "İyi görünüyor."

"Cesur hamleler, Hope. Cesur hamleler yapmaya istekli olmalısın." Onun önünde durdu. "Seçenekleri gördüğünde, her zaman çok fazla gibi görünen bir seçenek vardır. Çok ileri gider. Yapman gereken bu."

Hope başıboş bir kaos titreşimi, bir düşünce, korkularını doğrulayacak herhangi bir şey yakalamaya çalıştı. Adele ona sadece baktı, zihni boş, yüzü ifadesizdi. Ama Hope biliyordu. O biliyordu. Kapı tıklandı. İkisi de baktı. Kapı kolu bir o yana, bir bu yana döndü, sonra durdu. Adele daireler çizmeye başladı.

Hope'un etrafında. Adele'in yoluna çıktı.

"O iğneye ihtiyacı yok," dedi Hope. "O sakın ve ben de öyle kalmasını sağlayacağım. Sen pazarlık yap. Thom benim sorumluluğumda olacak."

Adele kaçmaya çalıştı. Hope karşı çıkınca Adele'in dudakları sıkıntıyla gerildi. "Ona bir sakinleştirici vereceğim, bırakalım uyusun."

"Hayır, yapmayacaksın. Bu cesur bir hareket değil Adele. Bu çılgınca - erken. Daha müzakerelere bile başlamadık."

Tereddüt etti. Yeniden düşünmek mi? Bir an sonra iç çekti. "Güçlü bir pozisyondan girmeliyiz. Bunu göremiyor musunuz? Boş tehditler savurmadığımızı kanıtlayarak işe başlayalım."

"Ama Thom - "

" - en değerli kahin. Büyük bir kayıp. Bu pozisyondan girersek, diğer ikisini kurtarmak için çabalamalarını sağlarız."

Yine yana kaçtı. Hope silahını kaldırdı.

Adele güldü. "Onu kullanmayacaksın. Bana ihtiyacın var."

"Başka birini öldürmene izin verecek kadar kötü değil."

Hope'un yanından geçti. "Sana bir hikâye verdim. Buna bağlı kal."

Hope silahı Adele'e çevirdi. "İğneyi yere bırak."

"Rahatla, Thom." Adele elini Thom'un göğsüne koyarak onu koltuğuna geri itti. "Biraz kestireceksin, tamam mı tatlım?"

Onun itişine direndi, ama geri itmedi, koltuğunun kenarında durdu, korkuyla karışık bir şaşkınlık içindeydi, tehlikeyi seziyor, sadece Adele'i görüyordu.

Hope silahı kafasına doğru kaldırdı. "Adele, yere bırak."

"Lütfen." Şırıngayı Thom'un koluna götürdü. "Cesur hamleler, Hope. Yapmaya istekli olmalısın - "

Hope ateş etti.

ROBYN

Robyn, Hope ve Adele'in göz yaşartıcı gaz sisinden kaçtıklarını gördü; Adele kaçıyor, Hope kovalıyordu. Saklandığı yerden sıçradı ve "Finn'e söylemeliyim" diye düşündü.

Sonra elinde tuttuğu silahı görmüş ve *ne halt ettiğimi düşünmüştü*.

Hope silah *kullanmayı* bilen birini hak ediyordu ama şu anda yardım edebilecek kadar yakın olan tek kişi Robyn'di. Finn ya da Karl'ı görebilmek umuduyla etrafına son bir kez baktıktan sonra Robyn peşinden gitti.

Hope'u takip etmek kolay değildi. Büyük bir avantaj yakalamışlardı ve Adele'in hedefi belli olmasaydı Robyn onları kaybedebilirdi - arazideki bir bina. Robyn oraya ulaştığında Hope ve Adele içerideydi. Robyn bir gizemli gösteri hareketi daha yaptı, duvar boyunca kapıya doğru kaydı, Damon'ın onu görürse nasıl güleceğini düşünerek sinirleri yatıştı ve belki, sadece belki, gülebilirdi.

Robyn kapıyı kırıp açtı ve içeri baktı. Küçük bir barakaydı, boştu, saklanacak bir yer yoktu. İçeri süzüldü. Gözleri alıştığında, samanların arasında çıplak bir nokta ve onun altında bir kapak fark etti. Kapağı açtı, dinledi ve aşağı indi.

Aşağıda ikinci bir kapı vardı. Kapalı ama kilitli olmayan bu kapı karanlık bir koridora açılıyordu. Dikkatle aşağıya indi, silahı hazırdı. Başka bir kapıya açılıyordu. Bu da kapalı ve kilitliydi. Onun ötesinde, seslerin mırıltısını duydu. Biri Hope'un sesiydi. Diğer kadındı, muhtemelen Adele'in. Robyn orada burada bir kelime yakaladı ama konuşmayı deşifre edecek kadar değil.

Kulağını bastırdı -

Odadan gelen bir patlama Robyn'i geriye savurdu. Dengesini sağladı, sonra duyduklarını tekrar gözden geçirdi. Bir patlama. Bir çarpma. Bir şey düşüyordu. Kendi kendine bunun *birisi* değil de bir *şeyin* düşmesi olduğunu söyledi ama son birkaç gündür bu sesleri herhangi bir şeyle karıştıramayacak kadar sık duymuştu.

Bir silah sesi ve düşen bir ceset.

Kapıya doğru uçtu ve tokmağı yakaladı. "Umut! Umut!"

Boğazı düğümlenene kadar adını haykırdı ve hâlâ kapıya vuruyor, çekiştiriyor, çekiştiriyor, çekiştiriyor, omzu alev alev yanıyordu.

Damon öldüğünde herkes "Senin için buradayım Rob. Neye ihtiyacın olduğunu söyle yeter." Hope bunu hiç söylemedi. Sadece oradaydı, yemek yapıyor, çamaşır yıkıyor ya da Robyn yatak odasında hıçkıra hıçkıra ağlarken mutfak masasında sessizce çalışıyordu, yalnız olduğu için şükreliyordu ama yalnız değildi. Hope, Robyn'in Los Angeles'a gelmesini isteyip istemediğini sormamıştı. Robyn'in Portia'nın cinayetinin çözülmesine ihtiyacı olup olmadığını sormamıştı. Sadece yaptı.

Ve şimdi, Robyn ona yardım edebilecekken, başarısız olmuştu.

Vurmaya ve bağırmaya devam etti ve sonunda, kiloların arasında, fısıltı kadar yumuşak bir sesle. "Rob?"

Eli kapıdan geri çekildi. Silah düştü. Bıraktı ve ellerini soğuk metale bastırıp kulağı dayanana kadar eğilmeden önce bir an orada sallandı.

"Hope?"

Bu bir numara olabilirdi, ses Hope'un sesi olduğunu ya da isteyerek yanlış duyduğu bir ses olmadığını kesin olarak söyleyemeyeceği kadar alçaktı.

"Rob?"

"Hope! Evet, ben Robyn. Kapıyı aç."

Sessizlik.

Robyn kapıyı yumrukladı. "Hope? Kapıyı aç, Hope!"

Bu bir numaraydı. Öyle olmak zorundaydı. Yoksa neden - ?

Robyn, Hope'un Rhys'in oğlu hakkında söylediklerini hatırladı, eğer onun ölümüne dair bir imgelem görürse, göreceği tek şeyin bu olacağını söylemişti. İçinde kaybolurdu. Bir ölüme canlı tanık olmak ne kadar kötü olabilirdi ki?

Karl ne yapacağını bilirdi. Karl'ı çağıracaktı, o da onu kendine getirecekti ya da kapıyı kıracaktı -

Şimdi çekip giderse, bir başkası gelmeden geri dönebileceğinin garantisi yoktu. Adele kadar tehlikeli biri.

"Hope? Bu kapıyı açmanı istiyorum."

Robyn bunu elinden geldiğince sakin ve kararlı bir şekilde tekrarlamaya devam etti. Bir dakika sonra kapı ellerinin altında titreyerek ileri geri sallanmaya başladı.

"Bu... açılmıyor." Hope'un sesi, ama hâlâ o ürpertici düz etkiyle, sanki kapıyı açıp açmamak gerçekten umurunda değilmiş gibi.

"Anahtar var mı?"

Bir duraklama.

"Ne?"

"Anahtarlar, Hope. Adele'de anahtar var mıydı?" "Adele... Ateş ettim, etmek zorundaydım."

Bu iyi, diye düşündü Robyn, ama "Sorun değil. Anahtarı var mıydı?"

"Anahtar mı? Evet. O... Bekle."

Anahtarı almak sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyordu. Robyn kapıya tekrar vurmak istedi. Sonra bir anahtar kilidin içinde döndü. Kapı açıldı. Robyn Hope'u dışarı çekti ve ona sarıldı. Hope kucaklamaya sadece bir an karşılık verdi, sonra yorgun bir kıkırdamayla geri çekildi.

"Bunun için zaman yok," dedi. "Sanırım oradaki durum henüz çözülmedi?"

"Muhtemelen hayır."

Umut gözlerini ovuşturdu. "Tamam. Biri bizi bulmadan buradan gidelim."

"Adele... ?"

Hope başını salladı.

"Yapmak zorundaydın," dedi Robyn.

"Evet, yaptım." Sesinde vurgu yoktu, gerekçelendirmeye gerek yoktu. "

Başka bir çıkış var mı?" Robyn içeri bakmak için kapıyı yeniden açmaya başladı.

Hope açıklığa geri döndü ve kapıyı sıkıca tuttu. "Hayır."

"Ne - ?"

"Hayır. Gerçekten Rob." Başını kaldırıp ona baktı. "Bu sefer benim kararına güven."

Robyn geri adım attı. Hope da onu takip edecek gibiydi, sonra bir parmağını kaldırarak odaya geri girdi ve Robyn onu durduramadan kapıyı kapattı.

Bir an sonra Hope'un sesini duydu. Onu duyamadığını söylemek için öne doğru eğildi ama Hope sanki başka biriyle konuşuyormuş gibi mırıldanıyordu. Adele hâlâ hayatta mıydı?

Hope dışarı çıktı ve silahını kaldırdı. "Bunu neredeyse unutuyordum. Adele'inkini de aldım. Senin için."

"Bende bir tane var." Robyn kendininkini yerden aldı.

"Tepeden tırnağa silahlıyız, değil mi?" Bir başka yorgun gülümseme.

"Kimin aklına gelirdi ki?" Hope kapıyı kapattı.

"Is biri..." Robyn başladı. "I düşündüm I duydum konuşuyorsun."

"Hmm? Oh, Mırıldanma için kendim. Hala a bit Kafam karıştı.

Merak etmeyin, geçiyor."

Hope kapıyı kontrol edip kilitli olduğundan emin olduktan sonra merdivene yöneldi.

FINN

"Karl ahırda," diye seslendi Damon, Finn'e doğru koşarken, Rhys de peşinde, ağaçlık sınırdan ilerliyordu.

Finn, Karl Marsten'a tüm saygısıyla, adamın nerede olduğu umurunda bile olmadığını söylemek üzereydi. Sonra Damon yetişti ve devam etti. "Bobby ve Hope'a ulaşmaya çalışıyor."

"Neredeler?"

"Bir dakika bekle de sana göstereyim. *Kaçak filmindeki* adam kadar kötüsün. Bobby'yi yakaladın ve şimdi de kaçmasına izin vermeyeceksin, ha?"

Bu sözlerde bir alaycılık var mıydı? Finn yorum yapamadan Damon dikkatini ahırın elli metre gerisindeki bir alet kulübesine ve binaların arasında nöbet tutan bir çift sahte polise yöneltti.

"Orada ne halt ediyorlar? O kadar saklanma yeri varken - "

"Bu bir bomba sığınağı." "Ne?"

"Bir yeraltı sığınağına açılıyor. Bobby ve Hope tam dışarı çıkıyorlardı ki o adamların barakaya doğru koştuklarını fark ettiler. Geri çekildiler. O ikisi içeri bir göz atmış ama kapağı görmemişler. Ama görev yerleri orası gibi görünüyor, o yüzden kımıldamıyorlar. Karl da beklemekten sıkıldı."

"Bize yol göster."

* * * *

Ahıra girerlerken Damon, "Bu taraftan," dedi.

Rhys diğer yöne, karanlık ahırlara doğru adım attı.

"Hayır!" Damon söyledi. "Durdurun onu." "Ne?"

Rhys ahırın geri kalanını kontrol edip temiz olduğundan emin olmak istediğini işaret etti.

"Ona zaten aldığımı söyle," dedi Damon. "Bunu yapmasına gerek yok-"

Rhys tezgâhların arasında kaybolmaya başlamıştı bile. "Kahretsin! Onu geri çağır, Finn."

Finn sesini yükseltecek değildi. Rhys'in peşinden koştu ve köşeyi döndüğünde diğer adamın samanların arasında yatan bir kadının yanına düştüğünü gördü. Finn hızını artırdı.

Bir çiftti, kadının yanında bir adam vardı, kollarını kadına dolamıştı, kadının yüzü adamın göğsüne yaslanmıştı.

"Gaz," diye fısıldadı Finn. "Onları bayıltmış olmalı."

"Hayır." Rhys ayağa kalktı ve elini uzattı. İçinde iki küçük şişe vardı.

Finn daha yakından bakmak için oraya doğru yürüdü. Ahırda hiç ışık yoktu ama kirişlerin arasından sızan bir parça güneş ışığı yerdeki genç adamın yüzünü aydınlattı. Yüz hatları acı içinde buruşmuştu. Kadının yüzü ona karşı gizlenmişti ama Finn onun koyu renk saçlarını ve mavi elbisesini tanıdı. Adele'e silah doğrultan kız.

"Hugh ve Lily," diye mırıldandı Rhys, sesi kalındı.

Damon gidip kadınları kontrol edeceğini mırıldandı. Rhys şapkasını çıkarırken Finn etrafına bakındı. Gölgelelerin derinliklerinde iki ceset daha seçebiliyordu. Rhys onları fark etmemişti ve Finn'in de onları göstermeye niyeti yoktu. Rhys'in burayla bağlantısı ne olursa olsun, bu insanlar onun için isimsiz kurbanlar değildi.

Rhys sertçe başını kaldırdı. "Diğerleri. Yapmak zorundayım -"

"Hope, Robyn ve Adele Morrissey'i almalısın." Marsten bir anda ortaya çıktı. "Peki ya diğerleri? Olan oldu."

Finn'in söyleyebileceğinden daha sertti ama Rhys sadece kasketini geri takıp doğruldu. Sonra şişeleri düşürdü ve ayakkabısının altında ezdi.

"Bunlar arazinin her yerinde saklanıyor," dedi. "Yakalanmamış olan herkes zaten kendilerine öğretileni yapmış olacak. Bunun bir Kabal olduğunu varsayacaklar."

"Ama bu insanların tüfekleri vardı," dedi Finn. "Karşı koyabilirlerdi."

Rhys başını salladı. "O zaman bazıları yakalanabilir. Bunu riske atmazlar."

"Nast'lar, değil mi?" Marsten sesini alçaltarak konuştu. "Sanırım bir takip ünitesi yerleştirmiş olmaları ihtimaline karşı arabaları değiştirmemizi önermiştim."

"Ben de arabamda sinyali karıştıracak bir cihaz olduğunu söyledim. Şimdiye kadar Kuzey Hollywood'a varmışlardır."

Finn, "Burada her kim varsa, sanırım bu benim hatam," dedi. "Destek istedim ve başıma bunlar geldi. Nasıl ya da neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok -"

Rhys, "Çağrılarını senin telsizinden yönlendirmişler," dedi. "Bu mümkün değil -"

"İnanın bana, öyle. Kabal teknolojisi. Neredeyse kesinlikle Nastlar. Nedenine gelince. Şüphelerim var -"

"Önemsiz." Marsten pencereden dışarı bakarak geri döndü. "Başlatmamız gereken bir kurtarma operasyonu var. Hope, Robyn ve Adele'in izleri ahırın arkasındaki binaya çıkıyor gibi görünüyor. Ama muhafızlar orayı çoktan kontrol etti, yani -"

"Yeraltındalar." Finn, Damon'ın kendisine söylediklerini olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde açıkladı.

"Adele için endişelenme," dedi Damon geri döndüğünde. "Bir durum vardı. Hope onu indirdi. Onu vurdu."

Finn tekrar ilettili. Finn'in beklediğinden daha az memnun görünen Marsten kaşlarını çatı ve pencereye doğru yürüdü.

Finn, "O zaman yapacağımız şey dikkat dağıtmak," diye söze başladı.

Marsten pencereden dönmedi. "Bu noktada, insancıl bir hareket tarzı aramıyorum, Dedektif. Bu çok riskli."

Rhys cevap verirken Finn ölü çiftin arkasında bir hareket gördüğünü düşündü. Gölgelemin içine baktı. A

eli samanının üzerinde hareket etti. Bir hayalet mi? Finn ona doğru bir adım attı. Hayalet yüzüstü yatıyordu, sanki ayakta duramayacak kadar şok olmuştu. Eli bir tüfeğe doğru hareket ediyordu. Samanlar adamın parmaklarının altında çatırdadı ve yer değiştirdi... ve Finn'e bunun hayalet olmadığını söyledi.

Finn adamın üzerine doğru kaydı, eğildi ve silahını kafatasına dayadı. "Dur orada."

Koşan ayak sesleri ahırın dışındaki beton zemini dövüyordu. Finn sertçe başını kaldırdı ama ahır görüşünü engelliyordu. Rhys döndü, silahını kaldırdı. İki çift el ahırın üzerinden kalktı. Kadın elleri. Marsten yaklaşırken Rhys silahını indirdi.

"Samanlıkta bir adam var. O -" Hope, Finn'in silahını adama doğrulttuğunu gördü. "Onu bulmuşsun. Güzel. Rob ve ben ahırın yanında koşarken a k l ı m a bir şey geldi."

"Niko?" Rhys yaklaştı, tüfeği bir kenara fırlattı ve orta yaşlı adamı ayağa kaldırdı. "Keseli sıçan mı oynuyordun?"

"Zehir," dedi Niko. "Bende işe yaramadı."

Rhys Niko'ya soğuk bir yumruk attı ve onu saman yığınının içine uçurdu.

"Dövüşmeyeceğim," dedi Niko, ayağa kalkmaya çalışarak. "Sığınak talep ediyorum." Bakışları Hope'a kaydı. "Konseyle birlikte."

"Her zaman Kaballarla işbirliği yaptığına yemin ettiğin aynı konsey mi?"

"Anlamıyorsun, Rhys. Hiç anlamadın. Kâhinlere ihtiyaç duydukları topluluğu sağlamak için yalan söyleriz. Bu, benim zamanımdan çok önce Bulibas tarafından yaratılmış bir plan."

"Yalanlar mı? Kaballardan saklanmakla ilgili olan gibi mi? Kumpania'yı onlardan mı koruyorsunuz?" "*Koruyoruz* - "

"Kabal'ı buraya sen getirdin Niko. Adele sana söylediğinde Kabal bugün erken saatlerde onu ve Colm'u kovaladı.

yanlıştı. Kabal bunu yapmazdı çünkü onlar Kumpanya. Burası güvenli bir sığınak değil. Burası bir durugörü çiftliği." "Bu - "

"On yıldır izleri takip ediyorum ve sonunda nerede bittiğini buldum. Bunu durdurmaya çalıştın - " Ölü genç çifte el salladı. " - Kumpanya'ya endişelenmemelerini, paniğe kapılmamalarını söyleyerek bunun olmasını engellemeye çalıştın."

"Tabii ki, ben istemedim-"

"Çünkü kendilerini öldürürlerse bu senin suçun olur. Cabal'ı uyardın. Onlara benden bahsettin. Bir şekilde her şeyi Dedektif Findlay'in soruşturmasına bağladılar - "

"Çünkü bugün Nast ofislerini ziyaret etti," dedi Hope. "Sean'la buluştu, o da bana yardım etmek için kâhinler hakkında bilgi aramaya başladı, bu da bir alarmı tetiklemiş olmalı. Dedektif Findlay'in ziyaretini öğrendiler ve bir araya getirdiler."

"Ve Cabal polisin kumpanyalarına inmesini istemezdi. Dedektif Findlay'in aramalarını ve muhtemelen o motelden gelen tüm acil durum aramalarını yeniden yönlendirdiler."

"Çünkü bizi *korumak* istediler!" Niko söyledi. "Bizi her zaman korudukları gibi, Rhys. Bu korumanın bir bedeli var. Her on yılda bir kâhin. Ödenecek çok az bir bedel. Ama sen yeterince rahat bırakmadın. Ve bak ne oldu." Çifti işaret etti.

Rhys, "Kabal Adele yüzünden üzerimize çullandı," dedi. "Adele senin eserindi Niko. Onun eylemleri herkesi senin kapına getirdi - "

"Uh, çocuklar?" Damon koşarak içeri girdi. Rhys ve Niko hâlâ tartışıyorlardı. Damon aralarına atladı. "Finn, sustur onları. *Şimdi*. Elimizde - "

Marsten içeri girdi. "Nerede olduğumuzu anladılar. Eleme süreci ya da o -" Çenesini Niko'ya doğru salladı. "Onları uyardı. Bu tarafa doğru gelen sekiz silahlı adamımız var, başlarında da yaşlı bir adam var."

"Rhys Vaughan? Hope Adams? Karl Marsten?" diye bir ses yükseldi. "Ben Thomas Nast. Binanın etrafı sarıldı."

Hope şaşırtıcı derecede sakin bir sesle, "Ellerinizi kaldırarak dışarı çıkın," diye mırıldandı.

"Ayrılın," dedi Finn. "Pencereleri alın. Kaç silah var?"

"Hayır, Dedektif," dedi Hope. "Neyse ki bizim için bu iş bir kurşun yağmuruyla sona ermeyecek."

"Pazarlık yapabiliriz," dedi Rhys.

Hope derin bir nefes aldı. "Tamam, konsey temsilcisi ve kaos algılayan yarı iblis olarak, benim - "

"Hayır." Marsten onun kolunu tuttu. "Rhys bunu yalnız yapmak istedi. Sanırım ona izin vermemizin zamanı geldi."

"Gerçekten mi?" dedi Rhys. "Ben de senin gönüllü olacağını sanıyordum. Ne aptalım."

"Kes şunu." Hope, Marsten'in elini itti. "Ben -"

"Bobby!" Damon bağırdı.

Finn, Robyn'in ahırın kapısından çıkıp kaybolduğunu, silahlı adamların ona doğru yaklaştığını ve sekiz silahın ona doğrultulduğunu görmek için döndü. Finn koşmaya başladı.

"Bay Nast?" dedi. "Ateşkes ilan etmek istiyoruz."

UMUT

Bu, Konsey ve Kabal'ın karşıt taraflarda olmadığı, herkesin kabul etmek istediğinden daha sık gerçekleşen vakalardan biriydi. Konsey Adele'i durdurmak istiyordu. Kabal ise kumpanyasını korumak istiyordu. Adele'i öldürmek ikisini de başarmıştı. şimdi sadece yarım kalan işleri tamamlamaları gerekiyordu. Bu yüzden pazarlık yaptılar.

İki tarafın da kayıp vermemiş olması işe yaramıştı. Irving Nast bile ölmemişti. Karl onu bağlayıp bir dolaba kilitlemişti, kumpanyada işleri bittiğinde Nast'lara bir sürü kurdunu kaçırdığını haber verebileceklerini düşünmüştü. Diplomatik serpinti tehdidi, Ast'ların küçük ve nispeten önemsiz bir aile üyesi olan Irving'i cezalandırmak için abalamasına neden olacaktı.

Adele öldüğüne göre, kâhinleri ifşa etme tehlikesi olmadan cinayetleri onun üzerine yıkmanın hiçbir yolu yoktu. Ast'lar Robyn'in adının, avukatlar, rüşvet, ne pahasına olursa olsun temize çıkarılacağına yemin ettiler.

Buna karşılık Astlar Niko'yu, iki kahini ve kumpanyasının kalıntılarını aldılar. Neala da dahil olmak üzere beş üye ölmüştü. Niko yeniden toplanıp yalanlar uyduracak ve kumpanya yoluna devam edecekti. Rhys bundan memnun değildi ama bu başka bir günün kavgasıydı. Nast'lar Thom'un velayetini ona vermişti ve şimdilik önemli olan tek şey buydu.

Rhys, Kumpanya'yı Kabal'ın işlettiği konusunda haklıydı. Teorisini kanıtlamak umuduyla Irving Nast'ın yanında işe girmesinin gerçek nedeni buydu. Nastlar ve kumpanya yüzyıllar önce Avrupa'da en başından beri birbirleriyle bağlantılıydı. Bulibasha ve Nast CEO'su arasındaki gizli bir anlaşmaydı, bu yüzden ne Sean ne de Irving bunu biliyordu ve Irving'in Adele ile pazarlık yapmasına neden oldu.

Nastlar kumpanyayı diğerkaballar da dahil olmak üzere tehditlerden korudu. Karşılığında Kumpanya da onlara kâhinler sağlıyordu. Aslında, gelecek yıl bir tane sağlamak için pazarlık yapıyorlardı. Son kâhin hayal kırıklığı yaratmıştı, bu yüzden Niko Thomas Nast'a yeni neslin en parlak yıldızını vaat etmişti: Adele Morrissey.

Dedektif Findlay Robyn'i karakola götürdü. Hope olabildiğince uzun süre onunla kaldı. Dedektif Robyn'in iyi olacağına ve onu en kısa zamanda hastaneye götüreceğine yemin etti.

Hope ve Karl karakoldan çıktıklarında Rhys dışarıda bekliyordu.

"Sizinle arabanıza kadar yürüyeceğim," dedi ve yanlarına düştü.

"Thom nasıl?" diye sordu Hope.

"Şaşkın. Kızgın. Onu sakinleştirmek zorunda kaldım." Elleri ceketinin ceplerine soktu. "İkimiz için de büyük bir alışma süreci olacak. Bu gece doğaüstü bir hastaneye uçuyoruz. Gitmeden önce ikinizle de görüşmek istedim. Öncelikle Karl, daha önce söyleme fırsatım olmadı ama Irving Nast'ı canlı bırakmakta haklıydın. Benimkinden daha iyi bir plan."

Rhys, Karl'ın onayladığı için kendisine alaycı bir şekilde teşekkür etmesini bekler gibi gerindi ama Karl, Rhys'in itirafının kolay ya da gerekli olmadığını bildiğinden sadece başını salladı.

"Ayrıca Hope'a bir iş teklifim var. İkiniz için de, çünkü bunun bir paket anlaşma olduğunu varsayıyorum. Çok daha iyi, çünkü başka türlü seni işe alma şansım olmayacağını biliyorum, Karl." O devam etmeden önce köşeyi döndüler. "Bugün erken saatlerde bana paralı asker dedin Hope. Bunun nüanslarını tartışabilirim ama özünde ben buyum."

"Ben zaten - "

" - Konsey için çalışın. Buna saygı duyuyorum. Konseye ve yaptıklarına saygı duyuyorum, ancak doğaüstü dünya kadar etkili olmadıkları konusunda söylediklerimde ciddiydim

ihtiyacı var. Bu canavarın doğasında var. Bir adalet kurumu gri alanlara kaymayı göze alamaz. Bu diğer kurumların alanıdır."

"Seninki gibi mi?"

"Davamı anlatmak için bir şans istiyorum, Hope." Hope'a üzerinde telefon numarası olan bir kart uzattı. "Baskısız bir sunum. Konsey için yaptıkların harika ama bence daha fazlasını yapabilirsin." Gözleri onunkilerle buluştu. "Bence daha fazlasını yapman gerekebilir."

Karl ve Hope otel odalarının balkonunda duruyordu. Korkuluklara yaslanmış, aşağıdaki araba kuyruğunu izliyordu; ışıklardan oluşan bir geçit töreni, aşırı tempolu müzik ve korna sesleri eşliğinde yavaş yavaş ilerliyordu. İki motosiklet trafiğin arasından sıyrılarak şimşek böcekleri gibi parlayan izler bırakıyordu.

"Vermem gereken bir karar var Karl. Zor bir karar." "Biliyorum."

"Konseyin artık ait olduğum yer olduğundan emin değilim." "Biliyorum."

Hope kollarını kavuşturmuş, hâlâ korkuluklara yaslanmış, yüzünü kaçırmış, yumruklarını onun göremeyeceği bir yerde sıkmıştı.

"Karl... ?"

"Hmm?"

"Bizim hakkımızda..."

Onun gerildiğini hissetti, kaosun bir sarsıntısı onu dizginlemeden önce kaçtı.

Arkasını döndü. "Karl, ihtiyacım var..." Boğazı orada kapandı, sonraki kelimelerin çıkmasına izin vermedi, sadece geri dönmesine ve tekrar etmesine izin verdi. "İhtiyacım var... İhtiyacım var..."

Kaos titreşimlerini kontrol altında tutmaya çalışarak ona doğru yavaş bir adım attı, ellerini kızın söyleyeceği her şeyi durdurmak istercesine kaldırdı. Ona bir adım kala durdu, elleri ceplerine gitti.

"Umut... her neyse..." Bir kaos dalgası, sonra ağzından kaçırıldı, "Bunu halledeceğiz."

"Umarım öyledir."

Acele bir nefes. "Tamam o zaman. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle." "Sana." Hope'un sesi karanlıkta bile zar zor duyuluyordu.

Sessizlik. "Sana ihtiyacım var. Çok fazla."

Kollarını uzattı ve o da kollarına doğru ilerledi, elleri sırtına gitti, yanağı göğsüne yaslandı ve bu daha kolaydı, çok daha kolaydı, orada dinlenmek, kalbini dinlemek, onun tepkisini hissedebileceği ama görmek zorunda olmadığı bir yerde. Korkakça belki. Ama bunu atlatabilmesinin tek yolu buydu.

"Konseye geri dönüp olanları açıklamam gerekiyor. Sonra bazı zor kararlar vermem gerekiyor ve..." Derin bir nefes. "Bunu benim için düzeltemezsin Karl. Ve eğer buradaysan, düzeltmek isteyeceksin. Yapmamaya çalıştığını biliyorum ama yapıyorsun, ben de sana izin veriyorum ve ikimizin de bundan memnun olduğunu sanmıyorum."

Adam sessizleşti ve kadın onun tartışmasına, onu rahat bırakacağını söylemesine hazırlandı; deneyeceğini, belki başaracağını ama kendisinin başaramayacağını biliyordu. Onun tavsiyesini sormamayı başarsa bile, kararlarını ona götürecek, yüzünü izleyecek ve kaos titreşimlerini takip edecekti. Eğer seçimini desteklemezlerse, kararını değiştirecekti.

Karl'a kendine güvendiğinden daha çok güveniyordu. Bu değişmeliydi. Büyüme zamanı. Ama yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu ima etmek bir şeydi. Israr etmek başka bir şeydi. Bunu yapabileceğini sanmıyordu.

"Avustralya'da bir iş var," dedi sonunda. "Bunu yapmayacaktım, çünkü her zamanki iki haftamdan daha uzun sürecekti ve kesinlikle paraya ihtiyacım yok, ama..."

Ona bakmak için geri çekildi. "Ne zamandır konuşuyoruz?"

"En az altı hafta. Muhtemelen iki aya yakındır." "İki ay mı?"

"Daha fazlasına ihtiyacınız varsa -"

"Hayır, sadece düşünüyordum... iki ay. Bu çok uzun. Ama, evet. Bundan hoşlanmayabilirim..."

"Ama buna ihtiyacın var." Ellerini kızın kalçalarına koydu ve korkuluklara yaslanması için onu geri çevirdi.

"I

Yardım etme isteğimi durduramıyorum ve 'yardım etmek' derken gerçekten rehberlik etmeyi ve 'rehberlik etmek' derken de korumayı kastediyorum. Bunun sizinle ve kendi başınızın çaresine bakıp bakamayacağınızla hiçbir ilgisi yok. Bu benimle ve ne istediğimle ilgili, yani hayatı senin için kolaylaştırmakla, çünkü kolay olmadığını ve giderek zorlaştığını biliyorum ve sen incinmeden önce bu pürüzleri düzeltmek için deli gibi çabalıyorum."

"Canım yanacak Karl."

Sanki bu fikir bile savaşılmaması ve yenilmesi gereken bir tehditmiş gibi elleri kadının kalçalarında sıkılaştı. Bir süre sonra, "Biliyorum," dedi.

"İyi olacağımı bilmem gerek Karl. Bunu kendi başıma yapabileceğimi. Her ne kadar yardımına minnettar olsam da, *ihtiyacım* yok. "

Bir dakika boyunca sessiz kaldılar. "İki ay..." diye fısıldadı.

"Ve sonra geri döneceğim. Bunu biliyorsun."

"Sanırım bu da işin bir parçası. Evet, geri döneceğini biliyorum ama yine de..."

"Buna pek güvenmiyorsun. Opera binasında göz alıcı bir Avustralyalıyla tanışacağımı, mücevherleri için onu baştan çıkaracağımı ve bu 'hayat arkadaşı' işinin istediğim şey olmadığına karar vereceğimi düşünmeden edemiyorsun." Ona doğru baktı. "Geçmişimi tartışmadığımı biliyorum ve bundan memnunum. Ama geçmişim, dışarıda başka nelerin olduğunu, neleri 'kaçırdığımı' bildiğim anlamına geliyor ve ben bunları hiç özlemiyorum."

"Ama bundan bıkmadın mı? Bitmek bilmeyen endişelerimden, sorunlarımdan..."

"Peki sen benimkinden bıkmadın mı? Aşırı korumacı. Aşırı bölgeci. Sürü hakkında kararsız. Ve kurt adam meselelerini unut - ben bir mücevher hırsızıyım. Yeterince param var, neden bir yuva kurmuyorum, güzel bir ofis işi bulmuyorum, böylece arkadaşlarına ve aileme yalan söylemek zorunda kalmazsın - "

Hope onun sözünü bir öpücükle kesti. "Başından beri senin ne olduğunu, ne olman gerektiğini anladım. Senin için

bütün paket."

"Ben de öyle." Onu yana kaydırıldı. "Burada bekle." İçeri girdi. Bir dakika sonra geri döndü. "Elini uzat."

Gülümsedi. "Gözlerimi kapatmak zorunda mıyım?" "Tabii ki."

Öyle yaptı. Avucuna küçük ve soğuk bir şey düştü. Gözlerini açtığı anda sekiz rakamlı bir tılsıma benzeyen bir şey gördü. Yüzükten tuttuğunda sekiz yan yatmıştı. Sonsuzluğun sembolü.

"Bir yüzük düşündüm ama bunun şansımı zorlamak olacağından korktum. Daha soyut sembolik bir jest uygun göründü. Tılsımlı bilekliğinize asardım ama nereye koyduğunuzu bilmiyorum."

"Ne hırsızsin sen öyle." "Bir göz atabilirim..."

Adamın kolunu yakaladı, elini tılsımın etrafına doladı ve kollarını adamın boynuna doğru kaldırdı.

Onun bileğini yakaladı. "Bir yazı var."

Onu buldu. Önünde ve arkasında tekrarlanan üç kelime. *Ne olursa olsun.*

"Evet," dedi Karl. "Muhtemelen en az şiirsel olan yazılmıştır."

"Hayır bu..." Tılsımı sıkıca kavradı. "Bu mükemmel."

"Ve bunda ciddiğim Hope. Ne olursa olsun senin için buradayım. Her zaman yanında olacağım. Beni korkutup kaçırarak hiçbir şey yapamazsın. Ne kadar uğraşırsan uğraş."

Güldü, gözyaşları serbest kaldı. Adam onları sildi.

"Haklısın," dedi. "Senin vermen gereken kararlar var ve ben

bunun bir parçası olmamalıyım. Olmama da *gerek* yok. Doğru seçimi yapacaksınız ve ne karar vererseniz verin benim için sorun değil... yeter ki evimin anahtarlarını geri vermek zorunda kalmayayım."

"Olmayacak."

"O zaman geçen gün söylediğimde ciddiğim. Ben sadece yolculuk için buradayım. Konsey, Kabal, paralı

asker, umurumda değil. Ben geldim.

isteyerek yapıyorum ve bu sizi takip etmek ya da korumakla ilgili değil. Bundan zevk alıyorum. Geçmişte 'medeni olmayan dürtülerini' tatmin eden şeyin artık eskisi gibi işe yaramadığını fark eden tek kişi sen değilsin. Bu yüzden seeneklerinizi değerlendirin, seçiminizi yapın ve beni eve ağırın."

"Yapacağım."

FINN

Kimse işe yarayacağını düşünmedi.

Hope Adams Finn'i Jaime Vegas adında bir büyücüyle temasa geçirmişti. Finn bu ismin tanıdık geldiğini düşündü ama nereden geldiğinden emin değildi.

Telefonda ona yol göstereceğine söz vermişti ama bu görevin, bırakın bu sanatı hiç icra etmemiş birini, deneyimli büyücüler için bile yeterince zor olduğu konusunda onu uyarmıştı. Damon'ın da dediği gibi, onda o güç yoktu.

Finn'in şimdiye kadar öğrendiği kadarıyla, çoğu ölü çağıran hayaletleri cinayet mahallerinde ara sıra değil, her zaman görüyordu. Elbette kimse - Damon bile - Finn'in bunu başaracak güçten yoksun olduğunu düşünmüyordu. Sadece iyimserliklerinde çok ama çok temkinliydiler.

Finn bu uyarıları Robyn'e iletmışti ve Robyn de herkesten daha hızlı davranarak onu anladığını, eğer işe yaramazsa bunun sorun olmayacağını söylemişti. Ki bu doğru değildi. Evet, anlayacaktı. Ama sorun olmazdı. Onun için değil. Damon için değil. Finn için de.

Robyn'in dairesinde denediler, sadece üçü: Finn, Damon ve Robyn. Ritüeli takip etmişti ve sonra... Hızlı ileri sarılmış bir film şeridi gibi bir görüntü titreşimi. Sadece bir ya da iki saniye sürdü ve görüşü netleştğinde garip bir dairede, deri bir puf koltukta oturuyordu.

Finn sandalyeye dokundu. Parmaklarının temas ettiğini görebiliyordu ama deriyi hissedemiyordu. Dürttü. Parmakları içinden geçti, deri hâlâ pürüzsüzdü.

Diğer odadan onun sesini duydu. Şarkı söylüyordu. Tanımadığı bir tınıda, tanımadığı bir şarkı. A

Hıçkırık. Sonra, ne olduğunu anlayamasa da Robyn'in bir isim söylediğini bildiği bir çılgılık. Damon'ın adını.

Robyn'in sandalyesinden fırladığını hayal etti, yüzü...

Yandaki daire sessizliğe büründü ve kızın kendini ona doğru attığını hayal etti. Kollarını uzatmıştı. Robyn kollarındaydı. Robyn onu öpüyordu. Ama onu değil. Gerçekte o değildi.

Hayal etti ve...

Hayal etmeyi bıraktı.

Orada oturup kulak misafiri olmamaya çalışırken, beyninin en derin yerinden bir fikir kıpırdandı. Damon'ın bedenine girmesine izin verebileceğini ilk fark ettiği andan beri orada yuvalanıyordu.

Bu bir fıkirden çok bir dürtü gibiydi. Eğer devam etmeye karar verirse, üzerinde çok fazla düşünemeyeceğini biliyordu. Yap ya da yapma.

Ayağa kalktı. Kapının tokmağına uzandı. Parmakları içinden geçti. Bir an durdu ve kapıya baktı. Yan odadan bir kıkırdama, ardından bir hıçkırık geldi - bir kahkaha hıçkırıkla kesildi. Finn omuzlarını dikleştirdi ve kapıdan içeri adımını attı.

Koridordan aşağıya. Asansörün dışında durakladı ama bunun nasıl işe yarayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve asansör kablolarından aşağıya doğru kaymak istemiyordu. O zaman merdiven boşluğuna. Lobiye. Ön kapıdan dışarı.

Kapı aralığında durdu. Bunu yapmak istiyor muydu? Yapılması gereken doğru şey buymuş gibi hissediyordu ve önemli olanın da bu olduğunu düşünüyordu. Ne istediğine gelince, dürüst olmak gerekirse artık bilmiyordu. Bunu düşünmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Bildiği bir şey vardı. Yorulmuştu. Los Angeles'ta olmaktan yorulmuştu. Kimsenin umursamadığı davaları çözmekten yorulmuştu. Fısıltılardan, bakışlardan, gülüşlerden bıkmıştı. Farklı olmaktan bıkmıştı. Yalnız olmaktan bıkmıştı.

Arkasında bir ayakkabı gıcırdadı. Dönmesine fırsat kalmadan, bir adam kaldırımından aşağıya doğru adım atarak yanından geçti.

Sallanıyorum.

Finn bir düzine adım atmıştı ki bir ses, "Sen nereye gittiğini sanıyorsun?" diye seslendi.

Finn döndü. Solunda soyut bir heykel vardı. Üzerinde kot pantolonlu, çizmeli ve tişörtlü bir kadın oturmuş, kavisli bir çelik parçasına yaslanmış, yüzü gölgeler içindeydi.

"Sizinle konuşuyorum, Dedektif," dedi.

Gerindi ve ayağa kalktı ve Finn bir an için Sean Nast'ın ofisindeki fotoğraftaki kızı gördü. Nast'ın küçük kız kardeşi. Ama bu kadın daha yaşlıydı - en azından Finn'in yaşındaydı, gözleri parlak mavi değil, koyu renkti. Yine de benzerlik tekinsizdi.

"Nereye gittiğinizi sandığınızı sordum." Kadın ona doğru yürüdü, ayağı atılmış bir soda şişesinin içinden geçti. Bir hayalet.

"Sorun değil," dedi, çünkü aklına gelen tek şey buydu. Kibarca başını salladıktan sonra yoluna devam etmek üzere döndü.

"Aslında, bu iyi değil." Kadın onun önünde yürüdü ve arkasını döndü. "Damon'ı bedeninde bırakamazsın. Son derece asil bir jest, Dedektif Findlay, ama yapamazsınız. Kader beden değiştirmene izin verdi ama bu geçici bir durum. Bundan emin olmak için buradayım. Ve korkarım ikimizin de bu konuda söyleyecek bir sözü yok."

Finn kenara çekildi. Kadın ellerini uzattı ve bir şeyler mırıldandı. Ellerin arasındaki hava önce parladı, sonra ısıldadı ve bir kılıç şeklini aldı. Metaline parlayan semboller kazınmış kocaman bir kılıç.

"Güzel, ha? Bir nekro olarak bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Finn başını salladı.

Kadın iç çekti. "Kıyafet yüzünden, değil mi? Biliyorum, bana üniforma giydirmeye çalışıp duruyorlar ama o kanatlar çok rahatsız. Omuzlarınıza yapışmış kanatlarla oturmayı hiç denediniz mi? Peki ya hale? Bana hiçbir şey yapmıyor."

"Bir... melek mi?"

"Bu kadar şüpheci olma. Duygularımı inciteceksin." Kılıcı kaldırdı. "Mesele şu ki, bu bebeğin bir ucu var. Çok keskin bir tane. Ve sen bunu hissetmek istemezsin. O yüzden bu işi kolay yoldan halledeceğiz. Damon ve Robyn'in yeniden bir araya gelmelerine izin vereceğiz, sen de bedenine geri döneceksin ve kimse zarar görmeyecek. Anladın mı?"

Finn hiçbir şey söylemedi.

"Kahretsin, çok inatçısın, değil mi?" Bir adım daha yaklaştı. Çizmeleriyle neredeyse Finn kadar uzundu. "Geri dönüyorsun, Dedektif. Bu bir seçenek değil. Eğer benden kaçarsan seni yakalar ve kılıcımınla tanıştırmam. Ve sakın benden görmezden gelip gitmene izin vermemi isteme, çünkü bunun bir faydası olmaz. Birkaç dakika içinde, Damon'a ayrılan süre dolmadan seni bedenine geri sokmak için başka bir meleş buraya getirecekler ve işleri berbat ettiğim için kışma tekmeyi yiyeceğim. Bunun için kimse sana teşekkür etmeyecek, en azından ben. Yani geri dönüyorsun."

"Ben - ?"

"Hayır. Soru ne olursa olsun, cevabım hayır. Hayatınız bitmedi, onu bitirmek zorundasınız. Bu pazarlığa açık değil. En fazla Damon'ın ziyaretini biraz uzatabilirim. Seni yürüyüşe çıkarır, sohbete dalar, ona birkaç saat veririm..."

Finn tartışmanın bir işe yaramayacağını anlayabiliyordu. Yine de tereddüt etti, meleşin iç çekmesine ve kılıcına yaslanıp ayak parmaklarını vurmasına yetecek kadar. Sonra başını salladı.

"İyi adam. Bu taraftan gideceğiz. Bir park gördüğümü sanmıştım. Eğer bir soygunu yakalarsak, kılıcımı kullanabilirim. Tam teşekkürlü bir ruh kesme değil. Ama küçük bir sıyrıkla canını yakabilirim. Her zaman eğlencelidir."

Kaldırımı döndüler.

"Geçen gün Sean'la tanıştığımı duydum." Finn ona baktı.

"Sean Nast."

"Doğru..."

"Sana iyi görünüyor muydu? Babası endişelendi. Aslında ikimiz de endişelendik. Sean iyi bir çocuk ama gerçekten Kabal'a ait değil ve Kris onu görmekten nefret ediyor..."

ROBYN

Robyn hatıra defterini yakıyordu. Bu büyük bir sembolik jestti ve kabul etmeliydi ki aynı derecede büyük bir ortamı olmalıydı - büyük bir şöminenin yanında kıvrılmış, sayfaları alevlere doğru besliyordu. Bir apartman dairesinde, bu kadar büyük değildi... ya da bu kadar basit. Açık veranda kapılarının yanında metal bir çöp kutusu, dumanı dışarı üfleyen bir vantilatör ve duman dedektörlerinin üzerine örtülmüş ıslak havlular vardı. Ve yakmadan önce gazete kupürlerini plastik sayfalardan çıkarması gerekiyordu. Ama yanında bir kadeh şarap vardı, bu da atmosfere yardımcı oluyordu.

Karalama defterini baştan sona gözden geçirmek neredeyse bir saat sürdü. Sonunda ilk kupürü eline aldı. Damon'ın ölüm ilanı. Ona, gülümsemeyen yüzüne, ölümünün soğuk ve sert gerçeklerine baktı... ve çakmağı köşeye doğru tuttu.

Makalenin siyah küle dönüşmesini izlerken gülümsedi. O makaleyi Damon'la ilgili son anısı olarak saklamıştı... ama artık öyle değildi. Artık yeni bir anısı vardı - Damon tam burada, bu odada, ona sarılmış, onunla konuşuyor, ona şarkı söylüyordu.

Onu Finn'in bedeninde görmek ilk başta garip gelmişti. Ama tek yapması gereken gözlerini kapatmaktı ve o Damon'dı. Onun sesi, dokunuşu, öpücüğü ve en önemlisi sözleri.

Sevdikleriyle son anlarını yaşayan, onlar ölmeden önce son sözlerini söyleme şansı bulan insanlara imrenirdi. Ama o zaman bile, çok geç olana kadar söylemek istediklerini fark etmedikleri şeyler olurdu. O bu şans elde etmişti ve bunun ne büyük bir lütuf olduğunu asla unutmayacaktı, tıpkı bunu ona kimin verdiğini unutmayacağı gibi.

Ona Damon'ın bir şekilde hâlâ "hayatta" olduğunu, hâlâ yaşadığını, hâlâ var olduğunu söylemek bile inanılmaz bir armağandı. Onun sözlerini ona iletmek harika olurdu. Ama Finn daha fazlasını yapmıştı. Ve bunun bedelini de ödemişti; bitkin ve güçsüz bir halde, ertesi sabah hâlâ işe sürüklenerek, onun davasını başka bir dedektife devretmemeye kararlıydı.

Kapı zili çaldığında Robyn makalenin son köşesini de çöp kutusuna attı ve aceleyle kapıya yöneldi. Alt kattan kimse zile basmamıştı, o halde daire anahtarını yine yüzüğüne takmayı unutmuş olan Hope olmalıydı.

Hope dün taşınmıştı. Robyn onu iş değişiminin geri kalanında yanında kalması için davet etmişti. Robyn'i Los Angeles'ta tutan hiçbir şey yoktu - davayla ilgili sorunlar çözüldüğünde Philadelphia'ya dönebilir ve orada yeni bir iş bulabilirdi. Ama Hope buraya onun için gelmişti ve şimdi o da Hope için kalacaktı. Hope, Karl'ın sadece bir iş gezisinde olduğunda ısrar ediyordu ama Robyn bundan daha fazlası olduğunu ve arkadaşının bu şirkete gerçekten ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

Yine de gözetleme deliğine baktığında Hope'un olmadığını gördü.

Finn kapıyı açtığında, "Ev sahibi beni içeri aldı," dedi. "İmzalamanız gereken belgeleri getirdim."

"Ben olsam karakola gelirdim," dedi onları alırken.

Adam omuz silkti. "Buralardaydım."

"Kahve içmek için vaktin var mı?"

Finn tereddüt etti. "O benimle değil." "Bunu biliyorum."

Geri çekildi ve ona içeri girmesi için el salladı. Adam bir an daha durakladı, sonra onu takip etti.

Kahvelerini verandada içiyorlardı. Robyn geldiğinden beri verandayı kullanmamıştı - bugüne kadar kapıyı açtığını bile hatırlamıyordu - bu yüzden mutfaktan sandalyeler getirmek zorunda kalmışlardı. Şimdi orada oturmuş, güneşin tadını çıkarıyor ve farkına varıyordu,

Şaşırtıcı bir şekilde muhteşem bir manzarası olduğunu fark etti. Veranda sandalyeleri alışveriş listesine ekleniyordu. Belki bir masa bile.

İçkilerini yudumlarken Robyn o hafta sonu konsey toplantısına Hope'la birlikte gitmeye karar verdiğini söyledi. Hope'a delegelerle tanışmak istediğini, sırlarını bildiği için tehlikede olmadıklarından emin olmak istediğini söylemişti. Ve belki biraz halkla ilişkiler yardımı alabilirlerdi, onlara danışmanlık yapacak ve örtbas hikâyeleri uyduracak biri. Kendisi doğaüstü olmayan biri olarak, insan dünyasından gelen tehditlere maruz kalmamaları için onlara yardımcı olacak mükemmel kişiydi.

Planın bu kısmını Hope'a söylememiştir. Biraz aptalca görünüyordu. Belki de küstahça. Şimdi Finn'e anlatmıştı ve o da iyi bir fikir olduğunu söylemişti. Belki de o kadar çılgınca değildi.

"Bu toplantı hakkında," dedi bardağını korkuluklara bırakarak. "Herhangi bir... doğaüstü varlığa açık mı? Düşünüyordum da, belki ben de bir tanesine gitmeliyim. Kendimi tanıtırım. Yardım teklif edebilirim. Diğer büyücülerden yardım almaya çalışırım." Kelimenin üzerinde tökezledi, belli ki henüz rahat değildi. "Konuştuğum Jaime Vegas denen kadının bu konseyin delegesi olması gerekiyordu."

"O zaman orada olacak. Ve eminim hoş karşılanırsınız. Portland'da. İstersen bizimle gelebilirsin."

Başını salladı ve orada oturdu, hâlâ başını sallıyordu, en az bir dakika boyunca şehri seyrettikten sonra, "Sadece ben olacağım, Robyn," dedi.

"Ne? Damon yok mu? Damon yok mu? Unut o zaman. Davetsizsin." Ona bir bakış attı. "Damon'ın yine de seninle biraz zaman geçireceğini, davalara yardım edeceğini biliyorum. Buradayken yapması gerekenin bu olduğunu biliyorum, *size* yardım etmek, karısını ziyaret etmek değil. İkimizin de hayatımıza devam edebilmemiz için benimle çok az temas kurması gerektiğini biliyorum ve eğer buradaki zamanını benimle takılmak için kullanmaya başlarsa, günlük izinlerini kaybeder. Tüm bunları bana sen açıkladın Finn."

"Biliyorum ama - "

"Ama Şimdi seni her kahve içmeye çağırđıđımda, gerçekten sana mı yoksa beni ölü kocama bağlayan adama mı sorduğumu merak edeceksin." İcini çekti ve fincanını ellerinin arasına aldı. "Sanırım, o zaman, belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildir, bizim..." Omuz silkti. "İletişimde kalmak, her neyse. Elbette Damon'la aramızdaki bağlantıyı sürdürmek benim için sorun olmazdı. Ama seni yolculuğumuza davet etmek, sadece -"

"Bunu yapmazsın. Biliyorum. Tabii, Hope'a toplantıyı sor. Herkes için uygunsa ben de gelirim."

Kupasını aldı, dudaklarına götürdü, sonra sanki boş olduğunu yeni fark etmiş gibi kaşlarını çatı.

"Bir tane daha için vaktin var mı?" diye sordu. Adam tereddüt edince, kadın onun bardağını aldı. "Yine de dolduracağım."

UMUT

Hope Pazartesi sabahı, sanki son birkaç gün hiç yaşanmamış gibi *True News*'daki işine geri dönmüştü. Bu kolay olmadı. O sabah Karl'ı havaalanına bırakmış, korkmuş küçük bir kız gibi peşinden koşmak istemiş, "Gitme! Gitme!"

Kendine onu kaç kez havaalanına bıraktığını ve eve döndüğünde tekrar aldığını hatırlattı. İki ay içinde aynısını yapacak ve ormanda söz verdiği kulübeyi onlar için tutacaktı ve her şey eskisi gibi olacaktı. Olduğundan daha iyi. Ama yine de endişeleniyordu. İkisi de endişeleniyordu.

Hope'un hafta sonu konseyin karşısına çıkıp Adele ve kumpanya ile ilgili olanları açıklaması gerekiyordu. Irving'in hayatta olması ve Kabal'ın herhangi bir şikâyetle bulunmaması nedeniyle tam bir soruşturma tehlikesi pek yoktu ama bu endişe onu yoluna devam etme zamanının gelip gelmediğini düşünmeye zorlamıştı.

Konsey'i asla terk etmeyecekti. Hangi yolu seçerse seçsin, *True News*'daki işine devam edecekti ve eğer bir tehdit kokusu alırsa, konseye gidecekti. Ama belki de konsey için çalışmak onun için migren için normal güçte Tylenol almak gibiydi ve artık ilacın yeterince güçlü olmadığını kabul etmenin zamanı gelmişti.

Bugün Rhys'le buluşacaktı. Öğle yemeği yemek ve teklifini sunmak için uçakla geliyordu. Ona Neala'nın son düşüncelerini, dile getirmediği son özrünü anlatmak istiyordu. Belki yardımını dokunurdu. Belki de olmazdı. Ama bunu söylemek istediğini bilmeliydi. Hope'un da onun için haberleri vardı. Çoktan duymuş olmasını umduğu bir haberdi bu, çünkü haberi veren kişi olmaktan nefret ediyordu.

Adele Morrissey hala hayattaydı.

Kumpanya'daki olaydan sonra kimse onun ölümünü sorgulamamıştı. Hope kafasında bir delik açmıştı. Nabzını kontrol etmek aklına gelmemişti.

Sean Nast dün gece arayıp haberi vermişti. Adele'in beyin ölümü gerçekleşmişti ama bebeği doğana kadar bir Cabal hastanesinde hayatta tutuluyordu.

Sean bunun söylentilerinin Kabal dünyasında dolaşmaya başladığını söyledi. Bir Nast laboratuvarında gelişmekte olan, eşsiz güce sahip bir durugörürün fısıltıları. Diğerlerine eklenecek başka bir hikâye, doğaüstü varlıkların şimdiden fısıldamasına ve tedirginlikle gökyüzüne bakmasına neden olan alametler ve işaretler. Bu tür batıl inanç saçmalıklarıyla alay edenler bile dünyalarında son zamanlarda meydana gelen "doğal olmayan" olayların rahatsız edici olduğunu kabul etmeye başlamıştı.

İki kurtadam ebeveynden doğan ikizler, bilinen ilk tam kanlı kurtadamlar.

İnsanlar büyüünün şifresini çözüyor, çocukları kurban ederek korkunç deneyler yapıyorlar.

Daha önce bilinmeyen doğaüstü bir ırk birkaç nesil içinde tamamen evrimleşiyor.

Tesadüfler kolayca göz ardı edilebilir, hepsi. Gergin zihinler, var olmayan korelasyonlar görüyor, dünyayı zamanın ve deneyimin sınırlarıyla görüyor ve nadir olayları benzeri görülmemiş olaylarla karıştırıyor.

Daha önce de dişi kurtadamlar olmuştu, yani kesinlikle tam kanlı kurtadamlar da olmuştu. Sadece vakalar belgelenmemiş ya da korunmamıştı.

İnsanlar yüzyıllar boyunca büyü ile deneyler yapmış ve küçük atılımlar belgelenmişti. Bu büyük başarı sadece büyücünün içindeki gizli doğaüstü kana işaret ediyordu.

Doğaüstü ırklar evrimleşir ve yok olurlardı - bunu zaten biliyorlardı. Jaz ve kardeşi genetik anomalilerdi, hızlandırılmış bir evrimsel hızın işaretleri değil.

Adele Morrissey'in çocuğu, ber-gl olmak bir yana, işlevsel bir durugörü sahibi bile olmayabilir. Öyle olsa bile, dünyaya gelişi ilahi ya da şeytani bir müdahalenin değil, çarpık bir hırsın ve ergenlik hormonlarının sonucudur.

Ve yine de...

Hope bunun sadece onun aşırı aktif hayal gücü olabileceğini biliyordu. Belki de tükenme ve stres vardı yapmak onu bağlantılara bakın nerede Hiçbiri Varmış. Ya da belki onu İblis kanı tüm bunların b i r anlamı olduğunu, değişimin gelmekte olduğunu ve kendisinin de bir rolü olacağını biliyordu - sadece biliyordu. İyilik için bir rol m? Öyle olmasını umuyordu. Ama zamanı geldiğinde, seçiminin iyi olmayabileceği hissinden kurtulamıyordu. onun olacaktı. Ve bu onu her şeyden çok korkutuyordu.